AUTOAREA SERIILOR *LUX* ȘI *TITANII*

JENNIFER L. ARMENTROUT

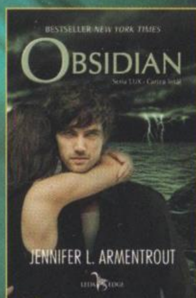
CEA MAI ÎNTUNECATĂ STEA

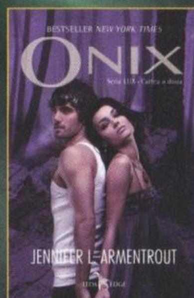
PRIMUL VOLUM AL SERIEI **ORIGIN**

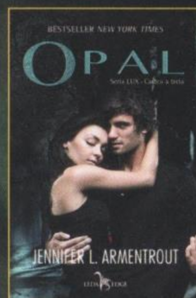
LEDA EDGE

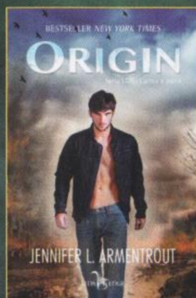
NU RATA CELELALTE ROMANE ALE AUTOAREI!

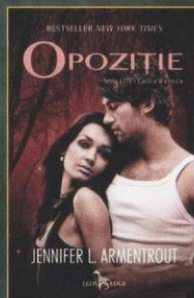
SERIA **LUX**:

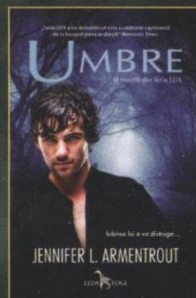

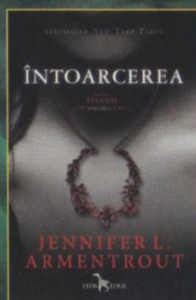

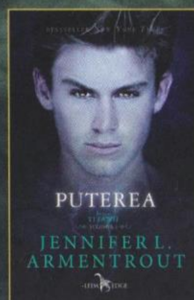

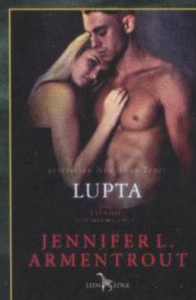

SERIA **TITANII**:

Designul copertei: Danielle Mazzella di Bosco
Fotografiile copertei © Shutterstock.com

JENNIFER L. ARMENTROUT

CEA MAI ÎNTUNECATĂ STEA

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

JENNIFER L.
ARMENTROUT

CEA MAI ÎNTUNECATĂ STEA

PRIMUL VOLUM AL SERIEI **ORIGIN**

Traducere din limba engleză de
Claudia Roxana Olteanu

Redactare: Liviu Szöke
Tehnoredactare computerizată: Valentina Dobrescu
Lector: Shauki Al-Gareeb

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Armentrout, Jennifer
Cea mai întunecată stea / Jennifer L. Armentrout: trad. din lb. engleză de Claudia Roxana Olteanu. – Bucureşti: Leda Edge, 2021
ISBN 978–606–95192–4–0
I. Olteanu, Roxana (trad.)
821.111

Tuturor fanilor seriei LUX*,*
care au vrut mai mult.
Vă iubesc, oameni buni!

Mulţumiri

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil dacă nu ai fi fost tu, cititorule. Fără sprijinul tău, povestea lui Luc nu ar fi ajuns niciodată în mâinile tale. Îţi mulţumesc din suflet şi sper că povestea asta a meritat sprijinul tău!

Îi mulţumesc agentului meu, Kevan Lyon, care este pur şi simplu uimitor, şi îi mulţumesc enorm lui Taryn Fagerness, agentul meu pentru drepturile din străinătate, care îmi ajută cărţile să ajungă în cât mai multe ţări! Aceste două femei alcătuiesc echipa de vis pentru mine. Serios.

Cea mai întunecată stea a fost un efort de echipă, şi seria „Origin” s-a simţit acasă la Tor Teen, cu redactorul meu minunat, Melissa Frain, care cred că a vrut să vadă o poveste cu Luc la fel de mult ca unii dintre cititori. Îţi mulţumesc, Melissa, şi îi mulţumesc echipei de la Tor, pentru că aţi crezut în povestea asta şi aţi sprijinit-o!

Jen Fisher. Fato! Tu m-ai ajutat să rezolv cartea asta şi să vin cu, ştii tu, o intrigă. Aşa că îţi mulţumesc!

Îi mulţumesc asistentei şi prietenei mele, Stephanie Brown, pentru că a fost mereu lângă mine şi mi-a găsit atâtea chestii cu lame cât se puteau omeneşte găsi în lumea asta! Scrierea unei cărţi poate fi o experienţă foarte singuratică, aşa că nu pot să le mulţumesc îndeajuns rudelor şi prietenilor mei – Andrea Joan, Hannah McBride, Laura Kaye, Sarah Maas, Stacey Morgan, K.A. Tucker, Jay Crownover, Cora Carmack, Drew şi foarte multor alţii!

Capitolul 1

Dacă mama ar fi aflat vreodată că stăteam în faţă la Foretoken, m-ar fi omorât. Adică, efectiv, pui un cadavru într-o groapă adâncă şi întunecată, genul ăla de omor. Şi mama mea chiar avea posibilitatea de a face asta.

Când trecea de la mami care făcea negrese în bucătărie la *colonelul* Sylvia Dasher, băga în mine frica de Dumnezeu şi mai mult de atât.

Dar faptul că ştiam în ce belea aş fi intrat dacă aş fi fost prinsă nu mă oprise, evident, pentru că iată-mă aici, în maşina lui Heidi, aplicându-mi un alt strat de ruj cu o mână tremurătoare. Am retras rujul înapoi în tub şi m-am uitat la picăturile mari de ploaie care bombardau parbrizul. Inima mea a început iar să se izbească de coaste, ca şi cum ar fi fost hotărâtă să iasă din piept.

Nu-mi venea să cred că mă aflam acolo.

Era mai bine să stau acasă, să caut diverse chestii ca să le fac poze şi să le postez pe Instagram. Cum ar fi sfeşnicele alea vintage, cu gri şi alb, pe care le cumpărase mama. Ar fi arătat superb alături de pernuţele bleu şi roz pe care le aveam în dormitorul meu. Pe scaunul şoferului, Heidi Stein a oftat din greu.

— Începi să ai îndoieli.

— Nu-u!

M-am uitat la rezultatul final în mica oglindă retrovizoare. Buzele mele erau atât de roşii, că zici că aş fi sărutat franţuzeşte o căpşună supercoaptă.

Frumos!

Şi ochii mei căprui erau mult prea mari pentru faţa mea rotundă şi pistruiată. Arătam speriată, ca şi cum urma ca peste douăzeci de minute să intru în clasă dezbrăcată.

— Ba da, Evie. Văd asta în cele cinci sute de straturi de ruj pe care ţi le-ai aplicat.

Am strâns din ochi şi m-am uitat la ea. Heidi părea absolut relaxată în rochia ei neagră fără bretele şi cu machiajul negru din jurul ochilor. Avea machiajul ăla ochi de pisică, o chestie pe care n-aş fi putut s-o recreez fără să arat ca un raton bătut. Heidi însă făcuse o treabă uimitoare cu ochii mei înainte să plecăm de acasă, oferindu-le ceva fumuriu şi misterios. Chiar mi se părea că arăt bine. În fine, cu excepţia faptului că păream speriată, dar…

— E prea roşu? am întrebat-o eu. Arată rău?

— M-aş da la tine dacă mi-ar plăcea blondele.

A zâmbit când mi-am dat ochii peste cap.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

M-am uitat pe geam, la clădirea întunecată şi fără ferestre, înghesuită între un butic şi un magazin de trabucuri, acum închise. Mi s-a oprit respiraţia în gât.

Deasupra uşilor roşii scria FORETOKEN, cu vopsea neagră. M-am uitat mai atent. Gândindu-mă mai bine, numele clubului părea că este scris cu spray de vopsea pe cimentul cenuşiu. Elegant!

Toată lumea de la liceul Centennial ştia de Foretoken, un club care era plin în fiecare noapte, chiar şi duminica, şi era celebru pentru că permitea intrarea cu nişte acte de identitate falsificate grosolan.

Iar Heidi şi cu mine aveam clar şaptesprezece ani şi sută la sută eram în posesia unor permise de conducere false ca naiba, despre care niciun om zdravăn la cap n-ar fi crezut că sunt reale.

— Pentru că mi-e teamă că n-o să te distrezi.

Heidi m-a lovit peste braţ, ca să-mi atragă atenţia.

— Că o să te sperii şi o s-o suni pe Zoe. Şi ştii că nici pe April nu poţi s-o suni ca să vină să te ia. Fata aia n-are voie să se apropie la mai mult de zece străzi de aici.

Am tras în piept un pic de aer, care a părut că nu se duce nicăieri.

— O să mă distrez. Jur! Doar că… n-am mai făcut asta niciodată.

— Ce n-ai mai făcut? Să te duci undeva unde n-ar trebui? Fiindcă ştii că nu e adevărat.

A ridicat un deget, şi unghia ei ziceai că fusese băgată în cerneală neagră.

— N-ai nicio problemă să pătrunzi prin efracţie când e vorba să te caţări pe clădiri abandonate ca să faci fotografii.

— Asta e altceva.

Am pus rujul în micul portofel de la încheietura mâinii.

— Eşti sigură că actele astea de identitate or să meargă?

Mi-a aruncat o privire iritată.

— Tu ştii de câte ori am fost eu aici şi n-am avut probleme? Da, ştii. Dar tragi de timp.

Trăgeam de timp, absolut.

M-am uitat din nou pe geam şi abia am putut să-mi reţin fiorul care înainta încet pe şira spinării. Pe strada pustie începuseră să se formeze băltoace şi pe trotuare nu era nimeni. Era ca şi cum, odată ce a apus soarele şi Foretoken şi-a deschis uşile, străzile s-au golit de oameni care deţin o oarecare doză de raţiune.

Foretoken mai era reputat şi dintr-un motiv cu totul diferit de permiterea accesului pe bază de acte false.

Se ştia că aici obişnuiesc să vină extratereştri.

Adică fiinţe chiar extraterestre, care veneau de la depărtări de trilioane de ani lumină. Îşi spuneau luxeni şi arătau la fel ca noi – mă rog, o versiune mai bună faţă de cei mai mulţi dintre noi. Osatura lor era de multe ori perfectă, pielea, fină ca mătasea, şi ochii lor aveau nuanţe pe care un om n-ar fi putut să le obţină fără lentilele de contact.

Şi nu toţi veniseră cu gânduri paşnice.

Cu patru ani în urmă, fuseserăm invadaţi, invadaţi exact ca într-un film de la Hollywood, şi fusese cât pe ce să pierdem războiul, să ne pierdem planeta în faţa lor. N-o să uit niciodată statisticile care dominau ştirile după ce televiziunile începuseră să emită din nou: trei la sută din populaţia lumii. Adică 220 de milioane de oameni pieriseră în război, iar tatăl meu fusese unul dintre ei.

Dar, în ultimii patru ani, luxenii care nu făcuseră parte din echipa Ucide Toţi Oamenii şi ne ajutaseră să ne luptăm cu semenii lor se integraseră încet în lumea noastră – la şcoală, la serviciu, în

guvern şi în armată. Acum erau peste tot. Cunoscusem o grămadă de luxeni, aşa că nu îmi dădeam seama de ce mă speria aşa de tare venirea aici.

Dar Foretoken nu era vreo şcoală sau vreo clădire de birouri, unde, de obicei, luxenii sunt minoritari şi sunt monitorizaţi foarte atent. Aveam bănuiala înfiorătoare că în spatele acelor uşi roşii oamenii sunt minoritari.

Heidi m-a înghiontit iar în braţ.

— Nu trebuie să facem asta, dacă nu vrei.

M-am întors spre ea în scaun. O singură privire spre faţa ei mi-a arătat că este sinceră. Era pregătită să întoarcă maşina şi să ne ducem înapoi, la ea acasă, dacă voiam eu. Probabil ne-am fi încheiat noaptea îndopându-ne cu brioşele alea pe care mama ei le luase de la patiserie. Ne-am fi uitat la comedii romantice proaste rău până când am fi leşinat din cauza aportului de calorii ridicol de mare, şi asta suna… plăcut.

Dar nu voiam s-o las în aer.

Venirea aici însemna foarte mult pentru Heidi. Aici putea să fie ea însăşi, fără să-şi mai bată capul cu cei care îşi bagă nasul în treburile ei, cu cine dansează, cu cine vorbeşte, dacă e băiat sau fată.

Exista un motiv pentru care luxenii se simţeau confortabil aici. La Foretoken, toată lumea era primită cu braţele deschise, indiferent de orientarea sexuală, gen, rasă sau… *specie*. Nu era un local exclusiv pentru oameni, ceea ce în zilele noastre era o raritate la nivelul localurilor private.

Seara asta avea însă ceva special. Heidi vorbea cu o fată, şi voia s-o cunosc şi eu. Şi eu voiam s-o cunosc, aşa că era cazul să nu mă mai port ca o tâmpită care nu mai fusese în viaţa ei la club.

Sigur puteam să o fac.

I-am zâmbit şi am înghiontit-o şi eu.

— Nu. Sunt OK. Mă prostesc doar.

Ea s-a uitat la mine un moment, atentă.

— Sigur?

— Da.

Am dat din cap, pentru un plus de emfază.

— Hai s-o facem!

A mai trecut un moment, după care Heidi a zâmbit larg. S-a aplecat spre mine şi m-a îmbrăţişat.

— Eşti cea mai tare!

M-a strâns tare, făcându-mă să râd.

— Serios.

— Ştiu.

Am bătut-o uşurel pe braţ.

— Eu sunt *groaza* din cuvântul *grozav*.

A pufnit în râs în urechea mea.

— Eşti aşa de ciudată!

— Ţi-am zis că sunt.

M-am desprins din îmbrăţişare şi am pus mâna pe portieră înainte să-mi pierd curajul.

— Eşti gata?

— Dap, a ciripit ea.

Am coborât din maşină şi imediat am scos un ţipăt, când am simţit ploaia rece pe braţele mele goale. Am trântit portiera şi am luat-o la fugă pe strada întunecată, formând cu mâinile un scut firav deasupra părului. Pierdusem prea mult timp ondulându-mi buclele lungi ca să mi le strice ploaia.

Apa sălta peste pantofii mei cu toc înalt şi, când am sărit pe trotuar, m-am mirat că nu am alunecat şi n-am căzut cu nasul de asfalt.

Heidi era chiar în spatele meu şi râdea când a intrat repede sub copertina clubului, scuturându-şi stropii de apă din părul roşu, bine întins.

— Băga-mi-aş, ploaia asta e aşa de rece! am gâfâit eu.

Aveai impresia că e mai degrabă o ploaie de octombrie decât una de început de septembrie.

— Nu mi se scurge machiajul precum gagicilor din filmele horror care urmează să fie omorâte, nu? m-a întrebat ea, întinzând mâna spre uşă.

Am râs şi am tras puţin de tivul rochiei mele albastre cu bretele, pe sub care în mod normal o port cu colanţi. O mişcare greşită şi toată lumea ar vedea craniul de pe chiloţelul meu.

— Nu. Toate sunt unde trebuie.

— Perfect!

A tras de uşa masivă cu un icnet.

Lumina violetă s-a revărsat afară, împreună cu bubuitul puternic al muzicii. A apărut un mic hol care ducea spre o altă uşă, de data asta mov-închis, dar între noi şi uşa aia era un bărbat care stătea pe un scaun.

Un bărbat uriaş.

Un bărbat gigantic şi chel, cu o salopetă de blugi pe sub care nu avea absolut nimic. Toată faţa îi sclipea de piercinguri – în sprâncene, sub ochi şi în buze. Un şurub îi trecea direct prin sept.

Am făcut ochii mari. Doamne, Dumnezeule…

— Salut, domnule Clyde! a zis zâmbind Heidi, absolut netulburată.

— Ciao!

S-a uitat de la ea la mine. A lăsat capul într-o parte şi pleoapele i s-au mai apropiat puţin. Nu era de bine.

— Actele!

Nu am îndrăznit să zâmbesc când am scos actul din mica fantă a portofelului de la mână. Dacă i-aş fi zâmbit, sigur aş fi arătat ca una de şaptesprezece ani care e gata să facă pe ea. Aşa că nici măcar n-am clipit.

Clyde a aruncat o privire spre acte, după care ne-a făcut semn cu capul spre uşa mov. M-am uitat repede la Heidi şi ea mi-a făcut cu ochiul.

Pe bune? Doar atât a făcut?

O parte din încordarea gâtului şi a umerilor s-a risipit când am băgat la loc actul înapoi în portofel. Ei, a fost extraordinar de uşor! Ar trebui să fac asta mai des.

— Mersi!

Heidi l-a bătut uşurel pe umărul mare şi solid când a pornit spre uşă. Eu încă mai stăteam în faţa lui, ca o idioată.

— Mmm-mulţumesc!

Clyde a ridicat o sprânceană şi m-a fixat cu o privire care m-a făcut să regret imediat că am căscat gura.

Heidi s-a întors, m-a luat de mână şi m-a tras după ea, deschizând cea de-a doua uşă. M-am întors şi toate simţurile mele au fost instantaneu copleşite de, în fine, *de tot*.

Bateriile bubuiau în boxele aşezate în toate colţurile unei săli mari. Ritmul era alert, versurile, neinteligibile, şi o lumină albă ţâşnea din tavan, luminând câteva secunde ringul de dans, după care îl arunca iar în beznă.

Erau oameni peste tot, unii stăteau la nişte mese înalte şi rotunde, alţii stăteau trântiţi pe nişte canapele şi fotolii imense din separeuri. În mijlocul sălii era o înghesuială de trupuri care se unduiau şi se agitau cu mâinile în sus şi cu părul fluturând. În faţa mulţimii de dansatori se afla o scenă în formă de potcoavă. Marginea scenei era luminată de nişte becuri care se aprindeau şi se stingeau, iar dansatorii de pe scenă îi îmboldeau pe cei de jos să danseze cu strigătele şi şoldurile lor.

— Clubul ăsta e tare de tot, nu?

M-a luat de braţ. Eu mă uitam cu ochii mari când la unul, când la altul, în timp ce mirosurile de parfumuri şi de apă de colonie se amestecau.

— Da.

— Vreau să ajung pe scena aia rău de tot!

Heidi a zâmbit când am făcut ochii mari.

— E obiectivul meu pentru seara asta.

— Ei, întotdeauna e bine să ai un obiectiv, i-am replicat eu sec. Dar nu poţi să urci acolo, pur şi simplu?

Ea ridicat din sprâncene şi a râs.

— Nu. Trebuie să fii *invitat* acolo.

— De către cine? De către Dumnezeu?

A pufnit.

— Ceva de genul…

A început să chiţăie brusc.

— Uite-o!

— Unde?

Am scanat cu privirea mulţimea, curioasă s-o văd pe fată.

Heidi s-a aşezat lângă mine şi m-a întors odată cu ea spre una dintre firidele întunecate din spatele meselor.

— *Acolo.*

Flacăra blândă a lumânărilor lumina separeul, făcând zona să strălucească. Aveam dubii că lumânările nu sunt periculoase într-un bar, dar ce ştiam eu? Erau acolo alte fotolii supradimensionate care înconjurau o canapea roşie de catifea, în ape cu tighele aurii, ce părea veche. Două fotolii erau ocupate. Eu vedeam doar profilurile. Unul era un tip blond care se uita în jos, la telefon. Avea fălcile încleştate, ca şi cum încerca să spargă o nucă între măsele.

În faţa lui se afla un alt tip, cu o creastă şocant de albastră, o nuanţă ca a pielii ştrumfilor. Ţinea capul pe spate şi, cu toate că nu îl auzeam, îmi dădeam seama că râde cu un râs din ăla profund. Privirea mi-a alunecat spre stânga lui.

Atunci am văzut-o.

Doamne, Dumnezeule, fata era superbă!

Era mai înaltă cu cel puţin un cap ca mine şi ca Heidi şi avea cea mai tare tunsoare din lume. Într-o parte era rasă, şi în partea cealaltă avea părul până la umăr, scoţându-i în evidenţă osatura perfectă a feţei. Eram aşa de invidioasă pentru tunsoarea aia, fiindcă eu n-aş fi avut nici curajul şi nici faţa să mă tund vreodată aşa!

Părea cam plictisită, cum se uita aşa la ringul de dans. Am vrut să mă întorc spre Heidi, dar în faţa fetei a apărut un tip înalt, care s-a aşezat pe canapea.

Era un bărbat cu părul blond-nisipiu, tuns scurt. Tunsoarea lui te ducea cu gândul la tipii din armată. Din cât vedeam eu din profilul lui, părea să fie mai mare ca noi. Poate vreo douăzeci şi ceva de ani? Ceva mai mult? Nu părea chiar fericit. Buzele lui se mişcau cu un

kilometru pe minut. Mi-am îndreptat privirea spre cel lângă care se aşezase.

Am deschis buzele, inspirând încet.

Reacţia asta era curioasă şi jenantă. Într-un fel, parcă îmi venea să-mi dau palme, dar în apărarea mea, tipul era uluitor, având genul ăla de frumuseţe care la prima vedere nici nu ţi se pare reală.

Claia de păr şaten dezordonat îi cădea pe frunte în bucle şi cârlionţi. Până şi din locul unde stăteam eu îmi dădeam seama că faţa lui nu are vreun unghi mai prost, genul de faţă care nu are nevoie de filtre. Pomeţii imposibil de înalţi şi de laţi erau completaţi de o bărbie pătrată, dură. Gura lui era o adevărată operă de artă, plină şi cu un colţ ridicat, alcătuind un rânjet cu adevărat impresionant, în timp ce îl privea pe bărbatul de alături. Eram prea departe ca să-i văd ochii, dar îmi imaginam că sunt la fel de fascinanţi ca restul.

Însă atracţia lui depăşea nivelul fizic.

Puterea şi autoritatea radiau dinspre el şi îmi stârneau un fior ciudat pe şira spinării. Nimic din hainele cu care era îmbrăcat nu ieşea în evidenţă. Nişte blugi negri şi un tricou gri, pe care scria ceva. Poate era felul în care stătea, cu picioarele desfăcute şi cu un braţ aruncat pe spătarul canapelei. Poziţia aceea lejeră şi leneşă părea arogantă şi, cumva, înşelătoare. Ai fi zis că mai are câteva secunde şi adoarme, chiar dacă bărbatul de lângă el gesticula tot mai energic, însă felul în care bătea cu degetele în tighelul auriu îţi dădea impresia clară că în orice moment ar putea să treacă la acţiune.

— O vezi? m-a întrebat Heidi, făcându-mă să tresar.

Dumnezeule, uitasem deja că Heidi e acolo sau ceva de genul? Da, ceea ce însemna că trebuie să mă adun. Tipul era tare de tot, dar, să fim serioşi! Pentru Heidi venisem aici.

Mi-am dezlipit privirea de la tip şi am dat din cap. Niciunul dintre oamenii ăştia, cu excepţia blondului şi a tipului care tocmai se aşezase, nu părea să fie destul de vârstnic ca să aibă ce căuta aici. Pe de altă parte, nici noi nu eram.

— Ea e?

— Da. Ea e Emery.

M-a strâns de braţ.
— Ce crezi?
— E foarte frumoasă!
M-am uitat la Heidi.
— Vrei să te duci să vorbeşti cu ea?
— Nu ştiu. Cred că o s-o las să vină ea la mine.
— Serios?
Heidi a dat din cap şi şi-a strâns buza de jos între dinţi.
— Ultimele trei dăţi am abordat-o eu. Cred că de data asta o las să vină ea la mine. Adică să văd dacă există sau nu interes din ambele părţi.
Am ridicat sprâncenele, uitându-mă la prietena mea. Heidi nu era nici timidă, nici răbdătoare şi nici emotivă. Asta putea însemna un singur lucru. Mi-am împreunat mâinile.
— Te-a prins tare, aşa-i?
— Îmi place, a spus Heidi după un moment, afişând un mic zâmbet. Vreau doar să mă asigur că mă place şi ea, a adăugat apoi, ridicând dintr-un umăr. Am vorbit un pic şi am dansat, dar nu mi-a cerut numărul de telefon şi nici nu mi-a propus să ne întâlnim în altă parte.
— Tu i-ai cerut numărul?
— Nu.
— O să i-l ceri?
— Să sperăm că face ea mişcarea asta.
A expirat zgomotos.
— Mă comport prosteşte. Trebuia să i-l cer şi gata.
— Nu te comporţi prosteşte. Şi eu aş fi făcut la fel, dar cred că măcar în seara asta ar trebui să i-l ceri. *Ăsta* ar trebui să fie obiectivul tău.
— E adevărat, a spus ea cu fruntea încreţită. Dar scena aia…
— Termină odată cu scena! am râs eu.
Adevărul era că nu eram eu cea mai potrivită persoană să dau sfaturi despre relaţii. Nu fusesem implicată decât o dată într-o relaţie

relativ serioasă, iar relaţia cu Brandon durase uluitoarea perioadă de trei luni şi se încheiase chiar înainte de venirea verii.

M-am despărţit de el printr-un mesaj.

Dap.

Eu eram asta.

Oricând de îngrozitor era să recunosc chiar şi în sinea mea, începusem relaţia cu Brandon doar pentru că toate prietenele mele erau cuplate şi, mă rog, presiunea turmei e ceva dat naibii şi voiam să simt şi eu ce tot spuneau ele când scriau ceva pe reţelele de socializare sau când postau fotografii. Voiam să fiu… Voiam să ştiu ce simţi atunci când se întâmplă asta. Voiam să mă îndrăgostesc.

Şi tot ce-am reuşit a fost să mor de plictiseală.

Am inspirat uşor şi privirea mea s-a îndreptat din nou spre canapeaua pe care stătea tipul cu părul de bronz, ciufulit rău. Părea cam de vârsta mea. Poate cu un an, doi mai mare. Instinctul mi-a spus că nimic n-ar fi plictisitor cu el.

— Cine… cine e ăla?

Heidi părea că ştie la cine mă refer fără să i-l arăt.

— Îl cheamă Luc.

— Luc şi atât?

— Dap.

— Fără nume de familie?

Ea a râs şi m-a întors cu spatele la ei.

— N-am auzit niciodată numele lui de familie. E doar Luc, dar îl vezi pe tipul blond, care pare la fel de prietenos precum un porc spinos turbat?

— Cel care se uită în telefon?

Am zâmbit, pentru că mi s-a părut o descriere bună. Începuse să meargă pe lângă ringul de dans şi mă trăgea şi pe mine după ea.

— E luxen.

— A!

Am rezistat tentaţiei de-a mă uita peste umăr să văd dacă are brăţară metalică la mână. Nu o observasem când îl văzusem cu telefonul în mână.

Brăţara era cunoscută drept Dezactivator, o formă de tehnologie care neutraliza talentele nepământeşti ale luxenilor şi care derivau din ceea ce ei numeau Sursă. *Sursa.* Tot mi se părea că sună a ficţiune pură, dar era real şi avea potenţial mortal. Dacă încercau să o facă pe luxenii cu cineva, Dezactivatorul îi împiedica, eliberând nişte electroşocuri asemănătoare cu cele ale pistolului Taser. Dacă pentru nimeni nu era plăcut aşa ceva, pentru luxeni era deosebit de dureros şi de chinuitor.

Ca să nu mai spun că toate spaţiile publice erau astfel concepute pentru a stinge imediat orice incident în care să fie implicaţi luxenii. Metalul lucios, roşu cu negru, care se găsea deasupra fiecărei uşi, şi punctişoarele din tavanele majorităţii clădirilor erau un soi de arme cu aerosoli care nu aveau efect asupra oamenilor.

Asupra luxenilor?

Ceaţa aia dispersată de ele se pare că le provoacă dureri deosebite. Eu nu am văzut niciodată aşa ceva – din fericire –, dar mama a văzut. Mi-a spus că a fost una dintre cele mai urâte chestii la care a asistat vreodată.

Mă îndoiam că Foretoken are instalată vreo armă de genul ăsta.

Fiindcă eram băgăcioasă, am întrebat:

— Luc e luxen?

— Probabil. N-am fost niciodată destul de aproape de el ca să fiu sigură, dar presupun că e.

Culoarea ochilor era cea care îi dădea de gol, precum şi Dezactivatorul. Toţi luxenii luaţi în evidenţe trebuiau să-l poarte.

Ne-am oprit lângă scenă, iar Heidi mi-a dat drumul la braţ.

— Iar tipul cu păr albastru? El e sigur om. Mi se pare că îl cheamă Kent sau Ken.

— Tare! am murmurat eu, ţinându-mă cu un braţ de mijloc, iar portofelul de la mână a fluturat.

— Şi Emery?

Heidi s-a uitat peste umărul meu la ea. Relaţiile gen distracţie şi făcut de cap între oameni şi luxeni erau ilegale. Nimeni nu putea să împiedice un om şi un luxen să fie împreună, dar cei doi nu se puteau

căsători şi, dacă relaţia lor era raportată, puteau plăti amenzi usturătoare.

— E om, a răspuns Heidi.

Sincer, pe mine nu mă interesa dacă un luxen şi un om voiau să-şi facă niţel de cap. Nu că m-ar fi afectat pe mine în vreun fel sau că era treaba mea, dar tot m-am simţit uşurată. Mă bucuram că Heidi nu voia să se implice într-o relaţie pe care ar fi trebuit s-o ascundă, ba ar mai fi şi riscat să plătească nişte mii de dolari sau să facă şi închisoare, dacă nu putea să plătească. Heidi împlinea în curând optsprezece ani. Responsabilitatea plătirii unei amenzi ridicol de mari n-ar fi căzut în spinarea familiei ei.

M-am uitat iar la scenă şi am remarcat-o pe fata care dansa cel mai aproape de noi.

— Uau! E superbă!

Heidi mi-a urmărit privirea şi a dat din cap. Fata era mai mare ca noi şi avea capul acoperit de păr blond, strălucitor. Se învârtea şi se răsucea cu mişcări ca de şarpe.

Cu braţele în aer, cu mâinile împreunate, fata se rotea şi pielea ei… se ştergea şi îşi pierdea conturul, ca şi cum urma să dispară chiar în faţa noastră.

Luxen.

Fata era clar din echipa de dincolo. Luxenii aveau abilitatea asta nebunească de a asimila ADN-ul nostru şi de a arăta aşa, ca oamenii, dar nu asta era înfăţişarea lor reală. Când se aflau în forma lor reală, străluceau ca un bec cu o groază de waţi. Niciodată nu am văzut ce e sub toată lumina aia puternică, dar mama mi-a zis că pielea lor e aproape translucidă. Cam ca la meduze.

Heidi mi-a zâmbit.

— Eu mă duc să dansez. Vii şi tu?

Am ezitat, uitându-mă la mulţimea de oameni. Chiar îmi plăcea să dansez, în intimitatea dormitorului meu, unde îmi permiteam să arat ca o păpuşă Muppet dezarticulată.

— Mă duc întâi să-mi iau o apă.

A îndreptat un deget spre mine.

— Să faci bine să vii!

Poate că da, dar nu chiar acum. M-am retras, uitându-mă la ea cum dispare în masa de corpuri unduitoare, după care m-am întors şi am pornit pe lângă scenă. Mi-am făcut loc până la bar, strecurându-mă printre două scaune ocupate. Barmanul era în celălalt capăt şi habar n-aveam cum să-i atrag atenţia. Să ridic mâna şi să o flutur cum faci când vrei să opreşti un taxi? Nu prea cred. Ar fi caraghios. Dar salutul cu trei degete din *Jocurile foamei?* Tocmai văzusem filmele la televizor săptămână trecută. Se difuzase un maraton cu toate cele patru filme şi credeam că aş reuşi s-o fac. *Mă ofer voluntar pentru un pahar cu apă*[1].

Din fericire, barmanul începea să se apropie încet de locul unde stăteam. Mi-am deschis portofelul de la încheietură şi am apăsat ecranul telefonului. Aveam un mesaj de la Zoe, pe care nu-l văzusem. Un apel pierdut de la April şi…

Am simţit o senzaţie ciudată în ceafă. Era ca o respiraţie fără aer. A coborât pe şira spinării, ridicându-mi toate firişoarele de păr de pe corp. Era ca şi cum…

Ca şi cum cineva stătea chiar în spatele meu.

Am tras fermoarul poşetuţei minuscule şi m-am uitat peste umăr, aşteptându-mă pe jumătate să dau nas în nas cu cineva, dar nu era nimeni acolo. Cel puţin nu sinistru de aproape sau ceva de genul. M-am uitat printre oameni. Era enorm de multă lume, dar nu părea să-mi acorde cineva mie atenţie. Senzaţia devenea însă tot mai intensă.

Am înghiţit în sec când privirea mi s-a îndreptat spre separeul acela.

Tipul care venise să se aşeze nu mai era acolo, dar tipul mare cu salopeta – domnul Clyde – era înăuntru. Stătea aplecat peste canapeaua aia cu aspect antic şi vorbea cu Luc, iar Luc – o, Doamne!

---

[1] Trimitere la replica lui Katniss Everdeen, personajul principal din seria *Jocurile foamei,* când se oferă voluntar în locul surorii ei mai mici pentru a participa la întrecerile mortale dintre districte (n. red.).

– se uita direct la mine. Anxietatea mea a explodat şi mi-a invadat sistemul ca o buruiană otrăvitoare.

Oare Clyde îşi dăduse seama că actele noastre sunt false?

OK. Staţi o secundă! Trebuia să-şi fi dat seama din clipa în care veniserăm că avem acte false, şi chiar dacă avea acum o problemă cu actele, de ce trebuia să-i raporteze lui Luc? Eram ridicol de paranoică…

— Ciao! Vrei ceva de băut?

M-am întors din nou spre bar şi am dat din cap agitată. Barmanul era luxen. Ochii ăia aşa de verzi sigur nu făceau parte din paleta coloristică omenească. Privirea mi-a coborât un pic. Brăţara de argint era prinsă de încheietura mâinii.

— Doar, ăăă, apă.

— Imediat.

A luat un pahar de plastic şi l-a umplut cu apă dintr-o sticlă, după care a pus în el un pai transparent.

— Gratis.

— Mersi!

Am luat paharul şi m-am întors încet. Ce să fac? Ce să fac?

Sorbind din pahar, m-am plimbat pe lângă scenă şi m-am oprit lângă un stâlp peste care părea că vomitase sclipici un unicorn. M-am înălţat pe vârfuri şi am scanat mulţimea cu privirea până am văzut-o pe Heidi.

Un zâmbet larg mi s-a întins pe faţă. Nu era singură. Emery venise la ea şi se uita la Heidi cum mă uit eu de obicei la taco.

Asta voiam să mi se întâmple şi mie la un moment dat: să se uite cineva la mine cum mă uit eu la taco.

Heidi stătea cu spatele la mine şi a început să-şi legene umerii când Emery a luat-o de mijloc. Nu aveam de gând să le stric mica petrecere dansantă. O să aştept până termină. Până atunci, trebuia să fac tot posibilul să nu mă mai gândesc cum arăt dând târcoale ringului de dans. Ştiam că probabil arăt stupid. Poate şi niţel sinistru. Am mai luat o gură de apă. Să stau acolo toată noaptea nu era o soluţie viabilă…

— Evie?

M-am întors când am auzit o voce vag familiară. Am rămas şocată. În spatele meu era o fată de la şcoală. Anul trecut avuseserăm ore împreună. Engleză.

— Colleen?

Ea a zâmbit, înclinând capul. Pometţii îi străluceau. Avea şi ea machiajul ăla fumuriu, ca şi mine.

— Ce Dumnezeu faci aici?

Am ridicat dintr-un umăr.

— Stau şi eu pe aici. Tu?

— Cu nişte prieteni.

S-a încruntat şi şi-a dat câteva şuviţe de păr blond după ureche.

— Nu ştiam că obişnuieşti să vii aici.

— Mmm, e prima dată.

Am luat o gură de apă şi m-am uitat peste umăr. Nu o cunoşteam prea bine pe Colleen, aşa că nu ştiam dacă face asta în fiecare weekend sau şi pentru ea era prima dată.

— Vii des aici?

— Câteodată.

Şi-a netezit uşor rochia. Era un albastru ceva mai deschis ca a mea şi nu avea bretele.

— Nu ştiam că îţi place să vii…

Şi-a îndreptat brusc privirea spre ringul de dans şi obrajii ei îmbujoraţi şi-au intensificat culoarea. M-am gândit că o strigase cineva.

— Trebuie să plec. Mai stai?

Am dat din cap; nu aveam idee cât o să mai stau.

— Mişto!

A început să se îndepărteze, zâmbind.

— Vorbim mai târziu. OK?

— OK.

Mi-am fluturat degetele spre ea şi am urmărit-o cum se întoarce şi se strecoară printre trupurile agitate, pe lângă ringul de dans. Ştiam

că vin aici copii de la şcoala mea, dar cred că nu mă aşteptam să şi văd pe cineva, ceea ce e stupid…

O mână mi-a aterizat pe umăr. Am tresărit speriată, iar apa mi-a sărit pe mâini şi mi-a udat partea din faţă a rochiei. M-am smucit în faţă, ca să scap de strânsoare, şi m-am întors, gata să-l pocnesc în gât pe cel care pusese mâna pe mine, aşa cum mă învăţase mama. Am înlemnit şi mi s-a strâns stomacul când m-am trezit uitându-mă la faţa plină de piercinguri a domnului Clyde.

A, asta nu era de bine.

— Bună? am spus eu cu voce slabă.

— Trebuie să vii cu mine.

Mâna de pe umărul meu s-a făcut şi mai grea.

— Acum!

Capitolul 2

Am simţit un gol în stomac şi m-am uitat la stâlpul sclipicios, ca şi cum ar fi putut să mă ajute cu ceva.

— Ăăă, de ce?

Ochii lui negri au privit în ai mei, şi eu nu am putut să mă concentrez decât pe diamantul de sub ochi. Trebuie să fi fost un piercing foarte dureros. Nu a spus nimic când m-a apucat de braţ cu o mână cărnoasă şi m-a răsucit. M-a cuprins panica uitându-mă spre ringul de dans, fără să o pot zări pe Heidi sau pe Emery în grămada aia de dansatori.

Cu inima bubuindu-mi în piept, îmi ţineam strâns apa în timp ce Clyde mă lua de lângă stâlpul cel frumos. Mi-au luat foc obrajii când am văzut cum se uită câţiva oameni de la mese. O fată mai mare ca mine a rânjit şi a clătinat din cap, ducând la gură un pahar în care era o băutură chihlimbarie.

Era *atât* de jenant!

Urma să fiu dată afară. Fix norocul meu! Asta însemna că trebuie să-i dau mesaj lui Zoe sau altcuiva să vină să mă ia, pentru că

nu aveam de gând să-i stric seara lui Heidi. Nu acum, când Emery o abordase. Aveam să…

Clyde nu mă ducea spre ieşirea din club.

A făcut brusc la stânga, trăgându-mă după el. Mi-am simţit inima bătând până în degetele strânse în pantofi când mi-am dat seama unde mă duce. La separeul semiîntunecat… la canapea.

Trântit în aceeaşi poziţie lenevoasă ca mai înainte şi tot bătând darabana cu degetele acelea lungi şi subţiri, era Luc. Şi-a arcuit buzele în sus când m-a văzut.

Mi s-a tăiat respiraţia din cauza şocului. În mod normal aş fi fost relativ încântată să stau de vorbă cu un tip extraordinar de sexy – mai ales cu un tip care, *uau!*, avea nişte gene negre aşa de dese –, dar toată situaţia asta era anormală.

Nu eram genul de fată care se lasă agăţată într-un club şi pe urmă este escortată la un rezident sexos de către un individ care pare că face parte din WWE, ca să aibă cu el o discuţie între patru ochi. Nu mă dădeam în vânt după asta. Eu eram pur şi simplu întruchiparea celor trei „N”.

Viaţă normală.

Faţă normală.

Corp normal.

Şi chestia asta care se întâmpla acum *nu* era normală.

— Ce se întâm…

M-am oprit când Clyde m-a condus pe lângă luxenul blond, care şi *acum* se uita în telefon, spre un capăt al canapelei. Mi-a lăsat braţul stâng şi mi-a pus iar mâna pe umăr.

— Stai jos! mi-a cerut Luc, şi cuvintele alea au fost spuse cu o voce care probabil lasă în urmă un şir de decizii proaste.

Am stat.

Nu că aş fi avut de ales. Clyde m-a împins să mă aşez, după care a plecat împingând oamenii şi dându-i la o parte ca un buldozer uman.

Cu pulsul accelerat haotic, m-am uitat în direcţia în care dispăruse Clyde, dar eram perfect conştientă de prezenţa băiatului

care stătea la o jumătate de metru de mine. Îmi tremura mâna şi, când am inspirat adânc, am simţit peste izul amărui al alcoolului un miros de pin şi de săpun. De la el venea? Mirosul de pin şi de săpun? Dacă da, atunci mirosea uimitor.

Nu cumva… îl *miroseam?*

Ce era în neregulă cu mine?

— Poţi să te uiţi după Clyde cât vrei, dar oricât de mult ţi-ai dori, n-o să-l poţi aduce înapoi, m-a sfătuit Luc. Dar dacă îţi pui în minte dorinţa asta şi funcţionează, înseamnă că deţii o magie neagră grozavă.

Nu aveam idee ce să răspund la asta. Creierul meu se golise de cuvinte. Paharul de plastic a scârţâit în mâna mea când muzica s-a oprit pentru o secundă. Câţiva oameni de pe ringul de dans s-au oprit, respirând precipitat. După care a început un bubuit constantă de tobe şi cei de pe ringul de dans au luat-o razna.

Am făcut ochii mari când am văzut pumnii care se agitau în aer şi dansatorii de pe scenă care s-au lăsat în genunchi şi au bătut cu palmele în podea. Strigătele deveneau tot mai puternice, într-un crescendo care se armoniza cu tobele. Vocile au crescut în volum, urlând versurile melodiei care îmi făcea pielea de găină pe braţe.

Departe de durere, de adevăr şi de alegeri…

M-am înfiorat. Ceva din toate astea – melodia, cântatul şi chiotele dansatorilor – îmi era familiar. Am avut senzaţia ciudată de déjà-vu şi m-am încruntat. Nu recunoşteam melodia, dar senzaţia aia tulburătoare tot persista în capul meu.

— Îţi place melodia? m-a întrebat el.

Am întors încet capul spre el. Zâmbetul lui era unul de lup şi mă neliniştea la maximum. Am ridicat privirea. Aerul pe care îl înghiţisem mi-a ieşit tot din plămâni.

Zâmbetul i s-a şters de pe buze şi s-a uitat la mine ca şi cum… nu ştiu. Avea chiar o expresie de uimire pe faţa aceea fascinantă, dar…

Ochii lui!

Nu mai văzusem niciodată astfel de ochi. Erau de culoarea ametistului, un violet aprins, sclipitor, şi linia neagră din jurul pupilei era neregulată, ba chiar ştearsă. Erau nişte ochi cu adevărat superbi, dar…

Bănuiala lui Heidi fusese corectă.

— Eşti luxen.

Blondul care se uita în telefon a pufnit.

Luc a lăsat capul pe umăr şi expresia aceea curioasă i s-a şters de pe faţă.

— Nu sunt luxen.

Mda, o să spun că e vrăjeală totală. Oamenii nu au aşa ochi decât dacă îşi pun lentile de contact. Privirea mi-a fugit la mâna care se odihnea pe coapsa lui. Avea o brăţară de piele, cu un soi de piatră curioasă la mijloc. O piatră ovală, alcătuită dintr-un adevărat caleidoscop de culori lăptoase. Ce purta el nu era Dezactivatorul care îi împiedica pe luxeni să omoare jumătate din oamenii din club în mai puţin de zece secunde.

— Deci eşti om şi ai nişte lentile de contact ciudate?

— Nup.

A ridicat dintr-un umăr, plictisit. De ce ar nega că e luxen? Înainte să îi pun întrebarea, a vorbit el:

— Te simţi bine aici?

— Ăăă, da… cred că da.

Şi-a muşcat buza plină de jos, distrăgându-mi atenţia. Dumnezeule, alea erau buze perfect sărutabile! Nu că mă gândeam să-l sărut sau ceva; era o pură observaţie clinică pe care ar fi făcut-o oricine în situaţia mea.

— Nu pari prea convinsă. De fapt, s-ar zice că ai prefera să fii oriunde în altă parte, a continuat el, şi genele alea dese s-au lăsat iar în jos. Deci, ce cauţi aici?

Întrebarea lui m-a făcut să tresar.

— Prietena ta vine des aici. Se integrează. Se distrează. Tu n-ai venit niciodată.

Genele alea s-au ridicat şi s-a uitat drept în ochii mei.

— Şi aş fi ştiut dacă ai fi venit.

Am înţepenit. De unde Dumnezeu ştia că vin pentru prima oară aici? Probabil erau cel puţin o sută de persoane acolo, şi toate semănau între ele.

— Stai singură lângă ringul de dans. Nu pari să te distrezi şi…

Şi-a coborât privirea, oprindu-se pe partea din faţă a rochiei mele. Fără să mă uit, ştiam că studiază pata de apă.

— Nu te potriveşti aici.

OK. Uau! Asta a fost fără menajamente şi în sfârşit mi-am găsit vocea:

— E prima oară când vin aici…

— Ştiam deja asta. A făcut o pauză, apoi a continuat: Evident. Abia am spus-o.

Iritarea mi-a alungat neliniştea şi confuzia. Luxen sau nu, nu ştiam cine se crede tipul ăsta. Era grosolan, iar eu nu aveam de gând să stau aici şi să-i permit să-mi vorbească aşa.

— Scuză-mă! Îmi mai spui o dată cine eşti tu?

Zâmbetul acela cu o jumătate de gură s-a lungit cu încă doi centimetri.

— Numele meu e Luc.

Numele ăsta trebuia să deţină răspunsurile universului?

— Şi?

— Şi vreau să ştiu de ce ai venit aici.

Frustrarea mă făcea să simt furnicături pe piele.

— Eşti cel care întâmpină oficial oaspeţii sau ceva de genul?

— Ceva de genul.

Şi-a pus piciorul încălţat cu bocanc pe masa pătrată de sticlă din faţa lui şi s-a aplecat spre mine. Distanţa dintre noi s-a evaporat. S-a uitat în ochii mei şi mi-a susţinut privirea.

— O să fiu direct.

Am hohotit sec.

— Până acum n-ai fost direct?

Mi-a ignorat comentariul şi nu şi-a mutat privirea nici măcar o secundă.

— N-ar trebui să fii aici. Cum ar fi, dintre toate locurile în care *ai* putea să fii, ăsta e ultimul. Nu-i aşa, Grayson?

— Mai mult decât aşa, a răspuns luxenul blond.

Mi-a explodat ceva fierbinte în piept, care îmi ardea gâtul. Am inspirat adânc şi m-am străduit să-mi păstrez o expresie neutră, cu toate că ceea ce îmi spusese mă durea, din motive care n-ar trebui să existe. Nu conta că e om sau nu, sau că nu-l mai văzusem niciodată pe tipul ăsta şi că probabil nici n-aveam să-l mai văd vreodată din clipa în care voi pleca din clubul ăsta stupid. Dar să-ţi spună cineva că nu te potriveşti undeva nu-ţi pică bine. Niciodată.

În niciun caz nu aveam de gând să-i permit lui, o persoană absolut străină – un *extraterestru* –, să mă enerveze. Până la urmă era un nesimţit şi nu aveam de gând să-i permit să mă jignească. În niciun caz.

I-am susţinut privirea şi am încercat să invoc ceva din mama – din mama cea înfiorătoare.

— N-am ştiut că am nevoie de permisiunea ta ca să fiu aici, *Luc*.

— Ei, a spus el tărăgănat, încordându-şi umerii laţi, acum ştii.

M-am tras puţin înapoi.

— Tu vorbeşti serios? Mi-a scăpat un hohot de râs uluit şi apoi am adăugat: Nu deţii tu clubul ăsta. Eşti doar un…

M-am oprit înainte să spun ceva incredibil de stupid.

— Eşti doar un tip ca oricare altul.

El şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Ei, ştiu că nu asta ai vrut să spui şi nici măcar nu asta gândeşti.

Degetele lui băteau în spătarul canapelei, iar mie îmi venea să mă întind şi să le plesnesc.

— Spune-mi cine sunt eu, de fapt! *Abia* aştept să aud!

— Nu contează.

Mi-am aruncat privirea spre ringul de dans, fără să o pot vedea pe Heidi, pentru că acum mulţimea părea că se triplase brusc. La naiba!

— Am venit cu prietena mea. Atât. N-are nicio legătură cu tine.

— Totul are legătură cu mine.

Am clipit o dată şi încă o dată, aşteptându-mă ca el să râdă, dar nu a râs. Mi-am dat seama că întâlnisem oficial cea mai arogantă fiinţă de pe planetă.

— Apropo, nu stai cu prietena ta. Aşa cum am precizat mai devreme, stăteai lângă ringul de dans… pur şi simplu stăteai acolo, singură.

Ochii lui stranii mi-au studiat faţa cu atâta intensitate, încât au început să-mi ardă urechile.

— Asta faci de obicei când ieşi cu prietena ta? Stai singură şi bei apă?

Gura mi s-a mişcat, dar n-a ieşit niciun cuvânt. Era cel mai ostil individ pe care îl întâlnisem vreodată.

Unul dintre colţurile gurii i s-a ridicat şi mai mult.

— Nici măcar nu eşti suficient de mare ca să fii aici.

Eram gata să pun pariu că nici el nu era.

— Sunt destul de mare.

— Pe bune?

— Amicul tău mare şi vânjos mi-a verificat actele şi m-a lăsat să intru. Întreabă-l.

Pieptul i s-a umflat. Umerii lui lați au întins bumbacul uzat şi cenuşiu. Pe tricoul lui scria fără lame cu drame. Era o minciună. Băiatul ăsta juca fix în lame cu drame.

— Arată-mi actele tale!

M-am strâmbat.

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă eşti un individ oarecare dintr-un club. Nu o să-ţi arăt actele mele.

Privirea i-a revenit la mine. Pe toată faţa lui fascinantă se vedea provocarea.

— Sau poate nu vrei să mi le arăţi pentru că ar dovedi că nu ai douăzeci şi unu de ani.

Nu am spus nimic.

A ridicat o sprânceană.

— Sau pentru că tu crezi că sunt luxen?

— Ei, *asta* pare să fie adevărata problemă, a intervenit Grayson, şi atunci m-am uitat la el.

În sfârşit lăsase telefonul jos. Din păcate.

— De-asta probabil se şi simte aşa de stingherită. Pun pariu că e genul ăla de oameni!

— Genul ăla de oameni? am repetat.

Ochii lui ultraalbaştri s-au îndreptat spre mine.

— Genul de oameni speriaţi de luxeni.

Am clătinat din cap şi muzica din club a părut că dispare în fundal. Atunci mi-am dat seama că nimeni, nici măcar o persoană de acolo, nu se apropia de zona asta. Toată lumea stătea la mare distanţă de separeu.

Luc a scos un sunet abia distinct.

— Te deranjează faptul că eşti în preajma unui luxen aşa, departe de ochii lumii? Te sperie?

— Nu. Nu mă sperie.

Nu era chiar adevărat, pentru că, hai, nu făceam eu parte din gaşca Urâm Toţi Luxenii, care făcea scandal în toate oraşele, mici sau mari, dar ei erau totuşi de speriat. Însemna că n-ai pic de raţiune dacă nu ţi-era puţin teamă de ei. Uciseseră milioane de oameni. Poate că tipul ăsta nu, dar nu purtau Dezactivatoare. Puteau să mă ucidă înainte să înţeleg ce se întâmplă.

Dar dorinţa de a demonstra că nu îmi pasă dacă sunt sau nu luxeni era foarte puternică. Actele mele de identitate nu erau reale. Nu scria acolo adresa şi numele meu real. Dacă i le-aş arăta, nu m-aş pune în pericol. Am pus paharul pe masă şi am scos actele din fanta îngustă.

— Poftim, am ciripit eu, încercând să-mi fac o voce cât mai senină.

Luc a ridicat mâna de pe spatele canapelei şi mi-a luat cartea de identitate. Când a luat-o, mi-a atins uşor mâna. Energia electrică a

pârâit şi mi-a zguduit puţin braţul. Am tras aer în piept şi mi-am retras mâna.

Zâmbetul lui s-a mai lărgit puţin, iar mie mi s-a strâns stomacul. O făcuse intenţionat? Mă curentase? Şi-a coborât iar genele.

— Nola Peters?

— Da. Aşa mă cheamă.

Nu mă chema aşa deloc. Era o combinaţie între două oraşe pe care nu le vizitasem niciodată: New Orléans şi St. Petersburg.

— Aici zice că ai 22 de ani. A lăsat mâna jos şi s-a uitat la mine, adăugând: N-ai 22 de ani. Pun pariu că n-ai nici 17.

Am inspirat adânc, pe nas. Nu aveam „nici” 17! Peste şase luni împlineam 18 ani.

— Ştii ceva, nici tu nu pari să ai 21 de ani!

— Aparenţele pot fi înşelătoare.

A învârtit cartea de identitate pe degete, întorcând-o de pe o parte pe alta.

— Am faţă de copil.

— Mă îndoiesc.

— Îmi place să cred că voi îmbătrâni frumos. Lumea o să creadă că am descoperit fântâna tinereţii.

— OK, am spus eu, scoţând cu greu cuvântul. Uite, nu mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, aşa că trebuie să plec. Mă duc s-o caut pe prietena mea…

— Prietena ta e ocupată, ştii tu, cu distracţia.

Surâsul lui s-a transformat într-un zâmbet obraznic, care mi s-ar fi părut atrăgător dacă nu mi-ar fi venit să-i dau un pumn în nas.

— Spre deosebire de tine. Tu *nu* te distrezi.

— Aşa e. Nu mă distrez.

Mi-am apropiat pleoapele şi mi-am stăpânit instinctul primar de a-i arunca apa în faţă.

— De fapt, încercam să fiu politicoasă…

— Desuet! a murmurat el.

O, Doamne, tipul ăsta o să mă facă să o iau razna!

— Momentul adevărului? Chiar nu mai vreau să rămân în preajma ta nicio secundă. M-am pregătit să mă ridic, completând: Eşti un nesimţit şi nici nu te cunosc. Nu vreau să te cunosc. Hai pa, bossule!

— Dar eu ştiu cine eşti.

A făcut o pauză.

— Ştiu cine eşti cu adevărat, Evelyn.

Capitolul 3

Îmi cunoştea numele. Nu numele fals, din acte, ci numele meu adevărat.

Am avut impresia că se mişcă toată clădirea, deşi nu se întâmplase nimic. Mi-a înţepenit spinarea şi am îngheţat cu totul. M-am uitat fix la el câteva clipe.

— De unde ştii cum mă cheamă?

El s-a uitat la mine printre gene şi şi-a agăţat ambele braţe de spătarul canapelei.

— Ştiu o mulţime de lucruri.

— OK. Tocmai ai ridicat macabrul la un nivel necunoscut până acum.

Era momentul că o caut pe Heidi şi să plec naibii de aici.

Luke a râs iar, şi sunetul acela ar fi fost plăcut şi atractiv dacă ar fi venit din partea altcuiva.

— Mi s-a spus asta o dată sau de două ori în viaţă.

— De ce nu mă surprinde? Nu răspunde la întrebare! i-am spus eu când am văzut că deschide gura. Pot să-mi iau actele înapoi?

El s-a mişcat brusc şi şi-a dat picioarele jos. Fără vreun semnal dinainte, feţele noastre s-au apropiat la doar câţiva centimetri distanţă. Cum eram aşa de aproape, era greu să nu rămâi un pic pierdut în frumuseţea trăsăturilor lui. Şi, cum eram aşa de aproape, la fel de greu era să nu te sperii de-a binelea.

— Dacă ţi-aş spune un adevăr? Mi-ai spune şi tu unul în schimb?

Mi-am încleştat gura aşa de tare, că mă dureau fălcile.

— Ai avut dreptate mai devreme. Nu am 21 ani, a spus el, cu o strălucire jucăuşă în ochi. Am 18 ani. A urmat o scurtă pauză, apoi: *Aproape* 19. Ziua mea e pe 24 decembrie. Sunt un miracol de Crăciun. Acum e rândul tău.

— Eşti macabru! i-am răspuns. Ăsta-i adevărul pe care ţi-l spun eu.

Luc a tăcut o clipă, după care a râs… A râs mult şi tare, luându-mă prin surprindere.

— Ei, nu aşa se joacă jocul ăsta, *Evie!*

Am mai inspirat o dată rapid.

Brusc, luminile de sus s-au aprins, scăldând clubul într-o strălucire albă şi rece. Mi-am strâns pleoapele, confuză pe moment. Muzica s-a întrerupt, stârnind ţipete consternate. Cei pe de scenă au încremenit. Oamenii de pe ringul de dans au încetinit şi s-au oprit, uitându-se unii la alţii, gâfâind.

— Fir-ar! a oftat Luc. Asta o să fie neplăcut.

Cineva a trecut rapid pe lângă separeu, îndreptându-se spre zona barului. Uitând de actele alea stupide, m-am răsucit în scaun şi am văzut cum tipul dispare pe un hol îngust.

— La naiba!

Luc a sărit în picioare ca un fulger. Şi, Doamne, Dumnezeule, ce *înalt* era! Chiar dacă aş fi stat în picioare, m-ar fi copleşit la cei 1,67 metri ai mei.

— O luăm de la capăt.

S-a uitat la Grayson cu un aer plictisit.

— Ştii ce ai de făcut. Scoate-i afară!

Grayson şi-a băgat telefonul în buzunar şi s-a ridicat. Apoi a dispărut, mişcându-se aşa de repede, că zici că ar fi fost doar o ceaţă. Dacă ar fi purtat Dezactivatorul, n-ar fi putut să se mişte aşa.

— Tu vii cu mine! m-a anunţat Luc.

— Ce? am chiţăit eu. Nu vin cu tine nicăieri. Adică nici de aici până la ringul de dans n-aş merge cu tine!

— Mă rog, asta-i cam jignitor, dar urmează un raid şi n-o să fie unul plăcut.

Există şi raiduri plăcute?

Luc s-a întins şi m-a luat de mână. O încărcătură de energie statică m-a străbătut iar, de data asta mai slabă, apoi m-a săltat în sus.

— Şi, hei, eşti minoră! Nu cred că vrei să fii prinsă, nu?

Nu voiam, dar asta nu însemna că urma să mă duc cu el undeva.

— Trebuie s-o găsesc pe Heidi. Ea…

— E cu Emery. M-a tras pe lângă masa joasă, adăugând: O să fie OK.

— Şi eu ar trebui să am încredere în tine?

S-a uitat la mine peste umăr.

— Nu ţi-am cerut să ai încredere în mine.

Era cam la fel de liniştitor ca un pistol încărcat îndreptat spre capul meu, dar uşa din faţă s-a deschis şi dronele VRE – Verificarea Retinală Extraterestră – au pătruns în club.

M-a trecut un fior.

Uram dronele alea. Pluteau la vreun metru şi jumătate deasupra podelei, complet negre, cu excepţia luminii albe din centrul părţii de sus. Dronele VRE apăruseră cam de vreo doi ani. Pupilele luxenilor aveau ceva pe care ele îl înregistrau ca fiind non-uman. Mama încercase odată să-mi explice cum funcţionează, dar mă pierduse când ajunsese la partea aia cu bastonaşele şi conurile retiniene care interacţionează cumva cu lumina infraroşie. Nu ştiam decât că detectează ADN-ul extraterestru.

Şi, dacă erau aici, asta însemna că erau în căutare de luxeni neînregistraţi – extratereştri precum Luc şi Grayson, care nu aveau Dezactivatoare.

Dronele nu erau singure. Năvălind în mijlocul mulţimii ca un roi de insecte albe, am văzut agenţii din Forţa de Reacţie Extraterestră – FRE – îmbrăcaţi special pentru misiune. Îmbrăcaţi în alb din cap până în picioare şi cu feţele protejate de nişte căşti lucioase. Doi aveau nişte arme care păreau normale. Alţi doi duceau varianta mai

grea şi mai solidă – o puşcă ce era de fapt o armă cu pulsaţie electronică. O lovitură trasă de aia, şi luxenul era terminat.

Luc mă trăgea printre canapea şi fotoliu, spre bar. Am dat să-mi înfig picioarele în podea, fiindcă preferam să fiu prinsă ca minoră într-un club, decât să fiu prinsă cu un extraterestru posibil neînregistrat.

Asta nu însemna amendă.

Însemna puşcărie, pentru complicitate şi cârdăşie şi o tonă de alţi termeni juridici pretenţioşi. Am încercat să-mi eliberez mâna, în timp ce mă trăgea după el.

— Dă-mi drumul!

— Toată lumea culcat! a strigat unul dintre agenţi.

S-a declanşat haosul.

Oamenii alergau în toate părţile, împrăştiindu-se precum gândacii când aprinzi lumina. Câţiva au dat peste mine. Am scos un ţipăt când pantofii mi-au alunecat pe podeaua udă şi mi-am pierdut echilibrul. Frica a explodat în mine ca un cartuş cu alice, împrăştiind săgeţi de panică. Am început să cad.

— O, nu, n-ai să faci asta!

Luc m-a strâns şi mai tare de mână şi m-a tras în sus. Un pantof mi-a ieşit din picior, după care mi-a ieşit şi celălalt când a trecut în fugă în spatele barului, trăgându-mă după el.

Picioarele goale îmi alunecau în bălţi de lichid la care nici nu voiam să mă gândesc. Un tip a sărit peste bar şi a aterizat pe vine. A apărut altul, care a alunecat pe băutura vărsată. A căzut dur pe podea, urmat imediat de încă o persoană care a căzut exact lângă el.

Totul se întâmpla mult prea repede.

A început să se tragă rapid – *poc, poc, poc!* Peste toată hărmălaia se auzeau ţipete, şi mi-a sărit inima în gât când am încercat să mă uit dincolo de scenă. Ce se întâmpla? Nu vedeam nimic, şi nici nu aveam idee unde putea fi Heidi în toată debandada aia.

Luc s-a lăsat jos şi s-a băgat sub bar, blocând intrarea altor oameni. L-am urmat şi eu, când au început să zboare nişte sticle de pe perete. Sticla şi lichidele explodau, zburând în toate părţile.

— Ce mizerie nenorocită! a bombănit Luc, cu fălcile încleştate de dezgust.

Mizeria era ultimul lucru care mă interesa, când am început brusc să alergăm pe un coridor întunecat, trecând în goană pe lângă nişte oameni care se grăbeau să se dea la o parte. A cotit spre dreapta şi a deschis o uşă.

Ne-a învăluit un vid negru după ce uşa s-a închis în urma mea. M-a cuprins groaza şi am ridicat mâna liberă.

— Nu văd… nu văd nimic.

— Eşti OK.

Luc a continuat să înainteze rapid, pe când eu mă chinuiam să-l urmez. Se simţea un miros de detergent de rufe. A deschis altă uşă şi ne-am strecurat pe ea exact în clipa în care uşa din spate s-a dat de perete.

— Staţi! a răcnit un bărbat.

Inima era gata să-mi iasă din piept. Ne-am repezit pe un coridor luminat slab. Luc s-a răsucit brusc şi m-a luat de mijloc. Am ţipat când m-a ridicat.

— Mergi prea încet! s-a plâns el.

A prins viteză, mişcându-se atât de repede, că holul nu mai părea decât o imagine înceţoşată cu păr şi pereţi. A virat brusc la stânga, după care am alunecat din braţele lui, într-o parte. M-am dat câţiva paşi înapoi, în timp ce el a pus mâna pe ceva care părea un simplu perete. O secundă mai târziu, a apărut o uşă care a glisat.

— Ce nai…

Mă uitam şocată. Erau camere ascunse acolo? De ce ar avea camere ascunse? Numai criminalii în serie au camere ascunse!

Luc mi-a făcut semn să tac – chiar mi-a zis „ssst!” când m-a tras de mână după el. Am alunecat practic în camera aceea întunecată. Mi-a dat drumul, iar eu m-am dezechilibrat şi m-am lovit de perete. M-am răsucit rapid. Asta nu era o cameră.

Era de dimensiunea unui dulap! Abia încăpea acolo o persoană, şi Luc a tras de uşa secretă spre dreapta, până când fâşia aia de lumină a dispărut şi am rămas în întuneric.

Băga-mi-aş…

M-am lipit de perete. Pulsul mi se accelerase aşa de tare, încât aveam senzaţia că în urechi mugeşte oceanul pe când încercam să disting ceva în spaţiul acela mic. Nu era nimic, doar întuneric şi Luc.

Iar Luc era, practic, peste mine.

Spatele său îmi era lipit de faţă, şi oricât aş fi încercat să mă caţăr pe perete, n-aş fi reuşit să pun ceva distanţă între noi. Mirosul de pin pe care îl simţisem mai devreme sigur venea de la el. Doar asta puteam să miros. Cum Dumnezeu aterizasem aici? Ce serie de decizii greşite rău mă conduseseră spre acest moment?

Puteam să fiu acasă, să fac poze frumoase cu telefonul sau să separ ciorapii trei sferturi de şosete…

Ceva s-a trântit pe hol. Am tresărit şi m-am izbit de Luc. Am întins braţele şi mâinile mi-au aterizat pe spatele lui. El s-a mişcat brusc şi toţi muşchii mi s-au încordat. Mâinile îmi erau acum lipite de pieptul lui, şi ăla nu era doar piept. Erau pectorali – pectorali tari ca peretele din spatele meu.

Am dat să-mi iau mâinile de acolo, dar chiar şi în bezna aia totală, el mi le-a prins şi le-a ţinut fix acolo unde erau. Am încercat să protestez, dar ceea ce voiam să spun mi-a murit pe vârful limbii când i-am simţit respiraţia pe frunte.

Eram prea aproape, mult prea aproape!

— Trebuie să fie acolo! a tunat o voce nemulţumită pe hol, iar o staţie de emisie-recepţie a pârâit.

— Am verificat celelalte camere.

Mi s-a tăiat respiraţia. Ce s-ar fi întâmplat dacă veneau aici? Întâi trăgeau şi după aia puneau întrebări?

A trecut o fracţiune de secundă, după care părul de lângă ureche s-a mişcat când Luc mi-a şoptit:

— Sper că nu eşti claustrofobă!

Am întors capul şi m-am crispat când nasul meu i-a atins obrazul.

— E cam târziu pentru asta.

— Adevărat.

S-a mişcat iar şi i-am simţit piciorul pe piciorul meu. M-am cutremurat.

— Trebuie să stăm puţin aici, cuminţi, după care vor pleca.

Puţin? Deja eram acolo de mult prea mult timp, dar îl tot auzeam pe tipul acela plimbându-se încoace şi încolo.

— Se întâmplă des asta?

— Cam o dată pe săptămână.

— Frumos! am bombănit eu, şi mi s-a părut că îl aud râzând încet.

O să-i trag o palmă lui Heidi că mă adusese într-un club unde se făceau săptămânal raiduri!

— Ce faceţi voi aici, de se organizează mereu raiduri?

— De ce crezi că trebuie să facem ceva?

— Fiindcă se fac *mereu* raiduri la voi, am şoptit-ţipat eu.

Degetele lui Luc s-au mişcat şi i-am simţit degetul mare mângâindu-l pe al meu, făcându-mă iar să mă cutremur.

— Chiar crezi că ei au nevoie de un motiv să vină aici, să caute oameni? Să rănească oameni?

Ştiam cine sunt „ei” fără să-l mai întreb. Forţa de Reacţie Extraterestră era în subordinea guvernului.

— Eşti înregistrat?

— Ţi-am spus deja.

Respiraţia lui se oprise acum pe obrajii mei.

— Nu sunt luxen.

A urmat altă pauză.

— Tu… miroşi.

— Poftim?

— Miroşi a… piersici.

— E loţiunea mea.

Mi-am încleştat pumnii de o frustrare amestecată cu teamă şi cu ceva… cu ceva greu.

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

— Bine.

A urmat o pauză.

— Pot să mă gândesc la lucruri mult mai interesate care se pot face într-un spaţiu mic şi întunecat, ca să treacă timpul mai repede.

Toţi muşchii mi s-au încordat.

— Încearcă să faci ceva şi o să regreţi!

Acum l-am auzit bine cum râde încet.

— Stai calmă!

— Nu-mi spui tu mie să stau calmă! m-am răţoit eu aşa de furioasă, că îmi venea doar să urlu. Nu pe mine mă caută oamenii ăia. N-am niciun motiv să tac.

— O, ba da.

Degetul mare i s-a mişcat pe palma mea.

— Termină!

— Ce să termin?

Vocea lui joasă era plină de inocenţă, pe când degetul i s-a mişcat iar pe mâna mea.

— *Asta.*

Cu inima bubuind, am încercat iar să-mi eliberez mâinile.

— Şi, că tot a venit vorba, cum de…

Ţârâitul unui telefon m-a amuţit.

Unde era… *O, nu!*

Era telefonul meu, care suna din portofelul de la mâna mea.

— Ei, ăsta-i chiar un moment nepotrivit! a oftat Luc şi mi-a lăsat mâinile.

Am pipăit până când am reuşit să desfac portofelul şi să scot telefonul. L-am dat repede pe silenţios, dar era prea târziu.

Un strigăt venit de pe hol mi-a trimis un fulger de groază prin corp şi am simţit…

Mâna lui răcoroasă m-a prins brusc de ceafă. Ce nai…

Nasul lui l-a atins pe al meu pe neaşteptate şi, când a vorbit, *i-am simţit* cuvintele pe buze.

— Când deschid uşa asta, o iei la fugă spre stânga! E acolo o baie. În baia asta e o fereastră pe care poţi să ieşi afară. Mişcă-te rapid!

Un pumn sau un picior a izbit în uşa secretă.

— Tu îţi baţi joc de mine? l-am întrebat eu, uluită. Puteam să fugim pe fereastra de la baie?

El şi-a luat mâna de pe ceafa mea.

— Dar atunci n-am mai fi avut parte de aceste momente preţioase.

Am rămas cu gura căscată.

— Eşti…

Luc m-a *sărutat.*

Acum eram la un pas să-l înjur cu o serie impresionantă de bombe obscene, iar în secunda doi gura lui era fix *acolo,* peste a mea. Şi-a înclinat capul doar un pic. Am inspirat adânc, speriată, şi mi-am încleştat degetele. Telefonul mi-a căzut din mână cu un bufnet înfundat. Doar vârful limbii lui m-a atins, stârnind în mine fiori de plăcere şi de frică, după care a ridicat capul şi s-a retras puţin.

— Nu un luxen te-a sărutat, Evie.

Mi-a atins uşor gura cu buzele.

— Dar niciun om.

— Poftim? am întrebat eu cu respiraţia tăiată şi cu inima pe undeva, prin gât.

Şi-a luat mâna de pe ceafa mea, şi m-am lipit iar de perete. S-a întors spre mine.

— Pregăteşte-te!

Gândurile îmi erau complet vraişte. O, Doamne, nu eram deloc pregătită pentru asta!

— Dar…

Luc a tras de uşa glisantă. Lumina de afară era orbitoare şi am avut nevoie de câteva secunde grele să îmi obişnuiesc ochii. Primul lucru pe care l-am văzut a fost una dintre acele arme cu pulsaţie electronică îndreptate direct spre Luc. El a făcut un pas şi a întins mâna.

L-a apucat pe agent de piept, prinzând în pumn materialul alb al uniformei. L-a ridicat pe sus şi l-a azvârlit pe hol. Omul s-a izbit de perete, făcând să crape tencuiala. A căzut cu faţa în jos pe podea, rămânând nemişcat.

— Băga-mi-aş!

M-am uitat uluită la bărbatul întins pe jos. Forţa aia…

S-au auzit pârâituri din staţia de emisie-recepţie pe care o avea la piept omul şi din ea a răsunat o voce. Întăririle erau pe drum.

— Du-te! m-a îndemnat Luc, şi pupilele lui s-au contractat şi au început să lumineze în alb, semn clar că un luxen se pregătea să treacă în forma lui reală.

— Ne vedem mai târziu.

Capitolul 4

Heidi s-a trântit pe spate şi s-a întins în mijlocul patului.

— A fost aşa de *demenţial!* E clar că trebuie s-o mai facem.

M-am uitat în sus la ea, de pe podeaua dormitorului ei.

— Nu. Nu, nu trebuie să mai mergem acolo. Vreodată. Nici măcar o dată.

Ea a râs, iar eu am clătinat din cap, trecându-mi palmele peste faţa proaspăt exfoliată. După ce mă căţărasem pe fereastra aia de la baie, îmbrăcată în rochie, şi aterizasem pe o alee, nu mai arătam chiar impecabil. Primul lucru pe care îl făcusem când ajunsesem acasă la Heidi fusese un duş, ca să-mi curăţ mizeria de pe picioare. Mai şi mirosisem de parcă aş fi jefuit un magazin de băuturi, după care m-aş fi tăvălit în tot alcoolul furat.

Heidi mă sunase când Luc şi cu mine ne ascundeam în propria noastră Cameră a Necesităţilor. Ieşise cum, necum afară şi era panicată, dar fusese deşteaptă şi se dusese direct la maşină, unde o găsisem aşteptându-mă.

— Era gata să ne prindă. Îţi închipui ce-ar fi făcut mama? Ar fi luat-o razna, am spus eu din spatele mâinilor. Nu numai asta, dar am fost tare îngrijorată că o să mori călcată în picioare sau ceva de genul.

— Fată, şi eu m-am speriat! Habar n-aveam unde eşti, până nu mi-a zis Emery că eşti cu Luc.

Uh!

Dacă n-aş mai auzi numele ăsta niciodată, aş muri fericită. Nu doar că fusese incredibil de nesimţit, ci mă şi sărutase… Chiar mă sărutase.

„Nu un luxen te-a sărutat, Evie. Dar niciun om”.

Ce voia să însemne asta? Existau doar luxeni şi oameni. Doar dacă el considera că face parte din liga lui personală, ceea ce n-ar fi surprinzător. După scurtul timp pe care îl petrecusem cu el, mi-am dat seama că puţine fiinţe din universul ăsta au un ego aşa de umflat ca al lui.

— Nu pot să cred că te-ai ascuns cu el într-un dulap de pe hol sau ceva de genul! a continuat ea.

În drum spre casă, îi povestisem cam tot ce se întâmplase.

— Nu pot să cred că nu ai profitat de asta!

M-am strâmbat, cu mâinile pe faţă. Nu îi spusesem că Luc mă sărutase. Probabil că nu aveam să-i spun nici lui Zoe, fiindcă şi ea, şi Heidi, ar avea întrebări, tone de întrebări. Întrebări la care n-aş fi putut răspunde, pentru că, atunci când mă sărutase, simţisem… nici măcar nu ştiu ce simţisem. Panică? Da. Plăcere? O, Doamne, da, simţisem şi asta, şi n-avea nicio logică. Nu aş fi atrasă de un tip, indiferent de specia lui, dacă este un nesimţit care crede că poate să sărute pe cine vrea el.

În plus, nici măcar nu mi se păruse un sărut adevărat, iar eu fusesem sărutată pe bune înainte. Brandon şi cu mine ne sărutam. O grămadă. Ce s-a întâmplat în camera aia ascunsă nici n-a fost un sărut…

Dar de ce mă gândeam la asta? Erau atâtea lucruri mult mai importante asupra cărora trebuia să mă concentrez, cum ar fi, de exemplu, că acum puteam să fim amândouă la puşcărie!

— Luc e sexy, Evie.

Aparent, Heidi nu pricepuse apropoul să schimbe subiectul discuţiei.

— E extraterestru cap-coadă, am mormăit eu.

— Şi? Din câte am auzit, au toate părţile funcţionale. Nu că aş şti din experienţă personală, dar aşa am auzit.

— Mă bucur să aud că au părţile funcţionale!

Asta era o frază pe care niciodată nu mă gândisem că o s-o spun în viaţa mea. Nu voiam să mă gândesc la Luc şi la părţile lui funcţionale.

— Şi, ca observaţie de subsol, ultima dată când am verificat, nu ştiai nimic despre părţi funcţionale.

Ea a râs.

— Doar pentru că încă fac parte din grupul celor puri nu înseamnă că n-am făcut studii serioase sau că n-am intrat pe internet în scopuri scandaloase.

Am zâmbit şi mi-am lăsat mâinile jos.

— A fost un nesimţit, Heidi. Dacă ţi-ar fi vorbit ţie aşa cum mi-a vorbit mie, i-ai fi tras un pumn în nas.

— Aşa de rău a fost? Şi-a ridicat mâinile şi şi-a întins degetele mijlocii, adăugând: Adică, pe o scară de la unu – a mişcat degetul mijlociu de la mâna stângă – la zece degete mijlocii, cât de rău a fost?

— Cincizeci.

Am făcut o pauză.

— Cincizeci de milioane de degete mijlocii.

A râs şi s-a întors pe burtă.

— Atunci probabil că l-aş fi pocnit în boaşe.

— Exact.

— Păcat!

A oftat.

— Când cineva are un aspect fizic care lucrează în favoarea lui, e chiar naşpa ca partea interioară să fie oribilă ca un şobolan jupuit.

Şobolan jupuit? Bleah!

— A fost aşa de ciudat! A fost aşa de mârlan! Mă tot întreba de ce am venit acolo, ca şi cum ar fi zis cum am avut tupeul să vin în clubul ăla tâmpit!

Acum eram pornită şi voiam să dau cu pumnii în ceva.

— Cine o fi el? Adică, da, normal, e un extraterestru pe care îl cheamă Luc, dar…

Heidi s-a aşezat în fund, cu picioarele acoperite de pijama atârnate peste marginea patului. Îşi strânsese părul într-un coc neglijent, care acum alunecase într-o parte.

— Dar ce?

Am strâns din buze şi am clătinat din cap. Mai era ceva ce nu-i spusesem.

— Ştia… ştia cum mă cheamă, Heidi.

Ea a făcut ochii mari.

— Ce?

Am dat din cap.

— Cum e posibil? Mi-a zis că ştie cine sunt şi că ştie că n-am mai fost niciodată acolo.

Tulburată, mi-am strâns mijlocul în braţe.

— E sinistru rău, nu?

— Da, e.

S-a dat jos din pat şi s-a aşezat în genunchi în faţa mea.

— Nu ştiu dacă i-am zis ceva lui Emery când am mai fost acolo. E posibil să-i fi menţionat numele tău. Adică, ştiu sigur că am vorbit despre tine.

— Aşa… ar avea logică.

M-am simţit uşurată. Ar fi foarte logic, dar… dar de ce ar vorbi Emery cu Luc despre mine?

— Asta trebuie să fie. Chiar n-ar avea cum să te cunoască. Nu e la şcoala noastră. Niciunul nu e.

Am expirat prelung şi am dat iar din cap. Nu voiam să mă mai gândesc la Luc.

— Promite-mi că nu te mai duci acolo!

Privirea ei mi-a alunecat peste umăr.

— Păi…

— Heidi!

M-am aplecat spre ea şi am plesnit-o peste braţ.

— În clubul ăla se fac raiduri ca să se descopere extratereştri neînregistraţi. Agenţii ăia de la FRE au genul de arme care ucid şi oameni. Nu e un loc sigur.

Heidi a expirat greu, zgomotos.

— Asta nu s-a mai întâmplat până acum.

— Luc zicea că se întâmplă o dată pe săptămână, gen, i-am spus eu. Şi, chiar dacă a vorbit aiurea, până şi o singură dată e de ajuns. Se puteau întâmpla atâtea chestii urâte în seara asta!

Ea şi-a muşcat buzele şi s-a aşezat în fund.

— Ştiu. Ai dreptate. S-a uitat la mine printre gene, adăugând apoi: Dar ghici ce?

— Ce?

Nu eram prea sigură dacă o cred sau nu în legătură cu întoarcerea în club.

— Am numărul lui Emery.

— Pe bune?

Încântarea de pe faţa ei drăgălaşă era o plăcută distragere a atenţiei după toate cele întâmplate.

— Păi, dacă ai numărul ei, chiar nu mai *ai* niciun motiv să mai pui piciorul în clubul ăla.

— Da.

Zâmbetul i s-a lăţit şi mai mult.

— Era aşa de bucuroasă că o să te întâlnească în seara asta! Am fost superofticată că n-ai apucat s-o cunoşti.

— Şi eu, dar dacă ai numărul ei, poate stabiliţi o întâlnire, şi atunci voi putea fi a cincea roată?

— Nu există o a cincea roată mai bună ca tine!

Mi-am încreţit nasul.

— Mersi, cred!

După aceea, Heidi s-a strecurat jos şi a furat cutia cu brioşe. Ne-am îmbuibat cu raiul ăla de bunătăţi cu ciocolată glazurate cu unt de arahide, iar ea mi-a povestit totul despre Emery. A adormit destul de repede, dar mie mi s-a părut că au trecut ore bune până când am putut să mă relaxez şi să nu mă mai holbez la stelele de neon care atârnau din tavan deasupra patului ei.

Seara aceea fusese nebunească şi înfricoşătoare şi s-ar fi putut termina mult mai rău. Mi-era greu să nu mă gândesc la asta, să uit de

toate. Heidi putea să păţească ceva. Eu puteam să păţesc ceva. Pericolele pe care le-am avut de înfruntat cu toţii după invazie nu dispăruseră, de fapt. Doar se schimbaseră.

Imediat ce gândurile mele au început să se împrăştie, s-au îndreptat spre Luc. Trebuie să fi avut dreptate Heidi. Probabil că îmi pomenise numele într-o discuţie cu Emery, când cine-ştie-cum venise vorba despre mine, iar Luc profitase de ocazie.

Dar tot nu pricepeam de ce minţea şi spunea că nu e luxen.

Dar nu avea importanţă, fiindcă nu aveam de gând să mă mai duc niciodată la Foretoken şi, indiferent ce îmi spusese el mie, nu aveam să-l mai văd vreodată.

Slavă ţie, Doamne…

O, Doamne!

M-am ridicat în fund, cu ochii mari, şi am înjurat. *Telefonul meu*. Unde era telefonul meu? Am aruncat pătura de pe mine şi m-am dat jos din pat. Mi-am găsit portofelul lângă rucsac. L-am luat, l-am desfăcut şi l-am pipăit, ca să-mi confirm ceea ce ştiam deja.

Telefonul meu rămăsese în clubul ăla nenorocit.

Strângeam volanul în mâini şi mă uitam la uşile roşii ale clubului Foretoken. Într-un fel, mă aşteptasem să-l văd înconjurat cu bandă a poliţiei, dacă tot avusese loc un raid aseară.

Dar nu era.

— Nu trebuie să intri musai cu mine, am spus eu.

Era la vreo treizeci de minute după ce plecasem de la Heidi şi maşinile vâjâiau dintr-o parte în alta pe strada din faţa clubului. La lumina zilei nu mai părea aşa de intimidant. Într-un fel.

— Poţi să stai aici, iar dacă nu mă întorc în, să zicem, zece minute…

— Sun la poliţie? a râs James Davis când m-am uitat la el. N-o să sun la poliţie şi să spun că prietena mea minoră a intrat într-un club ca să-şi caute telefonul pierdut şi n-a mai ieşit. Vin cu tine.

Uşurarea parcă m-a ameţit. Chiar nu aş fi vrut să intru acolo singură şi, sincer, trebuia să-mi dau seama că James n-o să mă lase să mă duc singură.

Oricât ar suna de siropos, James era simbolul băiatului bun şi i se permiteau multe din cauza asta. Păr şaten, ochi căprui, calzi, mare şi moale ca un urs de pluş, nu trebuia decât să-şi arate gropiţele alea şi toţi părinţii din lume i-ar fi deschis uşa. Până şi mama. Nu avea nicio problemă dacă stăteam cu James în dormitor, cu uşa închisă.

Dar, pentru că era mare şi, de multe ori, neintenţionat intimidant, îl recrutasem în dimineaţa asta când mă dusesem acasă la el şi îi promisesem că pe urmă aveam să fac cinste cu micul dejun. James putea fi întotdeauna convins cu mâncare.

Începuseră să mă doară articulaţiile mâinilor.

— Trebuie să-mi recuperez telefonul. Mă omoară mama dacă îl pierd. Ştii cât costă chestia aia?

— Maică-ta o să te omoare dacă află că eşti aici.

— Adevărat, dar nu o să afle, mai ales dacă-mi recuperez telefonul, am argumentat eu. Dacă tu ţi-ai fi pierdut aici telefonul, ce ai fi făcut?

— Eu n-aş fi fost aici, ca să-mi pierd telefonul, dar în fine!

S-a întors spre geam. Şapca de baseball cu Baltimore Orioles, pe care o purta aproape tot timpul, îi ascundea toată partea de sus a feţei.

— Ştiu de ce m-ai rugat pe mine să fac asta şi nu pe Zoe.

— Fiindcă tu mi-ai dat un act fals care mi-a permis să fiu atât de tâmpită, încât să vin aici?

A pufnit.

— Ăăă, nu.

— Pentru că îţi închipui că Zoe mi-ar fi tras una în cap dacă o rugam pe ea?

Când el a dat din cap, am zâmbit.

— Atunci ai dreptate. Ştiam că tu o să vii cu mine şi n-o să-mi tragi una în cap.

Măcar aveam un plan. Nu era cel mai tare plan, dar cineva trebuia să fie acolo în timpul zilei. Mă rog, dacă nu îi arestaseră pe

toţi, dar eu speram să fie cineva acolo şi eram pregătită să mă rog şi să implor să mă lase să-mi caut telefonul în camera în care îl scăpasem pe jos.

— Crezi că o să deschidă cineva? m-a întrebat el.

Am expirat cu putere, am dat drumul volanului şi am oprit motorul. Nu îi spusesem de raidul de azi-noapte, ceea ce mă transforma, probabil, într-un om rău.

— Nici măcar nu ştiu dacă e cineva acolo.

Adevărul era că, după raid, Luc şi ceilalţi ar fi putut să-şi ia tălpăşiţa.

— Sigur vrei să intri? A întors încet capul spre mine, adăugând: Ştiu ce gen de club e ăsta, aşa că, dacă rămân în maşină, sunt convins că aş încălca nu ştiu ce cod al prieteniei.

— Probabil, am încuviinţat eu şi l-am tras uşor de cozoroc.

A deschis portiera.

— Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Am ridicat din sprâncene. Existau, gen, vreo tonă de rahaturi care s-ar fi putut întâmpla, dar nu i-am spus asta. Mi-am luat geanta de pe bancheta din spate şi am coborât din maşină după James. Când am prins un gol în trafic, am traversat repede strada şi am evitat la mustaţă un taxi care părea să fi apărut de nicăieri.

Am sărit pe trotuar şi am trecut pe lângă un bărbat care băga nişte monede în aparatul de taxare al parcării. Din senin, inima a început să-mi bată de să-mi spargă pieptul când am ajuns sub copertină.

Îmi tremura mâna când am tras un picior zdravăn în uşa roşie, căci vopseaua aia mă ducea cu gândul la sânge proaspăt. Prezenţa mea aici îmi dădea impresia… îmi dădea impresia de ceva *definitiv*, ca şi cum, odată intrată pe uşa asta, nu mai era cale de întoarcere. Nici măcar nu înţelegeam complet senzaţia asta sau de unde apăruse. Eram de un dramatism exagerat, pentru că nu făceam decât să mă întorc să-mi recuperez telefonul ăla idiot, dar senzaţia de teamă îmi umplea toţi porii şi mi se insinua pe sub piele.

Instinctul s-a trezit în mine urlând, forţându-mă să fac un pas înapoi, şi l-am lovit pe James cu umărul în piept. Ceva primitiv din mine îmi spunea să mă întorc şi să plec naibii de aici.

Toate firişoarele de păr de pe corp mi s-au ridicat. Aerul mi s-a oprit în gât şi mi-a apăsat pieptul. Vârfurile degetelor au început să mă furnice.

Frică.

Simţeam *frică.*

Genul ăla de frică întunecată şi rece care vine dintr-o fântână adâncă. Îi simţeam şi gustul. *Amar*. Ultima oară când simţisem frica asta, care îţi îngheaţă oasele şi care e vecină cu panica, fusese… probabil în timpul invaziei. Momentele alea erau pentru mine vagi şi înceţoşate, dar atunci trebuie să fi simţit genul ăsta de frică.

Domnul Mercier, deosebitul nostru consilier psihologic de la şcoală, ar fi spus că ceea ce simţeam eu acum era doar un simptom manifestat de cei care trăiseră în timpul invaziei. Stres posttraumatic. Asta îmi tot spuneam pe când simţeam fiori pe şira spinării.

Senzaţia nu dispărea.

Pleacă! a şoptit o voce care semăna cu vocea mea. Venea din cotloanele minţii mele, dintr-o zonă elementară, care făcea parte din mine şi pe care nici măcar nu eram convinsă că o cunosc.

Nu aveam idee de ce simţeam asta sau de ce sentimentul că mergeam *prea departe* se intensifica secundă de secundă. Ritmul inimii mi-a explodat, ajungând în zona stopului cardiac. Am deschis gura, dar n-am putut să-mi fac limba să se mişte.

James s-a întins pe lângă mine până la clanţă, dar uşa s-a dat de perete înainte ca el să apuce să atingă metalul mat, iar în clipa aceea am ştiut.

Era prea târziu.

Capitolul 5

Paznicul pe nume Clyde bloca intrarea, ţinând uşa deschisă cu un braţ musculos şi cu celălalt pus deasupra, arătându-ne nişte

bicepşi de dimensiunea unui trunchi de copac. Un tricou cenuşiu se întindea pe pieptul şi umerii lui largi. Unicornul de pe tricoul lui scuipa… *curcubeie pe gură?*

Dap.

Ăla era clar un unicorn care arunca pe gură curcubeie.

Panica aceea tăioasă şi frica aceea crâncenă s-au evaporat la fel de repede precum veniseră. Au dispărut aşa de rapid, de parcă ar fi fost doar năluciri ale minţii mele.

— Uau! a murmurat James, lăsând mâna jos.

Poate trebuia să-l fi prevenit în legătură cu Clyde.

Soarele făcea să strălucească numeroasele piercinguri de pe faţa lui Clyde când eu am reuşit să ies din starea aceea.

— Nu ştiu dacă îţi duci aminte…

— Îmi aduc aminte de tine, a spus el, şi am fost sigură că asta nu era de bine.

Şi-a fixat privirea la James.

— Dar de tine nu-mi aduc aminte.

James se părea că amuţise.

— Nu am venit să, ăăă, să mergem la club sau ceva de genul, am încercat eu din nou. Am fost aseară aici.

Am strâns din ochi.

— Ştii deja asta. Mi-am pierdut telefonul.

Clyde şi-a întors spre mine capul uriaş şi chel.

— Şi ai venit aici pentru că?

Mie mi se părea destul de limpede, dar am mers mai departe şi i-am explicat:

— Mi-am pierdut telefonul când eram cu… Luc.

— Luc? a murmurat James.

Şi partea cu Luc o lăsasem deoparte când vorbisem cu el.

Clyde nici nu a clipit. Nici măcar o dată.

— Deci ai venit să-l vezi pe Luc?

— Nu neapărat.

Chiar nu voiam să-l văd.

— Aseară am fost într-o cameră şi aş vrea doar să caut telefonul în camera aia.

— Ai fost într-o cameră cu un tip pe nume Luc? a repetat James. Apoi a adăugat mai încet, zâmbind: Stricată mică!

L-am ignorat.

O sprânceană cu piercing s-a ridicat.

— Ai venit să-l vezi pe Luc sau nu?

Toţi muşchii mi s-au încordat. Nu ştiu de ce, nu voiam să spun că da, dar dacă doar aşa puteam să intru în club, atunci aveam s-o fac. Am zis printre dinţi:

— Da.

Fără un cuvânt, Clyde s-a retras şi a ţinut uşa deschisă. M-am simţit uşurată. Ne dădea voie să intrăm. Am schimbat rapid o privire cu James, în timp ce o maşină a claxonat trecând pe lângă noi. Am intrat. James, nu. L-am apucat de braţ şi l-am tras după mine, strecurându-mă pe lângă Clyde. Uşa s-a închis în urma noastră, blocând lumina soarelui şi încuindu-ne acolo. I-am dat drumul lui James.

Am ignorat neliniştea care începuse să clocotească în mine când Clyde a trecut pe lângă noi în spaţiul acela mic şi a deschis uşa dinspre club. Am ezitat un moment, după care l-am urmat. Ce am văzut acolo nu semăna deloc cu ce văzusem aseară.

Luminile erau aprinse deasupra ringului de dans, împingând umbrele în spate, spre bar şi separeuri. Majoritatea scaunelor erau ridicate pe mese, cu picioarele în sus. Doar câteva mese erau aranjate. La bar erau două persoane, dar rămâneau pe jumătate în umbră şi nu vedeam cine sunt.

Mirosul copleşitor de parfum şi de băuturi amare dispăruse. În încăpere se simţea un miros care îţi sugera că cineva curăţase fiecare suprafaţă cu dezinfectant cu aromă de lămâie.

Nu mai era nimic care să amintească de raid. Toate sticlele din spatele barului fuseseră înlocuite. Era ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Aş putea să mă duc să mă uit în cameră. Îmi amintesc…

— Ia loc!

Clyde a făcut semn spre una dintre mesele care aveau scaunele jos şi a continuat să meargă, dispărând în spatele barului pe un hol îngust din dreapta, un hol pe care nu fusesem deloc.

James s-a trântit pe un scaun.

— Ăsta e cel mai mare individ pe care l-am văzut în viaţa mea!

— Da?

Prea agitată să mă aşez, stăteam în spatele scaunului.

El şi-a întors şapca cu cozorocul la spate, după care şi-a trecut palma peste suprafaţa netedă a mesei, uitându-se prin club.

— Interesant loc!

M-am uitat spre holul pe care dispăruse Clyde. Oare se dusese să îmi caute telefonul sau, Doamne fereşte, să-l aducă pe Luc? Mi s-a strâns stomacul. Chiar nu voiam să-l mai văd pe Luc.

— Aşadar, mi-ai zis că ai venit aseară aici cu Heidi, a spus James, lăsându-şi capul pe un umăr. Dar nu mi-ai zis că ai fost în nu ştiu ce cameră cu nu ştiu ce tip.

Mi s-au încins obrajii.

— Nu e ceva de genul ăla. Deloc. E, în fine, e o poveste lungă.

— Avem timp… Stai! Nu-ţi uita ideea!

James s-a aplecat şi s-a uitat atent în capătul celălalt al clubului.

— Nu e la şcoală cu noi?

— Cine?

A arătat cu bărbia spre bar, făcându-mă să mă întorc. Cei doi tipi care stătuseră acolo se mutaseră mai în lumină, şi l-am recunoscut imediat pe unul dintre ei. Luxenul brunet. Îl chema Connor. Habar n-aveam care îi e numele de familie. Am rămas surprinsă.

— Ba da. E.

— Mă întreb ce caută aici?

Înainte să-i pot răspunde, dintr-un capăt al clubului a apărut Grayson, ieşind din umbrele care obturau pereţii ca şi cum s-ar fi materializat din aer. Am înţepenit, întrebându-mă dacă luxenii or avea abilitatea asta şi noi nu ştiam.

— O, la naiba! a mormăit James, care aparent îşi dăduse seama că Grayson e luxen şi nu poartă un Dezactivator.

Un rânjet i-a ridicat colţul gurii când s-a oprit în faţa mesei noastre. A aruncat o privire indiferentă spre James, după care ochii ăia ultraalbaştri au aterizat pe mine.

— Mi s-a spus că îţi cauţi telefonul?

— Da. E subţire, negru…

— Ştiu cum arată un telefon, mi-a răspuns el. Nu e la mine.

— OK.

Nu mă gândisem că e la el.

— Aş vrea doar să mă uit în cameră. L-am scăpat pe jos acolo şi…

— Nu poţi să te uiţi în cameră.

Am devenit iritată.

— De ce nu?

El doar a clătinat din cap.

— Ascultă, nu vreau să te sâcâi, dar chiar trebuie să-mi găsesc telefonul! Atâta tot. Deci, dacă mi-ai da…

— Telefonul tău nu e în camera aia, m-a întrerupt el.

M-am încruntat.

— De unde ştii?

— Fiindcă ştiu despre ce cameră vorbeşti, iar acolo nu e niciun telefon.

— Dar…

— Ştiu unde ţi-e telefonul.

Grayson s-a uitat la James aşa cum îmi imaginam că se uită un leu la o gazelă care şchioapătă în trei picioare.

— Îţi plac filmele horror? l-a întrebat el şi a scos din buzunarul blugilor ceva ce semăna cu o acadea.

James s-a uitat la mine agitat.

— Mda, ăăă, cred că da.

Zâmbetul luxenului era ca o lamă când şi-a desfăcut acadeaua. Aromă de măr verde, acru.

— Preferatul meu e unul mai vechi. *Hostel.* E cu un tip tânăr şi cam prost, care nimereşte din greşeală în bârlogul unor ciudaţi cărora le face mare plăcere să tortureze şi să omoare oameni. Şi-a băgat acadeaua în gură şi a vorbit pe lângă beţişorul alb: L-ai văzut?

James a ridicat din sprâncene.

— L-am… da, l-am văzut.

— Mi se pare că semeni un pic cu tipul ăla. Ştii tu. Ăla tânăr şi prost.

Ei, asta era ultramacabru.

Privirea lui Grayson s-a îndreptat spre mine.

— Luc are telefonul tău. Este noua lui posesiune valoroasă.

La naiba!

— Ai putea să mi-l aduci de la Luc?

— Nup.

Am simţit brusc nevoia să urlu. Nu aveam de ales.

— Atunci vreau să-l văd pe Luc!

Şi-a lăsat capul pe un umăr.

— Luc nu e disponibil.

— Atunci fă-l disponibil!

Mi s-a încleştat mâna pe marginea mesei, în timp ce rânjetul lui Grayson s-a transformat într-un zâmbet larg.

— E clar că nu-l cunoşti pe Luc, dacă îţi închipui că poţi să-l faci, pur şi simplu, disponibil.

— Nu mă interesează dacă îl cunosc sau nu; nu plec de aici fără telefon.

James părea cam palid.

— Poate cumpărăm altul.

Să cumpărăm altul? Cu ce? Cu banii de la Monopoly? Nici măcar de-ăia nu aveam.

— Ar fi un lucru înţelept, a comentat Grayson.

— Nu!

Am aruncat o privire spre holul pe care dispăruse Clyde.

— Dacă nu te duci tu să-l aduci pe Luc, mă duc eu.

Luxenul mai mare ca mine şi-a înclinat iar capul.

— Nu mai spune!

— Evie, a spus James. Chiar cred că trebuie să plecăm.

Zâmbetul lui Grayson mă ducea cu gândul la sârma ghimpată.

— O dată în viaţă sunt şi eu de acord cu un *om*.

Era ridicol. Nu făceam decât să cer telefonul, nu secretele speciei extraterestre. Furioasă, m-am întors spre James.

— Rămâi aici! Mă întorc imediat.

— Stai! a intervenit Grayson sec. Nu.

A urmat o pauză.

— În niciun caz să nu o iei pe ultima uşă din dreapta pe scări!

M-am oprit.

— Sau să urci la etaj, a continuat el cu aceeaşi voce monotonă. Luc ar fi *foarte* nemulţumit.

Ce naiba? M-am uitat peste umăr la el şi am văzut că acum se aşezase vizavi de James, care părea că se simte foarte, foarte inconfortabil. Nu aveam idee de ce Dumnezeu mi-ar spune unde e Luc, dacă era aşa de indisponibil, dar nu conta.

Am pornit repede pe hol şi am trecut pe lângă câteva uşi. Două duceau la baie, iar pe una se afla o plăcuţă pe care scria doar pentru angajaţi, dar mai mult de jumătate dintre litere erau tăiate cu nişte X-uri, astfel încât rămânea cuvântul „gaja”, ceea ce era deosebit de ciudat.

Chiar ciudat.

Am scanat cu privirea holul îngust şi am găsit uşa care ducea spre scară. Am dat-o de perete şi am început să urc, ca să nu am timp să mă gândesc ce fac. Şi poate chiar era o prostie.

Sau poate era un act de curaj.

Pe mama o vedeam făcând ceva de genul acesta. Şi pe tata, evident, dar ei *erau* curajoşi. Normal. Aşa că poate uneori îţi trebuie şi puţină prostie ca să fii curajos.

Am ajuns pe palierul de la etaj, am pătruns pe holul slab luminat şi am văzut mai multe uşi fără geam. Cumva, mă trimiteau cu gândul la un bloc de locuinţe. Numai că nu existau vizoare.

Am oftat, frustrată, şi mi-am muşcat buza de jos. Luc putea să se afle în oricare dintre camerele alea, şi erau multe. Trebuia, efectiv, să le iau la rând. Sau să încep să-l strig, pur şi simplu, până când avea să apară.

Am pornit pe hol şi am încetinit când am auzit un fel de şoapte care veneau din dreapta. M-am oprit şi am văzut că una dintre uşi era întredeschisă.

M-am apropiat de ea şi am pus mâna pe suprafaţa ei rece. Am deschis-o larg, am intrat şi n-am văzut nimic. În cameră era întuneric beznă, ca şi cum la ferestre ar fi fost puse nişte draperii groase, care blocau orice lumină posibilă.

— Hei! am strigat eu.

Buf!

Am sărit în sus când ceva s-a mişcat sau a căzut în cameră. Am scrutat întunericul, încercând să zăresc ceva – orice –, dar era inutil. Urechile mele se chinuiau să prindă vreun zgomot, dar nu se auzea nimic. Era foarte posibil să fi fost un moment bun ca să plec naibii din camera asta.

Am făcut un pas în spate.

Aerul s-a mişcat în jurul meu şi mi-a ridicat părul în jurul capului. Mi s-a oprit respiraţia şi mi s-a trezit instinctul de conservare. Nu eram chiar aşa de singură în camera asta. M-am mişcat, ca să ies naibii…

O mână m-a prins de braţ şi m-a tras în faţă. Am scos un ţipăt, care mi-am fost curmat brusc când am fost împinsă. M-am lovit cu spatele de zid şi mi-a ieşit tot aerul din plămâni, iar durerea din şira spinării s-a dus în sus şi mi-a explodat la baza craniului.

Înainte să mă pot mişca sau să scot vreun sunet, aceeaşi mână – o mână rece – m-a apucat de gât şi m-a strâns destul de tare cât să iasă şi ultimul strop de aer, şuierând. Am dat din mâini până am găsit-o – i-am găsit braţul pe întuneric. Mi-am înfipt degetele în el şi am încercat să-i desfac mâna de pe gâtul meu, cu adrenalina pompându-mi în vene. Inima mi se izbea de coaste, în timp ce tentaculele sinistre ale panicii îmi prindeau stomacul.

O, Doamne! O, Doamne…

Am simţit că se apleacă spre mine. *I-am simţit* respiraţia pe obraz când m-a ridicat pe vârfurile picioarelor. *I-am simţit* cuvintele până în măduva oaselor.

— N-ar trebui să fii aici!

Capitolul 6

— Cine eşti? m-a întrebat bărbatul.

Am deschis gura să răspund, dar, cum eram pe jumătate sugrumată, n-am putut să scot niciun cuvânt.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat el, şi m-a strâns mai tare.

Picioarele mele au părăsit podeaua şi m-au silit să scot un icnet răguşit. Frica îşi înfipsese în mine ghearele ascuţite.

În întuneric au apărut două puncte albe de lumină, care aruncau o strălucire fosforescentă. Pupile. Erau pupile. Omul ăsta nu era deloc om. L-am zgâriat cu unghiile. O, Doamne, o să mă strângă de gât până mor pentru un nenorocit de telefon…

Uşa s-a dat de perete.

— Dă-i drumul *imediat!*

La auzul vocii familiare, mâna din jurul gâtului meu a dispărut. Am căzut în faţă, aruncându-mi braţele în spaţiul gol din jurul meu. În gât mi s-a ridicat un ţipăt…

Un braţ m-a prins de mijloc. O secundă am atârnat în aer, dând din mâini şi din picioare, ţinută de un braţ de oţel. Pe neaşteptate, m-am trezit stând drept, pe picioarele mele, cu spatele lipit de un piept foarte solid – pieptul lui *Luc*. Am inspirat adânc, înconjurată de mirosul acela al lui ca de pădure, mult prea familiar.

Nu era mai bine decât să fiu sugrumată.

M-am smucit în faţă, dar braţul acela era ca o bandă de oţel în jurul mijlocului meu. M-am îndepărtat cam vreo doi centimetri, după care am fost trasă înapoi.

— Stai pe loc! m-a avertizat Luc, cu gura foarte aproape de urechea mea.

Toţi muşchii mi s-au încordat. Eram gata să-l informez că nu îmi spune el mie ce să fac şi am strâns din ochi când lumina a inundat brusc camera. Când mi s-au obişnuit ochii, am văzut un bătrân – un *luxen* bătrân – care stătea la câţiva metri în faţa noastră.

Şi pe urmă am văzut ce – cine – stătea în spatele lui.

Era o femeie cu un copil mic în braţe, poate de câţiva anişori. Fetiţa avea părul ondulat prins în codiţe şi îşi ţinea capul îngropat în umărul femeii. Corpul ei mititel tremura aşa de rău, încât o zguduia pe femeia care o ţinea în braţe. Pe faţa femeii era întipărită o spaimă cu adevărat primitivă în timp ce se uita la noi cu ochii mari, plini de groază.

Luc era tot o statuie în spatele meu.

— Explică-te!

— Mi-ai spus că suntem în siguranţă aici, a spus luxenul, cu nările fremătând. Ai jurat!

Şocată că acest adult răspundea solicitării oarecum arogante făcute de Luc, ca să nu mai zic de faptul că îl asculta, am tăcut brusc.

— Sunteţi în siguranţă aici.

— Ea a intrat în camera asta. Un *om*.

Îşi încleşta şi îşi descleşta mâinile pe lângă corp.

— Ce ar fi trebuit să cred?

— Trebuia să te gândeşti: *Uau, e o idioată, aşadar, e inofensivă!,* a ripostat Luc şi eu am rămas cu gura căscată. Nu era neapărat necesar să dai cu ea de pereţi.

Serios, chiar mă făcuse idioată?

Buzele luxenului s-au transformat într-o linie subţire, după care m-a şocat şi mai tare când a spus:

— Îmi pare rău! Nu se va mai repeta.

Am simţit că Luc dă din cap în spatele meu, după care a spus:

— Nici *asta* – braţul lui s-a strâns şi mai mult, şi mi-a scăpat un mic ţipăt – nu se va mai întâmpla.

Bărbatul nu a răspuns şi nici nu şi-a luat ochii de la noi când s-a dat îndărăt, proţăpindu-se ferm între noi şi ceilalţi.

Am avut o revelaţie, şi probabil mi-aş fi dat seama mai devreme dacă n-aş fi fost aşa de şocată că era gata să fiu strangulată.

Luxenul o proteja pe femeia cu copilul de… *de mine*. Am rămas atât de uluită de revelaţia asta, încât n-am protestat când Luc şi-a luat braţul de pe mijlocul meu, după care m-a prins de mână şi m-a scos afară din cameră. Uşa s-a închis în spatele nostru, dar pot să jur că nu o atinsese nimeni.

Odată ajunşi în hol, am încercat să-mi eliberez mâna.

— M-ai făcut idioată când eram acolo.

— Şi greşesc?

A continuat să meargă, cu muşchii spatelui încordaţi.

— Fiindcă nu mi se pare deloc c-ar fi cazul.

— Da, greşeşti ca…

Luc s-a răsucit şi, pe neaşteptate, m-am trezit din nou lipită de perete. Mă domina cu înălţimea lui şi ne ţinea mâinile unite între noi. Când a vorbit, vocea îi era incredibil de blândă:

— Când ţi-am spus că o să ne revedem, nu mă gândeam la ziua de azi. Nu că mă plâng, însă sunt cam ocupat. Dar presupun că ţi se făcuse deja dor de mine.

Dor de el? Ha! Nu. Mi s-a uscat gâtul când m-am uitat în ochii ăia ciudaţi, de ametist. Culoarea aceea părea să… se învolbureze permanent.

— Nu am plănuit să vin aici…

— Dar eşti aici.

— Da. Am un motiv, şi încă unul bun.

— Nu există motive bune pentru care să fii azi aici.

— Caut…

— Pe mine mă cauţi?

A ridicat din sprâncene, care au dispărut sub şuviţele bogate de păr castaniu. A făcut un pas şi mi-am imaginat că pot să simt fierbinţeala care venea dinspre trupul lui. Poate că nu era doar imaginaţia mea, pentru că era aşa de aproape, încât, dacă mă mișcam într-o parte sau alta, picioarele mele le-ar fi atins pe ale lui.

— Trebuie să vorbeşti cu mine ca şi cum n-ai idee ce înseamnă spaţiu personal? l-am întrebat eu. Şi *nu*, nu am venit aici pentru tine.

— Nu trebuie să vorbesc cu tine aşa, dar vreau s-o fac. Îmi place. Gura i s-a arcuit uşor în sus când m-am uitat la el printre pleoape, apoi a adăugat: Şi da, am bănuiala tulburătoare că de fapt eşti aici pentru mine.

Mi-am încleştat fălcile.

— Trebuie să-mi găsesc telefonul…

— Şi te-ai gândit că o să-l găseşti într-o cameră plină de luxeni?

Dacă mă mai întrerupea o dată, aveam să urlu până răguşeam de tot.

— Ar fi plăcut dacă aş putea să termin o propoziţie! Atunci aş putea să-ţi spun de ce mă aflu aici.

Şi-a înclinat capul într-o parte, ca şi cum ar fi aşteptat aşa de o oră.

— Aştept.

Mi-am tras iar mâna, dar el mi-a ţinut-o strâns.

— Cine erau? l-am întrebat eu. Luxenii de acolo?

— De-asta ai venit aici? Ca să mă întrebi de ei?

Nu de asta, iar prezenţa lor nu era treaba mea, dar nu trebuia să fii om de ştiinţă ca să-ţi dai seama că se ascund acolo. M-am gândit la raidul de azi-noapte. Agenţii FRE căutau extratereştri neînregistraţi. Luc îi ţinea aici.

La naiba, era clar că şi el e unul!

Şi, aparent, agenţii FRE nu-şi făceau treaba prea bine, fiindcă Luc şi cei care presupun că alcătuiau o familie se aflau încă aici.

Privirea lui Luc a coborât spre gura mea, făcându-mă să uit să mai respir. Un muşchi i-a tresărit pe obraz.

— Până la urmă, cum ai ajuns aici? I-am spus lui Clyde să te gonească.

— Grayson…

M-am oprit. Stai aşa! Grayson îmi jucase o festă? El îmi spusese să vin aici; ştia că familia aceea se ascunde într-una dintre camere.

Luc a ridicat ochii spre mine.

— Grayson te-a trimis aici?

— Într-un fel, am scrâşnit eu, susţinându-i privirea. Vrei să te dai mai încolo?

A urmat un moment de tăcere.

— Am impresia că trăim un déjà-vu.

— Probabil pentru că n-ai niciun pic de respect pentru spaţiul personal.

El a strâns din buze.

— Cam aşa ceva.

M-am uitat fix la el.

Mi-a lăsat mâna şi a făcut un pas înapoi. Privirea i se plimba pe faţa mea.

— Eşti OK? Te-a rănit cumva?

Întrebarea lui m-a cam surprins.

— Nu. Nu m-a rănit.

— Te strângea de gât.

— Da, asta făcea, dar… sunt OK.

El m-a privit o clipă, a clătinat din cap, după care s-a întors. A pornit pe hol cu paşi mari, şi atunci mi-am dat seama că ţinea ceva în mâna cealaltă. O cârpă… o cârpă de şters.

M-am dezlipit de perete şi am plecat repede după el.

— Vreau…

— Telefonul, m-a întrerupt el. Ştiu.

— OK.

M-am chinuit să ţin pasul cu el. Mersul lui cu paşi mari era impresionant… şi enervant.

— Poţi să mi-l dai?

— Nu.

— Cum? De ce nu?

— N-ai nevoie de el.

— Am nevoie de el… am mare nevoie de telefonul meu. E al meu.

Luc continua să meargă şi eu… pur şi simplu mi-am pierdut controlul.

Resturile de adrenalină de când fusesem izbită de perete s-au amestecat cu frustrarea care îmi ardea pielea ca un roi de furnici de foc. M-am repezit după el, l-am apucat de braţ şi l-am oprit. Într-un colţ îndepărtat al creierului îmi dădeam seama că mi-a permis să fac asta. Că, dacă ar fi vrut să-şi continue mersul, ar fi continuat şi m-ar fi târât pur şi simplu după el. Dar nu-mi păsa că putea să mă arunce pe hol cu un bobârnac dacă ar fi vrut.

— Nu plec de aici până nu-mi dai telefonul înapoi.

Pe buzele lui a început să danseze un zâmbet când s-a uitat mai întâi la mâna mea şi apoi în sus.

— Serios?

Genele lui dese s-au lăsat în jos, acoperindu-i ochii, după care a ridicat mâna şi mi-a desfăcut degetele de pe braţul lui. A făcut-o cu atâta delicateţe, încât zici că ar fi fost conştient de forţa lui şi se gândea că degetele mele s-ar putea rupe ca nişte crenguţe uscate.

— Dar dacă eu vreau să te mai văd?

Am înghiţit în sec şi mi-am apropiat pleoapele una de alta.

— Dar eu nu vreau să-ţi mai văd niciodată faţa.

Zâmbetul acela aproape provocator a început să se şteargă.

— Ei, asta-i foarte urât din partea ta!

Iritarea mea a lăsat locul unei furii nestăpânite.

— Dacă nu-mi dai naibii telefonul, sun la poliţie!

M-am uitat în jos, la brăţara lui de piele, înainte să-i întâlnesc privirea. Detestam să spun ce am spus apoi, dar eram dispusă să spun aproape orice ca să-mi recapăt telefonul şi să uit definitiv de Luc şi de locul ăsta afurisit.

— Mă îndoiesc că luxenii din camera aceea ar vrea să se întâmple asta, nu?

Luc s-a uitat la mine cu nişte ochi enormi.

O oarecare uimire s-a aşternut peste trăsăturile lui fascinante, iar buzele i s-au desfăcut uşor.

— Tu chiar mă ameninţi?

Eram destul de raţională ca să-mi dau seama că păşesc pe o pojghiţă subţire de gheaţă cu ghete de plumb. Gen, un soi de gheaţă care deja crăpa sub picioarele mele.

— Nu e o ameninţare.

Am reuşit să-mi păstrez un ton neutru.

— E un avertisment.

— E acelaşi lucru, *Evie.* Luc a făcut un pas spre mine şi pupilele lui au părut că se dilată când a completat: E o ameninţare.

Aerul mi-a rămas în plămâni şi corpul mi s-a mişcat fără să vreau. Am făcut un pas în spate, dar şi el a mai făcut un pas. Am mers aşa până când m-am trezit iar lipită de pereţii ăia afurisiţi.

— Nimeni n-are nici cea mai mică dispoziţie să mă ameninţe, a spus el, şi pupilele au început să i se albească.

Mi-a trecut un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Pentru că ştiu că nu trebuie s-o facă.

Pieptul mi s-a ridicat cu repeziciune.

— În special ştiu că nu pot să ameninţe ceea ce încerc eu să fac aici.

Şi-a lăsat bărbia în jos şi a pătruns iarăşi în spaţiul meu personal, ochi în ochi. S-au scurs câteva secunde, timp în care mie mi-au trecut prin minte cele mai stupide gânduri, de o tâmpenie absolută. M-am gândit la sărutul acela fără sens, care nici măcar nu fusese un sărut… la cum mi se păruseră buzele acelea.

Cât de moi erau, şi totuşi ferme, şi cum eu…

Ce Dumnezeu era în neregulă cu mine? M-am lovit la cap adineauri şi mi-am distrus creierul? Răspunsul era da, un da răsunător.

— Fir-ar! a mârâit el, după care a făcut cel mai ciudat lucru… mai ciudat chiar şi de cât de ciudate erau ideile mele, care mă gândeam să-l sărut, ceea ce era bizarul dus la nivelul următor.

Şi-a apropiat fruntea de fruntea mea şi a inspirat adânc.

— Piersici. Chiar cred că încep să am o chestie cu piersicile.

M-am încordat şi am făcut ochii mari. Ce se întâmpla? Şi de ce stăteam aici? În clipa de faţă, probabil că nici nu mai prezentam încredere să-mi încredinţeze cineva un telefon.

— E… e doar o loţiune.

Un fior i-a cutremurat tot trupul.

— N-ar fi trebuit să vii vreodată aici. Înţelegi asta? Aşa a fost *înţelegerea.*

Mi-a sărit inima din piept.

— Despre ce vorbeşti?

Vârful degetelor lui mi-a atins uşor obrajii şi tot corpul mi s-a înfiorat, ca şi cum ar fi atins un cablu sub tensiune. S-a desprins de mine, iar privirea lui a căpătat o altă intensitate şi mi s-a părut că i-a coborât din nou spre gura mea. Şi-a lăsat capul într-o parte, aproape ca şi cum şi-ar fi aliniat gura cu gura mea, şi a şoptit:

— Înţelegerea a fost că o să stau deoparte… A făcut pauză, şi lumina puternică a pupilelor lui s-a intensificat, după care a completat: Dacă şi *tu* stai deoparte.

— Ce? am spus eu cu respiraţia tăiată.

Tensiunea umpluse aerul, iar în jurul nostru pocneau şi săreau scântei. Energia statică pârâia şi luminile de sus pâlpâiau, se stingeau puţin, după care reveneau la viaţă, devenind şi mai puternice.

Am inspirat adânc, iar Luc a zâmbit.

Uşa din capătul holului, aflată la câţiva metri mai încolo, s-a deschis brusc. Luminile din hol au revenit la normal. Presiunea acută şi neliniştea s-au scurs încet din hol, dar pulsul mi s-a accelerat de zici că aş fi urcat în fugă cinci rânduri de scări. Am întrerupt contactul vizual cu Luc şi l-am văzut pe tipul cu păr albastru stând în uşă. Îl chema Ken sau Kent.

S-a uitat la Luc şi apoi la mine.

— Mă întrebam de ce durează atât.

Luc a făcut un pas în spate, dar, cu toate că nu mă uitam la el, îi simţeam privirea intensă îndreptată şi acum asupra mea.

— Care-i treaba, Kent?

— E mai rău, a răspuns el.

Luc a înjurat în surdină şi a plecat. O clipă nu m-am clintit din loc… nu puteam. Ce se întâmplase acolo? Şi despre ce înţelegere vorbea? Nimic nu mai avea sens.

Şi nimic nu conta.

Tot ce îmi trebuia – tot ce voiam – era telefonul şi să plec de aici.

M-am desprins repede de perete şi m-am grăbit să-l prind din urmă pe Luc, în timp ce Kent se dădea la o parte. A ţinut uşa deschisă. Într-un fel, mă aşteptam ca amândoi să-mi închidă uşa în nas, dar Kent a ridicat doar din sprânceana roşcată când Luc a intrat în cameră.

Nu era goală.

Mai era un tip, care stătea într-un colţ, şi mi-a luat câteva clipe să-l recunosc. Îl văzusem seara trecută cu Luc. Era tipul cu tunsoare militărească, cel care stătuse lângă el.

Acesta s-a întors spre mine, şi primul lucru pe care l-am remarcat au fost ochii. Erau exact ca ochii lui Luc. O extraordinară culoare violet, iar ochii aceia s-au mărit.

— Ce nai…

— Nu! l-a avertizat Luc, iar bărbatul s-a întors spre el.

— Nu, ce?

— Ştii perfect la ce mă refer.

Luc a rămas cu spatele la bărbat când s-a aşezat pe marginea a ceva ce semăna cu un pat îngust.

Nu aveam idee ce se întâmpla, însă bărbatul s-a întors din nou spre mine.

— Am atât de multe întrebări! a început el uitându-se la mine într-un fel care mă făcea să mă simt privită la microscop.

Kent a pufnit.

— Nu toţi avem?

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza ei, Archer.

Archer? Ce fel de nume e ăsta[2]?

---

[2] *Arcaş,* în lb. eng. (n. trad.).

— Pfui! a făcut încet Archer, după care a clătinat încet din cap. În fine, crezi că e înţelept ca ea să se afle aici? Acum?

— Nu, a replicat Luc.

Am ridicat din sprâncene şi am deschis gura să vorbesc, dar Luc s-a lăsat pe spate şi am apucat să văd cine stătea întins pe pat. Mi-am înăbuşit un strigăt de uimire şi am dus mâna la gură.

— O, Doamne…!

Era un om întins pe spate. Cel puţin, presupuneam că e un om. Părul îi era lipsit de strălucire, acoperit de transpiraţie şi de… sânge. Faţa îi arăta groaznic, plină de vânătăi urâte. Ochii, umflaţi şi închişi, buzele, umflate şi zdrelite. Pieptul abia i se mişca.

— Ce… ce s-a întâmplat cu el? am întrebat.

Luc s-a uitat la mine şi a oftat. Când a vorbit, părea să aibă mult mai mult decât optsprezece ani:

— Bună întrebare! Nu sunt prea sigur. A împăturit cârpa în două, apoi a completat: Mă pregăteam să aflu, dar am fost întrerupt.

De către mine. Se referea la mine.

Archer şi-a încrucişat braţele.

— Aşa l-am găsit, lângă tomberoanele de pe alee.

Am simţit fiori în umeri. Ştiam despre ce tomberoane vorbeşte. Fereastra pe care mă căţărasem aseară dădea exact în aleea cu tomberoanele alea.

— Nu ştiu cine e, a continuat Archer, uitându-se la mine.

O expresie curioasă i-a trecut peste faţa frumoasă.

— Sau ce căuta acolo.

— E Chas. Kent s-a aşezat pe un scaun mic de metal, apoi a adăugat: Ne… ne ajuta pe aici.

Era ca şi cum Luc ar fi uitat de existenţa mea când s-a aplecat deasupra bărbatului şi i-a tamponat delicat fruntea cu cârpa.

Bărbatul numit Chas s-a cutremurat, iar conturul trupului său s-a înceţoşat. Pielea lui însângerată şi-a pierdut din culoare, devenind… translucidă. Mi-am mai înăbuşit o exclamaţie de uimire când am lăsat mâna jos.

Bărbatul era luxen, un luxen foarte grav rănit.

Am mai văzut venele albăstrui ale bărbatului doar o secundă, după care şi-a reluat forma umană. Nu am zărit nicio urmă de Dezactivator. Bazându-mă pe rănile pe care le vedeam, aveam bănuiala că, dacă ar fi fost om, n-ar mai fi respirat.

— Când l-ai văzut ultima oară? a întrebat Luc.

— Aseară. Kent s-a frecat cu podul palmei pe piept, precizând apoi: După raid.

Archer şi-a încleştat fălcile.

— Crezi că agenţii FRE au făcut asta?

Mi s-a strâns stomacul la gândul ăsta. Omul părea că e pe moarte. De ce ar face agenţii aşa ceva?

— Nu, a răspuns Luc. Dacă ar fi fost ei, l-ar fi luat de acolo. Nu l-ar fi lăsat să zacă aşa.

— Trebuie să fi fost un alt luxen, dacă l-a doborât pe Chas. Kent s-a uitat la Archer, completând: Mai ales dacă ne uităm la genul ăsta de răni. Chas ştie să se apere.

Simţind că nu ar trebui să asist la discuţia asta, că aud lucruri pe care n-ar trebui să le aud, am dat să plec. N-am apucat decât să fac un pas.

— Rămâi, Evie! a spus Luc încet şi eu m-am oprit, întrebându-mă dacă are ochi în ceafă. Doar câteva momente.

M-am oprit, fără să ştiu sigur de ce. Îmi voiam telefonul, dar puteam să aştept pe hol până termina el aici. M-am uitat prin cameră.

— N-ar trebui… n-ar trebui dus la spital?

— Un spital n-o să-l ajute, a răspuns Luc flegmatic, făcându-mă să mă întreb dacă o fi din cauză că Chas nu era înregistrat.

Archer se uita iar la mine cu o privire curioasă. Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am uitat în altă parte.

— Aşadar, Evie, a spus el, făcându-mă să mă încordez. De unde îl cunoşti pe Luc?

— Nu îl cunosc, am răspuns eu, iar umerii lui Luc s-au încordat.

— Interesant, a început Archer, mă întreb dacă…

Un telefon i-a sunat în buzunar, iar el l-a scos şi pe buze i-a apărut un zâmbet cald când a răspuns.

— Bună, iubito! Dă-mi o secundă, OK?

A luat telefonul de la ureche şi a plecat din locul unde stătea, îndreptându-se spre uşă.

— E Dee, a adăugat el spre spatele lui Luc. Îi spun că îi trimiţi salutări.

Luc nu a răspuns, ceea ce i s-a părut normal lui Archer, pentru că a ieşit din cameră aruncând o privire în direcţia mea. Omul din pat a scos iar un geamăt când un fior i-a cutremurat tot corpul.

— Trebuie să renunţi, i-a spus Luc lui Chas, şi mâna lui s-a mişcat, acoperindu-i faţa. E singurul mod în care te poţi vindeca. Eşti în siguranţă aici. Renunţă!

Mi-am muşcat buzele când Luc s-a lăsat pe spate şi a întors cârpa pe cealaltă parte. Am văzut dâre de sânge pe ea. Luc îi curăţa faţa, ştergând urmele de sânge de pe ea.

Trupul omului s-a mai cutremurat o dată, după care l-am văzut cum îşi adoptă forma reală. Cumva, aveam senzaţia că ar trebui să mă uit în altă parte, însă nu am putut, când am văzut cum o lumină albă, pâlpâitoare, înconjoară trupul lui Chas. În câteva secunde, aspectul uman s-a estompat de tot. Am deschis gura, dar nu am scos niciun cuvânt când i-am văzut pielea translucidă şi sistemul complicat de vene care apărea sub ea. Era prima oară când vedeam altceva decât lumina unui luxen şi era… straniu de frumos. Mama avusese dreptate, într-un fel. Pielea lor semăna cu a unei meduze.

Luc s-a întors cu faţa la mine.

— Ai adus pe cineva cu tine?

M-am încruntat, incapabilă să-mi desprind ochii de la Chas. Acum nu mai gemea, şi părea să se liniştească. Sau leşinase.

— Da. E jos.

— Iubitul tău? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap.

— Mi-am imaginat. Dacă ţi-era iubit, ar fi trebuit să-ţi faci altul. În fine, e clar că niciun prieten bun nu e, dacă n-a insistat să vină aici cu tine.

Mi-a înţepenit spatele.

— Pot să am grijă singură de mine, mulţumesc mult!

— Am sugerat eu că nu poţi?

A împăturit cârpa pătată şi a aruncat-o undeva, în stânga, fără să se uite. A aterizat într-un mic coş de gunoi, în timp ce el s-a întors spre Chas.

— Ocupă-te de *prietenul* de jos, Kent! i-a cerut el. Ai grijă să ajungă acasă cu bine, dar să înţeleagă pe deplin că n-a fost niciodată aici!

Aproape mi s-a oprit respiraţia.

— Stai puţin! James a venit aici cu maşina mea.

Kent s-a ridicat şi a trimis o jumătate de zâmbet în direcţia mea când a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre uşă.

Luc şi-a pus mâinile pe coapse, tot cu spatele la mine.

— O fi venit James cu tine, dar tu nu pleci cu el. A urmat o pauză care mi s-a părut că durează o veşnicie, apoi el a adăugat: De fapt, tu nu pleci deloc.

Mi-a înţepenit tot corpul. Era imposibil să fi auzit bine. Absolut imposibil.

— Nu… doar nu vorbeşti serios!

Luc s-a ridicat încet şi s-a întors spre mine.

— O, sunt la fel de serios ca un atac de cord! Ştiu că sună a clişeu, dar tu ai venit aici şi ai văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vezi. Multe lucruri. Lucruri pe care eu nu vreau să le povesteşti nimănui, mai ales mamei tale.

Mi-am înăbuşit o exclamaţie de uimire. De ce aducea vorba despre ea? O cunoştea?

Zâmbetul acela de lup revenise şi îi transforma frumuseţea aproape angelică a feţei în ceva întunecat şi crud.

— Atunci m-ai pune în pericol pe mine şi ce fac eu aici şi, chiar dacă până acum nu prea ai priceput, mie nu-mi convine. Însă, ce e mai important? Şi-a prins cu dinţii buza de jos şi s-a apropiat de mine, adăugând apoi: Ai încălcat înţelegerea. Nu pleci.

Capitolul 7

La naiba, nu!

Frica începuse să mă înţepe, dar furia era ca o baterie cu acid în venele mele. Luc era absolut sonat.

— Nu prea cred, am spus eu, dându-mă în spate, spre uşă. Nu poţi să mă ţii aici.

— Serios? Şi-a înclinat capul într-o parte, adăugând: E o provocare? Fiindcă îmi plac provocările. Mi se par o modalitate plăcută de petrecere a timpului.

Găsirea telefonului *era*, într-adevăr, prioritatea mea numărul unu, şi aş fi putut să fac nişte chestii cu un oarecare nivel de tâmpenie, dar *asta* era prea mult.

— Nu e o provocare.

Am ieşit pe hol şi am descoperit că e gol. Nici Archer. Nici Kent. Singura ieşire era în capătul holului, care mi se părea la kilometri distanţă.

— Este o afirmaţie.

Luc a zâmbit, prinzându-mă pe picior greşit. Era genul de zâmbet pe care îl are un prădător când se uită la următoarea lui masă.

Fără să-mi iau ochii de la el până în ultima secundă, am pornit spre dreapta. Planul meu era, practic, să fug – să fug mai tare decât fugisem vreodată în viaţa mea. Luc a ieşit din raza mea vizuală. Îmi simţeam pieptul strâns într-o menghină.

M-am întors şi am luat-o la fugă, mişcându-mi repede braţele pe lângă corp, în timp ce espadrilele îmi alunecau pe mochetă. N-am ajuns nici la jumătatea drumului, când ceva a trecut în goană pe lângă mine, zburându-mi părul. Mi-am dat seama imediat că e Luc. Luxenii erau ameţitor de rapizi.

Şi am avut dreptate.

Luc a apărut în faţa mea.

Am ţipat şi m-am oprit brusc, gata să mă dezechilibrez, dar mi-am revenit în ultima clipă. Mi-am îndreptat poziţia, respirând greu.

— Nu e corect!

— N-am spus niciodată că o să fie corect. S-a apropiat de mine, adăugând: Nu ai unde să fugi. Toată clădirea asta îmi aparţine.

— E imposibil. Nu ai decât optsprezece ani. Nu poţi să deţii o clădire sau un club.

— Nimic nu e imposibil… dacă e vorba de mine.

— Uau! Eşti aşa de special!

M-a cuprins disperarea când m-am uitat în spate. Eram prinsă în capcană. Nu era nicio scară în spatele meu, doar camere, şi ştiam că pe lângă Luc nu am cum să trec.

S-a apropiat încet de mine şi am intrat în panică. Cu inima în gât, m-am repezit spre stânga şi am pus mâna pe o clanţă. Uşa s-a deschis cam vreo doi centimetri, dar apoi s-a trântit ca şi cum ar fi fost împinsă de vânturile unui taifun. Frica şi furia mă răscoleau, aşa că m-am răsucit spre el.

Luc a ridicat o sprânceană.

— Nu îmi dau seama unde crezi că te duci.

M-am repezit spre stânga, simţind că se adună în mine un urlet de frustrare.

— Trebuie să mă laşi să plec!

— Dar am crezut că nu pleci până nu obţii ce vrei, a spus el ironic. Telefonul tău.

— Nu vrei să mă ajuţi deloc. M-am lipit de perete, deplasându-mă lateral spre scări, foarte încet, apoi am concluzionat: Tu… tu vrei să mă răpeşti.

— Hmm!

S-a întors încet cu faţa spre mine.

— Eu n-aş zice că vreau să te răpesc. Eu aş zice că îţi ofer un loc în care să stai o perioadă nedeterminată de timp.

Mi-a picat faţa.

— E doar un fel mai drăguţ de a spune că mă răpeşti!

— Tu spui răpire; eu spun că îţi ofer o vacanţă all-inclusive.

— Nu vreau nicio vacanţă all-inclusive!

— Păi, e ca aia cu ai spart-o, ai cumpărat-o.

— Eu n-am spart nimic! am şuierat, punând între noi o distanţă bunicică. Dacă nu mă duc acasă…

— Vor veni să te caute.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Bla, bla, bla! Pare o versiune mai plictisitoare a filmului *Teroare în Paris,* şi cum spui tu că…

M-am desprins de perete şi am luat-o la fugă. O parte a mea ştia că e inutil, şi aşa şi era. Un urlet de furie a explodat în mine când Luc a apărut brusc în faţa mea.

Nu am avut timp să mă întorc. El s-a apropiat rapid şi s-a aplecat. Am ţipat când m-a săltat de jos şi m-a aruncat pe umăr ca pe un sac de cartofi.

— Lasă-mă jos! am ţipat eu şi pieptul mi s-a lovit de spatele lui când s-a întors.

— Chiar n-am chef să fug după tine! Îmi pare tare rău, dar n-o să se întâmple aşa ceva!

— O, Doamne!

Uitând complet cine e, am început să-l lovesc cu pumnii în spate.

— Lasă-mă jos, nenoro…

— Auci!

A săltat un pic, astfel încât burta mi-a ajuns pe umărul lui.

— Nu e frumos să loveşti!

Am presupus că o să aibă o problemă şi cu loviturile de picior, aşa că i-am dat un genunchi în burtă.

— Dumnezeule! a spus el, apoi a mormăit şi mi-a prins picioarele cu braţul. Tu îţi dai seama ce simplu mi-ar fi să te arunc pe geam, nu?

— Atunci, fă-o! m-am stropşit eu, înfigându-mi cotul în el. Aş vrea să te văd cum le explici autorităţilor ce e cu corpul meu însângerat pe jos.

A pufnit.

— Asta a sunat chiar teatral!

Furia îmi ardea pielea, însă el doar continua să meargă pe hol.

— Mama mea…

— Mama ta n-o să facă nimic. Ştii de ce?

S-a mişcat repede şi, o secundă, am crezut că o să mă dea jos de pe umăr.

— Pentru că mama ta ştie că nu trebuie să facă asta.

L-am lovit iar.

— Dă-mi drumul, Luc!

El s-a oprit, iar eu i-am simţit obrazul lipit de şoldul meu.

— Dacă îţi dau drumul, promiţi că nu mai fugi?

Mi s-a încreţit faţa.

— Da.

— Eşti o mincinoasă, o mincinoasă!

Uşa din faţa lui s-a deschis.

— În clipa în care o să te las jos, o să fugi. Probabil o să ajungi să-ţi faci rău singură.

Am scos un geamăt, i-am dat un pumn în spate şi am primit ca răsplată un icnet.

— Ţie o să-ţi fac rău!

Luc a chicotit.

Efectiv, *a chicotit* când a intrat în cameră.

M-am jurat pe Dumnezeu şi pe Sfântul Duh că o să-i dau un picior în faţă ca un ninja.

Luc s-a oprit în camera întunecată şi eu am început să alunec jos pe neaşteptate, lipită de partea din faţă a corpului lui.

Contactul acela a fost ca atingerea unei flăcări, prăjindu-mi toate terminaţiile nervoase. În clipa în care picioarele mi-au atins podeaua m-am clătinat, dezechilibrată, şi am întins mâinile, dar în afară de el, n-am găsit nimic. M-am tot mişcat până când am dat de ceva moale în spatele coapselor şi m-am trântit acolo.

Lumina din plafon s-a aprins şi am privit febril prin cameră. Era o încăpere mică, fără ferestre, cu nişte paturi înguste la perete. Mă duceau cu gândul la o celulă. Panica a prins rădăcini în pieptul meu şi a înflorit.

Nu se întâmplă aşa ceva!

Expresia lui era dură şi rece ca o bucată de gheaţă.

— Şezi! mi-a ordonat el, îndepărtându-se.

Şezi? Cum îi spui unui câine?

Am sărit de pe patul îngust şi m-am repezit într-o parte. Oftatul lui putea să zguduie pereţii când m-a înhăţat cu o mână ca pe un copil care aleargă de nebun prin raionul de produse congelate al magazinului.

Ţinându-mă strâns lipită de el, m-a condus spre pat şi m-a lăsat jos acolo.

— Putem s-o ţinem aşa toată ziua, dacă vrei. Mi-a dat drumul şi şi-a încrucişat braţele la piept, completând: Dar sper că nu vrei, fiindcă mai am şi altele de făcut. Sunt un tip cam ocupat.

— Atunci, dă-mi drumul! am argumentat eu, strângând în mâini marginea saltelei. Şi după aia n-ai decât să fii cel mai ocupat băiat din lume!

El a arcuit o sprânceană.

— Dacă îţi dau drumul, am o bănuială că o să fiu şi mai ocupat.

Am dat să mă ridic, dar Luc a ridicat braţul. Părul mi-a zburat în spate. Am inspirat adânc şi am încercat iar să mă ridic, dar era ca şi cum aveam nişte mâini pe umeri care mă împingeau înapoi. Într-o fracţiune de secundă eram din nou în fund, incapabilă să mă ridic.

Luc nici măcar nu mă atinsese.

Nimeni nu mă atinsese.

Stătea pur şi simplu acolo şi se uita la mine cu o sprânceană ridicată. Ba chiar lăsase mâna jos, însă eu nu puteam… nu puteam să mă ridic.

Băga-mi-aş!

M-am uitat la el cu ochii mari. Era *atât* de puternic, încât mă înspăimânta!

Şi mai era şi atât de enervant!

Nu-mi plăcea să mi se spună ce să fac sau să fiu obligată să fac ceva, şi în mod clar nu îmi plăcea să fiu speriată.

Fruntea mi s-a umplut de sudoare, în timp ce încercam să mă lupt cu forţa nevăzută care mă apăsa. Cu braţele tremurătoare, am

reuşit să-mi ridic mâinile de pe saltea, în vreme ce mă umpleam de furie.

Luc a închis ochii, încruntat şi cu umerii încordaţi. Ai fi zis că îl doare ceva… ca şi cum el ar fi fost cel care se chinuie să se ridice.

— Şi acum eşti atât de incredibil de încăpăţânată!

— Tu… nici nu mă cunoşti, am scrâşnit eu.

El nu a răspuns şi, sincer, nici nu mă interesa ce spune el în clipa asta. Nu mă puteam mişca deloc, cu forţa aceea care mă apăsa. M-a cuprins disperarea. În câteva minute, aveam să fiu sleită de puteri, fără să ajung la vreun rezultat, în timp ce el stătea acolo, şi pe urmă, ce? Avea să mă ţină aici împotriva voinţei mele?

— Mă doare! am ţipat eu, deşi nu era adevărat.

Nu simţeam nicio durere.

Luc s-a mişcat atât de repede, că nu l-am putut urmări. Într-o secundă, stătea pe vine în faţa mea, cu ochii în ochii mei. Presiunea dispăruse, dar, înainte apuc să fac o mişcare, mi-a prins obrajii în palme şi mi i-a ţinut aşa cu o delicateţe ciudată. Pupilele îi erau negre în mijlocul irisului aceluia violet şi ceţos.

— Pot să fac multe lucruri. *Am* făcut multe lucruri, iar câteodată chiar fac oamenii să sufere, a spus el încet, blând. Dar ţie n-aş putea să-ţi fac rău.

Nu voiam să-l cred, pentru că nu avea sens. Putea să-mi facă rău cu uşurinţă, însă părea foarte sincer. Ca şi cum mi-ar fi spus doar adevărul. Nu am putut să mă uit în altă parte, deşi aş fi vrut.

M-a cuprins o senzaţie ciudată. Senzaţia că… *înţeleg*. Luc a inspirat adânc şi ochii lui parcă s-au adumbrit, ca şi cum ar fi fost pe jumătate adormit. Inima mi-a stat un pic, pe urmă a accelerat ritmul.

— Luc, s-a auzit vocea unui bărbat dinspre uşă.

Pe obrazul lui Luc a tresărit un muşchi.

— Nici că puteai să-ţi alegi un moment mai prost!

— Îmi place să cred că aleg cele mai potrivite momente, a fost răspunsul. Dar e clar că întrerup.

— Şi stai în continuare acolo pentru că?

Luc a închis ochii.

— Pentru că sunt curios. A urmat o pauză, apoi: Şi n-am de făcut ceva mai bun în momentul ăsta.

Luc a înjurat în surdină, apoi şi-a desprins mâinile de pe obrajii mei cu o mişcare lentă, şovăitoare, care mi-a furnicat pielea. S-a ridicat şi atunci am văzut un bărbat înalt care stătea în uşă.

Era… Uau, era superb!

Părul necunoscutului era brunet şi ondulat, atingându-i tâmplele. Ochii lui aveau culoarea smaraldului şlefuit, strălucitori şi luminoşi. Ochii îl dădeau de gol. Luxen. Dar la fel şi faţa frumos modelată, parcă sculptată, pentru că era aproape prea perfectă, la fel ca faţa lui Luc. Ca şi cum n-ai fi găsit nicio imperfecţiune în îmbinarea acelor trăsături, iar toţi oamenii au imperfecţiuni.

Tipul părea să aibă vârsta studenţiei, poate ceva mai mult, şi mi se părea familiar, dar mi-aş fi amintit de el dacă l-aş mai fi văzut. Sigur mi-aş fi amintit. Nimeni n-ar putea să uite numele care îi aparţine unei astfel de feţe.

— Până la urmă, ce faci aici? Eu şi Archer…

Sprâncenele negre ale bărbatului s-au ridicat şi a făcut ochii mari.

— Băga…

— Nu!

Luc s-a întors spre el.

— Nu spune ce ştiu că vrei să spui!

Colţurile gurii mi-au coborât de tot. Archer avusese aceeaşi reacţie faţă de mine. Chiar aşa de şocant era că sunt om?

Luxenul a închis gura şi a clipit din ochi.

— Acum ştiu de ce nu ne mai vizitezi. Niciodată nu ne suni să vorbim. Aveai secrete, Luc.

— Ştii de ce nu vin la voi, Daemon.

O umbră a trecut peste faţa bărbatului, după care a dispărut.

— Adevărat!

Luc a expirat greoi.

— N-ai nimic de făcut acum?

— Am, a replicat Daemon. Am venit ca să…

Ochii ăia uluitori s-au întors spre mine.

— Să pregătesc… pachetul, dar am auzit larmă. M-am gândit să vin să văd ce se întâmplă.

— Larmă? a repetat Luc. Te-ai uitat la filme din anii cincizeci?

— Păi, ştii cât de dor i-a fost lui Archer. Mai nou, e pasionat de *Happy Days*. Enervant ca naiba! De câte ori plecăm din oraş, se uită la el pe tableta aia nenorocită. Pe urmă ne întoarcem şi Kat vrea să analizeze fiecare episod. Mă scoate din minţi!

— E bine de ştiut. Luc părea nerăbdător: Mi-ar plăcea să mai discut despre obsesiile lui Archer de la televizor, dar acum sunt cam ocupat.

— Mda, eşti ocupat cu…

— Evie, a spus Luc. Ea e Evie.

Daemon a ridicat din sprâncene.

— Evie. Privirea aceea stranie s-a oprit iar asupra mea, iar el a adăugat: Bună, Evie!

Habar n-aveam despre ce e vorba, dar nu mai eram blocată de puterea aia superspecială de luxen sau de propria mea prostie. Am sărit în picioare şi am spus repede:

— Vrea să mă răpească.

— Pe bune?

Ochii strălucitori i s-au îndreptat spre Luc.

— Nu ştiam că îţi plac chestiile astea. Sinistru!

Luc şi-a dat ochii peste cap.

— Vorbesc serios.

Am făcut un pas, după care m-am oprit când Luc a făcut o mişcare spre mine.

— Vezi? Dacă mă duc acum la uşă, n-o să mă lase să plec.

— Ei, Luc, tu ştii că asta e ilegal, nu?

— Nu mai spune!

— E absolut ilegal, dar el încearcă să-mi spună că îmi oferă o vacanţă… o vacanţă all-inclusive! Cu alte cuvinte, vrea să mă răpească!

Daemon a intrat în cameră.

— Şi de ce face asta?

— Serios! Chiar ai nişte lucruri de făcut, Daemon. Du-te şi fă-le!

Bărbatul s-a îmbufnat… Efectiv şi-a umflat buzele şi s-a îmbufnat.

— Dar asta e mult mai interesant!

— Mi-a luat telefonul şi nu vrea să mi-l dea înapoi.

Daemon şi-a lăsat capul pe umăr.

— Chiar nu mă aşteptam la asta.

— Nu. Nu înţelegi. Mi-am pierdut aseară telefonul aici şi m-am întors după el, fiindcă ştii şi tu ce scumpe sunt chestiile astea, am încercat eu din nou, cu inima bubuind.

— Îhî! a murmurat Daemon.

— Doar atât, şi totul a scăpat de sub control. L-a trimis acasă pe prietenul meu cu un individ cu părul albastru care are faţă de criminal în serie. Am văzut un tip despre care sunt sigură că era pe jumătate mort, am turuit eu mai departe. Am fost luată pe sus, dusă de colo-colo şi *sugrumată.* Iar eu nu-mi vreau decât telefonul înapoi, şi până acum nici n-am apucat să-l văd…

— Telefonul tău e la mine. Luc a dus mâna la spate şi a bătut cu palma în buzunarul de la blugi, precizând: Aveam de gând să ţi-l dau.

M-am întors încet spre el. Nu-mi venea în minte nimic de spus şi m-am uitat la el o veşnicie sau aşa mi s-a părut.

— Ai avut telefonul la tine în tot timpul ăsta?

Luc a ridicat mâna şi şi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. O secundă mai târziu, a căzut la loc.

— Da.

— În buzunarul de la spate.

— Da.

Am rămas cu gura căscată.

— Şi de ce nu mi l-ai dat?

El şi-a ţuguiat buzele.

— Aveam de gând, dar pe urmă am fost distras de faptul că erai gata să mori sufocată.

— N-a fost vina mea! am ţipat eu.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord!

— Şi atunci de ce nu mi l-ai dat după aia? l-am întrebat eu.

Un rânjet i-a apărut pe faţă.

— Păi, după aia m-am jucat niţel cu tine.

— O, Doamne! Am clătinat din cap şi m-am uitat la Daemon, zicându-i: Tu auzi asta?

El a ridicat o mână.

— Eu sunt un spectator nevinovat şi fascinat de toată povestea.

De mare ajutor îmi mai era!

— Dar după aia, m-ai ameninţat că o să chemi poliţia şi spui tot, a adăugat Luc, şi rânjetul i-a dispărut.

Privirea lui Daemon a părut că se ascute.

— Iar asta a schimbat totul.

M-am apropiat de el, cu mâinile tremurând.

— Nu te-aş fi ameninţat dacă mi-ai fi dat pur şi simplu nenorocitul ăla de telefon!

— Luc, trebuie să spun că mie mi se pare rezonabil.

Daemon s-a rezemat de perete şi şi-a încrucişat braţele la piept, lenevos.

— Ai fi putut să…

— Nu ţi-am cerut părerea. Luc s-a întors spre el, insistând: Şi de ce mai eşti încă aici?

Daemon a ridicat un umăr.

— E mult mai distractiv decât să stau cu Archer şi cu Grayson.

Ochii violeţi s-au îngustat.

— Daemon, dacă nu pleci, o să te ajut eu să pleci.

— Fir-ar! a spus Daemon tărăgănat. Cineva e indispus.

S-a îndepărtat cu o expresie amuzată.

— Ne vedem mai târziu, *Evie!*

Stai puţin. Mă părăsea? Aici? Cu tipul despre care abia îi spusesem că vrea să mă răpească? Ce era în neregulă cu oamenii ăştia?

— Dar…

Daemon s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut într-o fracţiune de secundă. Fusesem lăsată aici, cu Luc. Am inspirat adânc şi m-am întors iar cu faţa la el.

— Nu aveam de gând să chem poliţia. N-aş face aşa ceva.

Luc şi-a întors privirea de la cadrul uşii, acum gol.

— Atunci de ce m-ai ameninţat că faci asta? S-a apropiat de mine şi s-a oprit când a văzut că mă încordez, adăugând: Tu ştii cât de serioasă e treaba asta?

— Eu îmi vreau doar telefonul. Atâta tot. N-o să suflu un cuvânt despre asta, nimănui, jur!

Muşchii obrajilor i-au zvâcnit uitându-se la mine.

— Ştii care e marea problemă aici?

M-am uitat în jur, în camera în care, de altfel, nu mai era nimeni.

— Că tu vrei să mă răpeşti?

— Nu, a răspuns el. Că tu nu ştii nimic despre nimic, iar asta te face să fii atât de periculoasă.

M-am uitat urât la el.

— N-are nicio logică!

— E perfect logic. S-a rezemat de peretele alb şi gol, apoi a adăugat: Sunt lucruri despre care tu n-ai habar… Lucruri pentru care au murit oameni ca să le păstreze secrete. Ce te opreşte să alergi la prietenii tăi să le spui… Sau tipului pe care l-ai adus cu tine?

— Să le spun, ce?

Mi-am ridicat braţele în sus, exasperată de el… de toate.

— N-o să spun nimănui despre… despre luxeni. Te rog, dă-mi telefonul şi dispar din viaţa ta! Definitiv.

Pe faţă i-a trecut rapid o expresie curioasă, apoi şi-a dus mâna la spate şi a scos ceva din buzunar. A desfăcut palma, iar acolo era telefonul. Telefonul meu!

— Uite-l.

Era gata să cad în graba mea să-mi iau telefonul, dar m-am stăpânit şi m-am uitat la el suspicioasă.

— Deci… pot să-mi iau telefonul şi să plec?

Luc a dat din cap.

Am inspirat repede, am întins mâna şi el mi-a pus telefonul în palmă. Am vrut să-mi retrag palma, dar el m-a prins la loc.

Un mic şoc electric a trecut din mâna lui prin braţul meu când m-a tras lângă el, într-o parte. Şi-a aplecat capul la urechea mea.

— Dacă spui o vorbă cuiva despre ce ai văzut azi, o să pui în pericol oameni nevinovaţi – prieteni, rude, necunoscuţi, mi-a şoptit el. Ţie n-o să-ţi fac rău, Evie. Dar ceilalţi nu vor fi la fel de norocoşi.

Eram încă şocată pe drumul spre casă. O parte din mine parcă nu credea că reuşisem să ies din clubul ăla şi că sunt în maşina mea, dar Luc îmi înapoiase telefonul şi nu mă împiedicase să plec.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la maşină a fost să-l sun pe James. Era OK, abia fusese lăsat acasă cu o maşină. Sigur, avea o mie de întrebări, dar l-am făcut să-mi promită că nu va spune nimănui de vizita la Foretoken.

Ştiam nu îl voi mai vedea niciodată pe Luc, dar nu voiam să-l stârnesc dacă vreunul din noi ar începe să dea din gură.

Dar la ce se referise Luc când pomenise de acea înţelegere? Că el stă deoparte dacă şi eu stau deoparte? Chiar n-avea niciun sens. Nu ne cunoşteam. Aseară îl văzusem prima dată.

— Nu contează, am spus eu cu voce tare.

Şi chiar nu conta, pentru că era clar că e ceva tare ciudat şi în neregulă cu Luc şi, indiferent ce voise el să spună cu asta, nu era relevant.

Nu voiam decât să uit de weekendul ăsta, şi aveam să uit. Heidi mă asigurase că nu va mai pune vreodată piciorul în club, iar eu eram convinsă că n-o să încep să-i spun mamei adevărul despre ce se întâmplase azi-noapte şi azi imediat ce aveam s-o văd şi ea avea să se uite la mine cu privirea aia.

Privirea aia de *colonel* Sylvia Dasher.

Din fericire, ştiam că mama e la serviciu şi probabil nu va veni acasă decât seara târziu. Aveam o zi întreagă să mă pregătesc ca să

nu cedez în faţa privirii aceleia şi să-i mărturisesc toate tâmpeniile pe care le făcusem în ultimele 24 de ore.

Nu îmi aminteam dacă tata avusese vreodată privirea aia sau nu. Mama se ocupase întotdeauna de disciplină. În altă ordine de idei, prea multe nu prea îmi aminteam de tata, şi asta chiar era trist.

Am strâns tare volanul cu mâinile. Maşina asta, un Lexus mai vechi, mi se părea uneori că e singurul lucru care îmi rămăsese de la el. Nu semănam cu el. Semănam cu mama, aşa că atunci când mă uitam în oglindă nu îl vedeam pe el, şi cu fiecare an care trecea, îmi era tot mai greu să-mi amintesc cum arăta.

Tatăl meu – sergentul Jason Dasher – murise în războiul cu luxenii. Pentru sacrificiul lui în slujba ţării şi omenirii fusese decorat post-mortem.

I se oferise Medalia de Onoare.

Chestia e că, atunci când mă gândeam la tata, nu mi-era greu doar să-l văd, îmi era greu şi să-l *aud*. Înainte de război, nu stătea prea mult acasă. Serviciul lui îl purta prin toate statele, iar acum regretam că nu stătuse mai mult acasă, ca să am mai multe amintiri cu el. Ceva mai mult decât o maşină, fiindcă, atunci când mă gândeam la tata, mi-era greu să îi reconstitui faţa din amintiri, iar fotografii nu aveam. Toate rămăseseră în casa pe care o abandonaserăm în timpul invaziei.

Dar încă o mai aveam pe mama. Nu mulţi oameni puteau spune asta după război, iar ea era o mamă al naibii de bună.

Se pierduseră atât de multe lucruri, dar Columbia era unul dintre oraşele care avuseseră noroc. În linii mari, rămăsese aproape neatins după invazie. Unele clădiri fuseseră afectate, majoritatea din cauza incendiilor, şi am auzit că fuseseră şi revolte, dar revolte fuseseră peste tot.

Mama şi cu mine n-avuseserăm aşa noroc. Iniţial, locuiserăm lângă Hagerstown, un alt oraş din Maryland, şi aproape toate oraşele aflate de-a lungul autostrăzii I–81 fuseseră afectate în conflict. Avuseseră loc lupte terestre şi aeriene.

Iar alte oraşe fuseseră şi mai grav afectate.

Unele fuseseră invadate complet de luxeni, iar acolo luxenii asimilaseră rapid ADN-ul uman, luând, practic, locul oamenilor, care muriseră cu toţii. Alexandria. Houston. Los Angeles şi Chicago. Asupra acelor oraşe se aruncaseră bombe electromagnetice non-nucleare, care se dovediseră foarte eficiente la uciderea luxenilor, dar care şi stricaseră *toate* echipamentele tehnologice.

Departamentul Restaurării, recent înfiinţat, spunea că va fi nevoie de câteva decenii pentru a repara acele oraşe, numite acum zone. Erau nişte deşerturi împrejmuite cu ziduri, fără viaţă şi fără electricitate. Nimeni nu locuia acolo. Nimeni nu se ducea acolo.

Îmi era greu să nu mă gândesc la ele când mă uitam în oglinda retrovizoare şi vedeam zgârie-norii care se întindeau spre cer ca nişte degete de metal. Îmi era greu să nu mă gândesc la zilele şi la săptămânile acelea de după invazie.

Îmi era şi mai greu să pricep că trecuseră doar patru ani de atunci şi că totul era aproape normal. Mama îşi reluase serviciul la Complexul de Cercetare Medicală şi de Materiale al armatei SUA, de la Fort Detrick, în Frederick, imediat ce zona fusese declarată sigură. Cu vreo doi ani în urmă, începuseră să se facă iar filme, iar posturile de televiziune încetaseră să mai dea reluări. Începuseră să fie difuzate noi episoade din emisiunile mele preferate, cu unele figuri noi, şi, într-o bună zi, viaţa a devenit exact ca înainte.

La şcoală tocmai începuseră întâlnirile cu consilierii de carieră, marţea. Planul meu era să mă înscriu la Universitatea din Maryland la toamnă, cu speranţa de a fi acceptată la studii de asistenţă medicală, pentru că, deşi îmi plăcea la nebunie să fac fotografii, îmi dădeam seama că asta nu e suficient pentru a-mi clădi o carieră. Deşi, după reacţia pe care o avusesem când îl văzusem pe tipul acela pe care îl ajuta Luc, începusem să mă întreb dacă asistenţa medicală mi se potriveşte.

În fine, viaţa îşi urma din nou cursul.

În anumite zile, aveam impresia că toată lumea luase decizia conştientă să nu se mai gândească la război şi la moarte şi la faptul că

nu suntem singuri în univers sau pe planetă. Oamenii se săturaseră de atâta frică, după care spuseseră: „Gata, ajunge!”

Poate că aşa era mai bine, pentru că altfel cum am fi putut trăi dacă ne gândeam mereu cu spaimă ce ne va aduce clipa următoare sau minutul următor?

Nu aveam un răspuns la asta.

Mi-a sunat telefonul şi m-a smuls din gânduri. M-am uitat la ecran şi am văzut numele lui April. Voiam să răspund? Mi se părea că e prea devreme să vorbesc cu ea. Imediat m-am simţit vinovată. Am apăsat butonul „accept” de pe volan.

— Salut!

— Ce faci în clipa asta? m-a întrebat ea, şi am auzit-o pe difuzor.

— Ăăă… trec pe lângă Walkers.

Mi-a ghiorăit stomacul. Practic simţeam gustul bunătăţilor ălora uleioase.

— Chiar mi-ar plăcea un burger acum!

— E unsprezece dimineaţa, gen.

— Şi? Niciodată nu e momentul nepotrivit pentru un hamburger.

— Păi, poate îi mai pui nişte bacon şi un ou, şi zici că ai luat micul dejun.

Mi-a ghiorăit stomacul şi mai tare.

— Doamne, acum chiar că mi-e foame!

— Ţie ţi-e foame mereu, a comentat ea. Ai face bine să fii atentă. Metabolismul devine mai lent pe măsură ce îmbătrâneşti.

Mi-am dat ochii peste cap, după care m-am strâmbat.

— Mersi de informaţie, doamnă doctor April!

— Cu plăcere! a ciripit ea.

Am oprit la semafor.

— Ce faci?

— Nimic special, dar ai intrat azi pe net?

— Nu. Am bătut cu degetele în volan, apoi am întrebat: Am pierdut ceva dramatic?

— Întotdeauna se întâmplă ceva dramatic on-line, în orice zi, la orice oră, fie că e o vacanţă, fie că e apocalipsa, a replicat ea sec. Dar, da, se întâmplă ceva dramatic. Numai că acum e pe bune. A, stai! Heidi e cu tine?

— Nu. Eu mă duc spre casă. Are vreo legătură cu ea?

Cunoscând-o pe April, dacă ar circula ceva oribil despre Heidi on-line, ea ar fi prima care le-ar spune tuturor, mai puţin lui Heidi. Nu era ceva personal. Aşa ar proceda cu oricare dintre noi.

Uneori mă întrebam de ce sunt prietenă cu April, dar în ea ziceai că sunt două persoane. Uneori, era cea mai drăguţă fată, iar alteori apărea partea ailaltă a ei, care putea să fie de-a dreptul nesuferită. Pe de altă parte, nu se putea spune că eram chiar aşa de apropiate. De obicei mă suna doar când avea ceva de bârfit sau când avea nevoie de ceva. Ca acum.

— N-are nicio legătură cu Heidi, mi-a răspuns ea.

S-a făcut verde şi am apăsat pedala de acceleraţie.

— Care-i treaba?

— O ştii pe Colleen Schultz, nu? A făcut engleza cu noi anul trecut.

În timp ce încetineam, apropiindu-mă de un alt semafor, am simţit că mi se strânge stomacul. Băga-mi-aş, uitasem complet că trebuia să mă văd cu ea la club aseară!

— Da. Ce e cu ea?

— E dată dispărută.

— Ce?

Am călcat frâna, iar centura de siguranţă m-a strâns de gât. M-am uitat repede în oglinda retrovizoare. Slavă Domnului, nu era nimeni în spatele meu!

— Cum adică?

— Din câte se pare, a ieşit în oraş aseară cu nişte prieteni şi s-au despărţit. Nu pare cine ştie ce, nu?

Am strâns mai tare volanul în mâini.

— Nu.

— Mai târziu, când s-au reîntâlnit, Colleen n-a mai apărut. S-au dus s-o caute şi, până la urmă, i-au găsit geanta şi *pantofii* pe o alee. Îţi dai seama şi tu, ca şi mine, că ăsta nu e semn bun.

Vocea lui April căpătase un ton mai ascuţit de atâta încântare, pentru că, aparent, nu era nimic mai încântător decât un coleg dat dispărut.

— Dar stai să vezi partea cea mai scandaloasă! Colleen a fost aseară la club. Ştii clubul ăla, unde se spune că se adună toţi extratereştrii? La Foretoken a fost.

Capitolul 8

Tot restul zilei n-am putut să mă gândesc la altceva în afară de dispariţia lui Colleen, dând la o parte tot ce se întâmplase cu Luc şi cu telefonul meu idiot.

Ştiam de ce Colleen se despărţise de prietenii ei. Evident. Probabil se întâmplase în timpul raidului, şi ştiam prea bine despre ce alee vorbea April. Aceeaşi alee pe care fusesem eu să cad în nas după ce mă căţărasem pe fereastră. Nu văzusem vreo geantă sau nişte pantofi, dar nici nu fusesem atentă la altceva, decât să plec din clubul ăla şi s-o găsesc pe Heidi.

April îmi spusese că prietenii lui Colleen se duseseră acasă la ea şi că nici părinţii ei nu aveau vreun semn de la ea. Poate că era prea devreme ca să spui că a dispărut, dar nu ştia nimeni unde e, iar April avea totuşi dreptate într-o anumită privinţă. O geantă şi nişte pantofi rămaşi pe o alee? Asta e o veste proastă.

Când dispare cineva în astfel de împrejurări, povestea lui are rareori un final fericit.

Dar luxenul acela nu fusese găsit tot pe alee? Cel care era groaznic bătut? Aşa spusese Archer. Că îl găsise pe Chas lângă tomberoane. Ce coincidenţă să fie asta? Lucrurile lui Colleen fuseseră găsite pe aceeaşi alee pe care Chas fusese aproape omorât în bătaie?

Asta m-a trezit duminică dimineaţa şi m-a împiedicat să mai dorm. Oare Colleen văzuse ceva în club vineri seară, ceva cum văzusem şi eu? Luc spunea… Dumnezeule, nu îmi spusese el că oamenii păţesc ceva când văd chestii pe care n-ar trebui să le vadă? Poate nu chiar cu cuvintele astea, dar cam aşa se înţelegea. Şi el sigur ascundea un luxen la Foretoken – un luxen *neînregistrat.*

Oare asta se întâmplase cu Colleen? Îi văzuse pe ei sau văzuse ceva, iar acum dispăruse, pur şi simplu? Oare avea vreo legătură cu ce i se întâmplase lui Chas? Poate că el ştia ceva şi, când se va trezi, dacă se va trezi, va putea să spună cuiva.

Pe de altă parte, Chas nu era înregistrat. Cui ar putea să-i spună, fără să-şi pună în pericol propria siguranţă?

M-am întors pe o parte şi m-am cutremurat. Nu eram deloc apropiată de Colleen. Cu excepţia scurtei discuţii pe care o avuseserăm vineri seara, dacă schimbaserăm câteva cuvinte. Cu toate astea şi datorită realităţii situaţiei, chiar speram să îşi facă apariţia.

Când m-am aşezat în fund pe pat, cu picioarele atârnate, nu mi-am putut stăpâni un gând oribil. Dacă ei chiar i se întâmplase ceva, s-ar fi putut… s-ar fi putut ca asta să se întâmple şi cu Heidi sau cu mine. Eu însămi mă aflasem pe aleea aia rece şi întunecată vineri seara.

De fapt, chiar sărisem acolo.

Putea să mi se întâmple când mă întorsesem la club să-mi recuperez telefonul. Aveam senzaţia că sfidasem soarta de două ori.

— Clubul ăla e o nenorocire! am mormăit eu, ducându-mă la baie.

Colleen va apărea la şcoală luni dimineaţa, probabil. Au trecut vremurile când oamenii dispăreau fără urmă. Oamenii nu dispar aşa, pur şi simplu. Nu acum.

Mi-am tot spus asta cât am stat la baie şi mi-am pus pe mine nişte colanţi şi un tricou. Să sperăm că e adevărată chestia aia cu gândirea pozitivă!

Mi-am luat bietul telefon de pe noptieră şi am coborât la parter. Mama se trezise deja şi îşi pusese pe ea un halat alburiu şi nişte

papuci cu formă de pisici blănoase care, jur, erau de două ori cât capul ei.

În ciuda proastelor ei alegeri vestimentare, mama era superbă. Părul ei blond, scurt şi drept, nu arăta niciodată ţepos ca al meu. Era înaltă şi subţire şi avea o graţie înnăscută, chiar şi atunci când purta capete uriaşe de pisică pe post de papuci, nişte papuci care îmi închipuiam că vor ajunge la mine.

Aveam prostul obicei să mă compar cu mama.

Ea era ca un vin vechi şi fin, iar eu eram pişoarca aia care se vinde la cutie în magazinele alimentare.

— Iată-te!

Ţinea în palme o cană monstruos de mare şi se rezema de insula de la bucătărie.

— Mă întrebam dacă ai de gând să te mai trezeşti.

Am zâmbit şi am intrat în bucătărie.

— Nu e aşa de târziu.

— Mă simţeam singură.

— Aha!

M-am apropiat de ea, m-am oprit, m-am întins şi am sărutat-o pe obraz.

— De cât timp te-ai trezit?

— Sunt trează de la şapte.

S-a întors şi s-a uitat după mine cum mă duc la frigider.

— Mă gândeam să îmi petrec duminica în pijama. Ştii tu, nu mă pieptăn, nu mă spăl pe dinţi.

Am râs şi am scos o sticlă de suc de mere.

— Tare, mamă! Mai ales partea cu nu mă spăl pe dinţi.

— Aşa m-am gândit şi eu, a răspuns ea. N-am avut timp să discutăm aseară. Dormeai deja când am venit. V-aţi distrat frumos vineri seară?

M-am strâmbat şi am rămas cu spatele la ea cât mi-am luat un pahar.

— Nu chiar. Ne-am uitat la filme şi am mâncat brioşe. O groază de brioşe.

— Pare să fi fost seara mea favorită de vineri.

În timp ce îmi turnam suc de mere, mi-am corectat expresia înainte să mă întorc cu faţa spre ea.

— Am mâncat atâtea brioşe!

Ceea ce era adevărat. Probabil pusesem pe mine două kile vineri seară. M-am dus în living şi m-am trântit pe canapea, aşezându-mi paharul pe măsuţa de cafea. Apoi mi-am verificat telefonul. Zoe şi James îmi trimiseseră deja mesaje. Voiau să mergem să mâncăm în oraş, dar după seara de vineri şi dimineaţa de sâmbătă, parcă voiam să hibernez acasă, în siguranţă.

Vreo lună de zile.

— Azi pleci la Frederick, nu? am întrebat-o eu când a intrat în living.

Cu toate că era duminică, mama lucra foarte mult. Erau zile în care nici nu o vedeam, dar, înainte să se căsătorească şi să devină mamă, călătorise prin toată lumea, făcând cercetări asupra pandemiilor. Acum făcea mai mult muncă de laborator, conducând un grup de cercetare la secţia de boli infecţioase a complexului militar.

Profesia ei era cam scârboasă.

Chestiile de care o auzeam uneori vorbind îmi dădeau coşmaruri. Bube şi pustule. Vase hemoragice peste tot, ochi care sângerează şi explodează. Febre puternice, care ucid omul în câteva ore.

Bleah!

— Mi-am adus ceva de lucru, să mai recuperez, dar nu am de gând să plec azi.

— Fir-ar! am spus eu, apoi am luat telecomanda şi am dat drumul la televizor. Eu voiam să dau o petrecere. Una mare de tot. Cu droguri. O groază de droguri.

Mama a pufnit şi s-a aşezat pe braţul unui fotoliu, punându-şi cana de cafea pe un suport. Mama era mare fan al suporturilor. Erau peste tot prin casă.

M-a întrebat de şcoală cât am zapat eu pe canale. Nu aveam mare lucru să-i povestesc şi am continuat să zapez, absentă, după care m-am oprit când l-am văzut pe preşedinte la unul dintre posturile de ştiri.

— Ce caută la televizor? E duminică.

Era o întrebare cam prostească. Preşedintele, blond şi oarecum tânăr – cel puţin în comparaţie cu alţi preşedinţi –, părea că e tot timpul la televizor, făcând conferinţe de presă peste conferinţe de presă şi declaraţii.

— Cred că discursul ăsta e de vineri.

— A!

Am dat să schimb programul, dar am observat burtiera din josul ecranului: **PREŞEDINTELE MCHUGH IA ÎN DISCUŢIE O LEGE PENTRU MODIFICAREA REGULAMENTULUI PIR.**

PIR era prescurtarea de la Programul de Înregistrare a Extratereştrilor, un sistem prin care toţi luxenii care rămăseseră aici după război erau identificaţi şi monitorizaţi. Exista chiar şi un site, prin intermediul căruia oamenii erau informaţi dacă într-un anumit cartier locuieşte sau lucrează undeva un luxen înregistrat.

Eu nu intrasem niciodată pe vreun site de genul ăsta.

— Despre ce e vorba?

Mama a ridicat un umăr.

— Se discută despre schimbarea unor legi privitoare la înregistrare.

— Mi-am dat seama, am replicat sec.

Când preşedintele lua cuvântul, vorbea uitându-se drept în cameră şi, indiferent despre ce vorbea, buzele lui aveau întotdeauna o mică înclinare, ca şi cum ar fi fost nevoie ca alţi câţiva muşchi să se mişte ca să zâmbească, dar muşchii aceia nu se mişcau. Mie mi se păruse întotdeauna puţin cam enervant, dar se părea că toată lumea îl iubeşte. Îmi imaginam că îl ajută şi vârsta, precum şi înfăţişarea. Presupun că arăta bine, într-un mod aşa, mai cazon. Fiind militar de carieră, fusese ales anul trecut cu un scor zdrobitor, bazându-şi

campania pe promisiunea că va face din nou o ţară sigură pentru toţi americanii.

Aveam o bănuială că nu îi includea şi pe luxeni în segmentul ăsta numit „toţi americanii”.

Am învârtit telecomanda în mână şi am întrebat:

— Ceva detalii referitoare la schimbări?

Ea a oftat.

— E un curent care susţine o mai mare separare, să-i mute pe luxeni în comunităţi în care să aibă mai multă siguranţă, ceea ce, evident, înseamnă mai multă siguranţă pentru noi. A făcut o pauză, apoi a continuat: Şi să înăsprească măsurile faţă de luxenii neînregistraţi. Trebuie mai întâi să treacă modificările făcute legilor existente ca să implementeze programele pe care vrea el să le introducă.

M-am gândit la raidul de la club şi la luxenii ascunşi în cameră… Luxenii care păreau îngroziţi de mine. Am schimbat repede canalul şi m-am oprit la o emisiune despre oameni care adună în casă tot felul de lucruri.

— Nu pot să mă uit la asta.

Mama a clătinat din cap.

— Mă face să mă apuc de organizat.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am uitat în livingul nostru… livingul nostru dureros de organizat. Fiecare obiect avea locul lui, care, de obicei, implica un coş – unul alb sau gri. Toată casa era aşa, deci ce ar mai putea organiza mama? Coşurile după mărime? După culoare?

Dar sigur avea să se uite la emisiune. Exact ca mine. Nu ne puteam abţine. Emisiunile astea erau ca un drog.

Am luat paharul şi am rămas nemişcată, când am auzit un sunet ciudat, pe care nu îl puteam identifica. Am lăsat paharul jos şi m-am uitat peste umăr în hol. Tot parterul era deschis, camerele treceau dintr-una într-alta, cu excepţia biroului mamei, care avea o uşă prin care se intra de pe hol. Lumina soarelui se filtra pe gemuleţele înguste ale uşii din faţă.

Cum nu am văzut nimic, am vrut să mă întorc din nou cu faţa la televizor, când am avut impresia că văd o umbră mişcându-se în faţa unei ferestre. M-am încruntat.

— Hei, mamă?

— Ce e, iubito?

Umbra de lângă fereastră a apărut din nou.

— Cred că… e cineva la uşă.

— Pff! S-a ridicat, adăugând: N-am comandat nimic…

S-a oprit când mânerul uşii s-a mişcat mai întâi spre stânga şi apoi spre dreapta, ca şi cum cineva ar fi încercat s-o deschidă.

Ce nai…

M-am uitat repede la panoul sistemului de securitate, confirmându-mi ceea ce ştiam deja. Alarma nu fusese pusă. Rareori era în timpul zilei, dar uşa era încuiată…

Yala de jos s-a învârtit, deschizându-se ca şi cum cineva ar fi avut cheie.

— Mamă? am şoptit eu, nefiind sigură că văd ceea ce văd.

— Evie, vreau să te ridici.

Vocea ei era surprinzător de plată şi de calmă.

— Acum!

În viaţa mea nu m-am mişcat aşa de repede. M-am tras îndărăt şi m-am lovit de canapeluţa cenuşie, iar mama a trecut iute pe lângă mine. Mă aşteptam să se ducă la uşă, dar ea a venit în locul unde am stat eu. A luat o pernuţă de pe canapea, după care a ridicat perna canapelei.

A scos o puşcă – o puşcă *adevărată* – de sub perna canapelei. Am rămas cu gura căscată. Ştiam că avem arme în casă. Mama mea era angajat militar. Normal. Dar ascunsă sub perna canapelei, unde eu stau, dorm şi mănânc pufuleţi cu brânză?

— Rămâi în spatele meu! mi-a ordonat ea.

— O, Doamne, *mamă!*

M-am uitat uimită la ea.

— În tot timpul ăsta eu am stat pe o puşcă? Tu ştii ce periculos e asta? Nu pot să…

Zăvorul s-a desfăcut şi declicul acela a răsunat ca un tunet. Am mai făcut un pas înapoi. Cum… cum era posibil? Nimeni nu putea să desfacă zăvorul de afară. Chestia aia nu se putea desface decât din interior.

Mama a ridicat puşca, îndreptând-o spre uşă.

— Evelyn! s-a răstit ea. Treci în spatele meu *imediat!*

Am fugit repede în spatele canapelei şi am rămas acolo. După ce m-am gândit mai bine, m-am răsucit şi am luat un sfeşnic – sfeşnicul cel nou, gri cu alb, pe care voiam să-l fotografiez. Nu ştiam prea bine ce o să fac cu sus-numitul sfeşnic, dar ţinându-l aşa, ca pe o bâtă de baseball, mă simţeam mai bine.

— Dacă intră cineva în casă, n-ar trebui să chemăm poliţia? Vreau să zic, asta ar fi varianta non-violentă de a rezolva problema, iar poliţia ne poate ajuta să…

Atunci uşa din faţă s-a dat de perete şi o persoană înaltă, lată în umeri, a intrat în casă, trăsăturile şi silueta acesteia fiind un moment neclare din cauza soarelui. Pe urmă uşa s-a închis, trântindu-se fără s-o atingă cineva, iar strălucirea soarelui a dispărut.

Eram gata să scap sfeşnicul din mână.

Era *el*.

Luc stătea pe holul meu şi zâmbea ca şi cum mama nu avea o puşcă îndreptată spre faţa lui… faţa lui frumoasă. Nu s-a uitat la mine. Nici măcar o dată, când a înclinat capul.

— Hei, Sylvia! Nu ne-am mai văzut de mult.

Inima îmi bătea nebuneşte şi mă uitam când la unul, când la altul. O cunoştea pe mama? Ştia unde stau?

Mama a ridicat bărbia.

— Bună, Luc!

Capitolul 9

O clipă, cred că nu am gândit şi n-am respirat, ci doar m-am uitat la mama, îmbrăcată în halat şi cu papuci pufoşi, blănoşi ca o pisică, şi ţinând în mână o nenorocită de puşcă, şi la Luc, care era

îmbrăcat cu un tricou pe care scria DILL WITH IT[3], sub care se afla o murătură ce purta… *ochelari de soare?*

Dap. Ochelari de soare.

Încă mai strângeam sfeşnicul în mână.

— Îl *cunoşti,* mamă?

Zâmbetul acela schiţat doar pe jumătate s-a ivit din nou pe faţa lui Luc.

— Eu şi Sylvia ne ştim de mult, nu-i aşa, Sylvia?

Ce?

Puşca din mâinile mamei n-a tremurat nicio secundă.

— Ce cauţi aici?

— Eram în zonă. M-am gândit să vin să mănânc la voi. A făcut un pas în faţă, adăugând: Speram să găsesc mâncare gătită.

Ce puii mei?

— Apropie-te mai mult şi o să vedem ce gaură zdravănă poţi să capeţi în cap de la un cartuş de doisprezece! l-a avertizat mama.

Am făcut ochii mari. Doamne, Dumnezeule, mama mea era dată naibii…! Dată naibii şi de speriat.

Luc însă nu părea să-şi fi dat încă seama de asta.

— Asta nu prea e o atitudine prietenoasă. De fapt, e chiar nepoliticoasă. Aşa îţi primeşti de obicei musafirii?

— Ştii bine că n-ai ce căuta aici, Luc.

Mama i-a spus din nou pe nume, confirmându-mi faptul că mai devreme nu avusesem halucinaţii. Îl cunoştea.

— Şi ştii al naibii de bine că tu nu eşti musafirul meu.

Mai ales dacă ne gândim că, în mod normal, musafirii nu intră singuri în casă.

Uitându-mă peste umărul mamei, i-am întâlnit privirea lui Luc. Aerul pe care îl inspirasem mi s-a oprit în gât când zâmbetul lui s-a făcut mai larg. Zâmbetul acela avea ceva… pervers, ceva tainic.

Nu-mi venea să cred că îl sărutasem.

---

[3] Joc de cuvinte cu expresia *Deal with it (Obișnuiește-te cu ideea)* și cuvântul *dill (mărar),* care se pronunţă la fel cu cel din expresia respectivă (n. tr.).

În fine, nu eu îl sărutasem. Nu mai eram pe deplin responsabilă în acel moment. El mă sărutase, şi tot el încercase să mă *răpească*. Am strâns şi mai tare sfeşnicul în mână.

— Tu ştii ce părere am eu despre respectarea regulilor, a răspuns Luc. Şi ar trebui să ştii şi ce părere am despre o puşcă îndreptată spre capul meu.

— Nu mă interesează părerea ta, s-a stropşit mama.

— Serios?

Luc a ridicat mâna şi a desfăcut degetele. Mama a icnit şi i-au tresărit umerii. Puşca i-a fost smulsă din mâini şi a zburat prin cameră. Luc a prins-o din aer.

— Băga-mi-aş! am şoptit eu.

Încă zâmbind, de parcă ar fi fost ultramulţumit de sine, a pus şi cealaltă mână pe ţeava puştii.

— Tu ştii câţi oameni sunt ucişi de arme?

A făcut o pauză şi a ridicat din sprâncene. Mirosul de ozon ars a umplut aerul.

— Nu a fost o întrebare retorică. Chiar sunt curios.

Mama a lăsat braţele jos şi şi-a încleştat pumnii.

— Cu unul mai puţin decât au fost ucişi, mă gândesc.

El a rânjit.

— Eu, personal, n-am o problemă cu armele. Nu că aş avea ce face cu ele. Pur şi simplu nu-mi place să le văd îndreptate spre mine.

Mirosul usturător de metal ars mi-a făcut ochii să lăcrimeze. Luc a desfăcut palmele şi puşca deformată a căzut pe podea zăngănind.

Ţeava puştii era topită la mijloc.

— Băga-mi-aş! am repetat eu, şi am mai făcut un pas în spate.

Luc a înclinat capul ca să se uite spre locul unde stăteam eu, în spatele mamei.

— Un… *sfeşnic?*

A râs, şi părea un râs sincer.

— Pe bune?

Mama s-a dat într-o parte, blocându-i vederea.

— Nu te apropia de ea! Nici să nu te uiţi la ea!

— Păi, e cam târziu pentru asta, a replicat el sec, şi mie mi s-a strâns stomacul.

N-o să spună.

— M-am uitat la ea.

Altă pauză.

— Şi sigur am fost aproape de ea. Adică, aproape de tot. Ai putea să zici că am fost aşa de aproape, că nu era deloc spaţiu între noi.

O, Doamne! Nu am stat să mă gândesc ce fac. Mi-am tras braţul în spate şi am aruncat sfeşnicul acela ca pe un pumnal.

Luc l-a prins şi pe faţa lui a apărut o expresie de uimire.

Mama şi-a înăbuşit un strigăt, apoi s-a întors cu faţa la mine.

— Evie, *nu!*

Am înlemnit cu mâinile pe lângă corp. Având în vedere că ea îl ameninţase cu o *puşcă,* mă gândisem că o să fie mândră că scot luptătorul din mine şi să arunc în el cu sfeşnicul.

Se părea că nu.

— Pe bune, chiar ai făcut asta? a întrebat Luc, apoi s-a uitat o clipă la sfeşnic, după care l-a aruncat pe canapea, unde acesta a săltat inofensiv şi a căzut cu un bufnet pe podea.

M-a fixat cu o privire întunecată.

— Poţi să mori dacă mai faci chestii de-astea.

Halatul s-a învârtit în jurul picioarelor mamei când s-a răsucit pe un papuc-pisoi. A întins braţul, de parcă ar fi putut să-l ţină pe Luc la distanţă doar cu o mână.

Trăsăturile lui s-au ascuţit şi privirea lui violetă s-a îndreptat spre mama. Avea ceva primitiv atunci, aproape animalic. Se scurgea din el o energie pură, care umplea fiecare colţişor şi fiecare crăpătură din cameră. Aerul era încărcat de energie statică, ridicându-mi firele de păr de pe mâini.

Urma să intre în forma de luxen? Nu văzusem asta niciodată cu ochii mei, doar la televizor. Eram copleşită de o fascinaţie morbidă.

— Serios? a spus Luc încet, ca un avertisment letal.

Mi s-a oprit inima, iar mama a lăsat mâna jos. Părea că respiră foarte greu. Au trecut câteva momente tensionate.

— Ce vrei, Luc?

Nu mă aşteptam să răspundă. Sincer, mă aşteptam să facă nucleara, aşa cum poate să facă un luxen, dar el a părut că trage înapoi energia aceea propagată, că o închide în el şi o păstrează.

— Am venit să-ţi fac o favoare, Sylvia, fiindcă aşa sunt eu, săritor.

Mama a aşteptat, dar fiecare părticică a corpului ei arăta că e în alertă maximă.

El a băgat mâna în buzunar şi a scos un obiect subţire şi dreptunghiular. Nu aveam idee ce e şi erau mari şanse să leşin, fiindcă inima îmi bătea aşa de tare, că mă simţeam ameţită. A aruncat obiectul prin aer.

Cu nişte reflexe impresionante, mama a prins obiectul acela, ce-o fi fost el. A lăsat capul în jos. O secundă mai târziu s-a răsucit spre *mine*.

— Ce-i asta, Evelyn?

— O, nu! a murmurat Luc. S-a pronunţat numele întreg. Cineva are necazuri.

— Ce? am întrebat eu şi m-am uitat la Luc, regretând că nu am altă armă cu care să arunc în el.

Poate o rachetă. Aia ar fi fost mişto!

— Asta! s-a răstit mama, ridicând… actele mele false.

Am rămas cu gura căscată de uimire. Avea în mână actul acela pe care Luc mi-l luase vineri seară. Uitasem că e încă la el.

Luc mi-a făcut cu ochiul când m-am întors spre el.

Amuţisem. Efectiv. Fără cuvinte.

A venit aici, era gata să i se zboare capul cu puşca şi să fie doborât de un sfeşnic, doar ca să mă toarne pe mine? Şi toate astea, când putea să mi-l dea ieri.

Atunci mi-am adus aminte de cuvintele lui.

„Când am spus că vreau să te mai văd, nu m-am referit la ziua de azi”.

Ştiuse de ieri că are actul şi nu mi-l dăduse.

Nici nu-mi venea să cred.

Asta nu mi se întâmpla mie. Tot ce voiam să fac în duminica asta era să-mi beau sucul de mere şi să mă uit la *Hoarders*. Atât.

Pe faţa mamei a apărut expresia aia care spunea că mai am câteva secunde până când o să mă îngroape în grădina din spate şi ea o să ajungă la o emisiune din aia cu mame care îşi omoară copiii.

— Eu…

A înclinat capul într-o parte, aşteptând.

Luc a vorbit, normal că trebuia să vorbească el.

— Fiica ta l-a uitat la Foretoken vineri seară.

Mi-a picat faţa.

Rânjetul lui s-a lăţit până în punctul în care a trebuit să fac toate eforturile ca să nu sar pe el ca un ornitorinc turbat, şi asta ar fi fost naşpa, pentru că ornitorincii sunt veninoşi. Ştiam asta fiindcă, în fine, internetul.

— Am crezut că ai vrea să ştii că a fost acolo. Şi nu doar o dată, aş putea adăuga.

Ochii mai aveau puţin şi îmi ieşeau din orbite. Nu-mi venea să cred că face asta, mai ales după ce îmi spusese înfricoşător de clar că nu trebuie să suflu niciun cuvânt despre ce văzusem la club.

Dar nu terminase.

— Şi-a uitat telefonul acolo vineri seara şi ieri-dimineaţă a venit după el. Am fost atât de drăguţ, că l-am păstrat şi i l-am dat înapoi.

— Atât de drăguţ? am ţipat eu. Ai vrut să…

M-am oprit în ultima clipă. Dacă aş fi spus că voise să mă răpească, atunci ar fi trebuit să explic de ce, iar asta implica o groază de luxeni ilegali. Oricât de mult aş fi vrut s-o văd pe mama repezindu-se la el, n-aş fi putut să-i pun pe luxenii aceia în pericol. Sau pe ea. El a arcuit o sprânceană, iar eu am încheiat cu tristeţe:

— Nu eşti deloc drăguţ!

El şi-a strâns buzele ca şi cum ar fi încercat să-şi reprime un hohot de râs sau un zâmbet.

Mama nu a răspuns. Nici nu era nevoie. Eram moartă, moartă de tot, şi aveam să mă întorc ca fantomă, ca să-l bântui pe Luc până la sfârşitul vieţii lui nenorocite.

Atunci a vorbit ea, în sfârşit:

— Asta e tot, Luc?

— Faci ceva de mâncare? a întrebat-o el. Aş face chestii urâte de tot pentru un sendviş cu caşcaval prăjit în casă.

Am căscat gura la el.

— Şi supă de roşii. Ar fi o combinaţie nemaipomenită.

— Nu! l-a repezit mama. Nu-ţi fac nimic de mâncare, Luc!

El a oftat din greu.

— Vai, ce dezamăgire!

— Asta e tot? a repetat ea.

— Cred că da.

A oftat, părând plictisit. A dat să se întoarcă, dar s-a oprit şi s-a întors din nou spre mama.

— A, da, încă ceva. Acum nu se ştie ce va fi. Ai priceput?

Mama a înţepenit.

— Luc…

— Nu, nu.

A ţâţâit uşor din buze.

— Nu cred că vrei să intru acum în amănunte. Deci vreau să aud de la tine un singur lucru, altfel vom avea cu toţii o discuţie foarte interesantă, care va include sendvişuri cu caşcaval şi supă de roşii.

Despre ce naiba vorbeau?

Buzele mamei s-au subţiat.

— Am priceput.

— Perfect!

Luc mi-a întâlnit privirea şi mi-a susţinut-o puţin cam mult. Mi-a trecut un fior prin braţe, care mi-a cutremurat oasele. S-a întors şi s-a îndreptat spre uşă.

— Hai, pa!

A ieşit din casă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi a închis uşa încet după el.

Iar eu stăteam tot acolo, un pic prea speriată ca să mă uit la mama. Gândurile îmi zburau în toate părţile când m-am mişcat puţin spre dreapta şi mi-am luat paharul cu suc. Am dat pe gât jumătate din el şi l-am pus la loc pe suport.

Mama tot nu spusese nimic.

— Ăăă, nu ştiam că un luxen poată să deschidă uşa aşa.

M-am îndepărtat cu un pas de ea.

— E o informaţie de-a dreptul înfricoşătoare şi…

Mama s-a uitat urât la mine.

— Şi… ăăă, ar trebui să o ştie toată lumea, am încheiat eu lamentabil, după care am ocolit fotoliul şi m-am aşezat pe marginea lui.

Inima îmi bubuia la fel de tare.

Ea a inspirat zgomotos pe nări când o şuviţă din părul ei blond şi drept i-a căzut peste obraz.

— Ce ai căutat la Foretoken? A făcut o pauză, apoi: Prima oară.

— OK.

Am înghiţit în sec.

— Ştiu că eşti supărată, dar şi eu am întrebări. Cum ar fi, de ce e o puşcă ascunsă sub canapea?

Mama a ridicat din sprâncene.

OK, poate că nu fusese cea mai potrivită întrebare, dar era o întrebare validă şi mai aveam o serie de întrebări foarte serioase.

— Şi de unde îl cunoşti?

Ochii ei s-au mărit într-un mod care sugera că îşi închipuie că îmi pierdusem minţile.

— Eu sunt în poziţia de a pune întrebări, Evelyn *Lee*. Nu tu.

O, nu, s-a rostit şi cel de-al doilea nume!

— Aşa că, dă-mi voie să te mai întreb o dată, şi ar fi bine să fie ultima dată: ce căutai la Foretoken?

— Voiam să ieşim şi noi în oraş, am răspuns, dându-mi părul de pe faţă în timp ce mă uitam la uşa pe care Luc o deschisese cu *mintea, frate!*

Cum de n-am ştiut că pot face asta? Mă rog, majoritatea luxenilor purtau Dezactivatorul, aşa că nu i-am văzut niciodată făcând asta.

— Ştiu că nu trebuia, dar… nu am un motiv prea bun.

— Chiar aşa, nu ai un motiv prea bun.

S-a aplecat şi a luat repede de jos puşca distrusă.

— De unde ai avut actul ăsta?

Am ridicat din umeri.

— *Evelyn!* s-a răţoit ea.

— Nu ştiu. De la cineva din şcoală.

În niciun caz nu l-aş fi împins pe James în faţa autobuzului.

— Nu e aşa mare chestie…

— E o chestie uriaşă. Mama a aruncat puşca pe celălalt fotoliu, adăugând: Nu doar că e un club pentru tineri de peste 21 de ani, după cum sunt convinsă că ştii, ci mai e şi un loc periculos.

M-am făcut mică de tot. Mi-am împreunat mâinile în poală şi m-am aplecat în faţă.

— Ştiu că am făcut-o de oaie.

— M-ai minţit.

A luat perna de pe canapea, după care a aruncat-o la locul ei.

— Asta nu e în regulă.

Simţindu-mă ca de jumătate de metru, m-am uitat la ea cum aranjează canapeaua.

— Îmi pare rău!

Ea a luat sfeşnicul şi s-a întors spre mine.

— Te-ai întâlnit cu el vineri seara? Cu Luc?

Ştiind că n-ar fi inteligent s-o mint iar, dar dacă i-aş fi spus adevărul adevărat ar fi fost mai rău, mi-am ales cu grijă cuvintele:

— Da.

Ea a închis ochii şi şi-a împins bărbia în faţă. Ştiam că acum căuta un loc calm şi fericit.

— Nu că ar fi prietenul meu, mamă. Pur şi simplu… am vorbit cu el.

A trecut un moment, după care a deschis din nou ochii. Stând pe canapea, aproape de mine, a ridicat sfeşnicul.

— Ce ţi-a spus?

Am clătinat din cap, puţin nedumerită.

— Mai nimic. Mă tot întreba de ce am venit acolo şi pe urmă mi-a spus că n-ar trebui să fiu acolo.

Am văzut că se relaxează puţin.

— Mamă, de unde îl cunoşti? De unde ştie unde stăm?

Ea nu a răspuns şi şi-a lăsat ochii în jos. Au trecut câteva momente lungi, cât am aşteptat. Mama întotdeauna părea mai tânără decât e. Avea patruzeci şi ceva de ani, dar eu mereu mă gândeam că ai putea să zici că are vreo treizeci.

Până acum.

La coada ochilor avea nişte riduri fine şi părea obosită. Poate că ridurile alea fuseseră dintotdeauna acolo, iar acum, din cauza oboselii care se agăţase de pielea şi de oasele ei, le vedeam şi eu.

— Luc l-a cunoscut pe tatăl tău, a răspuns ea în cele din urmă.

Era ultimul lucru la care mă aşteptam să-l spună.

— Cum? Cum e posibil? Luc e cam de vârsta mea, nu? Tata l-a cunoscut când a venit Luc aici?

Mama a strâns din buze.

— Scumpo, nu ştiu… nu ştiu cum să-ţi spun toate astea. Speram că nu voi fi nevoită să ţi le spun, dar presupun că a fost stupid din partea mea. Trebuia să-mi dau seama că ziua asta va veni.

Mi-a trecut un fior pe şira spinării.

— Despre ce vorbeşti?

A tăcut atât de mult timp, că am început să mă sperii pe bune, şi asta spunea ceva, având în vedere că aveam puşti ascunse sub pernele canapelei şi luxeni care bântuiau prin casă şi descuiau uşi.

— Sunt lucruri pe care nu le ştii… lucruri pe care în general oamenii nu le ştiu.

— Cum ar fi că un luxen poate să descuie uşa cu puterea minţii?

Buzele ei au zvâcnit dintr-odată.

— Mai însemnate decât asta, scumpo.

Mie mi se părea şi asta destul de însemnat.

După ce a pus sfeşnicul pe canapeluţă, s-a întors spre mine.

— Sunt momente când se iau decizii pentru binele tuturor şi, câteodată, asta înseamnă să omiţi nişte detalii…

— Adică să minţi? am sugerat eu.

A strâns iar din buze.

— Ştiu unde vrei să ajungi, dar a minţi că te-ai dus la un club nu e totuna cu a minţi ca să protejezi pe cineva; în cazul ăsta, întreaga omenire.

Am ridicat din sprâncene. Minciuna era minciună, dar nu era importantă discuţia asta.

— Pare ceva… serios.

— Este. Suficient de serios ca oamenii să moară pentru ca anumite detalii să rămână necunoscute.

S-a întins şi mi-a pus mâna pe genunchi.

— Sunt lucruri despre care nu pot vorbi din cauza serviciului meu… din cauza a ceea ce a făcut Jason, din cauza asocierii lui, dar…

A expirat cu greu.

— Dar dacă nu îţi spun eu, atunci ştiu că îţi va spune el, şi prefer să auzi de la mine.

— De la el?

Mi-am îndreptat spatele.

— Te referi la Luc? Nu am nicio intenţie să-l mai văd vreodată. Niciodată. Adică, niciodată, nici măcar o dată nu se va mai întâmpla asta.

Mama şi-a retras mâna şi a părut că vrea să spună ceva, dar apoi s-a răzgândit. A trecut o clipă, după care a spus:

— Luxenii au venit aici de mult. De zeci de ani.

Am clipit o dată şi încă o dată.

— Ce?

Ea a dat din cap.

— După cum ştii, lumea lor a fost distrusă. Partea asta e adevărată, dar nu au venit acum zeci de ani ca să ne invadeze. Au

venit, practic, să recolonizeze… să-şi trăiască liniştiţi viaţa printre noi. Guvernele din toată lumea ştiau de existenţa lor şi se străduiau să-i asimileze – să poată trece drept oameni –, şi a funcţionat. A funcţionat chiar bine, până la invazie.

— Stai! Acum sunt tare nedumerită!

M-am ridicat din fotoliu.

— Tu spui că luxenii au fost aici dintotdeauna şi n-a ştiut nimeni?

— Exact asta spun, mi-a răspuns ea.

— Cum Dumnezeu au putut să păstreze secretul?

Ea a ridicat o sprânceană delicată.

— Scumpo, ai fi uimită câte secrete s-au păstrat şi n-au nicio legătură cu extratereştrii.

— Cum ar fi? am întrebat eu imediat. Dar asasinarea lui JFK? A, dar Roswell? Chiar a fost…

— Hai să ne concentrăm pe asta, OK?

Am oftat, dar m-am concentrat din nou.

— Pur şi simplu nu pricep cum au putut să ţină ascunsă o chestie ca asta atâta timp. Nu mi se pare posibil.

— N-a mers întotdeauna. Oamenii au aflat. Au existat probleme, sunt convinsă, a continuat ea, punându-şi mâinile pe genunchi. Informaţia că există ale forme inteligente de viaţă a fost – şi e şi acum – puternică şi periculoasă. Când s-a aflat prima oară că sunt aici, s-a luat decizia să se păstreze secretul până când societatea va fi pregătită să gestioneze informaţia. Din păcate, timpul n-a fost de partea nimănui. Luxenii invadatori au venit înainte să fie cineva convins că societatea poate să primească bine vestea că nu suntem singuri în univers.

Asta era absolut incredibil.

— Mulţi dintre luxenii de aici, cei înregistraţi şi cei care respectă legile noastre, sunt luxenii care nu au participat la invazie. Foarte puţini dintre luxenii invadatori au supravieţuit. Cei care au supravieţuit au părăsit planeta şi se presupune că doar câţiva au mai rămas după invazia ratată.

Eram confuză şi am început să mă plimb prin faţa canapeluţei.

— Dacă unii luxeni erau aici şi duceau vieţi normale, frumoase, de ce au mai invadat ceilalţi? Ar fi putut să fie şi ei… Cum spuneai tu?

— Asimilaţi.

— Da, aşa. Puteau fi asimilaţi ca şi ceilalţi. De ce au făcut ce au făcut?

Mama şi-a dat pe spate o şuviţă de păr.

— Fiindcă ceilalţi voiau să cucerească. Voiau ca lumea asta să fie a lor. Luxenii aceia nu au luat contact cu oamenii decât atunci când au ajuns aici, şi considerau că oamenii sunt fiinţe inferioare.

Atunci, asta însemna că Luc fusese unul dintre luxenii invadatori? Fiindcă sigur nu era înregistrat. Dar nu asta era important. Furia mi s-a aprins iar, deşi eram tot nedumerită.

— N-are niciun sens. Mi-am ridicat mâinile sus şi apoi am adăugat: Dacă oamenii ştiau de luxeni, atunci ar fi putut să se pregătească pentru invazie. Cu toată tehnologia pe care o avem acum – dezactivatoare, arme. Puteam să fi avut deja toate astea. Ar fi murit mai puţini oameni.

— E uşor să vorbeşti după ce s-au întâmplat toate.

Am căscat gura la ea.

— Ăsta e răspunsul tău?

Colţurile gurii i-au coborât din nou.

— Scumpo, nu eu am luat deciziile alea.

Încă făceam cărare pe covorul din faţa canapelei, aşa că acum mi-am încrucişat braţele la piept.

— Dar ştiai de ele?

— Da.

Şi nu alertase lumea că nişte extratereştri ai naibii de puternici trăiesc deja printre noi? M-am oprit cu faţa la ea.

— Dar de unde ai ştiut, totuşi? Tu lucrai cu viruşi scârboşi şi…

— Am lucrat pentru Daedalus. Era un grup specializat din cadrul armatei, autorizat de guvern, care se ocupa de… asimilarea luxenilor. Departamentul e… În fine, nu mai există.

Gura mea a încercat să formeze cuvântul:

— Dao… ce?

A schiţat un zâmbet slab.

— Daedalus. E din mitologia greacă. A fost un inventator şi tatăl lui Icar.

— Icar?

Îmi aminteam vag numele.

— Nu el a zburat prea aproape de soare şi i s-au topit aripile sau ceva de genul?

Mama a dat din cap.

— Daedalus a construit aripile acelea pentru fiul lui.

— E un nume ciudat pentru un departament al guvernului.

— Era mai degrabă un nume de cod. Aşa l-am întâlnit pe Jason. Şi el lucra acolo.

M-am dus din nou la fotoliu, după care m-am aşezat şi am început să ascult cu mare atenţie, pentru că mama vorbea extrem de rar despre tata.

Mama şi-a mutat privirea, oprindu-şi-o pe televizor.

— Aşa l-a cunoscut tatăl tău pe Luc. Aşa l-am cunoscut şi eu, când Luc era mai mic.

— Deci… el n-a fost unul dintre luxenii invadatori? Era deja aici?

Nu ştiu din ce motiv speram să fie aşa. Nu voiam să mă gândesc la Luc ca la un extraterestru criminal chitit să ne omoare, chiar dacă ar fi fost bun ca ucigaş.

Faţa ei s-a crispat, după care s-a relaxat.

— Nu a luat parte la invazie.

Asta m-a făcut să mă simt ceva mai bine, să ştiu că nu fusesem sărutată de un extraterestru criminal venit din spaţiu. Lucrurile mărunte te ajută să trăieşti cu deciziile de rahat pe care le iei.

Am clătinat din cap.

— Deci voi l-aţi ajutat pe Luc să fie asimilat? Sau pe părinţii lui?

Mama nu a răspuns câteva momente.

— Ceva de genul ăsta.

Nu era cine ştie ce răspuns. De fapt, era atât de evaziv, încât mi-am dat seama că acolo e ceva mai mult.

Şi-a lăsat capul pe spate şi umerii i s-au încordat.

— Jason… Şi-a umezit buzele, adăugând apoi: Jason nu a fost un om bun.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Nu înţeleg. Tata a fost… A fost *un erou.*

Chiar era o statuie a lui în capitală! În fine, nu era o statuie a lui, propriu-zis. Era o chestie ciudată gen monolit, dar totuşi…

— A fost decorat cu Medalia de Onoare.

Ea a închis ochii.

— Scumpo, medaliile nu reflectă cu adevărat o persoană. Au existat mulţi, foarte mulţi oameni decoraţi şi lăudaţi de-a lungul timpului, care în final erau oameni răi. De multe ori, oameni care erau atât de convinşi că fac ce trebuie, încât ajungeau să nu mai înţeleagă absolut deloc chestiile oribile pe care le făceau, de fapt, crezând că fac un bine.

— Dar…

M-am oprit, căci inima îmi bătea foarte tare. Nu ştiam ce să fac cu informaţia asta. Niciodată nu fusesem apropiată de tata. Cu adevărat. Niciodată nu era acasă, dar…

— Dar tu mi-ai spus că a fost un om bun. Mi-ai spus toate lucrurile importante pe care…

— Te-am minţit, a intervenit ea şi s-a uitat din nou în ochii mei măriţi de uimire. Te-am minţit pentru că nu am vrut să ştii adevărul despre el. Şi da, a fost o minciună necesară, o minciună de care am sperat că nu o să afli niciodată, dar cu Luc aici, prefer să auzi asta de la mine, nu de la el.

— Dar… ce legătură are tata cu el?

Mama şi-a frecat faţa cu palmele.

— Jason nu se purta prea blând cu luxenii cu care lucra. Uneori… putea să fie foarte crud cu ei.

A făcut o pauză, iar eu m-am gândit că spune multe spunând foarte puţin.

— El şi Luc au un trecut comun. Şi nu unul bun.

Mi-a revenit în minte ce îmi spusese Luc în club. Îmi spusese că nu am ce căuta acolo. Eu mă gândisem că e doar nesimţit, dar dacă era mai mult de atât? Dacă voise să spună că n-ar trebui să mă apropii de el pentru ce îi făcuse tata lui sau familiei lui?

Dar dacă era aşa, atunci de ce mă sărutase?

M-am tras pe marginea fotoliului.

— Mamă, ce a făcut tata?

— A avut grijă ca Luc să piardă pe cineva foarte drag, a răspuns mama şi eu am tresărit auzind răspunsul neaşteptat. Şi asta e ceva ce Luc nu va uita şi nu va ierta niciodată. Din acest motiv Luc poate fi foarte periculos.

Inima mea a început din nou să bubuie.

— Pentru că el e un luxen neînregistrat, evident.

— Pentru că mie mi-a fost teamă că Luc o să vrea să se răzbune pentru ce i-a făcut Jason.

Am făcut ochii mari.

— Să se răzbune? Băga-mi-aş! Tata e… E mort. Ce i-a făcut el lui Luc…

— Jason a fost responsabil de multe lucruri, şi-a făcut o mulţime de duşmani şi… a luat multe decizii proaste, a spus ea încet, aproape ca şi cum i-ar fi fost teamă că o aude cineva.

Dacă tata avea duşmani, atunci presupun că de asta aveam puşti sub pernele canapelei?

— Nu mai contează. Pur şi simplu nu am vrut să afli din altă parte că omul pe care îl admiră atâta lume nu a fost un om aşa de bun.

Aveam impresia că o să-mi facă implozie capul.

— Ar trebui să ne facem griji că… Luc va vrea să se răzbune pe noi?

S-a uitat în ochii mei.

— Am spus că *mi-a fost* teamă de asta. Adevărul e că, dacă ar fi vrut să ne facă rău, mie sau ţie, o făcea de mult.

— Uau! Ce liniştitor!

— Nu am intenţionat să fie liniştitor, a replicat ea. E doar adevărul. Dacă el voia să se folosească de mine pentru vendeta lui, o făcea de mult. S-a ridicat şi a învârtit pe degete cordonul halatului, conchizând: Luc nu ţi-ar face niciodată rău.

Am deschis gura, însă parcă aveam limba legată. N-avea niciun sens. Luc nu mă cunoştea, iar dacă tata făcuse nişte lucruri groaznice, din cauza cărora el pierduse pe cineva, mă îndoiam că îşi dorea să fim prieteni pe viaţă. Nu trebuia să faci un efort de gândire ca să-ţi dai seama că „a pierde pe cineva" înseamnă că cineva moare.

— Eşti convinsă că suntem în siguranţă?

Mama şi-a trecut mâna peste frunte.

— Of, scumpo, suntem! m-a liniştit ea repede. Doar că e bine să fii mereu pregătit.

Nu eram sigură că o cred.

— Există şi alte metode de pregătire ascunse în casă?

I-a apărut un alt zâmbet când mi-a pus mâna pe genunchi.

— Eu n-aş deranja prea mult pernele de pe canapeaua de lângă geamul de sus.

— *Mamă!*

Am inspirat adânc.

— Mai sunt şi alţi oameni pe care tata i-a deranjat şi la care ar trebui să fim atente?

— Suntem în siguranţă, dar, la fel ca toată lumea, trebuie să avem grijă. Există indivizi răi în lume, luxeni sau oameni, cărora nu ai vrea să le atragi atenţia. Aceleaşi reguli se aplicau şi înainte de invazie, ştii?

Am dat din cap încet.

— Un străin înseamnă un pericol, chestia aia, nu?

— Da.

S-a apropiat de mine şi s-a aşezat pe canapeluţă, direct în faţa mea. Mi-a luat mâinile în palmele ei.

— La ce te gândeşti?

La o groază de chestii.

— Nu trebuia să mă duc în clubul ăla.

— Mă bucur că suntem de acord cu asta! Mi-a strâns mâinile, adăugând: În clipa asta, sunt mai preocupată de ce ţi-am povestit despre Jason. Ştiu că sunt multe de procesat.

Erau.

Mi-a ridicat mâinile sus.

— O să fiu foarte sinceră cu tine, OK?

— OK, am şoptit eu.

— Îmi pare rău că te-am minţit în privinţa lui Jason! Ai merita să crezi ce crede toată lumea, a spus ea, căutându-mi ochii. Uneori, adevărul e mai rău decât o minciună.

Capitolul 10

— Credeam că mama o să mă ucidă, am spus eu**,** plimbându-mi furculiţa prin chestia aia care ar fi trebuit să fie spaghete, dar care avea o consistenţă ciudată, ca de supă. Adică, pe bune!

Era luni şi tocmai începuse pauza de masă, iar Heidi stătea vizavi de mine, lângă James, care îşi luase pachet de acasă pentru că, evident, era mai deştept ca noi.

O aşteptam pe Zoe să vină, dar ea încă era la coadă şi părea că e gata să se arunce pe geam.

Heidi mi-a dat înapoi aparatul de fotografiat. Se uitase pe pozele mele.

— Îmi pare foarte de rău!

— Nu e vina ta, i-am spus eu şi am pus aparatul de fotografiat lângă tava mea. Nu tu l-ai pus pe Luc să vină la mine acasă.

Le povestisem ce se întâmplase, omiţând partea în care mama scosese o puşcă şi eu aruncasem cu un sfeşnic. Nu le spusesem nici toate chestiile alea secrete pe care mi le spusese mama. Nu trebuia să fii om de ştiinţă ca să-ţi dai seama că sunt chestii pe care trebuie să le

ţii pentru tine. Nici James nu spusese nimic despre dimineaţa de sâmbătă, lucru pe care îl apreciam.

Mama închisese orice discuţie şi mă trimisese în cameră, unde rămăsesem tot restul zilei.

Ceea ce era naşpa, pentru că aveam încă multe întrebări. Cum ar fi, de exemplu, cum de mama, care odată ca niciodată lucrase pentru o organizaţie responsabilă cu asimilarea luxenilor, unde ea şi tata – cunoscut ca fost erou naţional, actualmente un individ rău de tot – îl cunoscuseră pe Luc, dar Luc rămăsese un extraterestru neînregistrat? Şi dacă mama ştia că nu e înregistrat, de ce nu îl raportase? Toţi eram obligaţi să facem asta, şi ea cu atât mai mult, cu cât şi acum lucra în cadrul armatei. Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar afla că ea îl cunoştea şi ştia că nu e înregistrat?

Se simţea oare vinovată? Vinovată pentru ce îi făcuse tata lui Luc?

Nu puteam să scap de senzaţia că existau mai multe lucruri pe care mama nu mi le spusese.

James şi-a luat sendvişul cu unt de arahide, iar eu m-am făcut neagră de invidie. Părea mult mai gustos decât ce aveam eu în farfurie.

— Nu pot să cred că a apărut aşa. Frate, tata ar fi chemat poliţia într-o secundă!

Mi se părea un lucru rezonabil.

— De unde a aflat unde stai? m-a întrebat Heidi, jucându-se cu gulerul dantelat de la cămaşă. Pentru că eu în niciun caz nu i-am spus lui Emery chestia asta.

Neştiind cum să răspund la întrebare, m-am foit pe scaunul incomod, de plastic.

— Chiar nu ştiu.

A ridicat sprâncenele.

— E cam sinistru.

— Cât timp eşti pedepsită?

James a rupt coaja de la sendviş şi a aruncat în pungă o fâşie lungă de pâine neagră.

Am oftat şi m-am gândit că aş putea să-l împing pe James de pe scaun şi să îi fur sendvişul, dar ar fi fost cam urât din partea mea.

— Asta-i faza bizară: nu sunt pedepsită.

— Ce nu eşti?

Zoe s-a trântit pe scaunul liber de lângă mine chiar în timp ce un profesor a ţipat la cineva în spatele cantinei. Zoe avea o felie de pizza pe tavă. M-am cutremurat. Detestam pizza. James spunea că asta înseamnă că nu am suflet, dar nu contează. Era scârboasă.

— Evie nu e pedepsită, nu se ştie de ce, a răspuns James, care acum îşi rupea sendvişul în bucăţele mici.

Mânca efectiv ca un copil de trei ani.

Azi, părul lui Zoe, negru şi creţ de la natură, era strâns într-o coadă, scoţându-i pometţii în evidenţă. Nemernicii, erau înalţi şi frumos sculptaţi!

— Nu e pedepsită?

Părea nedumerită.

— Şi asta e o problemă?

James a băgat, în sfârşit, o bucăţică de sendviş în gură.

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Nu e. E doar ciudat.

Adevărul e că eu credeam că mama se simţise atât de prost după discursul „Tata e un monstru”, încât, după ce mă trimisese în cameră, se decisese să nu mă mai pedepsească. Sau uitase, iar eu sigur nu aveam de gând să-i amintesc.

— Dai vreun mesaj?

— Da.

A ridicat ochii şi a zâmbit un pic.

— Emery vrea să ne întâlnim diseară.

— Adică, întâlnire adevărată? am întrebat eu, bucuroasă şi plină de speranţă. Adică tu şi ea veţi lua masa împreună?

Heidi a dat din cap şi jur că obrajii ei s-au îmbujorat.

— Dap. Vrea să mergem la restaurantul ăla thailandez care s-a deschis în centru. A făcut o pauză, apoi: Şi nu, nu ne ducem la Foretoken.

Am lăsat furculiţa şi am început să bat din palme ca o focă veselă, după care am văzut-o pe April venind în direcţia noastră, cu părul ei lung şi blond săltându-i pe umeri.

— Aştept update-uri minut cu minut.

Heidi a râs şi April s-a aşezat vizavi de Zoe.

— Nu ştiu dacă va fi minut cu minut, dar te ţin la curent.

— Super! Chiar mi-ar fi plăcut să am ocazia s-o cunosc vineri seară.

Când am luat furculiţa, am auzit-o vag pe April răţoindu-se la Zoe.

— Şi mie, a spus ea. Dar o să ai ocazia acum. Mai ales că mama ta nu te-a ucis şi nici nu te-a pedepsit.

— Staţi un pic!

James trecuse la o punguţă cu chipsuri de cartofi.

— Cine e Emery? E din şcoală de la noi?

Heidi a clătinat din cap.

— Nu, a terminat liceul anul trecut, dar e din Pennsylvania.

El şi-a băgat un chip în gură.

— E sexy?

M-am uitat la el cu o privire plictisită.

— Pe bune?

— E o întrebare validă.

Mi-a întins punga şi eu am luat unul sau vreo cinci chipsuri.

— E sexy, i-a răspuns Heidi, uitându-se în telefon. Şi e deşteaptă. Şi amuzantă. Şi îi plac brioşele şi mâncarea thailandeză.

Şi e prietenă cu un nesimţit de mare calibru, dar asta am păstrat-o pentru mine. Nu aveam de gând să-i stric bucuria lui Heidi, ca o nenorocită. Plus de asta, poate că ar trebui să-l mai las în pace pe Luc, având în vedere ce îmi spusese mama.

Ceea ce nu era tocmai mult.

— Deci…

April a lungit cuvântul, aşteptând ca toată lumea să fie atentă la ea.

— Doar un update prietenesc, una dintre colegele noastre e în continuare dispărută.

Ah, la naiba, uitasem complet de asta, cu toate dramele mele personale! Asta însemna că e oficial. Eram îngrozitoare. La fel, nu mă mai gândisem nici la bietul luxen care fusese zvântat în bătaie.

— Dar chiar e dispărută? a întrebat Zoe, uitându-se la cei de la masă. Vreau să zic, poate a fugit.

— Unde? a intervenit April. Cu circul?

Zoe şi-a dat ochii peste cap.

— Colleen nu era prietenă cu un tip din clasa a XII-a? Şi care a plecat la facultate în alt stat?

— Era prietenă cu Tony Hickles, a răspuns James. A ajuns la Universitatea din Michigan.

— Deci poate a fugit să se ducă la el sau ceva de genul, a sugerat Zoe.

April s-a încruntat. Presupun că ei nu i se părea aşa vesel ca cineva să dispară cu un scop reprobabil.

— Ei, asta e o prostie!

James a încercat să schimbe subiectul, cerându-i lui Heidi să-i arate o fotografie cu Emery, dar n-a mers.

— Eşti atât de ridicolă! am auzit-o pe April, iar eu am început să mă rog la zeii bunătăţilor din cantină ca April să nu mă bage şi pe mine în cearta cu numărul 140 000 cu Zoe.

Nu ştiu de ce, mereu făcea asta. Habar n-aveam despre ce vorbeau.

Mi-am luat aparatul de fotografiat şi m-am prefăcut extrem de preocupată de el, cu toate că nu mă uitam la nimic. Poate aveam noroc şi mă lua pe sus vreun taifun înainte să…

— Tu ce crezi, Evie? m-a întrebat April.

Rahat!

Zeii bunătăţilor din cantină mă abandonaseră din nou.

James şi-a lăsat bărbia în piept, ascunzându-şi zâmbetul, după care s-a răsucit spre Heidi ca să se uite bine la fotografia cu Emery pe care o făcuse cu telefonul vineri seară.

— Da, Evie, tu ce crezi? a repetat Zoe ca un papagal.

Mai degrabă mă rădeam în cap decât să răspund la o întrebare pusă în stilul ăsta. Ştiind că lui April nu îi place să-i fac poze înainte să-şi verifice machiajul şi părul, am ridicat aparatul de fotografiat şi l-am îndreptat spre ea.

— Dacă îmi faci poză, îţi arunc aparatul pe geam, m-a ameninţat ea.

Am oftat şi am lăsat aparatul jos.

— E cam exagerat!

— Iar eu te-am întrebat ce părere ai.

Am luat furculiţa şi am început să împung pastele din farfurie, prefăcându-mă, practic, că habar n-am cine sunt persoanele de la masa mea.

— Ă?

Nu a mers.

April s-a uitat la mine cu ochii ăia albastru-deschis şi şi-a ridicat braţele în sus, aproape să-l lovească cu cotul pe un tip care stătea înghesuit pe scaunul din spatele ei. Nici măcar nu-l văzuse, dar era ceva tipic pentru ea. S-o ţină Dumnezeu sănătoasă, dar nu observa nimic, decât ceea ce credea ea că o afectează.

— Tu n-ai auzit nimic din ce am spus? m-a întrebat ea.

— Probabil s-a deconectat.

Zoe şi-a culcat obrazul pe braţ şi a oftat.

— E un talent pe care aş dori să-l am şi eu.

Cum James nu era atent, mi-am băgat mâna în punga lui şi am mai furat un chip.

— Ştii ce îmi doresc eu, *domnişoară* Zoe Callahan?

April a lăsat capul pe umăr.

— Mi-aş dori să nu te mai îmbraci ca un copil care îşi alege singur hainele pentru prima oară.

O spaghetă mi-a alunecat din furculiţa mea.

— Uau!

Heidi a tăcut.

Dintr-odată, lui James i s-a părut că tipii care stăteau în spatele nostru sunt mai interesanţi şi s-a întors cu totul în scaun. La naiba, acum efectiv stătea cu ei la masă, ceea ce însemna că nu mai puteam să ajung la punga lui de chipsuri.

Zoe s-a aplecat în faţă şi şi-a mijit ochii negri.

— Ce e în neregulă la felul în care sunt eu îmbrăcată?

— Porţi salopeţică, a declarat April glacial.

Zoe purta clar o salopeţică.

— Îţi stă superbine, i-am spus eu, şi ăsta era adevărul.

Pe mine, pe de altă parte, nici moartă nu m-ar vedea cineva purtând aşa ceva. Aş arăta precum cineva care are nevoie de intervenţia Protecţiei Copilului dacă aş ieşi aşa în public, dar Zoe, cu pielea ei măslinie, arăta bestial în salopeta aia roz.

— Mersi!

Zoe mi-a zâmbit, după care s-a uitat urât la April cu o privire mai intensă decât Steaua Morţii.

— Dar ştiu că îmi stă bine.

April a ridicat din sprâncene.

— Poate te mai gândeşti.

Sincer, habar n-aveam cum de erau prietene Zoe şi April. Jur că mai mult se certau decât se complimentau. Singura dată când văzusem că una dintre ele face ceva frumos pentru cealaltă fusese anul trecut. Un tip dăduse peste April şi o împinsese într-un dulap. Zoe băgase groaza în el în mai puţin de cinci secunde, gen.

Zoe i-a răspuns lui April cu ceva cam la fel de prietenos ca un picior în gât. Am vrut să intervin, fiindcă amândouă erau capabile de scandal şi chiar nu voiam ca masa noastră să ajungă iar în centrul atenţiei, dar la o masă din apropiere a zăngănit o tavă şi mi s-a strâns stomacul.

Elevii se plimbau de la o masă la alta. În spatele meu auzeam cum se vorbeşte despre o petrecere dată sâmbătă seara. Mirosul de mâncare arsă se amesteca cu mirosul de dezinfectant cu aromă de lămâie. Profesorii pierdeau timpul pe lângă uşi, în fundul cantinei şi pe lângă literele CHS pictate pe perete. Dincolo de ferestrele înalte

până în tavan, copiii stăteau pe ziduri cenuşii, râdeau şi vorbeau, iar cerul… Puteam să văd cerul de septembrie. Era albastru şi nesfârşit.

Privirea mi-a aterizat pe masa de lângă uşă. Acolo stăteau *ei*. Luxenii din şcoala noastră. Zece. Toţi superbi. Era cam greu să nu te pierzi puţin când te uitai la ei, mai ales când stăteau aşa, cu toţii. Eram convinsă că nu sunt singura care se holbează la ei. Ştiam că nu e politicos, dar mă întrebam de ce nu stau şi cu alţii.

Luxenii erau întotdeauna tripleţi. Doi băieţi şi o fată. Sau cel puţin aşa se spunea, eu nu văzusem în viaţa mea un set întreg de luxeni. Noi ştiam câţi oameni muriseră, dar nimeni nu ştia numărul luxenilor morţi. Îmi imaginam că din cauza asta nu văzusem niciodată un set de tripleţi.

Întotdeauna am crezut că luaseră parte la invazie, aşa cum credea toată lumea, dar acum ştiam că nu e aşa. Probabil toţi de la masa aceea erau aici de când se născuseră şi nu făcuseră rău nimănui, dar noi… noi toţi ne temeam de ei, pentru că ni se ascunsese adevărul.

Nu era drept şi nici corect.

Dintr-un motiv necunoscut, când mă uitam la ei, mi-a apărut în minte chipul lui Luc. Îl puteam vedea cu uşurinţă stând cu ei la masă. Mă rog, îl puteam vedea cu uşurinţă stând în capul mesei, ca şi cum i-ar conduce.

Oare vreun frate de-ai lui supravieţuise invaziei? Oare fuseseră trei de Luc?

O, Doamne!

— Nu te mai holba la ei! mi-a şuierat April.

Am simţit că mi se aprind obrajii şi mi-am întors privirea spre ea.

— Ce?

— La *ei*... la luxeni.

— Nu mă holbez la ei.

— Ba da, te holbezi rău. A ridicat din sprâncene şi s-a uitat peste umăr, adăugând: Îh! Mă rog! Nu am aşa o mare problemă că

sunt aici, dar *chiar* trebuie să fie aici? Nu ar putea să aibă şcoala lor sau ceva de genul? Cer prea mult?

Mâna mea s-a încleştat pe furculiţă.

— April…

Zoe a închis ochii şi şi-a frecat arcada ca şi cum capul îi era gata să facă implozie.

— Iar începe.

— Ce? a spus April, aruncând o privire spre masa de lângă uşă. Mă fac să mă simt inconfortabil.

— Sunt la noi la şcoală de aproape trei ani. Ţi-au făcut vreodată ceva? a întrebat Zoe.

— Puteau să-mi facă înainte de a veni aici. Ştii că, atunci când sunt în pielea lor adevărată sau cum s-o spune, toţi sunt la fel.

— O, Doamne! am gemut eu şi am lăsat furculiţa în farfurie, ca să nu o transform în proiectil.

Acum ştiam răspunsul la singura mea întrebare, de ce luxenii stau împreună şi nu prea se amestecă cu noi, ceilalţi.

Din cauza oamenilor ca April.

— Eu am plecat.

Heidi şi-a luat geanta de jos când s-a ridicat şi mi-a aruncat o privire plină de compasiune. Ştia că n-o s-o las pe Zoe să se descurce singură. Erau mari şanse ca într-una dintre zilele următoare Zoe să explodeze şi să-i dea una lui April s-o lase lată.

— Trebuie să fug rapid la bibliotecă.

— Pa!

Mi-am fluturat degetele şi m-am uitat cum ocoleşte masa şi aruncă gunoiul la tomberon.

April era absolut de neoprit.

— Ăsta e adevărul. Serios, nu poţi să-i deosebeşti. Toţi arată ca nişte baloane umanoide strălucitoare. Aşa că poate unul dintre ei a făcut ceva când a venit aici. De unde poţi să ştii?

— Fato…

Zoe a clătinat din cap.

— Ei nu dau doi bani pe tine. Nu vor decât să obţină o educaţie şi să-şi trăiască viaţa. Şi, oricum, ce pot să-ţi facă? Nimic.

— Ce pot să facă? Dumnezeule, Zoe! Sunt ca nişte arme umblătoare. Pot să arunce fulgere de electricitate din vârful degetelor şi sunt superputernici… Ca X-Men, gen.

Centrul obrajilor lui April se făcuse rozaliu.

— Sau ai uitat că au omorât *milioane* de oameni?

— Nu am uitat! s-a răstit Zoe.

— Acum nu mai pot face asta, i-am amintit eu lui April, cu toate că nu mă puteam gândi decât la Luc şi la ceilalţi luxeni pe care îi văzusem în club.

Nu purtau Dezactivatoare.

April a început să bată cu piciorul sub masă, iar ăsta era primul semn că mai are câteva secunde şi se dezlănţuie de-adevăratelea.

— Ei, sper să se adopte modificările la regulamentul PIE. Chiar sper!

— April consideră că e absolut normal să iei oamenii şi să-i relochezi împotriva voinţei lor. Astea sunt modificările la PIE.

Zoe s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat mâinile la piept.

— Nu mai e suficientă înregistrarea. Vor să-i mute Dumnezeu ştie unde, în comunităţile astea noi, făcute pentru ei, chipurile. Cum poate să ţi se pară OK asta?

M-am uitat spre locul unde stătea James, dar scaunul lui era gol. Am ridicat privirea şi nu l-am văzut pe nicăieri. Băiat deştept! Plecase săltând de acolo ca o minge de cauciuc.

— În primul rând, nu sunt oameni; sunt extratereştri, a corectat-o April, cu altă rostogolire impresionantă a ochilor. În al doilea rând, ultima dată când am verificat, Pământul le aparţinea oamenilor, nu unor extratereştri strălucitori care au omorât milioane de oameni. Nu e dreptul lor să locuiască aici. Sunt musafiri. Musafiri nepoftiţi, de altfel.

— Da, la naiba! a ţipat un individ de la masa din spatele ei.

Probabil cel pe care era să-l lovească cu cotul în burtă.

— Zi-le!

Acum fierbinţeala îmi coborâse pe gât şi m-am prăbuşit un pic pe scaun. April era aşa de gălăgioasă! Extrem, extrem de gălăgioasă!

— Iar cel de-al treilea şi ultimul meu argument e că aceste comunităţi nu sunt făcute doar ca să fim noi în siguranţă.

April şi-a pus braţele pe masă şi s-a aplecat în faţă.

— Şi ei vor fi în siguranţă. Aţi auzit că au fost atacaţi. Uneori e mai bine separat. Într-un fel, deja e aşa. Uitaţi-vă la cartierul Breaker! Le place să stea între ai lor.

Cartierul Breaker era o zonă rezidenţială care arăta exact la fel ca orice altă zonă rezidenţială. Singurul lucru care o diferenţia de celelalte era că acolo locuiau doar luxeni.

— Zici că eşti politician! i-am spus eu. Ca ăia ciudaţi, care nici nu clipesc când vorbesc în faţa camerelor de filmat.

— Ba am clipit. De vreo cinci ori, gen, în timpul acestui discurs impresionant.

Am ridicat o sprânceană, iar Zoe a strâns din buze.

— Luxenii nu vor să ne facă rău.

— De unde ştii? s-a repezit April.

— Poate pentru că n-a existat niciun atac în ultimii trei ani? a sugerat Zoe pe un ton ridicat, ca şi cum i-ar fi explicat ceva unui copil neascultător. Ar fi un argument bun pentru o astfel de convingere.

— La fel cum nu au existat atacuri până în noaptea în care au venit să ne ia planeta?

April a făcut ochii mari.

— Nici nu ştiam că există până n-au coborât la propriu din cer şi au început să-i omoare pe toţi, dar asta nu a schimbat cu nimic lucrurile.

Începuseră să-mi zvâcnească surd tâmplele, aşa că mi-am dat părul din ochi şi m-am uitat din nou spre masa plină de extratereştri. Oare o auzeau pe April? Mi-am ferit privirea; îmi venea să mă bag sub masă.

— Eu sunt convinsă că vor să fie lăsaţi în pace.

Frustrarea a intensificat culoarea din obrajii lui April.

— Ştiu că tu n-ai cum să fii fanul lor, Evie.

Mâinile mi-au picat în poală când m-am uitat la ea, căci ştiam ce o să facă. O să ajungă acolo.

— Tatăl tău *a murit* din cauza lor. April vorbea încet şi apăsat, ca şi cum eu habar n-aveam ce se întâmplase: N-are cum să ţi se pară OK că locuiesc lângă tine sau că sunt la aceeaşi şcoală cu tine.

— Nu pot să cred că l-ai adus în discuţie pe tatăl ei.

Zoe a luat în mâini marginile tăvii şi, o secundă, am crezut că o s-o pocnească pe April în cap cu ea.

— Ştii ceva, tu eşti ca un test dat cuiva care are un copil ce-l dezamăgeşte de fiecare dată.

Expresia lui April era întruchiparea lipsei de remuşcări.

— Nimic din toate astea n-are legătură cu tata.

Am inspirat scurt.

— Şi, da, unii te sperie, dar…

— Dar ce? a întrebat Zoe, cu privirea lipită de mine.

Mi-am trecut mâna prin păr şi apoi am ridicat din umăr. Aveam limba legată. Făceam eforturi să nu rostesc cuvintele pe care voiam să le spun. Nu ştiam ce să cred despre luxeni, mai ales după ceea ce îmi spusese mama. Indiferent ce făcuse sau nu făcuse tata, murise totuşi luptându-se cu ei. Şi indiferent dacă unii dintre ei fuseseră ani de zile în Echipa Oamenilor, tot mă speriau. Ce om zdravăn la cap n-ar fi speriat de ei?

Pur şi simplu nu ştiam. Şi nu ştiam nici dacă asta nu era mai rău decât să ai o părere, de fapt.

April a ridicat din umeri şi a încărcat o furculiţă cu paste.

— Poate că discuţia asta e inutilă. Poate că nimic nu va mai conta.

M-am uitat la ea.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

Buzele ei s-au arcuit într-un mic zâmbet.

— Nu ştiu. Poate se deşteaptă ei şi se gândesc că există pe undeva o planetă mai… primitoare.

Capitolul 11

Zoe m-a aşteptat lângă dulap la sfârşitul zilei cât mi-am schimbat cărţile şi mi-am luat manualul de bio ca să învăţ pentru testul de mâine.

— Te duci acasă? m-a întrebat ea, rezemându-şi capul de dulap, lângă mine.

— Aşa ar trebui.

Am zâmbit când ea a ridicat din sprâncene.

— Dar e aşa de frumos afară şi mă gândeam să mă duc în parc.

— Să faci poze?

Am dat din cap. Vremea era perfectă pentru fotografii, se răcise şi frunzele îşi schimbau culoarea. Şedinţele foto pe nepregătite erau motivul pentru care întotdeauna aveam la mine Nikonul din ziua în care mama îmi făcuse surpriza de Crăciun, anul trecut.

— Mama nu mi-a zis că sunt pedepsită.

— Sigur, a lungit Zoe cuvântul. Baftă cu asta!

Am închis uşa dulapului, după care mi-am pus geanta pe umăr.

— Tu ce faci?

A ridicat un umăr.

— Trebuie să învăţ, dar probabil o să mă duc să stau pur şi simplu pe canapea şi să mă uit la un maraton de episoade vechi din *Family Guy*.

Am râs şi am pornit pe hol spre parcare. Părinţii lui Zoe muriseră amândoi înainte de invazie, într-un accident aviatic cam ciudat, aşa că ea fusese trimisă să stea cu unchiul ei, care nu era niciodată acasă. Eu nu îl văzusem decât o dată, de la distanţă. Înainte, locuiau aproape de DC, dar după toate cele întâmplate, ajunseseră aici.

— Deci n-am auzit decât frânturi despre vizita ta şi a lui Heidi la clubul ăla.

Zoe a tras uşa, a ţinut-o deschisă şi apoi am ieşit amândouă în lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază.

— Zicea că s-a făcut un raid când eraţi voi acolo?

Mi-am scos ochelarii de soare din geantă şi mi i-am pus în timp ce urmam masa de oameni care mergeau spre parcare.

— Da, a fost o nebunie! N-am văzut niciodată aşa ceva. Deloc.

— Există un motiv pentru care Heidi nu m-a invitat să vin cu voi. Aş fi refuzat-o.

— Nu puteam s-o refuz. Ea se duce acolo de ceva vreme şi am vrut să nu fie singură, ştii?

Am ocolit un cuplu care părea că mai are câteva secunde şi vor începe fie să se sărute, fie să ţipe unul la altul.

— Nici n-am apucat s-o cunosc pe Emery.

Zoe a tăcut un moment, după care m-a înghiontit cu cotul.

— Deci am auzit că a fost un tip acolo…

Am scos un geamăt şi mi-am dat ochii peste cap în timp ce urcam mica pantă. Ce *nu* îi spusese Heidi ei?

— Era un tip, un luxen, care a fost total nesimţit. Despre el vorbeşti?

— Ăsta e tipul care a venit acasă la tine?

Când am dat din cap, a scos un fluierat uşor.

— Pun pariu că maică-ta a înnebunit!

— Nici n-ai idee! am mormăit eu sec.

Dintre toate prietenele mele, Zoe era cea mai… logică, cea mai calmă. Erau foarte puţine lucruri pe care nu ni le spuneam, aşa că acum mi se părea aiurea să-i ascund totul.

Sincer, ea ar fi trebuit să fie cu mine la club vineri seară. Ar fi avut grijă să nu ajung în ascunzătoarea aia cu Luc.

— Deci n-am spus nimănui asta, dar, când a venit acasă la mine, mama l-a ameninţat cu puşca.

— Ce?

A scos un hohot de râs şocat.

— Dap.

Am vorbit în şoaptă când ne-am apropiat de maşina lui Zoe. Cum eu nu ajunsesem în dimineaţa aceea superdevreme, trebuise să mă duc până în fundul parcării, lângă terenul de fotbal.

— Uau! a făcut ea şi a râs din nou.

De pe teren s-a auzit un fluier.

— El ce a făcut?

— A topit ţeava.

M-am înfiorat amintindu-mi. Să ai aşa putere neţinută în frâu era ceva incredibil!

— Doar… atâta a făcut?

Zoe a pus mâna pe portieră.

— Cred că a fost de ajuns.

Evident că Luc nu făcuse doar atât.

— De fapt…

— Ce?

Au început să-mi ardă obrajii. Voiam să-i spun ei… să spun cuiva… dar, în acelaşi timp, dacă spuneam cuiva, era ca şi cum însemna că mă gândesc la asta. Că îmi pasă.

Nu mă gândeam la non-sărut. Mă rog, mai puţin azi-noapte, când nu puteam să dorm, şi alaltăieri-noapte.

Zoe m-a înghiontit în braţ.

— Nu purta Dezactivator, am preferat să-i răspund în schimb, alungându-mi gândurile de la sărut. Nu cred că e înregistrat.

Zoe s-a rezemat de portiera din spate şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Cred că mulţi sunt neînregistraţi.

— Mda. A tăcut o clipă, apoi a adăugat: În fine, ce a spus April la prânz n-a fost în regulă.

— Care parte?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Toate, dar în special faptul că l-a introdus în discuţie pe tatăl tău. A fost aiurea.

— A fost.

Am scos o agrafă din buzunarul blugilor şi m-am aplecat să-mi strâng părul.

— Dar asta e April.

— Nu ştiu.

Zoe s-a uitat cu ochii mijiţi spre terenul de fotbal.

— Uneori mă îngrijorează.

Mi-am răsucit părul într-un coc, reuşind să-mi păstrez ochelarii de soare la ochi, şi am înfipt agrafa în cocul gros.

— Pe mine întotdeauna mă îngrijorează. M-am îndreptat, completând: Sunt zile în care nici măcar nu ştiu de ce sunt prietenă cu ea.

— Sunt zile în care mă întreb cum de n-am împins-o în faţa unui autobuz, a recunoscut Zoe.

Zâmbetul mi s-a şters când m-am gândit la discuţia cu mama. Dacă April ar fi ştiut că tata făcuse nişte lucruri urâte, probabil n-ar fi schimbat nimic din cele spuse, pentru că moartea tatălui meu se potrivea cu povestea ei… cu ceea ce voia ea să demonstreze vorbind despre luxeni.

— Eşti OK?

Şi-a dat câteva bucle de pe faţă.

— Da.

Am zâmbit.

— De ce?

A ridicat sprâncenele.

— Ai avut un weekend destul de interesant.

Şi nici măcar nu ştia tot.

— Da, am avut, dar sunt OK.

Ea m-a studiat un moment, după care s-a dezlipit de maşină.

— Bine, trebuie să plec. Îmi dai mesaj mai târziu?

— Dap.

I-am făcut cu mâna, după care am trecut în spatele maşinii ei şi am început să răscolesc în geantă după chei. Mi-am promis că de acum voi ajunge la şcoală mai devreme, pentru că excursia asta până la maşină era naşpa. Mi-am găsit cheile exact când mi-am văzut maşina. Am descuiat-o şi am aruncat geanta pe banchetă.

Nici măcar nu ştiu cum s-a întâmplat.

Probabil că lăsasem fermoarul pe jumătate desfăcut, pentru că în secunda următoare a alunecat din maşină un curcubeu de caiete care au aterizat pe pietriş. Următorul era aparatul meu de fotografiat. Mi-

am înăbuşit un strigăt, am lăsat cheile şi m-am repezit la el, reuşind să-l prind înainte să ajungă pe pietriş.

Am închis ochii şi am expirat întretăiat.

— Slavă ţie, Doamne!

— Poftim.

Speriată de vocea aceea joasă, mi-am pierdut echilibrul precar şi am căzut pe spate, proptindu-mă în fund. Am ridicat repede capul, strângând la piept aparatul de fotografiat. Un tip stătea lângă maşina mea. Părul şaten îi atingea ochelarii de soare negri. Un zâmbet cald i-a arcuit buzele cât a ridicat caietele. M-am uitat iar la faţa lui.

— Sunt ale tale, nu? m-a întrebat el.

M-am uitat la caiete.

— Da. Ale mele.

El a înclinat capul într-o parte.

— Şi… le vrei înapoi?

O clipă, nu m-am mişcat deloc, după care m-am repezit în faţă, ridicându-mă în genunchi. Am luat caietele.

— Mulţumesc!

— Pentru puţin!

S-a dat înapoi când m-am ridicat. Îi apăruse o gropiţă în obrazul drept.

— Ne mai vedem!

Cu caietele în braţe, m-am uitat după el cum se întoarce. Un soi de geantă de poştaş îi lovea ritmic coapsa când a trecut în spatele maşinii mele, îndreptându-se spre alt rând de maşini.

— Pff! am murmurat.

Nu îl recunoscusem pe tip. Bine, ochelarii de soare îi acopereau o jumătate de faţă, dar cred că era elev. Din cât îi văzusem din faţă, părea drăguţ. Chiar trebuia să încep să fiu şi eu mai atentă cu cine sunt colegă.

Am clătinat din cap, mi-am băgat caietele în geantă, am tras fermoarul, după care am închis portiera. M-am aplecat şi mi-am luat cheile de jos. Ţinând în continuare aparatul de fotografiat în mână, am deschis portiera din stânga, după care m-am oprit brusc. Dintr-

odată, am avut o senzaţie ciudată. Firişoarele de păr de pe ceafă mi s-au ridicat.

Aveam senzaţia că… se uită cineva la mine.

Poate eram paranoică, dar am scanat parcarea cu privirea. Era lume destulă, dar nimeni nu se uita la mine, iar senzaţia nu a dispărut. Chiar şi după ce am urcat în maşină şi am pornit-o, senzaţia tot a rămas, aşa cum întârzie căldura verii.

Plimbându-mă pe aleea care mergea pe lângă apele nemişcate ale lacului Centennial, am ridicat aparatul de fotografiat şi m-am dat înapoi. Compoziţia unei fotografii se bazează în general pe regula treimilor. Sigur, asta nu merge la toate fotografiile, iar la fotografiile făcute în natură nu o respectam. Întotdeauna îmi plăceau fotografiile în care obiectul e uşor necentrat.

Am fotografiat unul dintre cei mai mari copaci de acolo, pentru că îmi plăcea la nebunie contrastul pe care îl făceau frunzele pe cerul acela albastru intens. Apoi am făcut zoom pe frunzele ruginii şi roşii.

Nu îmi plăcea să mă uit la fotografii până nu ajungeam acasă şi le descărcam în computer. Dacă mă apucam să mă uit la ele, ajungeam că mă concentrez pe o singură imagine şi pierdeam tot ce mai era în jur.

Mă ţineam pe marginea aleii, cu grijă să nu îi deranjez pe oamenii care alergau sau care îşi plimbau câinii. Erau mulţi oameni afară şi pe măsură ce trecea timpul, parcul avea să se umple. Deja auzeam ţipete şi râsete de copii venind dinspre locul de joacă.

Veneam deseori la lacul Centennial, cel puţin o dată pe săptămână, de vreun an şi ceva. Îmi plăcea să stau afară şi să fac fotografii chiar dacă ştiam că, probabil, nu mă pricep. Mama spunea că pozele mele sunt superbe şi că am talent. La fel spuneau Zoe şi Heidi. James nu era interesat decât dacă erau fotografii cu gagici în costum de baie. De obicei, April râdea de fotografiile mele. Asta dacă se uita la ele când i le trimiteam.

Mă îndoiam că mama sau Zoe mi-ar fi spus că nu mă pricep deloc. Perierea asta nu conta totuşi. Nu pentru asta făceam fotografii. Făceam fotografii pentru felul în care mă făceau să mă simt.

Sau în care *nu* mă făceau să mă simt.

Creierul parcă mi se golea cumva când aveam în mână aparatul de fotografiat. Nu mă gândeam la nimic… la cât de înspăimântătoare fusese invazia. Nu mă gândeam la caracterul suprarealist al ultimilor patru ani sau la ce se întâmplase în noaptea de la club. Şi în mod sigur nu mă gândeam la sărutul acela pe care nici nu puteam să-l consider cu adevărat sărut. Sau la tot ce îmi spusese mama.

Aparatul de fotografiat punea un zid între mine şi lume şi era ca o evadare, una pe care abia o aşteptam. Am tăiat aleea şi am urcat pe un mic dâmb de unde se vedea locul de joacă şi m-am aşezat. Râsetele şi ţipetele mi-au atras atenţia, aşa că am luat aparatul de fotografiat şi am prins o fetiţă care alerga de la tobogan la leagăne, cu codiţele săltând. Un alt copil, un băieţel, a sărit din leagăn gata să aterizeze pe burtă şi a lăsat scaunul de cauciuc răsucit. Am prins locul acela gol şi am fotografiat leagănul în mişcare, cu scaunul răsucit în aer.

Am inspirat rapid, simţind brusc o arsură în gât.

Am lăsat jos aparatul şi m-am uitat la copiii care alergau încolo şi încoace, de la un loc de joacă la altul. La ei totul era lipsit de griji şi fericit. Inocent. Erau norocoşi. Niciunul dintre ei nu-şi amintea de acea spaimă care efectiv te consuma. Niciunul nu îşi amintea cum era să te duci la culcare întrebându-te în ce fel de lume te vei trezi în dimineaţa următoare sau dacă va mai exista vreo lume. Ei aveau libertatea pe care noi, ceilalţi, o avuseserăm în minutul şi secunda de dinainte ca vieţile noastre să facă implozie.

Invazia fusese atât de traumatizantă, încât îmi era greu să-mi amintesc de ceva de dinainte. Adică, îmi aminteam nişte lucruri, dar amintirile alea erau înceţoşate şi vagi comparativ cu noaptea aceea când veniseră luxenii şi cu zilele care urmaseră. Am căutat odată pe net, să văd dacă asta e ceva comun, şi era. Copiii aceştia însă nu vor avea niciodată…

Opreşte-te!

Am închis ochii şi m-am forţat să respir lung şi adânc. Când ţineam aparatul de fotografiat în mână, nu gândeam. Când făceam o fotografie, nu simţeam.

Ziua de azi n-o să schimbe asta, n-o să strice asta.

Am strâns din buze şi am scuturat tot din mine – mi-am scuturat umerii şi braţele, m-am scuturat cu totul până la fundul înfipt bine în iarbă. Poate că părea ciudat, dar mi-am închipuit că toate spaimele şi grijile se scutură de pe mine, şi a funcţionat. Am deschis din nou ochii şi ghemul acela nedorit de emoţii s-a dus.

După ce mi-am revenit, am ridicat din nou aparatul de fotografiat şi l-am mutat de pe terenul de joacă spre alee. Am început să fac o fotografie cu expunere îndelungată a lacului, dar atenţia mi-a fost deturnată. Degetul meu s-a dus pe butonul de zoom înainte măcar să-mi dau seama ce fac.

Creastă albastră?

Ce naiba?

Era tipul din club. Era chiar el, stând la marginea aleii, cu mâinile în buzunare. La lumina zilei, părul acela albastru contrasta şi mai puternic cu pielea lui albă. Puteam să pun pariu că e roşcat. Avea un tricou negru cu un soi de simbol pe el. Doi şerpi, unul cu capul la coada celuilalt.

Cum îl chema? Kent. Da, aşa îl chema.

S-a întors spre dâmbul pe care stăteam eu. Am inspirat rapid şi am luat repede aparatul de la ochi. Era imposibil să mă vadă. Era om, dar, Dumnezeule, a fost ca şi cum s-a uitat fix la mine!

M-am gândit la senzaţia pe care o avusesem în parcarea şcolii.

Ei, acum chiar că eram paranoică, fiindcă cele două lucruri nu aveau nicio legătură.

Am clătinat din cap, după care am cercetat cu privirea aleea de jos. Nici urmă de Kent. Încruntându-mă, mi-am întins gâtul după curbă. N-ar trebui să fie atât de greu să-l văd. Ieşea în evidenţă. Şi ce căuta aici? Da, era un parc public, dar care era probabilitatea să-l văd

la lac, mai ales în condiţiile în care nu-l mai văzusem niciodată până atunci, şi fix după…

— Ce plăcere să te văd aici!

Am recunoscut instantaneu vocea profundă care venea din spatele meu. Mi s-a strâns stomacul în acelaşi moment în care ritmul bătăilor inimii mi s-a accelerat. M-am întors, m-am uitat în sus… şi tot mai sus. Era gata să scap din mână bietul meu aparat de fotografiat.

Luc.

S-a lăsat pe vine, aşa că acum stăteam faţă în faţă. Uitasem cumva cât de fascinanţi îi sunt ochii văzuţi de aproape. Un violet atât de intens, că mă făcea să mă gândesc la cel mai vibrant omag.

— Eşti surprinsă că mă vezi?

— Da, am răspuns şi m-am uitat la încheietura mâinii lui.

Tot nu avea Dezactivator. Doar brăţara aia de piele cu piatra ciudată.

— Puţin.

O sprânceană neagră s-a ridicat.

— Probabil că te-ai gândit că n-o să mă mai vezi niciodată. Probabil ai şi sperat asta.

Am pus aparatul de fotografiat pe iarbă, gândindu-mă că în momentele astea ar fi mai bine să am mâinile libere.

— Sincer? După ce mama a îndreptat puşca spre tine, m-am gândit că *sigur* n-o să te mai văd niciodată.

A râs, dar asta a făcut să mi se încordeze toţi muşchii.

— Da, de obicei asta îi descurajează pe oameni, dar, pe de altă parte, eu nu sunt ca toţi oamenii.

— Ăsta e eufemismul anului!

Lăsându-şi mâinile să-i atârne printre picioare, a dat încet din cap.

— Adevărat.

Cu gura uscată, m-am uitat în jur, dar nu l-am văzut nicăieri pe Kent. De fapt, se părea că nu e nimeni în apropierea noastră. Luc

emitea vibraţia asta, ca o barieră invizibilă care îi ţinea pe oameni la distanţă.

— N-am spus nimănui ce am văzut sâmbătă.

— Ştiu.

Privirea i s-a îndreptat spre faţa mea.

— Îţi creez o stare de tulburare incredibilă, nu-i aşa?

Mi s-au înfierbântat obrajii. Era adevărat. Mă tulbura la aproape toate nivelurile, chiar şi la unele pe care nu le înţelegeam prea bine, iar faptul că observase asta mă irita la culme.

M-am ridicat în genunchi şi m-am uitat în ochii lui.

— Da, îmi creezi o stare de tulburare.

— Pentru că eşti sigură că sunt luxen?

— N-are nicio legătură cu ce eşti de fapt. Mi-am lipit palmele de coapse şi am adăugat: Îmi creezi o stare de tulburare pentru că, ultima oară când te-am văzut, ai descuiat uşa şi ai intrat în casa mea fără permisiune, iar înainte de asta ai încercat să mă răpeşti.

— Văd că încă nu ne-am pus de acord cu ce implică o răpire.

— Ai încercat să mă răpeşti, Luc.

— Hmm! a murmurat el. Asta înseamnă că te plac.

Am ridicat o sprânceană.

— OK. Asta-i aiurea la vreo mie de niveluri.

— Probabil. Nu *omenizez* prea bine.

— Hai, nu, pe bune! am replicat eu sec.

El a părut că se gândeşte un moment la asta, apoi a zis:

— Am nişte motive întemeiate pentru care m-am gândit că ar fi mai bine pentru tine dacă ai sta acolo.

Acum amândouă sprâncenele mi s-au ridicat.

— Şi sunt convinsă că mai toţi criminalii în serie au „motive bune” să-şi taie victimele şi să le şi mănânce.

I-au tresărit buzele.

— E cam exagerat!

— Tu eşti *cam* exagerat!

Şi-a lăsat privirea în jos şi genele dese i-au acoperit ochii.

— Tu eşti fată deşteaptă. Ştiu asta. Ai văzut nu numai un luxen fără Dezactivator. Ai văzut şi luxeni speriaţi care se ascund. Ai fost acolo când au făcut raidul. Ştiu că poţi să pui lucrurile cap la cap.

Genele acelea s-au ridicat iarăşi.

— E limpede că informaţiile pe care le deţii sunt periculoase, iar asta mă obligă să fiu puţin cam exagerat, ca să protejez ceea ce fac.

Oricât de mult detestam să recunosc chiar şi faţă de mine, înţelegeam. De silă.

— Şi ce faci? l-am întrebat eu. Pe lângă faptul că… îi ascunzi.

El a clătinat uşor din cap.

— Nu eşti pregătită pentru asta.

A oftat adânc.

— Eu nu sunt pregătit pentru asta.

Nu avea cine ştie ce sens.

— De ce?

— Pentru că nu pot avea încredere în tine. Nu în felul ăsta.

M-am simţit cumva jignită de asta.

— Vorbim de încredere? Când tu intri în casa mea încuiată şi te apuci să topeşti o ţeavă de puşcă cu mâinile?

Pe buzele lui a apărut un mic zâmbet.

— Chiar am făcut asta.

M-am uitat la el cu gura căscată.

— Şi sunt sigură că ultima dată când te-am văzut intrând *ilegal* în casa mea am vrut să-ţi sparg capul cu un sfeşnic, aşa că mă gândesc că îţi dai seama că nu voiam să te văd.

Luc a râs.

Furia a dat năvală peste confuzie şi frică şi a alungat cu totul neliniştea.

— Ţi se pare că sunt amuzantă? l-am întrebat eu.

— Păi…

Privirea i s-a îndreptat spre cer, ca şi cum chiar se gândea intens la asta. Soarele se reflecta în pometii lui osoşi, creând goluri umbroase sub ei, şi pe mine mă mâncau degetele să surprind momentul ăsta pe cameră.

— Da, cam mi se pare.

— Ei, mie nu mi se pare că eşti amuzant! m-am răstit eu. Deloc.

A ridicat din nou o sprânceană, iar când a vorbit, tonul lui avea ceva jucăuş:

— Dacă m-aş fi gândit că toţi cei care ar vrea să-mi spargă capul nu vor să fie prieteni cu mine, atunci n-aş avea niciun prieten.

Mi-am încleştat fălcile.

— Uau! Un lucru cu care poţi să te mândreşti!

— Aşa îmi place să cred.

Curbura zâmbetului lui spunea că ştie cât mă enervează.

— Faci fotografii?

Eram gata să-i răspund la întrebare. „Da”-ul îmi ardea pe vârful limbii, dar l-am înghiţit imediat.

— Ce cauţi aici?

— S-a întâmplat să fiu în zonă şi te-am văzut.

— A, exact cum s-a întâmplat să fii duminică în faţa casei mele şi din întâmplare aveai şi actul meu la tine? Pe care, apropo, puteai să mi-l dai sâmbătă.

— Mda.

Şi-a muşcat buza de jos; era ridicol cât de mult mi-a atras asta atenţia, aşa că m-am forţat să mă uit mai sus.

— Câte necazuri ai avut din cauza asta?

— Multe, am scrâşnit eu.

— Nu sunt chiar surprins. S-a uitat spre lac, completând: Sylvia e… o femeie dârză.

Mi se părea tot superciudat cât de bine îi cunoştea pe părinţii mei. O parte din mine ştia că ar trebui să mă ridic şi să plec naibii de lângă el, dar *nup!* Încă stăteam în genunchi. Nu ştiu din ce motiv, când m-am uitam iar la el, m-am gândit la tipul care fusese bătut.

— El cum e? Chas?

Pe obraz i se zbătea un muşchi.

— Mai bine. S-a trezit azi-dimineaţă.

— Asta e o veste bună, nu?

Când a dat din cap, mi-am muşcat buza de jos.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— A fost atacat prin surprindere. Nu a văzut cine era.

Am ridicat din sprâncene.

— Trebuie să fie dificil să iei prin surprindere un luxen.

— Este. Chiar foarte greu, a încuviinţat Luc. Ceea ce e foarte îngrijorător.

M-am uitat în altă parte, gândindu-mă la Colleen.

— Ştii că una dintre colegele mele a dispărut? Am văzut-o vineri seară la club, iar geanta şi pantofii ei au fost găsite pe alee.

— Am auzit.

Mi-am întors încet privirea spre el.

— Crezi că ce s-a întâmplat cu Chas are legătură cu Colleen?

— Nu văd de ce.

Eu nu eram chiar atât de sigură de asta.

— Ai luat legătura cu poliţia sau ceva de genul în legătură cu ce s-a întâmplat cu Chas?

— Nu.

A râs de parcă i-aş fi sugerat cel mai ridicol lucru posibil.

— În niciun caz.

M-am uitat la el printre pleoapele apropiate.

— Eu pricep că tu…

— Nu pricepi nimic, Evie.

M-am lăsat pe glezne şi am ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Cum zici tu, amice!

— Poliţiei n-o să-i pese de un luxen neînregistrat care a fost aproape omorât în bătaie.

Violetul ochilor săi se învolbura continuu.

— Eventual, ar fi dat imediat vina pe el pentru dispariţia fetei.

— Şi tu eşti sigur că nu are nicio legătură? l-am întrebat.

I-a apărut pe buze un rânjet când a râs încetişor.

— A, pentru că e luxen, automat e responsabil de dispariţia unei…

— Nu asta am spus, l-am contrazis. Poate că a văzut ceva şi din cauza asta a fost bătut.

— Nu a văzut nimic.

Am inspirat repede.

— În fine, mă bucur că e OK!

Luc a tăcut când s-a uitat la mine.

— Şi eu.

Pe urmă m-am uitat în altă parte, am inspirat repede şi după aceea mi-am întors privirea spre el.

— Ştii, mama mi-a spus.

Pe faţă i s-a aşternut uimirea şi şi-a întors iute privirea spre mine.

— Ţi-a spus?

Am dat din cap.

— Mi-a spus că…

M-am uitat în jur, dar nici acum nu era nimeni în apropierea noastră.

— Mi-a spus că aţi fost aici cu mult înainte de invazie.

Expresia i-a devenit neutră.

— A, da?

— Mi-a mai spus şi despre tata.

Totul s-a schimbat la el în momentul acela. Trăsăturile i-au devenit mai aspre şi umerii i s-au încordat. Privirea îi era glacială când s-a uitat la mine.

— Da?

— Mi-a spus că el a fost vinovat pentru pierderea cuiva… apropiat?

Pupilele lui păreau că se întind şi, uau, asta era… altfel!

— A fost.

Nu prea mă simţeam în largul meu, aşa că m-am ridicat de pe pulpe şi am început, pur şi simplu, să turui:

— Nu am ştiut că tata a fost aşa. Nu l-am cunoscut deloc pe tata, din câte se pare. Evident. Dar, cum să spun, el nu prea stătea pe acasă, iar acum mă gândesc că poate mama şi tata nu se înţelegeau…

Ce Dumnezeu îi spuneam? Am clătinat din cap, punându-mi iar gândurile în ordine.

— Nimic din toate astea nu e important, dar eu încerc să-ţi spun că… îmi pare rău.

Ochii lui s-au mărit niţel când s-a uitat la mine.

— Îţi ceri iertare pentru el?

— Cred că… da? Nici măcar nu ştiu pentru ce, iar asta de obicei înseamnă că sunt nişte scuze de rahat, dar mai mult pentru că nu ştiu exact *ce* a făcut, dar ştiu că mama nu ar minţi în legătură cu aşa ceva…

Râsul îi era răguşit, iar mie au început din nou să mi se lase colţurile gurii.

— Tu râzi în timp ce eu încerc să-mi cer iertare pentru tata?

— Da, asta fac.

Şi-a îndreptat spatele şi s-a ridicat.

— Nu trebuie să-ţi ceri vreodată scuze pentru o afurisită de chestie pe care a făcut-o omul ăla.

— A!

Am rămas nemişcată o clipă, după care m-am ridicat în picioare, ca să nu mai fie aşa, ca un uriaş care mă domină cu înălţimea lui.

— Asta tot nu…

— Nu am venit aici ca să vorbesc despre Jason Dasher, m-a întrerupt el.

Am făcut un pas mic în spate.

— Atunci, de ce ai venit?

Capul lui s-a înclinat într-o parte şi un colţ al gurii i s-a ridicat încet într-un zâmbet.

— Nu ştiu, a spus el şi a făcut o pauză. Poate te căutam pe tine.

Mâinile mi s-au încleştat pe aparatul de fotografiat, iar stomacul parcă a început să mi se strângă şi să se răsucească. Bine. Rău. Ambele.

— Cred că e destul de evident.

El a râs şi s-a aplecat vreo doi centimetri în faţă.

— Şi eu care credeam că sunt camuflat!

— Nu chiar.
M-am uitat la aparat.
— Deci de ce mă căutai?
— De ce nu fugi?
M-am uitat repede la el. Era o întrebare bună, dar în fine…
— Aşa vor decurge toate discuţiile? Răspunzând la o întrebare cu o întrebare?
— Sper că îţi dai seama că exact asta ai făcut şi tu!
Iritarea îmi furnica pielea, dar simţeam şi un fel de amuzament reticent.
— Mi se pare aiurea să întrebi pe cineva de ce nu fuge de tine.
— Se poate, dar…
Şi-a întors rapid capul spre stânga şi şi-a mijit ochii. I-am urmărit privirea, fără să ştiu ce aveam să văd, dar mă aşteptam să văd *ceva*. Nu am văzut nimic. El a oftat din greu.
— Din păcate, trebuie să plec.
— Ăăă, OK!
Privirea i s-a întors spre mine.
— Ştii cât de uşor mi-a fost să te găsesc? Răspunsul e chiar simplu. Într-un oraş care are… câţi oameni? Puţin peste o sută de mii? A fost o nimica toată să te găsesc.
Inima îmi bubuia în piept.
— De ce ar trebui să mă gândesc la cât de uşor e să fiu găsită?
— Nu te-ai gândit niciodată la asta?
— Nu e un lucru la care să mă fi gândit, am răspuns eu sincer, pentru că, serios, cine se gândeşte la asta? Doar cineva care vrea să stea ascuns. Sau poate care are ceva de ascuns.
El mi-a susţinut privirea.
— Probabil ar trebui să începi să te gândeşti la asta.

Capitolul 12

Era mult prea linişte când am ajuns acasă, prin urmare, aşa cum procedează orice persoană normală, am aprins toate luminile – şi

când spun asta, vreau să zic *toate* luminile, inclusiv în baia de pe hol. Şi am deschis *şi* televizorul din dormitorul meu.

Tot mi se părea prea întuneric în casă.

Am descărcat fotografiile făcute în parc şi m-am uitat pe ele, dar nu le vedeam propriu-zis. Mintea îmi era în altă parte când stăteam pe pat.

Mai precis, era tot în parc.

Ce naiba era cu Luc? După ce îmi zisese chestia asta sinistră, care părea un soi de avertisment, plecase pur şi simplu, de parcă nu băgase groaza în mine. Şi îmi plăcea să cred că oricine în locul meu s-ar fi speriat. Ce importanţă avea că pot fi găsită cu uşurinţă?

Tremurând, am început să-mi frec braţele. Pur şi simplu nu pricepeam de ce Luc simţise nevoia să mă caute. Fusese, efectiv, cea mai ciudată discuţie pe care o avusesem vreodată.

Vreodată.

Şi purtasem câteva discuţii ciudate cu Zoe şi cu Heidi, de genul acelora pe care nu vrei să le repeţi şi care speri că nu au fost auzite de nimeni.

Telefonul meu a scos un bip lângă laptop. M-am întins, l-am luat şi am văzut un mesaj de la Heidi. Am fost cuprinsă de încântare când am văzut o fotografie cu ea şi cu Emery, obraz lângă obraz. Emery zâmbea, şi, uau!, chiar era o fată superbă. Tenul îi era strălucitor şi brun lângă pielea lui Heidi, mai palidă. Normal că Heidi avea buzele ţuguiate, ca şi cum ar fi trimis un sărut spre cameră. Păreau să fie într-un restaurant.

Am tastat rapid un răspuns: *Sunteţi adorabile!*

Apoi am adăugat vreo zece semne de exclamare, la care am primit o inimă din alea care explodează în mai multe inimi mici. I-am mai trimis un mesaj, în care i-am spus lui Heidi să mă sune când ajunge acasă, ca să-mi povestească cum a fost întâlnirea.

Am aruncat telefonul pe pătură. Eram încă prea agitată ca să mă uit pe fotografiile pe care le făcusem. M-am dat jos din pat şi picioarele mele încălţate în şosete au fâşâit pe duşumeaua de lemn

când m-am hotărât să mănânc ceva, pentru că îndoparea cu chipsuri era singurul mod de a-mi petrece timpul când mă simţeam neliniştită.

M-am oprit lângă canapeaua de lângă fereastră şi m-am încruntat. M-am apropiat de ea şi am ridicat perna cenuşie ca să văd dacă e ascunsă acolo vreo puşcă sau vreo sabie.

Nu era.

Slavă Domnului!

În dimineaţa aceea, parcă mă aşteptam să cadă vreun cuţit din teancul de prosoape din dulap când m-am dus să iau unul. Sincer, nu ştiam ce să cred despre faptul că mama are arme ascunse. Într-un fel, o înţelegeam, chiar dacă nu mi-ar fi spus toate lucrurile acelea sâmbătă. Situaţia fusese încordată în săptămânile şi lunile de după invazie; fusese înfricoşător. Orice zgomot părea o explozie şi mult timp avuseserăm senzaţia că aşteptăm să vină sfârşitul. Deci presupun că nu era o idee chiar aşa de rea să ai nişte arme la îndemână.

Am trântit vreo trei mâini de chipsuri într-un castron şi am aruncat o privire spre ceasul de deasupra aragazului. Era aproape opt, iar mama încă nu venise. Se părea că lucrează tot mai târziu în fiecare săptămână.

Îmi era dor de ea.

Mi-ar fi *plăcut* să-mi fie dor şi de tata.

M-am crispat cu totul din cauza sentimentului de vinovăţie.

Cum nu aveam acces la terapie ca să analizez toate sentimentele alea încurcate, am mai adăugat un pumn de chipsuri în castron şi am urcat în cameră. Ronţăind bunătăţile alea crocante şi sărate, m-am apucat iar să mă uit pe fotografii.

Eram gata să trec peste, pentru că mintea nu-mi era în întregime acolo, dar ceva mi-a atras atenţia când m-am uitat la fotografiile cu leagănul. Chiar după ce făcusem fotografia, devenisem neatentă şi declanşasem aparatul fără să îmi dau seama. În spatele leagănelor stăteau în picioare două persoane. Stai! Mi-am mijit ochii când am apăsat pe zoom. Un chip mi-a căzut din gura căscată.

Asta era… M-am aplecat, cu ochii mijiţi. Făcusem o fotografie cu April. La naiba, nici măcar nu-mi dădusem seama că era acolo! Dar era plauzibil să se afle în părculeţ. Ştiam că are o soră mai mică, aşa că una dintre fetiţe era probabil sora ei.

Dar fotografia aceea avea ceva ciudat.

Exista un efect ciudat de dublă expunere în locul unde se afla April. De-asta aproape nici n-am recunoscut-o, dar nu era o dublă expunere normală. Era un efect de umbră care îi înconjura partea de sus a corpului, ca şi cum ar fi stat cineva exact în spatele ei.

Era superciudat, dar asta trebuia să fie, pentru că restul fotografiilor erau OK. Probabil că fusese cineva în spatele ei. Oare April ştia?

Am clătinat din cap, am abandonat subiectul şi am început să trec absentă peste fotografii, dar am renunţat şi am căzut rapid în groapa uitării, uitându-mă la videoclipuri cu nişte tipi care făceau brioşe sofisticate. Am pierdut aproape o oră cu asta, fiindcă de la brioşe am ajuns la prăjituri, după care nu mi-am mai dorit nimic altceva de la viaţă decât o ciocolată uriaşă.

După ce am intrat pe pagina mea de Facebook, am apăsat „cele mai recente” şi am început să mă uit pe noutăţi. Trebuia să fac nişte teme, dar nu mă urneam de la laptop. Degetul mi se mişca pe track-pad, frunzărind absentă, şi m-am oprit când am văzut o postare făcută de fostul meu, Brandon. Pusese fotografia unei fete, dar mi-a luat câteva clipe să o recunosc pe blondă.

M-am aplecat şi m-am uitat atent la fata care zâmbea. O cunoşteam. Făcea chimia cu mine. Azi o văzusem. O chema Amanda – Amanda Kelly. Am citit repede ce scria sub fotografie şi mi s-a oprit inima.

— Nu! am şoptit eu, şi m-am tras înapoi.

Amanda fusese raportată ca dispărută de bunici în după-amiaza asta. În anunţ scria că nu mai ajunsese acasă de la şcoală.

Şcoala se terminase doar de câteva ore, aşa că poate nu era dispărută, dar trebuia să existe un motiv pentru care bunicii ei se

speriaseră. Am citit din nou postarea, dar nu mi-a făcut impresia că se raportase la poliţie. Numărul de contact era al bunicilor ei.

Dumnezeule!

M-am uitat la fotografie uluită. Colleen dispăruse. Dacă dispăruse şi Amanda? Amândouă erau din şcoala noastră şi amândouă dispăruseră în chip misterios în acelaşi weekend? Asta era… Era mult prea mare coincidenţa!

Sau poate că bunicii ei avuseseră o reacţie exagerată? Era posibil, pentru că nu era aceeaşi situaţie ca în cazul lui Colleen, care dispăruse de vineri seară. Poate că Amanda…

S-a auzit o bufnitură de jos, şi mi s-a oprit inima în piept. Am ridicat repede capul.

Ce nai…

Am smuls telecomanda de pe pat şi am oprit volumul televizorului, iar câteva clipe lungi nu m-am mişcat, ciulind urechile ca să aud alt zgomot. Nu s-a mai auzit nimic, dar asta nu înseamnă că nu mi s-a făcut pielea găină. Am încremenit preţ de câteva clipe, după care mi-am luat telefonul. Ştiam că nu e mama, pentru că nu auzisem să se fi deschis uşa garajului, care se afla sub dormitorul meu. Mi-am dat picioarele jos din pat şi m-am strecurat afară ca să mă uit în holul de la intrare. Mi-am ţinut respiraţia şi, când am văzut că nu se mai aude nimic, mi-am dat seama că am două variante.

Să mă duc înapoi în dormitor, să mă aşez în faţa laptopului şi să caut vreun exorcist în zonă, pentru că era clar că dacă se aud nişte zgomote cu sursă necunoscută însemna că e un demon în casa mea. Sau să mă duc jos şi să verific zgomotul ciudat, ca să stabilesc că nu era un demon. Dar dacă cineva îmi intrase în casă?

Cu toate luminile aprinse?

Mi se părea puţin probabil.

M-am apropiat de scară şi am început să cobor, dar m-am oprit la jumătate când mi-am amintit un lucru foarte important pe care îl aflasem recent.

Luxenii pot descuia uşi.

Ah, băga-mi-aş!

Dacă era un luxen care se servea din punga de chipsuri pe care o lăsasem pe dulap? Am simţit fiori în braţe şi m-am uitat în jos. Încă aveam în mână telecomanda. Ce naiba puteam să fac cu telecomanda? Am dat să mă întorc, dar m-am oprit. Ce puteam să fac? Să sun la poliţie şi să spun că am auzit un zgomot?

Era stupid.

Am inspirat adânc şi am coborât restul treptelor, oprindu-mă în capătul scării. Uşa de la intrare era închisă, dar… dar uşa de sticlă de la biroul mamei era întredeschisă.

Am îngheţat.

Uşa aia era întotdeauna închisă. Întotdeauna… Uitase mama să o închidă? Nu era imposibil, însă era ciudat.

M-am aplecat în faţă, şi m-am uitat la restul încăperii. Totul părea normal. M-am dus repede spre living şi m-am îndreptat spre zona de luat masa, pe care nu o foloseam niciodată ca atare. Bucătăria părea neatinsă şi am văzut punga cu chipsuri acolo unde o lăsasem. M-am oprit lângă scaunul tapiţat din zona de luat masa, apropiindu-mă şi mai mult de bucătărie. Nu era nimic…

Am inspirat rapid.

Uşa din spate era larg deschisă şi aerul nopţii intra în casă, revărsându-se pe gresie.

Sigur nu lăsasem eu uşa deschisă.

Nup.

Pielea de găină a revenit în forţă şi am făcut un pas înapoi, cu mâinile încleştate pe telefon şi pe telecomandă. Mă îndoiam că uşa fusese deschisă de un demon. O, Doamne, trebuia să fi chemat poliţia! Trebuia să fi sunat…

Firişoarele de păr de pe ceafă mi s-au mişcat uşor. Ceva mi-a atins obrazul. Moale. Rapid. Cald. Aerul mi s-a oprit în gât şi frica mi-a cuprins toţi muşchii din corp. Instinctul mi-a luat-o razna şi urechile au început să-mi vâjâie. Cu inima în gât, m-am întors încet, cuprinsă de panică.

Nu era nimic acolo.

Mi-am dus mâna la obraz. Dumnezeule, dacă ar fi fost cineva în spatele meu, aş fi făcut infarct pe loc! Să mori înainte de optsprezece ani ar fi fost naşpa rău!

Luxenii puteau deschide uşi încuiate şi mai puteau, de asemenea, să se mişte rapid – aşa de rapid, că unul putea să treacă pe lângă mine şi *să mă atingă* fără ca eu să-l văd. Era posibil, dar cu ce scop? Aveam dubii serioase că e Luc. Nu îl cunoşteam prea bine, dar aveam o puternică bănuială că el s-ar fi arătat.

Enervant de mult.

Cu mâinile tremurânde, m-am dat înapoi tot mai mult, am trecut pe lângă masă şi apoi m-am întors.

Uşa de la biroul mamei era închisă.

Aerul pe care l-am inspirat a rămas blocat. S-a aşternut tăcerea cât m-am uitat la uşa aceea închisă. Am ridicat telefonul, după care am tresărit când s-a auzit o bătaie în uşa de la intrare. O clipă, nu m-am mişcat deloc. Nu puteam. Pulsul îmi bubuia, sângele vâjâia. Bătaia s-a auzit din nou. M-am uitat peste umăr. Oricine ar fi fost aici, n-ar fi bătut la uşă, nu?

Era ca şi cum mă mișcam cu încetinitorul. Un picior în faţa celuilalt, până când m-am lipit de uşă şi m-am uitat pe vizor.

Zoe.

Uşurarea aproape că mi-a tăiat picioarele. Am tras repede zăvorul şi am deschis uşa.

— Zoe!

Probabil că ea a văzut ceva în expresia mea, fiindcă expresia i-a devenit îngrijorată.

— Eşti OK?

— Da. Nu.

M-am dat înapoi, uitându-mă peste umăr spre biroul mamei.

— Cred că a fost cineva aici.

— Ce? Zoe a intrat în casă, apoi a adăugat: De ce crezi asta? Ai sunat la poliţie?

— Nu. Acum s-a întâmplat.

Am înghiţit în sec şi am ridicat telefonul.

— Eram sus şi am auzit ceva căzând aici. Nu ştiu. A fost un zgomot puternic şi apoi am coborât. Nu am văzut nimic la început, dar pe urmă am observat că uşa din spate era deschisă şi…

M-am întors şi mi-am mijit ochii. Uşa din spate era închisă.

— Stai! *Adineauri* era deschisă.

Zoe a trecut pe lângă mine şi mi-a urmărit privirea.

— Tu ai închis-o?

Am strâns şi mai tare telefonul în mână şi am clătinat din cap.

— Nu. Nici măcar nu m-am apropiat de ea.

Ea a pornit spre uşă şi eu am urmat-o imediat, gata, practic, s-o calc pe picioare. A întins mâna spre uşă. Am vrut să-i spun să nu deschidă, dar, când a întors mânerul, uşa nu s-a urnit.

— E încuiată.

— Ce?

Pentru că nu o credeam, am trecut rapid pe lângă ea şi am încercat eu însămi uşa. Avea dreptate. Uşa era încuiată.

— E imposibil.

Zoe s-a uitat la mine.

— Păi, nu e imposibil. Luxenii pot descuia uşi. Asta înseamnă că pot să le şi încuie, nu?

— Da.

S-a uitat în ochii mei.

— Dar de ce ar face asta?

— Nu ştiu.

M-am răsucit în loc.

— Uşa aia era deschisă. Jur!

Zoe nu a spus nimic câteva clipe lungi, după care s-a repezit înapoi spre partea din faţă a casei.

— Hai să verificăm!

Nu am avut timp să protestez împotriva acestei decizii de viaţă posibil neînţelepte, pentru că Zoe deja urca scările. Pentru că nu voiam să mă lase acolo, m-am dus repede după ea. Fiecare cameră a fost inspectată şi, în mai puţin de cinci minute, eram din nou jos, în living.

— Nu mă crezi, am remarcat eu.

Ea mi-a pus mâna pe braţ.

— Tremuri. Deci ştiu că ceva s-a întâmplat, dar, Evie…

— Dar pare că nimic nu s-a întâmplat.

Am clătinat încet din cap, având senzaţia că îmi pierdusem niţel minţile.

— Am auzit ceva. Am simţit pe cineva. A trecut pe lângă mine. Mi-a atins obrazul…

— Te-a atins?

Zoe a ridicat din sprâncene.

Am dat din cap şi mi-am dus mâna la obraz.

— Aşa am avut senzaţia.

M-am dus la canapea şi m-am aşezat pe marginea ei.

— Nu înţeleg.

Zoe a venit după mine.

— Ce făceai sus?

— Mă uitam la nişte filmuleţe cu brioşe, am spus eu, iar Zoe a strâns din buze. Pe urmă am intrat pe Facebook şi am văzut că bunicii Amandei au dat-o dispărută…

M-am cutremurat.

— Poate că am citit asta şi mi-am lăsat imaginaţia să zboare.

Zoe s-a aşezat lângă mine şi s-a uitat spre fereastra din faţă.

— Poate. Vreau să zic, mintea poate să facă lucruri nebuneşti, nu? Mai ales când am trecut printr-atâtea cu invazia. Poate să-ţi joace feste. Eşti OK?

— Sunt OK. Sunt doar speriată.

Mi-am trecut palma pe genunchi şi m-am gândit la ceva. M-am întors spre Zoe.

— De ce ai venit?

Ea a râs de întrebarea mea.

— Mi-era poftă de Walkers şi m-am dus să-mi iau un burger. Ţi-am dat mesaj.

— Da?

M-am uitat în telefon.

— Nu am niciun mesaj de la tine.

— Presupun că nu s-a trimis. Ciudat!

S-a încruntat.

— În fine, m-am gândit să trec pe la tine şi să văd dacă ai vreo veste de la Heidi.

Zoe venea rareori la mine. Dacă stăteam bine să mă gândesc, nu-mi aduceam aminte să fi fost vreodată când era mama acasă. Mi-am dat o şuviţă de păr de pe faţă şi am aruncat o privire spre uşa închisă *şi încuiată.*

— Mi-a trimis mai devreme o fotografie cu ea şi cu Emery. Am expirat cu greutate, apoi am întrebat: Ai auzit de Amanda?

— Am văzut ceva când eram la Walkers. A fost la şcoală şi au dat-o dispărută după vreo două ore, dar…

Mi-am întors din nou privirea spre ea.

— Dar ce?

Am ridicat un umăr.

— Dar presupun că s-a mai întâmplat ceva, dacă bunicii ei s-au gândit că a dispărut după aşa puţin timp.

— Şi eu mi-am zis la fel.

M-am aplecat şi mi-am pus telefonul pe canapeluţă. Mintea mea era în o mie de locuri când m-am îndreptat de spate. Întâlnirea şi discuţia cu Luc concurau cu posibila dispariţie a Amandei.

Iar ce naiba se întâmplase la mine acasă în seara asta ocupa şi acum locul întâi pe podium.

Şi acum chiar voiam o ciocolată uriaşă!

— Sigur eşti OK? m-a întrebat din nou Zoe.

Am dat din cap, chiar dacă mi-era greu să cred că mintea îmi jucase feste ca să aud ce auzisem, să văd două uşi deschise şi să simt… ce simţisem. Lăsam tot timpul pungi de chipsuri desfăcute. Nu uşi. Nu eram tâmpită.

Dacă cineva fusese aici, intrând şi în biroul mamei mele, rămâneau două întrebări:

Cine şi de ce?

Mi-am înăbuşit un căscat, mi-am luat manualul de engleză din dulap şi l-am băgat în geantă.

— Araţi de parcă te-ai trezit acum cinci minute, a comentat James.

M-am uitat la el. Şapca de pe cap îi era pusă invers. Îi dădeam vreo cinci minute până când va ţipa cineva la el să şi-o dea jos.

— M-am trezit târziu.

Ceea ce era adevărul gol-goluţ. Nu putusem să adorm prea uşor, pentru că toată noaptea aşteptasem să se deschidă sau să se închidă vreo uşă. După ce adormisem în sfârşit, avusesem impresia că trecuseră doar câteva minute până sunase alarma.

Nu îi spusesem mamei ce se întâmplase azi-noapte.

Când ajunsese acasă, Zoe deja plecase, iar eu începusem să am îndoieli, aşa că m-aş fi simţit stupid încercând să-i explic ce credeam că se întâmplase.

— Văd.

S-a uitat peste capul meu şi şi-a băgat telefonul în buzunar.

— Uite că vine April.

Am scos un geamăt slab şi mi-am dat o şuviţă de păr de pe faţă.

— Şi pare surprinzător de… voioasă în dimineaţa asta.

— Voioasă?

Am râs sec şi am răscolit în dulap după batonul de cereale pe care ştiam că îl am acolo.

— E cuvântul zilei sau ceva?

— Nu, a spus James. Cuvântul zilei e incredibilitate.

Mi-am încreţit fruntea, am încetat să mai ridic cărţile şi m-am uitat la el.

— Nu poate să fie un cuvânt.

— Ba da, e. Caută pe net. Ai putea învăţa ceva.

M-am aplecat, dându-mi ochii peste cap.

— Hei!

April se oprise în spatele meu şi făcuse o pauză.

— N-ai avut puloverul ăsta şi ieri, Evie?

Am închis ochii şi am numărat până la zece înainte să răspund:

— Ba da, l-am purtat, dar majoritatea oamenilor n-ar sublinia un lucru ca ăsta.

— Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor, a răspuns ea, şi James avusese dreptate.

Părea că e al naibii de *voioasă* în dimineaţa asta.

— Trebuie să fug.

James era aşa de jigodie!

— Ne vedem mai târziu, fetelor!

April a trecut în locul lui.

— Nu cred că mă place.

— Nu ştiu de ce crezi asta.

Am ridicat un dosar din fundul dulapului, şi iată-l acolo. Un baton singuratic de cereale cu ciocolată. L-am înşfăcat. Era al meu, numai al meu.

— Cine ştie? Nu contează.

A aşteptat să mă ridic.

— Mergi la petrecerea lui Cooper la sfârşitul săptămânii?

Am închis uşa şi m-am întors cu faţa spre ea. Nu vedeai neam vreo cută pe bluza ei albă. Cu blugii ei negri şi cu părul strâns perfect în coadă, arăta ca o asistentă personală foarte scumpă.

— Nu sunt sigură. Tu?

— Normal.

Ochii ei albaştri sclipeau de parcă ar fi dat pe gât un milion de cafele.

— Trebuie neapărat să mergi!

— Mda, mai vedem.

Mi-am pus geanta pe umăr şi m-am îndepărtat de dulap. Am zărit părul lui Heidi, roşu ca focul, şi ea, când a văzut-o pe April cu mine, a strâns din ochi şi s-a întors, pornind în direcţia opusă.

Trădători!

Toţi prietenii mei erau nişte trădători.

— Ştii cine am auzit că vine la petrecerea lui Coop? sporovăia April în timp ce mergeam. Brandon.

M-am uitat lung la ea. De ce m-ar interesa pe mine că fostul meu se duce la petrecere?

— Şi?

— Şi am auzit că nu vine singur.

A început să-şi răsucească coada pe când ne apropiam de toaletele de la etaj.

— Cred că şi-a făcut o prietenă.

— Cu riscul de a părea repetitivă… Şi?

A zâmbit cu un colţ al gurii.

— Tu n-ai aflat? E superapropiat de Lori…

A întrerupt-o un ţipăt – un ţipăt de groază care mi-a ridicat toate firişoarele de păr de pe corp. Lângă toalete erau, ca de obicei, mici grupuri de persoane.

Ţipătul s-a auzit din nou, mai tare şi mai de aproape, după care uşa de la toaleta fetelor s-a dat de perete. O fată a ieşit în fugă afară, cu faţa albă ca zăpada.

April şi-a lăsat coada din mână.

— Ce naiba?

— Ochii ei! a ţipat fata, alergând spre unul din grupurile din apropierea toaletei. E moartă şi nu mai are *ochi!*

Capitolul 13

Stăteam la una dintre mesele de piatră din faţa cantinei şi strângeam din pleoape din cauza razelor puternice de soare care se revărsau asupra noastră.

— Nu pot să cred ce s-a întâmplat!

Heidi stătea pe bancă lângă picioarele mele şi ochelarii negri de soare îi acopereau mai toată faţa.

— Am auzit ţipetele. La început, m-am gândit că e o glumă… până când am auzit ce spune.

Mi-am lăsat bărbia în jos, mi-am dus mâna la ceafă şi mi-am tras părul într-o parte. Nu voi uita cât voi trăi ţipătul acelei fete.

Fuseserăm evacuaţi cu toţii imediat ce un profesor verificase baia. Câţiva fuseseră trimişi în parcare, iar noi, restul, eram aici, unii se plimbau, alţii stăteau adunaţi în grupuri. Poliţia venise la câteva minute după ce fuseserăm scoşi afară, iar de atunci nu mai văzusem decât câţiva profesori. Toată lumea era destul de tăcută, oamenii vorbeau în şoaptă sau se linişteau unii pe alţii. Din când în când suna un telefon. Districtul şcolar emisese o alertă în care se spunea că se întâmplase ceva la şcoală. Mama nu avea să mă sune prea curând, pentru că nu-şi lua telefonul cu ea în laborator, dar eu tot i-am dat un mesaj ca să-i spun că sunt OK.

Erau nişte părinţi care azi nu aveau să primească un astfel de mesaj.

Heidi s-a întors când Zoe a apărut după colţ. S-a aşezat lângă Heidi. Plecase cu câteva minute înainte, să vadă dacă poate afla ceva.

— Cred că vor suspenda cursurile pe ziua de azi. Şi-a pus ghiozdanul pe masă, apoi a continuat: Am tras cu ochiul pe la intrarea din faţă şi tot holul e blocat cu bandă de poliţie.

— Practic, acum e un loc al crimei.

M-am înfiorat, cu toată căldura soarelui.

— Probabil că o perioadă nu au cum să ne lase să intrăm.

Telefonul lui Heidi a scos un bip şi ea l-a scos din geantă în timp ce întreba:

— Ai aflat cine ar putea fi?

Zoe a clătinat din cap şi şi-a urcat picioarele pe bancă.

— N-am să mai pot folosi niciodată toaleta aceea.

— Idem, am murmurat eu şi mi-am desfăcut rucsacul.

Mi-am scos aparatul de fotografiat şi i-am reglat obiectivul. Vedeam că Heidi şi Zoe se uită la mine, dar nu au spus nimic când am început să îi fotografiez pe cei din jur, concentrându-mă asupra umbrelor făcute de ei pe ciment. Îmi plăcea contrastul.

Era probabil ciudat că făceam asta, dar Heidi şi Zoe nu au scos o vorbă. Nu era prima oară când mă vedeau că scot aparatul în cele mai nepotrivite momente.

Fotografierea făcea mai mult decât să-mi limpezească mintea. Uneori, aparatul de fotografiat era… era un fel de scut între mine şi ce se întâmpla. Mă ajuta să mă distanţez, ca să nu simt prea mult.

Poate că totuşi *ar trebui* să mă îndrept spre foto-jurnalism după absolvire, în loc de asistenţă medicală.

Când am lăsat jos aparatul de la ochi, l-am văzut pe James venind după colţ şi străbătând zona comună. S-a oprit lângă un grup, l-a plesnit cu palma în spate pe un tip, după care s-a apropiat de noi.

— Ai auzit ceva? l-am întrebat eu, punând aparatul jos.

— Mda. Şi-a lăsat geanta pe cimentul de jos, completând apoi: Era Colleen.

— Ce? am şoptit eu, în timp ce el se suia cu fundul pe masă, lângă mine.

— Vorbeam cu nişte tipi. Un profesor stătea lângă noi şi vorbea cu Jenny – fata care a găsit-o în baie. Din câte am auzit, am înţeles că aceasta era… ştiţi voi, era moartă de ceva timp. Nu ştiu cum de şi-a dat seama Jenny de asta, dar aşa am auzit.

— Băga-mi-aş!

Heidi şi-a lăsat telefonul în poală.

— O, Doamne, dar asta…

— Nu prea are sens? a încheiat Zoe în locul ei, iar colţurile gurii i s-au lăsat în jos. Parcă ultima dată fusese văzută la Foretoken, vineri seară.

— Exact.

Am aruncat o privire spre Heidi. Se uita drept înainte, palidă la faţă.

— Geanta şi pantofii i-au fost găsiţi pe alee. E imposibil să fi fost în baie de vineri.

— Eu am folosit ieri baia aia, a subliniat Zoe. Cineva ar fi observat. Sper, cel puţin!

— Era în ultima cabină şi uşa nu era încuiată, a explicat James, frecându-şi ceafa. Se pare că Jenny s-a dus acolo şi a văzut că uşa era întredeschisă. S-a gândit că nu e nimeni înăuntru, aşa că a deschis uşa şi… acolo se afla Colleen. Zicea că era căzută lângă toaletă.

— Doamne!

Heidi s-a cutremurat.

— E pur şi simplu groaznic!

Mi s-a strâns stomacul şi mi-am încrucişat braţele la piept. O parte din mine spera că fugise la iubitul ei, ca să-l vadă, cum sugerase Zoe. În sinea mea cred că ştiam că nu e cazul, nu în condiţiile în care pantofii şi geanta ei rămăseseră pe alee, dar nici nu mă gândeam că se întâmplase *asta*.

Zoe s-a rezemat de masă. Părul creţ i-a căzut în faţă când şi-a plecat capul.

— Era cu mine la ora de comunicare. Era acolo vineri, ştiţi?

— Şi postările despre Amanda le-aţi văzut şi voi, nu?

Heidi şi-a cuprins burta cu braţul.

— Am văzut dimineaţă că încă nu s-a întors.

Zoe a dat încet din cap.

— Am observat şi eu.

S-a aşternut tăcerea între noi, fiindcă, pe bune, ce am fi putut să spunem? Toţi suferiserăm pierderi, indiferent că se întâmplase înainte de invazie sau după. Lui Zoe îi muriseră ambii părinţi. Unchiul lui Heidi fusese în armată şi murise în luptă. James îşi pierduse o mătuşă şi un văr. Toţi ştiam ce înseamnă suferinţa. O trăiserăm, o simţiserăm şi aveam un bagaj emoţional care demonstra asta. Şi toţi ştiam ce înseamnă o moarte surprinzătoare. Era un cutremur ca de alarmă de fiecare dată când îţi dădeai seama că cineva nu mai e, când *adineauri* fusese acolo. Şi toţi ştiam ce senzaţii îţi oferă frica şi ce gust are. Şi totuşi, cu toată experienţa noastră, nimeni nu ştia ce să spună.

— Am mai auzit ceva, a spus James încet.

Aproape că mi-era frică să întreb ce.

— Ce?

— Aţi auzit-o pe Jenny că ţipa ceva despre ochii ei, nu?

A ridicat mâna şi şi-a întors şapca cu cozorocul în faţă.

— Erau… Am auzit că erau complet arşi.

Zoe şi-a îndreptat spatele.

— Arşi?

James a dat din cap şi s-a aplecat spre mine.

— Nu mai erau decât orbitele.

— O, Doamne! a gemut Heidi, şi stomacul mi s-a strâns şi mai tare.

— Şi asta nu e tot, a adăugat el, uitându-se la noi. Avea urme de arsură… ca şi cum pielea îi era arsă. Cel puţin aşa spunea Jenny. Ca şi cum fusese electrocutată.

Zoe a deschis puţin gura şi eu am simţit pe şira spinării degetele reci ale spaimei. O, nu! Privirile ni s-au intersectat şi mi-am dat seama că şi ea se gândeşte la acelaşi lucru. Erau două variante prin care cineva putea arăta ca electrocutat. Una era să atingi un cablu sub tensiune şi să nu mai apuci să trăieşti ca să regreţi acea decizie total greşită. A doua era mult mai înspăimântătoare decât scăparea din greşeală a uscătorului de păr în baie. Exista ceva care te putea ucide, iar când te ucidea, de multe ori arăta ca o electrocutare… dacă mai rămânea ceva din tine.

Un luxen.

Autobuzele au parcat în faţă şi şcoala a fost suspendată oficial pentru restul zilei. Ne-am îndreptat spre maşini, dar bucuria obişnuită a unei zile libere neaşteptate nu se vedea nicăieri.

— Vă duceţi acasă? a întrebat Heidi, căutându-şi cheile.

— Eu, da.

Zoe s-a oprit în faţa maşinii vechi pe care o conducea.

— Cred că mă duc să mă culc la loc şi să mă prefac că ziua de azi nu a existat.

Heidi a zâmbit slab.

— Eu i-am povestit lui Emery ce s-a întâmplat şi vrea să ne întâlnim să mâncăm ceva, dacă vreţi să veniţi şi voi.

— Eu, nu. Zoe a deschis portiera, adăugând: Poate data viitoare.

Heidi a dat din cap şi s-a uitat la mine.

— Şi tu?

Sincer, ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu singură.

— Sigur e OK?

I-am făcut cu mâna lui Zoe şi i-am ocolit maşina.

— Sigur că da!

Heidi m-a împuns în braţ.

— Eşti cea mai grozavă a cincea roată, ai uitat?

Am râs şi mi-am scos cheile.

— Deci asta înseamnă că tu şi Emery sunteţi oficial împreună?

— Cred că da. Ne-am simţit grozav aseară. Când ne-am oprit lângă maşina mea, şi-a pus geanta pe umăr, după care a continuat: Şi ne-am făcut planuri şi pentru săptămâna asta.

— Super! Dar tot va trebui să-mi dai detalii.

— Îţi dau, a promis ea şi şi-a dat părul pe spate. Mergem la restaurantul acela de lângă parc…

— Ăla cu teancurile de gofre?

Stomacul îmi ghiorăia în ciuda tuturor celor întâmplate.

— Susţin sută la sută.

Ne-am despărţit şi am urmat-o spre centru cu maşina. La un semafor, mi-am verificat telefonul şi am văzut că tot nu primisem vreun mesaj de la mama. Am pus telefonul înapoi în geantă şi m-am gândit la noaptea trecută. Panica şi frica pe care le simţisem la gândul că e cineva în casa mea nu erau nimic în comparaţie cu ce păţise Colleen.

Stomacul continua să mi se strângă, inducându-mi o stare de nelinişte. Dacă ce spusese James era corect, atunci era foarte posibil ca un luxen să-i fi făcut asta.

Dar de ce? De ce ar fi luat-o pe Colleen un luxen din alee, s-o ucidă şi apoi să-i lase cadavrul în toaleta şcolii?

De ce ar face cineva una ca asta?

Un gând insidios nu-mi dădea pace. Oricine, că era om sau nu, ar lăsa un cadavru într-un spaţiu public dacă ar vrea ca acel cadavru să fie găsit într-un mod foarte public.

Dar de ce?

Nu aveam niciun răspuns.

Heidi deja coborâse din maşină şi mă aştepta când am oprit în parcarea acoperită. Am ocupat un loc din care puteam să ies cu faţa

când urma să plec, fiindcă eram varză la mersul în marşarier în locurile aglomerate, după care mi-am luat geanta de pe bancheta din spate şi mi-am băgat telefonul în micul ei buzunar.

M-am dus lângă Heidi, în zona aceea slab luminată din parcare.

— Fă să pară ziua normală şi povesteşte-mi cum a decurs întâlnirea!

— A fost foarte distractiv. După masă, am făcut cele mai normale şi mai siropoase chestii posibile. Ne-am dus la film.

Heidi s-a oprit când am ajuns la scara rulantă care ne ducea în stradă. Întotdeauna trebuia să stea câteva secunde şi să se uite în jos înainte de a pune piciorul pe o scară rulantă.

— M-am simţit nemaipomenit. Îmi place mult de ea!

Obrajii i s-au îmbujorat în soare.

— Ştiu că tot am spus asta. Cred că par bătută în cap.

— Nu. Pari adorabilă!

A zâmbit, dar a fost un zâmbet scurt.

— Scuză-mă! Mi se pare aşa de aiurea să vorbesc despre întâlnirea mea după cele întâmplate.

— Ştiu.

Am oftat şi am pus mâna pe balustradă.

— Şi să mergem la micul dejun mi se pare aiurea, dar, sincer, mă bucur că mergem! Chiar nu vreau să stau singură acasă şi să o fac în gând pe detectivul.

Heidi a pufnit.

— Idem. Mai ales că mintea mi se duce imediat în locuri întunecate. De exemplu, deja sunt convinsă că e un criminal în serie care pândeşte din umbră alegându-şi următoarea victimă. S-a oprit şi s-a uitat la mine, adăugând: Şi Colleen, şi Amanda aveau părul blond.

Am făcut ochii mari şi mi-am atins inconştient părul blond.

— Ăăă, mersi pentru că ai făcut legătura!

— Scuze!

A zâmbit şters.

— M-am uitat la prea multe emisiuni cu crime.

— E totuşi posibil să nu fii prea departe de adevăr. M-am înfiorat toată, apoi am adăugat: Adică, faptul că amândouă erau blonde poate că nu înseamnă nimic, dar dacă Amanda chiar a dispărut…

— Trebuie să fie ceva legat de Colleen, mi-a completat ea gândul. E o coincidenţă prea mare.

Am dat să-i spun ce se întâmplase azi-noapte, dar m-am oprit. După dimineaţa de azi, mi se părea extrem de stupid să spun cu glas tare ce *îmi închipuiam* că se întâmplase, comparativ cu ceea ce *chiar* se întâmplase.

Am ajuns la nivelul străzii şi am mers cam jumătate de stradă până la restaurant. Am deschis uşa şi m-am uitat în spate, la Heidi.

— Emery e deja aici sau mergem să ocupăm o masă?

— Vine mai târziu, aşa că ocupăm noi masa.

A intrat după mine şi şi-a pus ochelarii pe cap.

Cum era marţi, n-a trebuit să aşteptăm, căci ne-au dat imediat un separeu. Eu m-am aşezat vizavi de Heidi şi m-am tras lângă fereastră. Am luat un şerveţel şi am început să îmi fac de lucru cu el.

— O cunoşteai bine pe Colleen?

Heidi crescuse în oraşul Columbia, spre deosebire de mine şi de Zoe, care fuseserăm mutate acolo după invazie. Eram convinsă că şi Colleen era de aici.

— Când eram mai mici, în şcoala primară, ne jucam împreună în pauze şi uneori şi după, dar la gimnaziu ne-am cam răcit. Nici măcar nu-mi amintesc de ce. Pur şi simplu s-a întâmplat. Acum… S-a întrerupt şi şi-a rezemat capul de peretele separeului, încheind apoi: Mi-aş dori să ştiu de ce am încetat să mai fim prietene.

Am împăturit şerveţelul.

— Noi nu prea vorbeam. Nimic, în afară de chestii elementare, ştii? Am văzut-o vineri la club. Am vorbit vreo două secunde, şi după aia cred că a strigat-o cineva şi s-a întors pe ringul de dans.

— Eu nu am văzut-o.

S-a aplecat în faţă.

— Tu crezi… chiar crezi că un luxen a făcut asta?

— Nu ştiu. M-a cuprins neliniştea şi am vorbit mai încet: Dar de ce ar arăta ca şi cum ar fi fost electrocutată… în toaleta unei şcoli, la aproape patru zile după ce a dispărut?

Umerii ei s-au încordat şi s-a întors spre fereastră.

— A, uite că vine Emery.

M-am întors să mă uit, dar ieşise deja din raza mea vizuală. Neliniştea mea creştea, aşteptând ca ea să vină la noi. Voiam ca Emery să mă simpatizeze, pentru că lui Heidi îi plăcea atât de mult de ea. Nu e nimic mai naşpa decât ca iubitul celei mai bune prietene să nu te suporte.

Pe faţa lui Heidi s-a aşternut un zâmbet larg când ea s-a apropiat de noi.

— Salut!

Am ridicat capul şi mi-am compus un zâmbet care speram să pară normal şi primitor şi i-am făcut cu mâna.

— Bună!

Emery mi-a zâmbit şi a murmurat acelaşi salut, după care s-a strecurat în separeu lângă Heidi. S-a uitat la ea şi a fost un moment în care niciuna n-a ştiut cum să se comporte. Să se sărute? Să se îmbrăţişeze? Doar să-şi zâmbească? Erau în etapa aia adorabil de aiurea, când fiecare moment şi fiecare gest contează, o etapă pe care eu… Uau, niciodată nu trecusem prin etapa asta cu Brandon!

Băga-mi-aş, cum de mi-am dat seama abia acum?

De câte ori mă vedeam cu Brandon, chiar şi după prima întâlnire, prima dată ne sărutam, după care începeam să vorbim despre vreun meci de fotbal de care aducea el vorba sau îl întrebam eu ce făcuse la şcoală.

Niciunul dintre momentele acelea nu contau, nici pentru mine, nici pentru el.

Dar pentru Heidi şi Emery contau.

S-au îmbrăţişat şi, când s-au desprins din îmbrăţişare, faţa lui Heidi, de obicei palidă, era îmbujorată, iar pe faţa lui Emery, care avea pielea mai închisă la culoare, se vedea puţin roz.

Ah! Erau aşa de simpatice!

Regretam că îmi lăsasem aparatul de fotografiat în maşină. Ar fi fost perfect să le fac o poză împreună.

— Îmi pare tare rău de ce s-a întâmplat! a spus Emery, dându-şi după ureche părul negru.

De aproape, ochii ei verzi aveau culoarea stinsă a muşchiului.

— E incredibil!

— Chiar că e, a admis Heidi. Tocmai îi spuneam lui Evie că am fost prietenă cu Colleen în şcoala generală. Nu am mai fost apropiate în ultimii… în fine, de multă vreme, dar tot e trist.

— Tu o cunoşteai? m-a întrebat Emery.

Am clătinat din cap.

— Nu discutam niciodată despre altceva decât chestii elementare.

Emery şi-a aruncat privirea spre fereastră şi a inspirat rapid.

— Deci, nu că aş vrea să schimb subiectul sau ceva de genul… S-a uitat la mine şi a adăugat: Te rog să nu te superi pe mine!

Am ridicat din sprâncene şi m-am uitat la Heidi.

— De ce să mă supăr pe tine?

— Nu am venit singură, a spus ea şi nişte muşchi din stomac pe care nici nu ştiam că îi am s-au încordat. În fine, am încercat. Nu a mers prea bine.

— Ce vrei să…

Heidi a făcut ochii mari când i s-a oprit privirea pe ceva sau cineva din spatele meu.

— O, Doamne!

Nu trebuia să mă uit în spate ca să ştiu. Pur şi simplu ştiam, la nivel celular, şi inima a început să îmi zvâcnească mult mai rapid. Pulsul mi s-a accelerat când o umbră a căzut pe masa noastră. Ştiam că nu e chelneriţa şi habar n-aveam ce simt.

Dar m-am uitat totuşi.

Am ridicat încet capul şi m-am uitat în dreapta mea, iar acolo era Luc, cu părul lui de bronz dezordonat, numai bucle şi creţuri. Avea ochelari de aviator argintii, cu genul ăla de lentile tip oglindă, în care mă vedeam uitându-mă la el cu ochii mari. Privirea mi s-a

îndreptat spre liniile netede şi dure al obrazului, apoi mai jos, spre umerii lui largi şi mai jos, spre pieptul lui.

Pe tricoul lui scria tăntălău pe stradă, vrăjitor în pat.

Am rămas cu gura căscată.

— Îţi place tricoul meu? a întrebat el, aşezându-se pe locul de lângă mine.

— E… simpatic!

— Şi mie mi se pare simpatic. Şi-a pus mâna pe spătarul canapelei, precizând: Kent mi l-a luat.

Zâmbetul acela omniprezent s-a şters.

— Naşpa ce s-a întâmplat în şcoală la voi, cu fata aia!

— Da, e naşpa.

Mi-am aruncat privirea peste masă şi am văzut că Heidi aduce cu un peşte scos din apă.

— O ştii pe fata care a dispărut după ce a fost la Foretoken? am spus eu, înainte să mă pot opri.

Luc şi cu mine vorbiserăm puţin despre ea când ne întâlniserăm lângă lac.

— Am vorbit cu ea în seara aia.

O singură sprânceană s-a ridicat peste ochelari.

— Nu ştiam că ai vorbit cu ea.

S-a uitat la Emery şi, nu ştiu de ce, am avut impresia că nimic din toate astea nu reprezenta vreo noutate pentru el.

— E trist să aud ce i s-a întâmplat!

Mult prea trist.

A înclinat capul într-o parte, s-a aplecat în faţă şi şi-a întins mâna spre Heidi. Gestul respectiv a făcut ca umărul lui să se lipească de al meu, aşa că m-am tras mai lângă fereastră, încercând să mai câştig spaţiu. Zâmbetul lui a reapărut, cu un colţ al gurii ridicat.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă. Eu sunt Luc.

— Ştiu. A clătinat din cap, adăugând: Eu sunt…

— Heidi, a răspuns el în locul ei. Îmi pare bine să te cunosc! Emery nu are decât cuvinte de laudă pentru tine.

Ea a roşit iar şi s-a uitat la Emery.

— Chiar aşa?

— Nu i-am spus decât adevărul, s-a apărat Emery ridicând din umeri. Luc a auzit că mă întâlnesc cu voi.

— Şi m-am autoinvitat. A revenit la poziţia lui normală, tolănită, completând: Trebuia s-o fac.

— Pe bune? a replicat Heidi.

Luc a dat din cap şi şi-a scos, în sfârşit, ochelarii de soare.

— Ştiam că Evie ar fi fost dezamăgită dacă n-aş fi venit.

Heidi a început să râdă cumva gâtuit, iar eu am întors aşa de repede capul spre Luc, că am crezut că o să-mi scrântesc gâtul.

— Poftim? l-am întrebat eu.

Luc s-a uitat la mine şi tot ce am vrut să spun mi-a murit pe vârful limbii.

— Ochii tăi! am şoptit, uimită.

El şi-a lăsat bărbia în jos şi, nu ştiu cum, distanţa aceea mică dintre noi pe care o câştigasem s-a pierdut cu totul.

— Lentile de contact, mi-a şoptit el făcându-mi cu ochiul. Din alea speciale. Şi da, chiar păcălesc dronele VRE.

Am rămas a doua oară cu gura căscată.

— Şi asta e o chestie?

— Multe lucruri sunt chestii, a replicat el, făcându-mă să clipesc repede din ochi.

S-a uitat în altă parte.

— Ei, salut!

O clipă, nu mi-am dat seama cu cine vorbeşte, dar pe urmă am văzut-o pe chelneriţă.

— Ce pot să vă aduc de băut?

Fetele şi-au luat apă, iar Luc şi cu mine am comandat coca-cola. Am vrut să iau un ceai dulce, fiindcă îmi plăcea cum îl fac ei, cu o tonă de zahăr, dar am comandat coca-cola.

— Coca-cola? a întrebat Heidi, părând la fel de surprinsă ca mine. De obicei nu iei pepsi?

Ba da, dar am vrut… nu ştiu de ce, am vrut coca-cola. Nu era mare lucru. Am ridicat din umeri.

— Presupun că am vrut coca-cola.

— Ultima dată când ţi-am adus din greşeală coca-cola m-ai ameninţat că n-o să mai fii prietenă cu mine.

Am râs. Într-adevăr, chiar aşa o ameninţasem.

Chelneriţa a plecat şi eu m-am uitat iar la Heidi, întrebându-mă disperată cum de ajunsesem să iau micul dejun cu Luc.

Ce *aiurea!*

Mi se părea că trecuse un secol de când îl văzusem în parc, şi nici măcar nu începusem să procesez bizara conversaţie pe care o avusesem cu el sau ce se întâmplase în timpul weekendului, iar acum stătea *fix* lângă mine.

Băuturile au venit repede şi am comandat de mâncare. Evident, eu am comandat un teanc de gofre cu garnitură de bacon extra-crocant. Mi-am luat cola şi am băut cu sete din bunătatea plină de zahăr.

— Ţi-a fost sete?

Luc se uita atent la mine.

Simţind că îmi ard obrajii, am pus paharul pe masă şi m-am răstit la el:

— Te pricepi să subliniezi ceea ce e evident, nu?

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— E superputerea mea.

— Frumos! am replicat sec.

Heidi a tuşit şi s-a uitat la Luc.

— Deci cum v-aţi întâlnit, tu şi Emery? N-am auzit niciodată povestea.

— Ei, e o poveste cam tristă.

Degetele lui Luc băteau darabana în peretele separeului.

Emery se juca cu furculiţa.

— Familia mea… nu a supravieţuit invaziei.

— O, Doamne, îmi pare rău să aud asta!

M-am uitat la Heidi, şi părea că lucrul acesta nu e o noutate pentru ea.

— Mulţumesc! a murmurat Emery, apoi a ridicat privirea şi s-a uitat la Luc. Situaţia a fost cam haotică după aceea. Ştii cum a fost. Am ajuns pe stradă şi Luc m-a luat la el.

Am fost cuprinsă de uimire.

— Te-a luat la el…

Luc a dat din cap, în vreme ce degetele lui băteau în continuare în spatele umărului meu.

— Aşa sunt eu, filantrop.

— Acelaşi lucru l-a făcut şi pentru Kent, a adăugat Emery, oprindu-şi degetele pe furculiţă. Şi el şi-a pierdut familia şi nu a avut unde să se ducă, până l-a găsit Luc.

Informaţia aceasta era neaşteptată pentru mine, pentru că nu avusesem impresia că Luc ar fi genul filantropist, dar, mai important decât atât, Luc şi Emery păreau să fie cam de aceeaşi vârstă. Cum Dumnezeu se aflase Luc în poziţia de a lua pe cineva la el pe când avea cincisprezece ani?

Doar dacă nu minţea în legătură cu vârsta.

— Emery e de-o vârstă cu mine, a replicat Luc, făcându-mă să tresar puternic. Şi eram mai mult decât capabil s-o ajut.

Îi priveam profilul cu ochi mijiţi. Serios. Era ca şi cum se afla în capul meu, fiindcă ştiam al naibii de bine că nu pusesem întrebarea aia cu glas tare. Stai! Aşa stăteau lucrurile?

Nu. Nu auzisem niciodată că un luxen poate face asta.

Pe buze i-a apărut o jumătate de zâmbet când s-a uitat la mine. Privirile ni s-au intersectat şi efectul a fost instantaneu. Totul în jur s-a estompat şi am rămas doar noi şi senzaţia asta… de cădere. Nu îmi puteam lua ochii de la el când senzaţia asta a ieşit în forţă la suprafaţă.

Am mai fost aici.

Mi s-a oprit respiraţia şi un val de frisoane mi-a învăluit pielea. Gândul acesta nu avea niciun sens. Nu mai fusesem cu el aici înainte.

Luc a inspirat rapid şi s-a mişcat fără ca eu să observ. Era mai aproape de mine. Respiraţia lui caldă mi-a dansat pe obraji, apoi pe gură. Buzele acelea frumos desenate s-au desfăcut şi acum chiar aş fi

vrut să am aparatul de fotografiat la mine. Şi… nu puteam să nu mă întreb cum ar fi să simt buzele acelea – ce gust ar avea –, pentru că acel scurt sărut-care-nu-fusese-sărut nu îmi spusese ce voiam să ştiu.

— Ce se întâmplă în capul ăsta al tău? m-a întrebat el încet.

Strânsoarea aceea, care părea că se născuse din atmosfera încordată, s-a dus. Am ieşit din starea respectivă tresărind, gata să mă lovesc de fereastră. Ce se întâmpla în mintea mea? Nimic, doar prostii… o grămadă de prostii.

Privirea mi s-a îndreptat rapid în cealaltă parte a mesei. Heidi şi Emery se uitau la noi ca şi cum ar fi privit un reality show groaznic, dar captivant.

Obrajii mi-au explodat de fierbinţeală şi am ajuns la concluzia că privitul mesei e o chestie super. Inima îmi bubuia cu putere. Ce Dumnezeu era în capul meu? Luc era atrăgător. Cu toată sinceritatea, era cu adevărat frumos şi, aparent, avea şi o urmă de generozitate în el. Cumva, avusese grijă de Emery şi de Kent când aveau mai multă nevoie şi îl văzusem cum se purtase cu Chas la club, dar nici măcar aşa nu eram sigură că îl plac.

Nu eram sigură nici măcar dacă el mă place pe mine.

Din fericire, mâncarea a venit exact în acel moment şi m-am concentrat să-mi îndes în gură cât mai multe gofre omeneşte posibil, în timp ce Heidi şi Emery discutau între ele. Eu tăceam, la fel şi Luc, dar fiecare părticică din mine era dureros de conştientă de fiecare mişcare a lui. Când ridica paharul sau când tăia din omleta pe care şi-o comandase. Se mişca, iar eu îi simţeam mirosul acela de pin, de pădure, şi când vorbea, timbrul adânc al vocii sale îmi stârnea ecouri prin vene. Când am terminat de mâncat, toţi muşchii din corp îmi erau înţepeniţi şi dureroşi. Aveam impresia că alergasem la maraton când am ieşit din restaurant.

Am rămas puţin mai în spate, ca să le ofer puţin spaţiu lui Heidi şi lui Emery, care o luaseră înainte. Luc se părea că are aceeaşi idee, pentru că şi-a făcut picioarele lungi să încetinească, continuând să meargă alături de mine.

Să merg alături de Luc era… interesant.

Oamenii aveau două tipuri de reacţie când se apropiau de el. Fie îl ocoleau de la distanţă, gata să iasă pe stradă ca să evite să treacă pe lângă el, fie rămâneau uimiţi la vederea lui. Se uitau în treacăt la el, apoi îşi întorceau iar privirea, ca şi cum nu-şi puteau lua ochii de la el. Cu ochelarii lui de soare şi cu lentilele lui de contact, nimeni n-ar fi putut să spună cine e, după înfăţişare, însă se simţea vibraţia aceea pe care o emitea, chiar şi aşa, mergând lejer.

Nu am vorbit până nu am ajuns în apropierea intrării în garaj. Luc a alunecat uşor în faţa mea şi s-a oprit astfel încât să stăm lângă clădire, departe de fluxul pietonal.

Inima îmi tresălta cu putere când am ridicat capul spre el.

— Ai nevoie de ceva?

— Am nevoie de o mulţime de lucruri, a replicat el, şi căldura m-a invadat ca o cascadă, fiindcă mintea mi s-a prăbuşit direct în canalizare. Zâmbetul care i s-a ivit pe buze m-a făcut să mă întreb cât de evidente erau pentru el gândurile mele.

— Se pare că într-adevăr se plac.

— A!

M-am uitat pe lângă el. Heidi şi Emery intraseră deja în parcare.

— Cred că da.

— Ştii ce înseamnă asta?

— Că vor începe o relaţie?

Luc a râs şi a intrat în parcare.

— Că ne vom vedea mai des.

— Asta nu am de unde s-o ştiu.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Eu ştiu.

Mi-am înclinat capul pe o parte şi am ridicat o sprânceană.

— Cred că te înşeli.

— Hmm! a murmurat el, uitându-se spre stradă când o maşină a trecut claxonând.

A mai trecut o clipă, după care a întors capul spre mine. Chiar şi cu ochelarii de soare îi simţeam intensitatea privirii.

— Nu mă placi, nu-i aşa, Evie?

Francheţea întrebării lui era tulburătoare.

— Nu ai fost chiar amabil cu mine când ne-am întâlnit prima oară. Cum ar fi, chiar deloc.

— Nu am fost, a încuviinţat el.

Am aşteptat să văd dacă mai adaugă ceva şi, când am văzut că nu mai spune nimic, am oftat, iritată.

— Uite ce e, aş putea să intru în detalii extinse despre toate semnalele aruncate de tine, dar chiar nu cred că merită efortul. Nici tu nu pari să mă placi, Luc.

— Eu te plac, Evie. A ridicat mâna cu o repeziciune şocantă şi mi-a prins o şuviţă de păr, adăugând: Mult de tot.

Mi-am smuls părul din mâna lui.

— Nu mă cunoşti destul de bine ca să mă placi, iar dacă mă placi, ai un fel groaznic de a o arăta. Groaznic!

S-a apropiat cumva mai mult şi, nici măcar nu ştiu cum, dar când a vorbit, vocea lui mi-a stârnit fiori pe şira spinării, într-un fel ciudat de plăcut.

— Ai fi uimită şi iar uimită de tot ce ştiu eu.

Mi-am stăpânit impulsul de a mă retrage.

— Şi ţi-am spus deja. Nu relaţionez prea bine cu oamenii.

— Faptul că nu relaţionezi bine cu oamenii e o scuză de rahat, am ripostat eu şi am dat să trec pe lângă el, dar mi-a venit brusc o idee.

M-am oprit şi m-am uitat iar la el.

— Ai fost azi-noapte în casă la mine?

Jumătatea aceea de zâmbet s-a mai întins un pic.

— Dacă aş fi fost la tine azi-noapte, ai fi ştiut sigur.

Mi s-a strâns stomacul, ca şi cum m-aş fi aflat prea aproape de marginea unei prăpastii.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

Luc a deschis gura, iar eu am ridicat mâna.

— Nu *vreau* să ştiu ce înseamnă asta.

Şi-a lăsat bărbia în jos.

— Cred că ştii exact ce înseamnă.

Cred că ştiam, dar nu despre asta era vorba.

— De ce mă întrebi dacă am fost în casă la tine azi-noapte? m-a întrebat el.

Am vrut să-i spun că nu contează, dar m-am oprit. M-am trezit că vreau să-i spun – să spun şi eu cuiva, să văd dacă şi el, ca şi Zoe, crede că a fost doar imaginaţia mea.

— Azi-noapte, când eram acasă, am auzit o bufnitură la parter, şi când am coborât să mă uit…

— Tu auzi un zgomot ciudat în casă şi te duci acolo să te uiţi?

— Ce-ar fi trebuit să fac? Să sun la poliţie şi să spun: „Alo, domnule poliţist, am auzit un zgomot jos. Puteţi veni să verificaţi?"

— Da, a spus el. Dacă nu eşti echipată cu o puşcă, ceea ce ar fi posibil, datorită Sylviei, nu te duci jos.

Am clătinat din cap.

— În fine! M-am dus jos şi uşa din spate era deschisă, deşi ştiu al naibii de bine că închisesem şi încuiasem uşa aia. Şi cum stăteam acolo, am *simţit* că e ceva în spatele meu, dar când m-am întors, nu era nimeni. Pe urmă, uşa din spate s-a trântit.

Totul s-a schimbat la Luc în clipa aceea. Tonul glumeţ al vocii şi arcuirea gurii lui dispăruseră.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Uşa… de la biroul mamei era deschisă, şi e întotdeauna încuiată. Întotdeauna.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul şi am simţit miros de gaze de eşapament.

— Una dintre prietenele mele, Zoe, chiar a venit pe la mine şi cred că i s-a părut că reacţionez exagerat, dar eu ştiu ce am văzut. Ce am auzit şi ce am…

— Ce ai… a spus el încet.

M-am rezemat de zidul clădirii şi m-am uitat în altă parte.

— Am simţit… jur că am simţit că mă atinge cineva.

Am aşteptat să spună ceva enervant, dar când am văzut că nu spune, am inspirat repede.

— Mama a intrat în birou azi-noapte, când a ajuns acasă, aşa cum face mereu, dar n-a spus că ar fi fost ceva în neregulă. Dacă ar fi lipsit ceva sau ar fi fost ceva deranjat de la locul lui, cred că mi-ar fi spus. Adică m-ar fi întrebat dacă am fost în birou.

Luc se uita fix la mine.

— Ştiu că Zoe crede că eu am lăsat uşa deschisă, dar ştiu sigur că nu am lăsat-o. Trebuie să fi fost un luxen. Cum altfel s-ar putea mişca cineva aşa de repede, ca să nu-l văd? Ştiu că sună bizar, dar…

— Nu.

Linia obrazului lui era aspră ca şi tonul lui.

— Dacă tu crezi că cineva a fost în casă la tine, Evie, înseamnă că cineva a fost acolo.

Inima mi-a tresăltat cu putere. Era plăcut şi în acelaşi timp tulburător să am pe cineva care mă crede.

— Dar n-ai văzut pe nimeni, nu?

Am clătinat din cap.

— Cum ţi-am spus, s-a mişcat foarte repede. Dar de ce să intre un luxen în casa mea, să nu ia nimic şi apoi să plece?

Luc nu a răspuns câteva momente lungi.

— Ei, asta e întrebarea momentului, nu?

Am dat din cap.

— Dar ştii care întrebare e mai importantă? m-a întrebat el. Dacă un luxen chiar a fost acasă la tine şi, de fapt, a luat ceva? Ai spus că uşa de la biroul Sylviei era deschisă, dar în mod normal e încuiată.

— *Întotdeauna* e încuiată.

Mi-am îndreptat privirea spre el.

— Dar ea de ce să nu-mi spună?

Luc nu a răspuns câteva momente lungi, iar când a vorbit, nu mi-a răspuns la întrebare. A pus o altă întrebare:

— Cât de bine crezi tu că o cunoşti pe Sylvia Dasher?

Capitolul 14

Numărul de miercuri al ziarului local era plin de articole despre ce se întâmplase cu Colleen şi dispariţia Amandei.

Crimă.

Răpire.

Reporterii speculau făţiş că fusese atacul unui luxen – atacul unui luxen neînregistrat – şi că tot luxenul acela se afla şi în spatele dispariţiei Amandei. Nu spuneau de ce cred asta, dar se părea că pentru ei nu e important. Erau deja convinşi.

Când am ajuns la şcoală mai târziu în dimineaţa aceasta, maşinile reporterilor de la toate posturile importante erau parcate în faţa şcolii şi reporterii îi asaltau pe elevi să le ia interviuri când coborau din autobuze.

Toată ziua mi s-a părut aiurea. În pauza de prânz, până şi James era abătut. Îmi imaginam că aşa o să fie o vreme. Nimeni nu avea vreo veste de la Amanda şi, fără ca cineva să o spună, îmi dădeam seama că toată lumea se temea de ce e mai rău.

Că va sfârşi cum sfârşise Colleen.

Mama îmi dăduse mesaj şi îmi spusese că o să ajungă târziu acasă, aşa că rămâneam de capul meu. După toate câte se întâmplaseră săptămâna trecută, asta însemna că mintea mea lucra suplimentar şi în ultimele 24 de ore fusesem obsedată de întrebarea pe care mi-o pusese ieri Luc, iar acum, când am intrat în casa tăcută, întrebarea aceea a revenit în forţă. De ce m-ar întreba aşa ceva despre mama?

De ce nu îl întrebasem pe el?

Fiindcă săptămâna asta aflasem din surse sigure o mulţime de lucruri pe care nu le ştiam despre mama sau tata. Nu avusesem idee că lucraseră pentru Daedalus… La naiba, nu ştiusem nici măcar că luxenii făcuseră din planeta asta o casă dulce casă de câteva decenii.

Mama era o găleată plină cu secrete.

Mi-am aruncat cheile şi geanta pe masa din living şi m-am cutremurat când am stat în acelaşi loc în care azi-noapte simţisem *prezenţa* aceea în spatele meu. Cineva fusese aici şi intrase în biroul mamei.

De ce?

Poate era inutil să mă gândesc la asta, dar tot era mai bine decât să mă gândesc la ce se întâmplase cu Colleen şi la ce s-ar fi putut întâmpla cu Amanda. Erau lucruri la care nu voiam să mă gândesc când eram singură acasă.

Am traversat livingul şi m-am dus în holul de la intrare. Lumina strălucitoare pătrundea prin toate ferestrele şi toate erau la locul lor, dar acum casa mi se părea că arată ciudat.

Adumbrită cumva.

Uşile din sticlă erau închise şi o draperie albă şi groasă acoperea micile pătrate de geam. Nu fusesem niciodată în biroul mamei. N-avusesem niciodată motiv. Din partea mea, putea să şi locuiască cineva acolo.

Mi-am muşcat buza de jos, am întins mâna şi am apucat mânerul auriu mat şi rece. L-am răsucit. Uşa era încuiată, ca de obicei.

Ar fi fost frumos să am şi eu abilitatea aia a luxenilor în clipa asta.

— Stai puţin! am şoptit eu.

Luc avea talentul ăsta extraordinar de a intra prin efracţie. El ar fi putut pătrunde cu uşurinţă în birou.

Dar, pe bune? Să-i cer să facă asta? Nici măcar nu ştiam cum să iau legătura cu el.

De fapt, ştiam cum s-o fac. Existau două posibilităţi.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am dus în living, unde era geanta. Am scos telefonul din buzunarul de sus, ignorând vocea aia micuţă din cap care mă întreba ce naiba vreau să fac. Am apăsat pe al doilea contact pe care îl aveam în telefon.

Heidi a răspuns la al treilea ţârâit.

— Hei, fato, care-i treaba?

— Ăăă, nimic. Mă întrebam dacă Emery e cu tine?

A urmat o mică tăcere.

— Da, e chiar lângă mine.

— Ştiu că o să sune aiurea, dar aş putea vorbi cu ea un moment?

Mi-am cuprins burta cu braţul şi am început să mă plimb prin cameră.

— E legat de Luc?

Am fost gata să mă împiedic.

— Ce? De ce întrebi asta?

— Altfel de ce m-ai suna să vorbeşti cu Emery?

Avea dreptate, dar tot am minţit:

— Ar putea exista tone de motive pentru care aş vrea să vorbesc cu ea. Cum ar fi ziua ta, care se apropie. Poate vreau să plănuiesc ceva cu ea!

— Ziua mea e în aprilie, Evie. E abia septembrie.

— Mda, am lungit eu cuvântul. Vreau să planific din timp.

— Îhî! a replicat ea. Deci e vorba de Luc?

Am oftat şi mi-am dat ochii peste cap.

— Da, dar nu în felul în care crezi tu.

— Sigur.

A râs.

— Stai o clipă.

Înainte să apuc să răspund, Emery a fost la telefon.

— Cu ce pot să te ajut?

Ce Dumnezeu făceam? Habar n-aveam, dar am început iar să mă plimb şi să dau din gură:

— Ştiu că o să sune aiurea, dar mă întrebam dacă ai putea să…

M-am întrerupt, oprindu-mă în faţa canapelei.

Pernele erau la locul lor, dar eu nu o vedeam decât pe mama cum dă o pernă la o parte, scoate o puşcă… şi îndreaptă puşca aia spre Luc.

— Dacă aş putea să ce?

Am strâns tare din ochi şi am clătinat din cap.

— Mă întrebam dacă ai putea să-mi dai – m-am crispat – numărul lui Luc.

— Da, a răspuns ea imediat. O pun pe Heidi să ţi-l trimită prin mesaj.

Am vrut să-i spun că ar fi perfect, dar m-am oprit. Încă o dată, ce naiba făceam? Pe lângă faptul absolut nebunesc că mă pregăteam să-l sun pe Luc şi să-l invit acasă la mine ca să mă ajute să intru în biroul mamei, cum mi-aş fi dat seama dacă lipseşte ceva? Eu nici măcar nu ştiam cum arată biroul pe dinăuntru. Ce puteam să găsesc, când eu nici nu ştiam ce caut?

Dar tot voiam să intru.

— Mai eşti acolo, Evie? m-a întrebat Emery.

Am dat din cap, după care mi-am rotit ochii, fiindcă, normal, nu putea să mă vadă.

— Da, mai sunt. Doar că… nu ştiu de ce îţi cer numărul lui. Aveam nevoie de ajutor la o chestie şi mi-ar fi fost de folos… talentele lui speciale, dar nu… nu-l cunosc chiar atât de bine, aşa că probabil a fost o idee proastă. Îmi pare rău că v-am deranjat!

— Nu ne deranjezi. Mi s-a părut că şi-a schimbat poziţia, după care am auzit-o spunând încet: E totul OK?

Pe buze mi-a apărut un zâmbet slab. Era drăguţ din partea ei să mă întrebe.

— Da, totul e OK. Doar eu mă port prosteşte.

— Bine, deci acum e rândul meu să par aiurea, dar ascultă-mă! Nu ştiu la ce ai nevoie de ajutor, dar indiferent despre ce e vorba, Luc te va ajuta, a spus ea. Poţi să ai încredere în el. Dintre toţi oamenii pe care i-ai cunoscut vreodată, în el poţi să ai cea mai mare încredere.

***

Heidi mi-a trimis prin mesaj numărul lui Luc şi am ajuns să mă uit la mesajul acela cinci minute încheiate, incapabilă să mă hotărăsc să-l sun. Chiar simţeam că e ceva în neregulă cu mine, pentru că o parte uriaşă din mine avea încredere în ceea ce îmi spusese Emery, în ciuda tuturor celorlalte lucruri care indicau altceva.

Nu aveam niciun motiv întemeiat să cred ce îmi spunea ea.

Îl întâlnisem pe Luc cu doar şase zile în urmă, iar astea şase zile fuseseră foarte grele, dar, într-un fel, aveam senzaţia că îl cunosc de mai mult timp, iar ăsta nu era, probabil, un lucru bun.

Telefonul mi-a sunat pe neaşteptate şi eram gata să-l scap din mână. Pe ecran a apărut un număr necunoscut, cu prefixul local. Mi-a luat câteva secunde să recunosc vag numărul.

— Băga-mi-aş! am şoptit, făcând ochii mari.

Era numărul lui Luc. Emery îl sunase, desigur, şi îi spusese că îi cerusem numărul.

Mi-am încreţit faţa, am strâns din ochi şi am chiţăit:

— Alo?

— Aşadar, am primit un mesaj interesant de la Emery, s-a auzit vocea aceea profundă, care mi-a făcut stomacul ghem. Zicea că i-ai cerut numărul meu.

De ce făcusem asta? De ce răspunsesem la telefon?

— Da.

— Şi zicea că vrei să te ajut cu ceva, a continuat el. Dar asta a fost acum cinci minute, nu mi-ai dat mesaj şi nici n-ai sunat, aşa că mor de curiozitate!

M-am dus la canapea, m-am trântit pe ea şi am închis ochii.

— Am avut un moment de nebunie temporară.

Luc a râs.

— Cred că ar trebui să mă simt jignit de afirmaţia asta.

— Probabil, am mormăit eu, apăsându-mi fruntea cu degetele. Nu trebuia să mă suni. Chiar aş prefera să uiţi că i-am cerut numărul tău.

— Ei, asta n-o să se întâmple.

— Super! Am oftat, adăugând: Nu puteai să mă minţi?

— Pe tine nu te-aş minţi niciodată, a răspuns el fără să ezite o secundă.

M-am încruntat.

— De ce spui chestii de-astea?

— De care?

— De-astea…

Era greu de exprimat în cuvinte.

— Nu contează.

A oftat.

— La ce îţi trebuie ajutor, Evie? Spune-mi! Lumea este o scoică şi eu sunt perla ta.

M-am încruntat şi mai tare.

— N-are niciun sens.

— Are sens perfect.

— Vreau să-ţi spun că mi-am dat ochii peste cap aşa de tare, că mi-au căzut pe gât.

Râsul cu care mi-a răspuns îmi trăgea în sus colţurile gurii.

— Spune-mi cu ce vrei să te ajut!

M-am rezemat de spătarul canapelei şi am oftat iar, adânc.

— Voiam să intru în biroul mamei, să văd dacă e acolo ceva care ar putea explica de ce a intrat cineva luni în casă, dar nici măcar nu ştiu ce ar trebui să caut.

— Şi te-ai gândit că aş putea să ştiu eu?

La celălalt capăt al firului s-a auzit o uşă închizându-se.

— Nu. M-am gândit că tu ai putea să descui uşa, din moment ce ai talente speciale, potrivite persoanelor cu tendinţe infracţionale.

— Pot să descui uşa.

— Ştiu, dar ar fi inutil, pentru că n-aş şti ce să caut. Nu sunt detectiv. N-am fost niciodată în camera aia.

Mi-am ridicat picioarele pe canapeluţă. Dacă m-ar fi văzut mama, mi le-ar fi zburat imediat de acolo.

— A fost un plan stupid şi e vina ta.

— Cum de e vina mea lipsa ta de creativitate detectivistică?

— Pentru că tu mi-ai zis… Mi-am îngroşat vocea: „Cât de bine o cunoşti pe Sylvia Dasher?” Iar acum am devenit paranoică. Asta e vina ta.

— Eu cred că a fost o întrebare foarte validă.

Era, şi asta mă irita. Luc avea dreptate. Credeam că o cunosc pe mama, dar credeam că îl cunosc şi pe tata, şi era clar că nu îl cunoscusem deloc.

— Am o întrebare şi mai bună pentru tine, mi-a spus el.

— Vai, ce bine! Abia o aştept!

Râsul lui uşor m-a iritat peste măsură.

— De ce crezi că o să găseşti ceva în birou?

Încordarea mi s-a strecurat în muşchi.

— Dacă cineva a fost aici, un luxen, el sau ea a fost în biroul acela.

M-am gândit la ce îmi spusese mama despre lucrurile în care fusese implicat tata înainte să moară.

— Trebuie să fie acolo ceva.

— Eşti sigură că ăsta e unicul motiv? Când n-am răspuns, el a insistat: Sau crezi că e posibil să fie acolo ceva ce îţi ascunde?

Am închis ochii, am inspirat, dar nu mi-a făcut mai bine. De unde ştia el asta? Că, de când îmi povestise de tata, mă întrebam dacă nu mai e şi altceva ce nu-mi spusese.

— Asta e, a rostit el încet. Pune punctul pe i!

Nu am zis nimic. Nu puteam.

— Şi poate că, în sinea ta, ştii că sunt anumite lucruri cu care pot să te ajut.

Vocea lui era blândă, persuasivă.

— Lucruri pe care Sylvia încă nu ţi le-a spus. Lucruri pe care nici nu ţi le va spune.

Am deschis ochii.

— Lucruri cum ar fi?

— Nu voi veni acolo să deschid o uşă care nu te va duce nicăieri, a spus el. Dar dacă vii mâine la club, după ore, vei găsi o mulţime de uşi deschise care te vor duce undeva.

Capitolul 15

— Aşadar.

Heidi s-a trântit pe scaunul de lângă mine cu un teanc de hărţi ale Europei de Est în braţe.

Eram cu toţii la bibliotecă, la ora de engleză, adunându-ne cărţi de studiat pentru referat. Nu aveam idee ce face cu hărţile. Eram sigură că referatul ei este despre Alexander Hamilton4.

— Te-a ajutat Luc cu ce aveai nevoie aseară?

Zoe a ridicat capul dintr-o carte groasă şi şi-a arcuit o sprânceană.

— Poftim?

I-am aruncat lui Heidi o privire, dar ea m-a ignorat. Am oftat.

— Îţi aduci aminte că ţi-am povestit de un tip, Luc?

— Da, tipul care ţi-a intrat în casă şi a topit o puşcă.

Zoe a închis încet cartea, păstrându-şi arătătorul între pagini.

— Ai fost cu el aseară?

— Nu, am şoptit eu, aplecându-mă în faţă. I-am cerut numărul, pentru că voiam să mă ajute la ceva, la care era nevoie de… talentele lui.

Zoe a ridicat din sprâncene.

— Creierul meu tocmai a luat-o într-o cu totul altă direcţie.

— Şi al meu.

Heidi a râs, netezind cu mâna hărţile.

— Dumnezeule! Nu.

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe April trecând pe lângă masa noastră. S-a oprit la câţiva metri de noi. Am început să vorbesc şi mai încet:

— Voiam să intru în biroul mamei şi uşa era încuiată. Iar el putea să mă ajute cu asta.

Zoe s-a uitat la mine o clipă, după care şi-a dat o buclă de pe faţă.

— OK. Am mai multe întrebări. L-ai invitat la tine acasă?

— Nu. Nu i-am dat eu mesaj.

M-am întors spre Heidi.

— Dar cineva i-a spus că i-am cerut numărul de telefon.

---

[4] Politician, om de stat, finanțist și intelectual american, fondator al Partidului Federalist din SUA și considerat părintele fondator al Statelor Unite ale Americii (1757-1804) (n. red.).

Heidi a ridicat din umeri.

— Nu eu.

— Ştiu, i-am răspuns sec. Şi de ce ai hărţi cu Europa de Est?

S-a uitat în jos la teancul ei şi a oftat.

— Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc în Europa.

— Dar tu ar fi trebuit să lucrezi la referatul despre Alexander Hamilton, am argumentat eu.

Zoe a pocnit din degete, atrăgându-mi atenţia.

— Concentrează-te! De ce vrei să intri în biroul ei?

— E o poveste destul de complicată.

— Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat luni seară?

Heidi şi-a încreţit fruntea.

— Ce s-a întâmplat luni seară?

I-am povestit repede cum mi s-a părut că fusese cineva în casă şi că intrase în biroul mamei.

— Aşa că m-am gândit că Luc mă poate ajuta să intru în birou.

— Ţi s-a părut că a intrat cineva în casă? a şoptit Heidi, cu ochii mari.

— Nu am văzut pe nimeni şi uşile erau încuiate, a adăugat Zoe, după care a ridicat mâinile în sus când m-am încruntat la ea. Nu că nu te cred. Doar că nu exista niciun semn că ar fi fost cineva acolo.

Heidi s-a rezemat de spătar.

— E sinistru rău, mai ales cu tot ce s-a întâmplat cu Colleen şi Amanda!

— Da, chiar e.

Am inhalat mirosul de cărţi mucegăite şi de aer stătut.

— Când a venit mama acasă, n-a spus că ar fi ceva aiurea în birou, dar…

Detestam ce urma să spun.

— Dar nu ştiu dacă mi-ar fi spus dacă observa ceva, ştiţi? Nu cred că… o cunosc cu adevărat. Adică, o cunosc, fiindcă e mama mea. Normal. Dar, în acelaşi timp, e clar că nu o cunosc. Ştiu că nu pare să aibă sens.

Zoe a tăcut, cu privirea serioasă.

— În legătură cu ce crezi că te minte?

— Nu ştiu. Vreau să zic, cineva a fost sigur în casă, iar toată chestia aia cu ea şi cu tata, care îl cunosc pe Luc. Pur şi simplu mă gândesc… mă gândesc că e mai mult de atât.

Îmi era greu să le explic fără să dau pe goarnă toate secretele şi aş fi vrut să le spun, dar instinctul îmi spunea că există anumite chestii pe care chiar trebuie să le păstrez pentru mine.

— În fine, Luc nu a venit aseară, dar…

Cineva ne-a atenţionat să facem linişte.

Zoe a ridicat capul şi l-a ţintuit cu o privire întunecată pe un suflet nefericit de undeva, din spatele meu.

— Dar ce?

Mi-am încleştat degetele pe marginea cărţii.

— Eu cred că Luc ştie ceva despre tata şi mama.

Şi *despre mine*, a şoptit o voce ciudată în capul meu. M-am cutremurat şi am ignorat-o.

— A cam insinuat că ştie şi că o să-mi spună.

În fine, bănuiesc că asta a vrut să spună, în felul ăla al lui enervant de misterios.

Mi s-a părut că Zoe e surprinsă, dar faţa ei a devenit inexpresivă atât de repede, că probabil doar mi s-a părut.

— Ce ar putea el să ştie? m-a întrebat ea.

— Nu ştiu.

M-am uitat la cele două fete.

— Dar o să aflu.

L-am întâlnit pe James în timp ce mă îndreptam spre maşină.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat el. Eu mor de foame, aşa că m-am gândit să-ţi fac o plăcută favoare şi să te laşi să mă însoţeşti în excursia pe care o voi face ca să găsesc cel mai suculent şi mai gros hamburger pe care îl poate oferi acest frumos oraş.

Am râs, apoi mi-am scos ochelarii de soare şi mi i-am pus la ochi.

— Mi-ar plăcea, dar am ceva de făcut. Poate mâine? Sau sâmbătă? Am auzit că petrecerea lui Coop s-a anulat.

— Şi eu am auzit la fel. O face săptămâna viitoare. Cred că nu a avut dispoziţia necesară… după cele întâmplate.

Colegele moarte sau dispărute înăbuşiseră cumva cheful de distracţie.

— Am mai auzit şi că tu ai planuri azi după ore, a spus el, oprindu-ne lângă maşină. Te duci la clubul ăla.

Fir-ar!

— Care dintre ele a turnat?

El şi-a încrucişat braţele.

— De la mine n-o să scoţi nimic!

Le spusesem amândurora că am de gând să mă duc la club, însă acum regretam.

— Dacă ştiai ce vreau să fac, de ce m-ai mai invitat să fac altceva?

— Am crezut că aş putea să te distrag cu un hamburger.

S-a dat la o parte şi eu m-am apropiat de portiera maşinii.

— Crezi că e o chestie inteligentă să te duci iar acolo?

Nu. Nu credeam deloc că e inteligentă chestia.

— Vreau să zic, ştiu că nu ai nimic cu luxenii, dar acolo erau o tonă de luxeni neînregistraţi. Pe urmă, mai e şi ce s-a întâmplat cu Colleen, iar Amanda e tot dispărută… Şi-a dres glasul: Iar tipul ăla, Grayson, m-a băgat în sperieţi.

Dacă lui i se părea Grayson de speriat, ceea ce şi era, era bine că nu îl cunoscuse pe Luc.

— Şi când tipul ăla cu părul albastru m-a dus acasă, am crezut că ai fost răpită sau ceva.

Am strâns din buze. Luc *chiar* încercase să mă răpească, iar faptul că eu mă duceam acum de bunăvoie la club părea şi mai idiot.

— Vai, îţi faci griji pentru mititica de mine? am glumit eu, şi l-am lovit uşor cu pumnul în braţ. O să fie OK.

— Aha! Bine. O să mă duc să mănânc singur hamburgeri zemoşi făcuţi pe grătar. A dat să se întoarcă, după care s-a oprit, adăugând totodată: Pot să te întreb ceva?

— Sigur, am răspuns, deschizând portiera.

— Eşti cumva… îmbârligată cu cineva de acolo?

— Ce?

Am aruncat geanta pe scaunul de lângă şofer şi m-am întors cu faţa la el.

— Cum ar fi, dacă sunt interesată de cineva? De Luc?

James a dat din cap.

Am râs, dar râsul meu suna aiurea chiar şi pentru urechile mele.

— N-ai avut ocazia să îl cunoşti, dar dacă l-ai fi cunoscut, ţi-ai fi dat seama cât de ridicolă e întrebarea.

Era doar parţial adevărat. Cum aş putea să fiu atrasă de Luc? Nu eram, dar… eram. Şi, când ar fi trebuit să fiu îngrijorată că mă duc la clubul acela, nu eram, şi nici măcar nu puteam să explic de ce. Nu avea sens, cu atât mai mult cu cât îi promisesem mamei că nu o să mă mai duc acolo, o făcusem pe Heidi să jure că nu se mai duce nici ea şi eu de la bun început nu mai voiam să mă duc acolo. Nu puteam să spun exact, dar aveam o senzaţie ciudată de… de ce? Siguranţă? Familiaritate?

Aveam mari şanse să-mi pierd minţile.

El a ridicat o sprânceană.

— El e… e luxen, nu?

Când am dat din cap, şi-a ferit privirea, după care s-a uitat iar la mine.

— Doar să ai grijă, Evie! Colleen era în clubul ăla când a dispărut, iar acum a dispărut şi Amanda. Am senzaţia că e, nu ştiu, începutul a ceva.

În timp ce mă îndreptam spre uşile roşii de la Foretoken, aveam senzaţia că mă pregătesc să fur ceva valoros dintr-un magazin de lux. Ca şi cum ar fi urmat să ascund sub tricou un parfum care valorează cât o maşină.

Nu că aş fi cunoscut senzaţia asta, dar îmi imaginam că un hoţ din magazine simte acelaşi amestec de nelinişte şi surescitare care mă copleşea pe mine în clipa asta.

Unei părţi uriaşe din mine nu-i venea să creadă că fac asta. Aseară nu îi spusesem lui Luc că o s-o fac. Din partea lui, putea să nici nu fie acolo.

Ştiam asta, şi totuşi, eram acolo.

Am inspirat rapid şi am ridicat mâna, dar înainte să ating uşile roşii, una dintre ele s-a deschis. Mi-am înăbuşit un strigăt şi am făcut un pas înapoi. Mă aşteptam să fie Clyde. Dar nu cu el mi s-a umplut privirea.

Luc stătea chiar la intrarea în Foretoken.

Nu era îmbrăcat complet.

Adică nu avea tricou pe el.

Şi era o groază de piept gol în faţa mea – piept gol şi abdomen gol.

Creierul mi s-a cam defectat. Nici măcar nu ştiam unde să mă uit. Nu trebuia să mă uit deloc, dar nu mă puteam abţine. Voiam să mă uit şi voiam să am aparatul de fotografiat în mână, să fac o fotografie acelor… unghiuri.

Blugii lui aveau fermoarul tras, dar nasturele era desfăcut şi atârnau indecent de jos – adică aşa de jos, că probabil erau ţinuţi acolo de puteri extraterestre. Avea genul ăla de muşchi pe şolduri care formează adâncituri. Nici măcar nu ştiam cum se cheamă, dar, frate, băi frate, ce le mai avea! Era şi o urmă fină de păr care dispărea sub blugii ăia.

Un val de căldură mi-a izbit obrajii când am ridicat privirea mai sus, spre abdomen – unde avea pătrăţele o groază, fiecare dintre ele bine tăiat şi definit. Pieptul îi era sculptat, şi când a ridicat braţul, sprijinindu-şi mâna de cadrul uşii, sus, m-am uitat, puţin ameţită, cum muşchii de pe coaste i s-au mişcat şi au flexat într-un mod foarte interesant.

Luc era… băga-mi-aş, era *beton!*

Îmi dădusem seama că e în formă, bazându-mă pe puţinele şi scurtele momente când îi atinsesem *din greşeală* abdomenul sau pieptul, dar ce mă gândeam eu că are nici nu se compara cu ce avea în realitate.

Nu e real!

Asta îmi tot spuneam când privirea mi-a coborât din nou în jos, spre urma aceea interesantă de păr. Corpul lui nu era real. Era doar o mască pe care o purta luxenul. Luc arăta în realitate ca o meduză în formă de om. Corpul acesta… atât de frumos, nu era real.

Nu m-a ajutat cu nimic să gândesc aşa.

Deloc.

Fiindcă trupul lui părea absolut palpabil şi real.

— Vrei să-mi fac un selfie dintr-ăla scârbos şi flatant cu abdomenul meu şi să ţi-l trimit? m-a întrebat el. Atunci ai putea să te uiţi la mine când vrei, chiar şi când nu sunt acolo.

O, Doamne!

Mi s-au încins obrajii şi m-am uitat repede la faţa lui. Era clar că abia ieşise de la duş. Părul umed i se lipea uşor de frunte şi de tâmple. Fără lentile de contact azi. Ochii lui reveniseră la violetul acela straniu şi frumos.

— Nu mă uitam la tine.

— Pe bune? Fiindcă aveai o privire atât de intensă, încât se simţea ca o atingere. Nu o atingere aiurea. Ştii tu, nu genul ăla cu păpuşi şi cu ani de terapie.

O, Doamne…

— O atingere plăcută. Genul acela plăcut care te trimite la terapie dintr-un cu totul alt motiv, a adăugat el şi s-a dat la o parte, ţinând uşa deschisă.

Am observat că e desculţ.

— Dar putem să ne prefacem că nu te uitai la mine.

— Nu mă uitam, am şuierat, refuzând să mă mai uit la el.

Luc a trecut pe lângă mine.

— Orice te face pe tine să dormi mai bine noaptea, fiindcă să te uiţi la cineva despre care tu crezi că e extraterestru? Vai, ce oroare!

Am răsuflat îndelung, încercând să mă liniştesc.

— Tu chiar *eşti* un extraterestru.

Luc a făcut ochii mari spre mine.

— Nu ştii nimic, Evelyn Dasher!

— Cumva ai citat din *Urzeala tronurilor?*

— Poate, a murmurat el.

— Şi de ce nu ai tricou pe tine? Ai uitat să-l pui?

— Să pui haine pe tine e *greeeu!*

— Aparent e greu şi să te închei la blugi, am mormăit eu şi am roşit iar.

El a râs şi a deschis a doua uşă.

— Tu de ce porţi tricou?

Am trecut pe lângă el şi i-am aruncat o privire urâtă când am intrat în încăperea slab luminată.

— Pe bune, chiar mă întrebi asta?

A săltat uşor dintr-un umăr când a trecut pe lângă mine.

— M-am gândit că e la fel de validă ca întrebarea ta. S-a uitat peste umăr, mergând în faţa mea, apoi a adăugat: Ştii tu. La fel de validă ca oricare întrebare stupidă.

M-am uitat printre gene la spatele lui – la spatele ăla *chiar* frumos! Avea muşchii ăia, de-a lungul coloanei! M-am oprit lângă ringul de dans şi am închis o clipă ochii. Ce făceam?

— A fost o greşeală.

El s-a întors spre mine şi parcă aş fi vrut să nu o facă, pentru că era o adevărată luptă să mă uit mai sus de umerii lui. Nu că şi asta era mai simplu.

— De ce crezi asta?

— De ce?

Am hohotit scurt şi răguşit.

— Te porţi ca un nesimţit.

— Fiindcă am spus că te uitai la mine aşa de evident şi tu ai reacţionat de parcă te-aş fi acuzat că bei sângele copiilor în ziua de Sabat?

Mi-am încreţit nasul şi privirea mi-a alunecat în jos. N-aveam idee ce senzaţii putea oferi pielea lui, dar îmi imaginam că e ca o mătase întinsă peste oţel. *La naiba!* Trebuie să încetez…

El a dat un pas în faţă, făcându-mă să mă îndrept de spate.

— Hai să o luăm de la început! Cu totul. Tu te prefaci că simpla idee de a fi atrasă de mine nu te îngrozeşte, iar eu mă prefac că nu te gândeşti ce senzaţii ar oferi pielea mea sub degetele tale. Hmm? E un plan bun?

Mi-a picat falca şi gâtul mi-a fost cuprins de fierbinţeală. Am făcut un pas spre el, arătându-l cu degetul.

— Nu la asta mă gândesc.

Zâmbetul lui s-a lăţit şi mai mult.

— O încăpăţânată şi o mincinoasă îngrozitor de proastă. Presupun că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Nu mă cunoşti de suficient timp ca să spui ce mincinoasă de rahat sunt.

El s-a întors şi şi-a trecut mâna peste o masă.

— Te cunosc la fel de bine precum te cunoşti tu.

— În fine!

Eram iritată.

— Ştii ce ştiu eu? Ştiu că îţi place să spui rahaturi fără sens doar ca să te auzi vorbind.

Luc a scos un râset adânc, gen ar fi fost plăcut dacă ar fi venit din partea altcuiva.

— La naiba, ce bine mă cunoşti!

— Trebuie să fiu de acord, s-a auzit o voce din spatele meu.

M-am întors şi l-am văzut pe Kent. Nu ştiam de unde apăruse, dar ţinea o sticlă cu apă.

— Sună exact ca acel Luc pe care îl ştiu eu.

— Tu n-ar trebui să fii de acord cu ea!

Luc s-a îndreptat spre zona barului.

— Codul frăţiei, boss! Codul frăţiei!

Kent mi-a făcut cu ochiul când a trecut pe lângă mine.

— A venit singură.

Abia îmi adunasem falca de jos, când mi-a căzut la loc.

— Ai verificat să vezi dacă am venit singură?

— Normal că am verificat, a spus Luc. Doar nu suntem proşti.

Am căscat gura la el.

— Tu mi-ai spus să vin aici. De ce te-ai gândi că o să vin cu cineva?

— Fiindcă data trecută aşa ai făcut, mi-a explicat el. Şi am impresia că nu ştii prea bine de ce ai venit.

Mi-am închis gura la loc.

Luc a început iar să meargă.

— Deci ne asigurăm că nu mai avem surprize.

Kent s-a apropiat de mine.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă în mod oficial. Tu eşti Evie. Eu sunt Kent. Îmi plac plimbările lungi prin cimitire întunecate şi vreau să am o lamă pe post de animal de companie înainte să mor.

Am clipit.

— O lamă?

— E puţin cam obsedat de lame, a intervenit Luc.

— La naiba, da! Cine n-ar fi? Vreau să zic, e ca şi cum Dumnezeu a devenit confuz, ştii? Făcuse deja caii şi oile, şi s-a gândit, hai să le amestecăm, şi voilà… am primit o lamă, a explicat Kent. Al naibii de ta-are! Ai întâlnit vreodată o lamă?

— Nu, am murmurat eu.

— Păcat! În fine, luăm noi ăsta.

Înainte să pot reacţiona, mi-a tras şi rucsacul de pe umăr. A zâmbit când m-am întors spre el.

— Doar până eşti gata să pleci.

— Tu vorbeşti serios? l-am întrebat eu. Ce crezi că ascund acolo? O bombă?

— Niciodată nu poţi fi suficient de prudent! a strigat Luc de pe hol. Iar tu ne-ai ameninţat o dată că o să chemi poliţia.

M-am răsucit şi l-am găsit aşteptându-ne.

— Ţi-am spus că n-aş fi făcut-o! Şi parcă ziceai că o luăm de la început şi că ne prefacem că ne simpatizăm.

— Ne prefacem selectiv că anumite lucruri nu s-au întâmplat.

— Doamne! am gemut eu, simţindu-mă cuprinsă de dezamăgire.

Era limpede că nu are încredere în mine până la capăt şi nu ştiam de ce mă deranja asta, dar mă deranja. Ceea ce era stupid, fiindcă nu era ca şi cum eu aş fi avut încredere în el.

— Credeam că…

Credeam că trecuserăm deja peste toate astea. Frate, era un gând atât de stupid, că nici n-aş fi ştiut cum să încerc să-l explic!

El şi-a mijit iar ochii.

— Ce anume?

Am inspirat adânc.

— Nu îmi place de tine.

Luc a făcut o plecăciune spre mine, aruncându-şi pe frunte o şuviţă de păr.

— Nu te supăra pe el. Niciodată nu eşti în siguranţă în zilele noastre. Vreau să zic, te-ai uitat la ştiri? Chiar ieri, un cunoscut centru comunitar al luxenilor din Denver a fost bombardat.

Nu auzisem asta.

— Cineva a intrat acolo, a pus jos un rucsac, a ieşit şi a aruncat în aer o grămadă de fiinţe nevinovate, inclusiv oameni. Aşa că suntem prudenţi.

Ken şi-a pus rucsacul pe umăr.

— Dar nu ţi-l voi scăpa din ochi.

L-a adus la piept şi l-a strâns în braţe.

— O să fie noul meu prieten.

M-am uitat la el şi la creasta şuie. Părul cred că îi stătea în sus mai bine de douăzeci de centimetri.

— OK.

— Mă gândeam să mergem să vorbim sus, unde e mai confortabil, a intervenit Luc. Vii?

Eu aşa îmi închipuiam că încep majoritatea filmelor de groază, dar ce-o fi, o fi!

Aşa că am oftat, enervată, şi m-am dus după el. Mi-a ţinut uşa care ducea spre scară. Am intrat pe uşă şi am început să urc.

Luc m-a ajuns cu uşurinţă din urmă, iar Kent era fix în spatele lui. Încercând să scap de starea de nelinişte, mi-am târât mâna de-a lungul balustradei.

În mod miraculos, când am ajuns la etaj tăceau. Luc a continuat să meargă, a mai urcat câteva paliere, făcându-mă să mă întreb în treacăt dacă l-ar omorî să-şi pună un ascensor.

Nici măcar cu respiraţia tăiată, când eu mai aveam câteva secunde şi muream, Luc mi-a deschis uşa spre etajul cinci. Holul arăta la fel ca acela de la etajul întâi, numai că era mai larg şi avea mai puţine uşi.

— Eu mă fac nevăzut cu geanta ta.

Kent a trecut pe lângă noi, fluierând în surdină o melodie ce părea un cântec de Crăciun, şi a deschis una dintre uşile de pe hol.

— Să fiţi cuminţi, copii! Să nu faceţi nimic ce eu n-aş face!

Am făcut ochii mari. După ce Kent a dispărut în cameră, Luc a spus:

— Kent este… În fine, e altfel, dar începe să te simpatizeze.

— Mda.

Cu muşchii în flăcări, m-am forţat să pun un picior în faţa altuia până când Luc s-a oprit în faţa unei uşi de lemn. Mi s-a zbătut inima în piept.

— Ce face Chas?

— E mai bine. Mâine o să fie sută la sută recuperat.

— E norocos, am spus eu, şi Luc s-a uitat la mine. Vreau să spun, dacă ar fi fost om…

— N-ar fi supravieţuit atacului, a terminat el în locul meu. Iar dacă ar fi purtat Dezactivatorul, n-ar fi fost capabil să se vindece.

Mi-am mozolit buza de jos, cu ochii în pământ.

— Asta e… camera ta?

— Mai degrabă apartamentul meu.

Apartamentul lui. Exact. Nu era ca şi cum ar avea un dormitor în casa părinţilor lui. Din ce ştiam eu, poate eclozase dintr-un ou pe undeva.

Luc a ridicat braţul şi şi-a dat părul de pe faţă. Privirea mea îi urmărea toate mişcările pielii şi ale muşchilor. Şi-a lăsat mâna jos şi s-a întors spre mine.

Ni s-au întâlnit privirile şi am descoperit că nu pot să mă uit în altă parte. Era ceva fascinant în privirea lui şi, câteva clipe lungi, niciunul dintre noi nu a vorbit. Apăruse un fel de tensiune, aceeaşi tensiune pe care o simţisem când fusesem acolo sâmbătă şi care se împrăştiase pe hol şi mi se lipise de piele ca un fum. Era ca şi cum te aflai în apropierea unei furtuni electrice. Parcă mă aşteptam ca luminile de sus să pălească sau să explodeze.

El şi-a lăsat privirea în jos, întrerupând legătura, apoi a rostit pe un ton coborât:

— Mă bucur că ai venit!

Am clipit.

— Da?

A trecut o clipă. Genele acelea negre, imposibil de dese, s-au ridicat la loc. Ochii de ametist au privit din nou în ochii mei.

— Da. Nu credeam că vei veni.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— M-ai fi învinovăţit dacă nu veneam?

— Nu.

Pe buze i-a apărut un zâmbet ironic, iar mie mi s-au aprins obrajii.

— Ai avut dreptate mai devreme. Nici măcar nu ştiu de ce am venit.

Zâmbetul i s-a lăţit şi mai mult, apoi s-a întors şi şi-a lipit degetul de un ecran. După ce amprenta a fost citită şi procesată, uşa s-a descuiat. Aveam înaltă tehnologie aici!

— Eu ştiu de ce.

Mi s-a strâns puţin stomacul.

— De ce?

Luc a deschis uşa.

— Pentru că îţi voi spune o poveste.

Capitolul 16

O poveste?

Nu pentru asta venisem aici. Eu voiam să aflu ce ştie despre mama – despre secretele pe care ar putea să le aibă. Dar în clipa în care am păşit în camera puţin răcoroasă şi Luc a aprins o lumină de plafon, nu m-am mai gândit la ce ar putea să ştie.

Nu era apartamentul sordid la care mă aşteptasem.

Privirea mi s-a aventurat în lungul camerei. Cu excepţia a două uşi, care presupun că duceau spre baie şi, poate, spre un dressing, spaţiul vast era deschis în întregime. Era un living imens, cu nişte canapele dintr-alea modulare adânci, aşezate în faţa unor ferestre înalte până în tavan, cu obloanele trase. Vizavi de ea era un televizor masiv, cocoţat pe o comodă de metal şi sticlă. Podeaua era din lemn masiv peste tot şi se prelungea spre un dormitor. Patul – o, Doamne! – patul era aşezat pe un podium. Într-o parte a camerei se aflau două comode lungi de lemn şi un birou curat. Pe el stătea doar un laptop.

M-am uitat în jur şi nu am văzut nimic personal. Nicio fotografie. Niciun poster. Toţi pereţii erau goi. Luc a trecut pe lângă mine când am mers mai departe şi am văzut în colţ, lângă televizor, o chitară.

Luc cânta la chitară?

Am tras cu ochiul la el. Se ducea spre zona bucătăriei, trecându-şi degetele lungi peste un blat care părea să fie din ardezie. Cânta la chitară fără tricou?

Mi-am dat ochii peste cap. Nu aveam nevoie să ştiu răspunsul la întrebarea asta.

— Ăsta e apartamentul tău?

— Dap.

S-a dus la frigiderul de oţel, în timp ce eu clătinam din cap.

— Cum e posibil? Cum de ai asta… cum de ai un club? Ai doar optsprezece ani, iar eu credeam că luxenii nu au voie să deţină proprietăţi.

— Nu au voie, dar asta nu înseamnă că nu au găsit o cale să ocolească legea. Numele meu nu apare pe niciun act, dar tot ce e aici e al meu.

— Adică a fost al părinţilor tăi?

El a râs încet.

— Nu am părinţi.

M-am încruntat. Luxenii au sigur părinţi, dar pe urmă am înţeles ce vrea să spună. Părinţii lui muriseră, fie înainte de invazie, fie în timpul ei. Poate că i-au…

— Şi nu mi-au lăsat nici bani, m-a întrerupt el, făcându-mă să-mi mijesc ochii. Am cunoscut odată un tip care se pricepea să facă bani. Îl chema Paris. Am învăţat multe de la el.

Paris? Ce nume ciudat! Îmi suna cunoscut. Stai puţin! Fusese o persoană reală din istorie, nu?

— Unde e acum Paris?

— E mort.

— A! Îmi… îmi pare rău!

Spatele îi era ţeapăn când a ridicat o mână, desfăcându-şi degetele în aer.

— Ştii? Stai! Normal că nu ştii.

A râs, a lăsat mâna jos şi s-a întors.

— Paris a fost pentru mine ca un tată. Era un om bun, şi eu… l-am omorât. Nu e o exagerare. L-am implicat în ceva… ceva nebunesc, înainte de invazie, iar el a murit din cauza asta.

Nu aveam nicio replică pentru această mărturisire.

— O să revin la partea asta. Vrei să ştii de ce îţi tot spun că nu sunt luxen? Pentru că nu sunt.

Mi-am lăsat capul pe umăr şi mi-am încrucişat braţele.

— De ce îmi tot spui asta?

— Pentru că ăsta e adevărul.

S-a întors cu faţa spre mine şi parcă aş fi vrut să fi rămas cu spatele.

— Sunt origin.

Am clipit o dată, şi încă o dată.

— Ce eşti?

Buzele i s-au arcuit în sus.

— Un origin. Progenitura unui luxen şi a unui om care a suferit mutaţii.

Eu mă tot uitam de secunde bune la el.

— Un om care a suferit mutaţii.

Mi-a scăpat un hohot răguşit.

— Ştii ceva, cred că trebuie să mă duc să-l caut pe Kent şi… *Băga-mi-aş!*

Dintr-odată, Luc se afla *fix* lângă mine, dominându-mă cu înălţimea lui. Nu mă atingea, dar era suficient de aproape ca să simt căldura care emana din pielea lui goală.

— Nu am niciun motiv să te mint. Niciunul. Tu trebuie să înţelegi că eu nu am nimic de câştigat. S-a uitat în ochii mei şi a adăugat: Şi am totul de pierdut spunându-ţi ţie ceea ce marea majoritate a lumii nu ştie.

Am înghiţit în sec şi i-am susţinut privirea.

— Ce ai de pierdut?

Au trecut câteva clipe lungi până când a răspuns:

— Totul.

Mi s-a zbătut inima în piept.

— Şi atunci de ce rişti totul, ca să-mi spui mie?

— Bună întrebare!

A înclinat uşor capul.

— Dar tu vrei să ştii adevărul şi eu am chef de vorbă. Întrebarea e: eşti dispusă să asculţi?

O parte din mine voia să-mi caut geanta şi să plec naibii de aici, dar chiar voiam să ştiu adevărul şi puteam să decid la sfârşit dacă minte sau nu. Am dat din cap.

— Sunt dispusă să ascult.

— Perfect!

S-a întors şi într-o fracţiune de secundă era în faţa frigiderului, cu uşa deschisă, de unde a luat două cutii de coca-cola.

— Sunt multe lucruri pe care publicul nu le ştie.

Degetele ni s-au atins când am luat doza de cola pe care mi-o oferise. M-am gândit la ce îmi spusese mama, că publicul nu ştie tot. Am strâns mai tare cutia de cola.

— Are vreo legătură cu echipa cu care a lucrat tata? Cu Daedalus?

I-a apărut un zâmbet ironic pe buze când a dat din cap.

— De ce nu stai jos?

Am expirat greu, m-am uitat în jur şi m-am gândit că cel mai sigur loc ar fi canapeaua. M-am dus acolo şi m-am aşezat pe marginea ei. Era o canapea lată şi adâncă, şi dacă aş fi mers până la spătar, ar fi trebuit să mă rostogolesc ca să mă dau jos de acolo.

— Mama ta ţi-a spus că luxenii se află aici de ceva vreme, nu? Şi că cei de la Daedalus încercau să-i facă să se încadreze în societate, să-i ascundă. Nu doar asta făceau.

A trecut pe lângă mine şi şi-a pus cutia nedesfăcută pe măsuţa de lângă canapea.

— Vezi tu, luxenii sunt greu de ucis, un lucru pe care lumea l-a aflat în timpul invaziei.

Cutremurată, m-am întors şi m-am uitat la el.

— Nu doar pentru că sunt puternici şi că pot să acceseze ceea ce ei numesc Sursa şi să o folosească pe post de armă.

S-a oprit lângă o comodă şi a deschis un sertar.

— Ci şi pentru că îşi pot folosi puterea pentru a se vindeca, lucru pe care l-a făcut şi Chas când a revenit în forma lui reală. Dar cu adevărat interesant este ce pot să le facă oamenilor cu puterea aceea.

— Să-i omoare? am întrebat eu, desfăcând cutia.

El a râs şi a scos din sertar un tricou negru cu mânecă lungă. Slavă Domnului!

— Pot să-i vindece pe oameni.

Mi-a tresărit mâna şi bunătatea carbogazificată mi s-a scurs pe degete.

— Ce?

Când şi-a tras tricoul peste cap, m-am uitat în altă parte, ca să nu fiu prinsă iar privind cum toţi muşchii ăia fac chestii ciudate şi interesante.

— Luxenii pot vindeca orice, de la julituri minore la răni aproape mortale, provocate de glonţ. Evident, trebuie să vrea să facă asta şi majoritatea nu au făcut-o înainte de invazie, pentru că viaţa lor – siguranţa lor – depindea de faptul că oamenii nu ştiau că există. Dacă s-ar fi dus să vindece oamenii cu mâinile lor ar fi atras atenţia. Oamenii care aflau adevărul dispăreau. Chiar şi acum. Oamenii care află adevărul dispar. Adevărul e periculos.

M-a trecut un fior prin tot corpul. Şi acum urma să aflu şi eu adevărul.

Şi-a tras tricoul în jos şi s-a întors spre mine. Tricoul nu ajuta decât un pic.

— Iar vindecarea oamenilor poate avea efecte secundare ciudate. Dacă vindecau un om de mai multe ori sau era o treabă gravă, cum ar fi efectiv să salveze viaţa cuiva, omul acela se putea schimba.

Am luat o gură de suc şi Luc a revenit la canapea.

— Sufereau mutaţii?

— Dap.

S-a aşezat lângă mine.

— În anumite cazuri, nu în toate, oamenii preluau anumite caracteristici de-ale luxenului şi puteau accesa Sursa. Deveneau mai puternici şi nu se mai îmbolnăveau.

Am rostit în gând: *Hibrid*. Părea ceva scos direct dintr-un roman SF.

— Dar hibrizii aceia sunt tot… oameni, nu?

— Da? Nu?

A ridicat din umeri.

— Cred că poate fi un subiect de dezbatere, dar nu e subiect de dezbatere faptul că totul s-a schimbat după ce cei de la Daedalus au aflat că luxenii nu se îmbolnăvesc şi îi pot vindeca pe oameni. Grupurile astea cum a fost Daedalus au pornit cu cele mai bune

intenţii. Îi studiau pe luxeni, să vadă dacă pot folosi genetica lor pentru a vindeca boli umane, toate bolile, de la… A expirat cu putere şi s-a uitat în altă parte, apoi a continuat: De la simpla răceală la anumite tipuri de cancer. Cei de la Daedalus şi-au dat seama de un lucru: cheia pentru eradicarea bolilor e în ADN-ul luxenilor. Au dezvoltat tratamente şi seruri derivate din ADN-ul luxen. Unele au avut efect.

Încă o pauză scurtă.

— Altele, nu.

Uluită, stăteam tăcută şi ascultam.

— A fost o adevărată explozie când s-au gândit ce ar putea face, când au aflat că un luxen le poate provoca mutaţii oamenilor, transformându-i într-un soi de hibrid. Câteodată oamenii nu sufereau mutaţii. Redeveneau normali. Alteori… se autodistrugeau cumva. Exista un soi de… misticism referitor la mutaţiile oamenilor, prin urmare, cei de la Daedalus au studiat asta şi au inventat tratamente prin care să se asigure că mutaţia se va menţine. Programul Daedalus era dedicat îmbunătăţirii vieţii oamenilor. A făcut un lucru bun. O vreme.

Aveam bănuiala că lucrurile aveau să se schimbe brusc.

— Studiile s-au transformat în experimente, genul de experimente care probabil încălcau etica la toate nivelurile existente. Nu le-a luat mult să-şi dea seama că un luxen se putea reproduce cu fiinţa umană căreia îi adusese mutaţii, producând copii care din multe puncte de vedere erau mai puternici ca luxenii.

A făcut o pauză.

— Iar cei de la Daedalus au făcut experimente pe ei… pe multe generaţii de astfel de copii. Pe unii îi ţineau în viaţă. Pe cei care nu se ridicau la înălţimea aşteptărilor îi distrugeau.

M-am simţit cuprinsă de revoltă şi m-am aplecat în faţă, punând cutia jos.

— O, Doamne!

— Mulţi dintre copiii aceia nu şi-au văzut niciodată părinţii.

Trăsăturile lui Luc se ascuţiseră ca nişte lame de cuţit.

— Pe urmă… Daedalus a intrat în parteneriat cu Departamentul Apărării. Programul urmărea acum mai mult crearea de soldaţi decât vindecarea bolilor. Generaţii întregi de copii au crescut în laboratoare şi în instituţii secrete. Unii n-au pus niciodată piciorul afară. Mulţi au murit în aceeaşi cameră, de trei jumate pe trei jumate, în care au crescut. Alţii au fost plasaţi în armată, în posturi guvernamentale… în companii de miliarde de dolari.

Falca îmi era, practic, în poală. Asta era… asta era uau.

El şi-a pus mâna pe canapea, lângă coapsa mea, şi s-a aplecat spre mine.

— Toată pasiunea pe care o avuseseră iniţial unii medici a început să se denatureze.

A ridicat încet privirea spre mine şi eu am respirat întretăiat.

— Mai ales când au încercat să forţeze reproducerea.

Simţeam că mi se face rău de la stomac şi voiam să nu mă mai uit la Luc, dar aveam senzaţia că îmi întorceam privirea de la adevăr, de la ceea ce ştiam că urma să spună.

A ridicat mâna, şi-a suflecat încet mâneca tricoului şi a dat la iveală un antebraţ puternic. S-a uitat peste umăr şi a ridicat cealaltă mână. Ceva a zburat de pe blatul din bucătărie şi a aterizat în mâna lui. Mi-am dat seama că e un cuţit, şi încă unul foarte ascuţit.

M-am încordat.

— Când tai un luxen, el se va vindeca pe deplin în vreo două minute sau poate ceva mai mult, depinde de adâncimea rănii.

Vârful ascuţit al cuţitului atârna deasupra pielii lui netede.

— Când tai un hibrid, şi el se va vindeca. Nu la fel de repede, dar cu siguranţă mai repede ca un om.

Mi-am împreunat mâinile.

— Luc…

Prea târziu.

A apăsat şi a tras lama cuţitului pe piele, tăind adânc. Pe braţ i-au apărut dâre de sânge albastru-roşiatic. Înainte să sar de pe canapea ca să aduc prosoape, pielea s-a închis peste rană, sigilând-o.

— Băga-mi-aş!

Nu tu sânge. Nu tu tăietură. Ca şi cum nu şi-ar fi crestat deloc pielea.

Am ridicat rapid privirea spre el.

— Dar copilul unui luxen şi al unui hibrid – un origin – se vindecă imediat.

Am avut o revelaţie uitându-mă la braţul lui şi apoi din nou la faţa lui fascinantă.

— Tu… eşti unul dintre acei copii?

A dat din cap, apoi s-a aplecat într-o parte şi a pus cuţitul pe masă.

— Priveşte!

Mamă, ce mai priveam!

O lumină albă, slabă, a apărut deasupra degetului lui arătător. M-am tras mai departe, cu ochii cât farfuria.

— Nu…

— E OK.

Lumina i-a cuprins mâna şi s-a întins pe braţ.

— Originii nu sunt transparenţi…

A zâmbit.

— Ca meduzele.

Vedeam şi eu asta. Braţul lui era deplin format pe sub lumina intensă.

— Originii au ochi la fel ca ai mei. Aceeaşi culoare. Acelaşi gen de pupile.

M-am forţat să mă uit la el. Cine avea ochi ca ai lui? Tipul pe care îl văzusem cu Chas.

— Archer. Şi el e origin?

În timp ce dădea din cap, lumina îi încălzea trăsăturile ca şi cum ar fi stat aplecat deasupra unei lumânări. Asta explica ciudăţenia pupilelor lui, un lucru pe care nu-l văzusem niciodată la un luxen.

— Au existat mulţi origini. Nu au rămas… prea mulţi.

Mi-am muşcat buza de jos.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Luc n-a răspuns câteva secunde lungi.

— Asta e o poveste pentru altă zi.

M-am uitat la chipul lui, după care m-am uitat iar la strălucirea albă care vibra peste mâna lui. În mine s-a trezit un impuls bizar, primar, să-l ating… să ating lumina.

— Poţi, a spus el încet, cu voce joasă. Poţi s-o atingi. Nu ţi se întâmplă nimic.

Inima mea a ratat o bătaie când am ridicat mâna.

— Originii pot să… să citească gândurile?

Un zâmbet tainic i-a jucat pe buze.

— Unii dintre noi pot.

A, nu, la naiba! Am îngheţat.

— Tu poţi?

— Pot.

Am dat să mă retrag. Avusesem dreptate. Dumnezeule mare, chestiile pe care le gândisem când eram cu el? Alea rele? Alea rele tare? Cu adevărat jenante?

— Încerc să nu o fac. Adică nu mă duc să trag cu ochiul în capul oamenilor. Uneori nu reuşesc, mai ales dacă cineva emite cu forţă.

S-a uitat în ochii mei.

— Tu eşti… tăcută în general. Am prins doar câteva chestii fără să vreau. Doar fragmente de gânduri.

— De ce te-aş crede că nu-mi citeşti gândurile dinadins?

Dacă aş avea eu abilitatea aia, e clar că aş face asta la fiecare cinci secunde!

Lumina din jurul mâinii a început să pâlpâie.

— Pentru că dacă ţi-aş citi într-adevăr gândurile, poate nu mi-ar plăcea ce aş afla.

Uluită de francheţea lui, am rămas fără cuvinte. O parte din mine ar fi vrut să se scuze.

— Atinge lumina! m-a îndemnat el. Ştiu că vrei. Şi nu pentru că ţi-am citit gândurile. Se vede pe faţa ta.

Luc avea dreptate. Îmi doream.

Probabil era semn de nebunie.

Am înghiţit în sec şi am întins mâna. Timpul a părut că încetineşte când degetele mele s-au apropiat de lumină. Aerul era cald în jurul mâinii lui. Nu fierbinte. Încordată, mi-am apropiat mâna şi mai mult. Degetele mele au desfăcut lumina şi un impuls electric a început să-mi danseze pe piele. Lumina se întinsese de la el la mine. O simţeam ca pe o vibraţie slabă.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Nu m-a durut când am atins lumina. Deloc. Am avut impresia că îmi trec degetele printr-un aer încălzit de razele soarelui. Micile tentacule de lumină s-au întins şi s-au înfăşurat în jurul mâinii mele.

Totuşi, nu era doar *lumină.* Era energie – energie pură, care putea fi transformată în armă –, o armă ca aceea care îl ucisese pe tatăl meu.

Mi-am retras mâna şi mi-am lipit palma de picior. Lumina s-a estompat până când mâna şi braţul lui Luc au revenit la normal. Pupilele lui arătau iar ciudat, ca şi cum s-ar fi extins.

Mi-am dres glasul.

— Ce mai poţi să faci?

Luc n-a răspuns câteva momente lungi. S-a uitat doar la mine într-un fel care mă făcea să simt că sunt un soi de puzzle pe care nu putea să-l facă. Privirile ni s-au întâlnit şi s-au susţinut. Mi s-a oprit respiraţia. Ceva… ceva fierbinte şi nedorit apăruse între noi.

Gâtul i s-a mişcat când a înghiţit în sec, apoi şi-a mutat privirea în altă parte.

— Suntem vulnerabili în faţa aceloraşi arme ca luxenii – armele cu şoc electric şi puştile cu pulsaţie electrică nu sunt prietenele noastre. În fine, tot ce poate face un luxen, noi facem mai bine.

— Uau! Am râs, alungând sentimentul acela ciudat, apoi am adăugat: Extrem de modest din partea ta!

Un zâmbet subţire i s-a ivit pe chip.

— Cunosc pe cineva care zicea că modestia este pentru sfinţi şi pentru rataţi.

Am ridicat din sprâncene.

— Pare să fi fost un tip cu picioarele pe pământ. Şi simpatic.

A râs.

— Dacă ai şti…

S-a aşternut tăcerea, însă eu tot mai aveam o mulţime de întrebări de pus. Cum ar fi, întrebări pentru o noapte întreagă.

— Deci tu… nu ţi-ai cunoscut părinţii?

Luc a clătinat din cap.

— Nup. Sunt destul de sigur că sunt morţi.

— Îmi pare rău!

A ridicat din umeri şi şi-a tras la loc mâneca tricoului.

Mă uitam atentă la el, la planurile şi la unghiurile feţei lui. Ştiam că nu ar fi trebuit să întreb asta, dar nu m-am putut stăpâni:

— Ai crescut şi tu într-unul dintre laboratoarele acelea?

— Da.

Genele i s-au ridicat la loc.

— Cum… cum a fost.

El s-a uitat într-o parte şi am crezut că nu o să-mi răspundă.

— Ca şi cum n-a fost nimic. Nu aveai conştiinţa… sinelui.

Muşchii obrazului i-au tresărit şi privirea a început să i se plimbe pe pereţii apartamentului.

— Nu aveam prieteni. Nu aveam familie. Nicio valoare, în afara scopului pentru care erai creat. Un origin era o singură entitate, dar în acelaşi timp toţi originii reprezentau o entitate. Într-un fel, eram ca nişte computere. Toţi. Programaţi de la naştere să ne supunem, până când…

— Până când ce? am întrebat eu încet, ştiind în sinea mea că e un lucru despre care nu vorbea prea mult.

Poate niciodată.

El se uita şi acum la pereţii goi.

— Până când am devenit conştient de mine. Cam ca Skynet. Ştii, în *Terminatorul?* Pur şi simplu m-am trezit într-o zi şi am spus, gen, sunt mai inteligent, mai rapid şi mai mortal decât cei care m-au creat. De ce îi las să-mi spună când să mănânc şi când să mă culc, când să ies din cameră şi când să mă duc la baie? Aşa că am încetat să mă mai supun.

Îmi imaginam că asta nu însemna că pur şi simplu a ieşit pe uşă şi a plecat.

— Pentru ce eraţi creaţi?

— Chestii elementare, a răspuns el. Dominarea lumii.

Am scos un hohot de râs.

— Aşa de elementare?

— Nu asta vrea orice idiot care o apucă pe calea greşită în viaţă? Poate că nu începe aşa. Cei de la Daedalus erau convinşi că sunt de partea binelui. Ei erau eroii poveştii, dar, fără să-şi dea seama, au devenit personajele negative. La fel ca luxenii care au invadat pământul. Voiau să domine, pentru că erau convinşi că ei sunt specia superioară. Iar cei de la Daedalus? Voiau armata perfectă, guvernul perfect… specia perfectă. Ăştia eram noi. Ăsta eram eu.

— Doamne, Luc! Îmi pare aşa de…

— Nu! Nu îţi cere scuze!

S-a uitat la mine.

— Tu n-ai nicio legătură cu asta.

— Ştiu, dar…

Simţeam o apăsare în piept.

— Părinţii mei au avut vreo legătură cu experimentele acelea?

— Sigur eşti pregătită pentru răspuns?

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Da.

— Jason a fost unul dintre cei care coordona programul Daedalus. Ştia exact ce fac ei acolo şi cum o fac.

Asta bănuisem şi eu, bazându-mă pe ce îmi spusese mama, dar tot a fost ca un pumn în stomac.

— Şi mama?

El a luat doza de suc şi a desfăcut-o.

— N-am văzut-o niciodată pe Sylvia prin instituţiile acelea, dar e imposibil să nu fi ştiut ce făceau ei… ce făcea soţul ei. Poate că nu a luat parte direct la experimente, dar în mod sigur a fost complice.

Nu voiam să cred asta. Mama era un om bun.

— Oamenii buni fac lucruri îngrozitoare când cred cu adevărat în ce fac, a comentat el.

— Îmi citeşti gândurile.

Şi-a întors capul spre mine.

— Emiţi foarte tare.

Mi-am apropiat pleoapele una de alta, iar buzele lui s-au arcuit în sus.

— Eu nu spun că Sylvia e un om rău. Erau mulţi oameni oneşti la Daedalus care erau convinşi că fac o lume mai bună şi mai sigură.

— Dar… dar asta nu înseamnă că e bine ce au făcut. Ce mi-ai spus tu mie e oribil.

— A fost. Mi-a întâlnit privirea, completând: Şi nu ţi-am spus nici măcar jumătate dintre lucrurile pentru care sunt responsabili.

Mi s-a strâns stomacul şi am închis ochii. Nu ştiam ce să cred, pentru că nu puteam să îmi imaginez că mama ştia de reproducerea forţată şi de copiii crescuţi în celule şi totuşi era de acord cu asta. Dacă era aşa… Mi se făcea rău când mă gândeam şi nu mă miram că mama lăsase toate astea deoparte când îmi povestise despre Daedalus.

— Ştii ce revelaţie am avut?

— Ce?

Am deschis din nou ochii, iar Luc s-a uitat la mine.

— Majoritatea oamenilor sunt capabili să facă lucruri oribile sau să le treacă cu vederea, făcând în acelaşi timp lucruri uimitoare. Oamenii nu sunt unidimensionali.

— Ştiu, dar…

M-am oprit, uitându-mă la propriile mâini.

Într-un fel, mama era eroul meu. Era bătăioasă şi puternică. Reuşise să rămână în picioare după invazie şi după moartea tatei. Nu aş fi vrut să fie *mânjită* aşa, dar era prea târziu. Adevărul are puterea asta, de a şterge trecutul pe care îl ştii.

Mi-am trecut palmele peste picioare şi am expirat adânc.

— Mai devreme am pomenit un nume. Paris? Ţi-am spus că l-am ucis. E adevărat, a spus Luc încet şi s-a ridicat de pe canapea, iar

eu mi-am îndreptat din nou atenţia spre el, în timp ce se uita la mine cu ochii un pic măriţi. Şi ştii care-i faza cea mai aiurea? El a ştiut în ce se bagă. A ştiut de ce îi risc viaţa şi de ce risc totul, dar a mers mai departe. Şi ştiu că dacă ar exista un buton cu care să dai viaţa înapoi, şi acum ar face acelaşi lucru… Dacă nu pentru mine, măcar pentru *ea*.

Nu aveam idee despre ce vorbeşte, dar era limpede că faţa îi e marcată de durere şi de suferinţă.

— Care ea?

— Asta e povestea pe care urmează să ţi-o spun.

A făcut o pauză.

— Dacă eşti sigură că mai ai spaţiu în creier pentru ea.

Am dat încet din cap.

— Cred că am.

El s-a dat în spate şi s-a rezemat de zid. În momentul acela, părea aproape normal. Ca şi cum ar fi fost un adolescent oarecare, numai că ochii lui făceau diferenţa. Nu culoarea lor, ci ce se afla în ei. O epuizare şi o îmbătrânire care tulbura nuanţele acelea de violent.

— Am cunoscut la un moment dat o fată, a spus el, iar pe buze i-a apărut un zâmbet ironic. Ştii zicala aia, nu? „Toate poveştile mari încep cu o fată”. E adevărat, şi fata asta… era specială. Nu pentru că era cea mai frumoasă. Nu că nu era, fiindcă mie mi se părea că e cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată, dar nu asta o făcea specială. Era cea mai bună şi mai puternică fiinţă umană pe care o cunoscusem. Era inteligentă şi era o luptătoare, supravieţuind unor evenimente inimaginabile.

Mi s-a strâns puţin inima de tristeţe. Ştiam deja că povestea asta nu va avea un sfârşit fericit.

El a închis ochii şi şi-a lipit capul de perete.

— Probabil a fost singurul meu prieten adevărat – nu, chiar *a fost* singurul meu prieten adevărat. Nu era ca mine… origin. Nu era luxen sau hibrid. Era doar o fiinţă umană, o fată micuţă care fugise din casa ei de lângă Hagerstown – o casă fără o mamă, cu un tată pe

care îl interesa mai mult să se îmbete şi să se drogheze decât îl interesa copilul lui.

Hagerstown? De acolo eram eu – acolo locuisem înainte de invazie. Ce coincidenţa naibii! Uneori lumea era într-adevăr mică.

Luc a continuat tot cu ochii închişi:

— A reuşit cumva să ajungă din Hagerstown la Martinsburg, un oraş din Virginia de Vest. Nu am găsit-o eu. Paris a găsit-o şi, da, el era luxen. A găsit-o într-o noapte, din întâmplare, nu îmi aduc aminte ce făcea el acolo, dar presupun că i s-a făcut milă de ea şi a luat-o cu el. Era o copilă murdară şi cu gura mare, cu vreo doi ani mai mică decât mine.

Zâmbetul i-a apărut din nou, de data asta puţin mai trist.

— La început nu mi-a plăcut prea mult.

— Normal! am murmurat eu, încercând să îmi închipui un Luc mai mic.

— Nu îl asculta niciodată pe Paris şi, oricât de tare mă enervam pe ea, era…

A expirat cu greutate.

— Era umbra mea. Paris spunea că e animalul meu de companie. Ceea ce e cam jignitor, dacă stau să mă gândesc acum, dar, da…

A ridicat dintr-un umăr.

— Am încercat să păstrăm secretul în legătură cu identitatea noastră, pentru că asta se întâmpla înainte de invazie, dar totul a durat cam cincisprezece secunde. Nu s-a speriat când a aflat adevărul. Eventual, a făcut-o foarte curioasă… şi mai enervantă decât până atunci.

Am zâmbit un pic şi mi-am luat cutia de suc. Acum mi-l imaginam pe Luc cel tânăr cu o fetiţă tupeistă după el.

— Până la urmă, am început s-o plac.

Zâmbetul lui trist a revenit.

— Era precum o soră mai mică, pe care nu mi-o dorisem niciodată, şi pe urmă a crescut, *amândoi* am crescut, iar ea a devenit cu totul altceva pentru mine.

A închis ochii şi s-a cutremurat.

— Am respectat-o înainte să ştiu cu adevărat ce înseamnă respectul. Trecuse prin atât de multe în scurta ei viaţă! Lucruri pe care eu nici măcar nu le puteam pricepe, şi niciodată nu am fost cu adevărat demn de ea – de prietenia ei, de acceptarea şi de loialitatea ei.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Cum o chema?

Ochii lui fascinanţi s-au uitat la mine şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Nadia. O chema Nadia.

— E un nume frumos! am zis, continuând să frământ în mâini cutia cu suc.

— Ce… ce s-a întâmplat cu ea?

— Jason Dasher.

Am simţit în inimă un junghi de durere şi m-am uitat în altă parte. Ştiusem înainte de a întreba, nu? Tatăl meu – omul despre care abia aflasem că e responsabil de nişte experimente oribile făcute pe luxeni şi oameni nevinovaţi.

Mi-au revenit în minte cuvintele mamei. „A avut grijă ca Luc să piardă pe cineva foarte drag”. O, Doamne! Tatăl meu îi făcuse ceva acestei fete – acestei fete despre care Luc vorbea cu atâta veneraţie, încât era limpede că fusese îndrăgostit la nebunie de ea, chiar de la o vârstă fragedă. Şi probabil încă mai era, cu toate că era dureros de evident că acum nu mai era decât o fantomă.

— Ţi-ai cerut scuze la lac pentru ce a făcut el, dar nu ştii ce anume a făcut. Sylvia ştie, dar nu ţi-a spus.

Eram plină de curiozitate, dar şi de o doză mare de spaimă. Voiam să ştiu, aşa că trebuia să fac faţă, oricât ar fi fost de oribile lucrurile făcute de tata.

— Ce a făcut?

S-a oprit în faţa mea şi a îngenuncheat cu graţia fluidă a unui dansator.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştii sau pe care nu le înţelegi!

— Atunci, spune-mi! am insistat eu, cu degetele încleştate pe cutie.

Peste faţă i s-a aşternut o umbră.

— Nu ştiu dacă…

S-a oprit şi a întors capul spre uşă. O secundă mai târziu a bătut cineva.

— Un moment.

A oftat, s-a ridicat şi s-a dus la uşă. Era Grayson.

— Credeam că am spus destul de clar că nu vreau să fiu întrerupt.

Am făcut ochii mari, am ridicat cutia de suc şi am luat o înghiţitură.

Grayson mi-a aruncat o privire indiferentă.

— Din păcate, asta nu poate aştepta. E legat de… pachetele care au fost lăsate aici azi-noapte.

Pachete? Stai! Nu vorbise despre nişte pachete şi tipul ăla cu ochii superbi? Daemon îl chema.

— Ce se întâmplă? a întrebat Luc.

Grayson a oftat şi s-a uitat spre locul unde mă aflam eu.

— Hai să zicem că au întâmpinat nişte probleme neaşteptate.

— Fir-ar!

Luc era deja în picioare, îndreptându-se spre uşă.

— Scuză-mă! mi-a spus el. Trebuie să mă ocup de asta.

— E OK.

Era un moment nepotrivit, dar înţelegeam.

El a ezitat o clipă.

— E posibil să dureze ceva.

Cu alte cuvinte, trebuia să plec. M-am ridicat.

— Bine. Cred că…

M-am uitat la el şi nu am ştiut cum să-mi iau rămas-bun după tot ce aflasem.

Luc s-a întors spre Grayson.

— Vin imediat.

Grayson părea că nu ar vrea să plece, dar s-a întors ţeapăn şi a dispărut din raza mea vizuală. Luc s-a întors cu faţa spre mine şi mi-a căutat privirea când m-am apropiat.

— Eşti OK cu toate astea?

Am pus cutia de suc pe dulap şi am dat din cap.

— Mda. Vreau să spun, e mult de procesat, dar… te cred.

Şi chiar îl credeam. Erau greu de asimilat informaţiile alea, dar nu-mi puteam imagina de ce m-ar fi minţit.

— Am bănuiala că sunt mai multe de aflat.

El s-a uitat la mine.

— Sunt.

Corpul i s-a mişcat şi, înainte să-mi dau seama ce face, vârfurile degetelor lui mi-au atins obrazul. Contactul acela a avut o încărcătură de energie statică slabă. Şi-a lăsat capul în jos şi i-am simţit uşor nasul pe celălalt obraz. Când a vorbit, vocea îi era ciudat de răguşită:

— Piersici.

Am inspirat rapid.

— E… loţiunea mea.

— Mi-ai mai spus.

A rămas în continuare acolo, în timp ce respiraţia lui caldă îmi pufăia pe piele.

— Te sun eu, bine?

— Bine, am şoptit, simţind că nu îmi ajunge aerul.

S-a retras şi şi-a desprins degetele de pe obrazul meu.

— Te conduce Kent.

M-am uitat în spatele lui şi, dap, Kent stătea pe hol, cu rucsacul meu în braţe. Îmi simţeam faţa înfierbântată când am ieşit din cameră.

Kent mi-a zâmbit.

Simţindu-mă aiurea în şapte feluri, m-am întors să-i spun la revedere lui Luc, dar nu mai era acolo.

— Ua!

M-am întors din nou spre Kent.

— Unde s-a dus?

— E rapid.

Mi-a întins geanta, iar eu m-am uitat în lungul holului. Era pustiu.

— E invizibil?

Kent a râs.

— Uneori aşa ţi se pare. Hai, drăgălaşo! Te conduc.

Drăgălaşo? N-aveam idee cum să răspund la asta, aşa că am început să mergem şi am coborât toate cele cinci etaje. Parterul clubului era gol când m-a condus spre ieşire. Nu l-am mai văzut pe Clyde şi nici pe altcineva.

— Sunt convins că o să ne mai vedem, a spus el şi mi-a deschis uşa.

— Mda.

Mi-am luat rucsacul de toartă.

— Ăăă, mersi că… ai avut grijă de rucsacul meu!

El a zâmbit.

— A fost o onoare, Evie!

Am râs şi am clătinat din cap.

— La revedere!

— Hai, pa!

Aveam senzaţia că mintea îmi e într-un milion de locuri în timp ce mă îndreptam spre locul unde parcasem. Am descuiat portiera şi am urcat în maşină, punându-mi rucsacul pe scaunul de alături. Am pornit motorul şi m-am uitat la uşile acelea roşii, închise.

Un origin – Luc era un origin. Ceva ce eu nici nu ştiam că există până acum o oră. Şi existau hibrizi. Doamne, Dumnezeule! Am clătinat încet din cap şi mi-am pus mâinile pe volan. Am închis ochii şi am strâns volanul în mâini. Ce îi făcuse tata acelei fete? Nadiei. Mama trebuia să ştie. Nu puteam s-o întreb. Dacă aş fi întrebat-o, şi-ar fi dat seama că vorbisem cu Luc şi aveam îndoieli serioase că i s-ar fi părut OK.

Şi mai erau lucruri pe care nu mi le spusese? Ce anume?

Cineva mi-a bătut în geam, făcându-mă să-mi înăbuş un strigăt de spaimă. Am deschis repede ochii.

— Băga-mi-aş! am şoptit.

Lângă maşina mea se afla Chas.

Sigur era Chas, minus sângele şi faţa bătută. Cum stătea aşa, uitându-se pe geam, cu mâinile pe plafonul maşinii, nici n-ai fi zis că fusese la un pas de moarte în urmă cu doar câteva zile.

Am apăsat butonul de deschidere a geamului şi l-am coborât.

— Salut!

Ochii lui, care aveau o nuanţă intensă de albastru, mi-au privit atent faţa.

— Ai fost aici… sâmbătă? Când m-au găsit.

M-am uitat în spatele lui şi, nevăzându-i pe Luc sau pe Kent, am dat din cap.

— Da. Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, dar mă bucur să văd că… eşti mai bine!

— Mulţumesc!

S-a uitat în jos la mine.

— Te cheamă Evie, nu?

Am dat iar din cap. Nu aveam idee de ce venise aici, să vorbească cu mine.

El s-a uitat spre stânga şi umerii i s-au încordat. Ochii aceia stranii m-au privit cu intensitate.

— Trebuie să stai departe de locul ăsta.

Am tresărit, luată prin surprindere de cuvintele lui.

— Poftim?

Chas şi-a îndoit genunchii, ca să fie la nivelul ochilor mei.

— Ştiu că nu mă cunoşti, dar ai văzut ce mi s-a întâmplat. Trebuie să stai departe de locul acesta! Trebuie să stai departe de Luc!

Capitolul 17

N-am dormit prea mult în noaptea de joi. Nu puteam să-mi limpezesc mintea suficient cât să adorm. Ceea ce aflasem despre Luc şi despre Daedalus îmi revenea permanent în minte, la fel ca şi avertismentul lui Chas.

„Stai departe de club… de Luc!”

De ce ar spune asta? Pentru că eram om? Voiam să cred că ăsta e singurul motiv, dar instinctul îmi spunea că e mai mult de atât. „Ai văzut ce mi s-a întâmplat”. Da, văzusem. Va trece mult timp până când voi uita ce văzusem acolo.

Cel mai naşpa era că nu puteam să vorbesc cu nimeni. În afară de faptul că aveam îndoieli că mă va crede cineva când aş începe să vorbesc despre echipe guvernamentale secrete, origini şi hibrizi, Luc nu trebuia să-mi spună cât e de important să-mi ţin gura. Nu voiam să spun ceva şi să pun pe cineva în pericol.

„Oamenii care ştiu adevărul dispar”.

Ăsta nu era un gând plăcut.

Toată noaptea m-am sucit şi m-am răsucit, şi am adormit cu doar câteva ore înainte de momentul la care trebuia să mă trezesc. Am avut o dispoziţie aiurea toată ziua de vineri, dispoziţie înrăutăţită şi de faptul că nu aveam nicio veste de la Luc. Nu că m-aş fi aşteptat să ţinem legătura – mă rog, într-un fel mă aşteptam. Şi puteam să-i dau eu un mesaj, dar mi se părea… mi se părea aiurea. Adică, nu ştiu, prea personal? Şi asta nu avea sens. Prietenii îşi contactează întotdeauna prietenii. Doar că… noi eram prieteni? Cum puteam să-i fiu prietenă, când abia aflasem câteva lucruri despre el? Când, chiar dacă admiteam că fuseseră momente – rare momente – în care, simpatizându-l ca pe un prieten, tot mă simţeam… ciudat.

Aşa că nu i-am dat mesaj.

Şi nici el nu mi-a dat.

Nu era mare chestie. Deloc. Nup.

— Eşti OK? m-a întrebat Heidi când ne îndreptam spre parcare, după ore.

— Da.

Am ridicat privirea spre norii groşi care acopereau soarele.

— De ce?

Ea m-a împins cu braţul.

— Ai fost foarte tăcută toată ziua.

Fusesem?

— Nu prea am dormit azi-noapte.

Zoe ne-a ajuns din urmă când începuserăm să coborâm panta.

— S-ar zice că ţi-ar prinde bine un pui de somn.

Am râs încet.

— Mda, mi-ar prinde bine.

— Te-a ţinut trează Luc azi-noapte? a zâmbit Heidi.

— Ce? Nu.

Le spusesem deja de vizita pe care o făcusem ieri la club. Evident, lăsasem deoparte, în fine, tot. Când m-au întrebat dacă aflasem ceva despre mama, am… am minţit, şi nu-mi plăcea deloc să fac asta.

— Pur şi simplu nu am putut să dorm. Pe tine te-a ţinut trează Emery?

— Aş vrea eu! a răspuns Heidi cu un oftat.

Tocmai mă pregăteam să o întreb dacă se întâlnise cu Emery aseară, dar Zoe a trecut în faţa mea când am ajuns la intrarea în parcare.

— Ce naiba?

Curioasă, am trecut pe lângă ea. În mijlocul parcării se afla un autovehicul, exact în locul prin care trebuiau să iasă maşinile din parcare. Era un model mai nou. Un Ford. Câteva persoane stăteau pe lângă el.

— Aia nu e… maşina Amandei?

April a trecut pe neaşteptate pe lângă noi, cu coada săltând.

— Nu ştiu, a răspuns Zoe.

April s-a strecurat pe lângă un mic grup de persoane.

— Da. *E* maşina ei şi are motorul pornit.

M-am dus după April şi i-am aruncat o privire lui Zoe. Ea a ridicat din umeri. Amanda nu fusese azi la ora de chimie, dar dacă aia era maşina ei şi motorul era pornit, însemna că…

S-a întâmplat atât de repede.

— O, Doamne!

O fată s-a îndepărtat de maşină împleticindu-se, exact când am văzut partea din dreapta a maşinii.

Am văzut… am văzut tot, înainte să-mi pot feri privirea, ca să nu mai văd ceea ce avea să mi se întipărească în minte pentru toată viaţa.

Amanda stătea pe scaunul şoferului, într-o postură rigidă. Iniţial, am crezut că ţine volanul, gata să conducă – am crezut că totul e OK –, dar apoi am văzut că avea capul dat pe spate şi părul lung şi blond i se revărsa pe umeri. Apoi i-am văzut faţa.

Cineva a ţipat.

Cineva m-a apucat de braţ.

Cineva a tras de mine.

Dar i-am văzut faţa prin parbriz.

Am văzut că, acolo unde trebuiau să fie ochii ei, erau doar orbitele înnegrite de arsură.

— Cum suporţi toată povestea? m-a întrebat mama în seara aceea, luând un capac ca să-l pună pe o oală.

Mă uitam la mama de unde stăteam, la insula din bucătărie, cu bărbia sprijinită în palme, în timp ce ea punea într-o oală boabe de porumb pentru floricele. Serile cu floricele erau un soi de tradiţie la noi atunci când se nimerea să fim amândouă acasă. În mod normal vorbeam despre şcoală şi ne uitam la filme tâmpiţele, dar azi era altfel.

Amanda Kelly era moartă.

Fusese ucisă în acelaşi mod cum fusese ucisă Colleen.

Părea că s-ar fi electrocutat, dar toată lumea ştia că aşa arată un om ucis de un luxen care foloseşte Sursa. Colleen. Amanda.

Amândouă, ucise la fel. Amândouă, lăsate la şcoală, ca să fie găsite într-o manieră foarte publică.

M-am cutremurat.

Poliţia venise înainte ca vreunul dintre noi să poată pleca din parcare. Cred că toţi fuseserăm audiaţi. Nu aveam idee dacă şi Amanda fusese ţinută în viaţă mai multe zile după dispariţie, ca şi Colleen. Nici măcar nu eram sigură că vreau să ştiu.

— Evie? m-a întrebat mama încet.

M-am uitat la ea.

— Mda, sunt OK. Doar că…

Am ridicat un umăr.

— Mă gândeam la toate astea.

Mama a ocolit insula.

— Aş fi vrut să nu vezi niciodată aşa ceva!

— Şi eu.

Mi-a prins obrazul cu mâna ei rece.

— Îmi pare rău, scumpo!

Am ridicat privirea spre ea şi am vrut s-o întreb ce alte lucruri oribile văzuse ea. Lucrase pentru Daedalus. Ştiam că cei de acolo erau responsabili pentru lucruri la fel de oribile precum cele întâmplate cu Colleen şi Amanda.

— Tu crezi… crezi că un luxen e responsabil de asta?

— Nu ştiu.

S-a întors şi a ocolit insula. A dat drumul la aragaz şi flăcările albastre au prins viaţă.

— Aşa pare.

— De ce? Vreau să spun, de ce ar face aşa ceva, când ştiu deja ce crede lumea despre ei?

— De ce omoară un om o fiinţă nevinovată? De multe ori nu avem toate indiciile şi toate răspunsurile. Cred că uneori există oameni care sunt pur şi simplu… răi, şi îmi imaginez că la fel e şi pentru luxeni.

Una dintre boabele de porumb a explodat, lovindu-se de capac, când ea s-a uitat peste umăr la mine.

— Vreau doar să fii foarte prudentă, Evie. Să fii atentă la ce se întâmplă în jur. Să-ţi asculţi instinctul. La fel cum a fost după invazie.

Am strâns din buze şi am dat din cap.

— Deci tu crezi că e un soi de luxen criminal în serie, nu?

Mama s-a întors spre aragaz şi a început să scuture oala.

— Nu ştiu ce să cred, dar nu strică niciodată să fii prudent şi vigilent.

Mi-am răsucit părul în mână şi am bătut cu piciorul în partea de jos a insulei.

— Mă întreb dacă poliţiştii vor descoperi ce legătură are cu şcoala.

— Şi eu mă întreb.

Când floricelele au încetat să mai sară, a închis aragazul şi a pus oala pe unul dintre fundurile alea de protecţie pe care eu nu le foloseam niciodată.

— Sigur eşti OK?

Eram? Azi văzusem… un cadavru. De la distanţă, dar văzusem destul, şi mintea îmi era numai la lucrurile pe care mi le spusese Luc. Deci presupun că eram OK, având în vedere situaţia.

Mă omora să ştiu că nu pot să vorbesc cu mama despre tot ce aflasem, iar mintea mea se chinuia să găsească o modalitate plauzibilă de a aduce vorba despre ce îmi spusese despre Daedalus, fără ca ea să suspecteze că vorbisem cu el.

Ce ştia mama?

— Deci, mă… mă gândeam la ce mi-ai spus despre tata.

Îmi tot răsuceam părul, căutând o cale de a deschide subiectul.

— Ziceai că e responsabil pentru o pierdere suferită de Luc. O fată, nu?

Mama a ridicat privirea şi au trecut câteva momente lungi.

— N-am spus niciodată că ar fi vorba despre o fată, Evie.

Rahat! Nu spusese? Nu-mi mai aminteam. Inima a început să-mi bubuie cu putere.

— Ba da, mi-a zis. Ai zis că era prietenă cu el. O fată.

— Aşa am spus?

S-a uitat la mine lung şi apoi a oftat.

— Nu cunosc în detaliu ce a făcut Jason. Ştiu doar că a făcut ceva ce nu trebuia să facă.

Minţea. În mine s-a aprins o scânteie de furie. Era clar că minţea.

— Trebuie să fi fost ceva important, dacă îţi faci griji în privinţa lui Luc.

— Nu vreau să te streseze ce ţi-am spus despre tatăl tău. Nu când se întâmplă lucrurile astea îngrozitoare cu colegele tale. OK? Ce a făcut tatăl tău aparţine trecutului.

Dar nu era aşa.

Am expirat cu greutate, mi-am lăsat părul şi m-am dat jos de pe scaun. Era timpul să schimb subiectul, înainte să mai spun şi alte chestii care să arate că ştiu prea mult. M-am dus la dulap şi am luat un castron mare.

— Trebuie să lucrezi weekendul ăsta?

— S-ar putea să mă duc mâine câteva ore.

A luat capacul de pe oală, dezvelind minunăţiile pufoase şi albe.

— Tu ce planuri ai?

Am pus castronul pe insulă şi am luat solniţa, turnând pe floricele sare cât dintr-o mină întreagă.

— Absolut niciunul. Poate mă duc să fac nişte fotografii. Am de lucrat la un referat.

— Ce-ar fi să lucrezi mai întâi la referat şi pe urmă să te duci să faci fotografii?

— Sună mult prea rezonabil!

— Sau să stai acasă, mai ales după toate cele întâmplate săptămâna asta.

A răsturnat oala în castron, în timp ce eu m-am dus la frigider.

— Ce film vrei să vedem în seara asta?

— Cred că am văzut că e disponibil filmul cu păpuşa bântuită.

— Vrei să ne uităm la un film de groază?

Tonul îi era plin de uimire.

— De când?

Am ridicat un umăr şi am deschis uşa.

— Nu ştiu. Am chef de ceva diferit.

Am scanat frigiderul cu privirea şi nu am văzut decât o mare de sticle albastre. M-am încruntat, căci aveam poftă de o cola.

— Nu e nimic de băut.

— Poftim?

Mama a râs.

— Frigiderul e plin de sucuri.

— Da, dar aş fi vrut cola.

— Cola? Tu nu bei niciodată cola.

Am ridicat iar din umeri, am băgat mâna în frigider şi am scos două sticle de apă.

— Vrei spray-ul cu unt?

M-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe mama uitându-se la mine cu gura căscată.

— Ăăă, de ce te uiţi aşa la mine?

Ea a clipit o dată, şi încă o dată.

— Nu contează. Lasă untul la locul lui.

— OK.

Am închis uşa şi m-am îndreptat spre living. Dar mama a rămas lângă insulă, uitându-se în castronul cu floricele de parcă acolo se găseau toate răspunsurile vieţii. Am pus sticlele pe măsuţă.

— E totul OK?

— Sigur.

A ridicat capul, a luat castronul şi mi-a zâmbit, dar când s-a apropiat mai mult, am văzut că zâmbetul ei avea ceva forţat. A pus castronul lângă apă şi a luat telecomanda.

— Păpuşilor bântuite, hai că venim!

Îmi editam fotografiile pe laptop, încercând să nu mă gândesc la păpuşile bântuite sau la ce văzusem azi la şcoală, când am observat strecurându-se în dormitor o lumină albă.

M-am încruntat şi m-am uitat spre fereastră. Draperiile erau trase, dar nu blocau lumina detectorului de mişcare. Am aşteptat să se stingă lumina, lucru care se întâmpla destul de repede când apărea în curtea din faţă vreo căprioară sau alt animal.

Dar lumina a rămas aprinsă.

Am pus laptopul jos şi am dat cuvertura la o parte. Am coborât din pat şi m-am dus la fereastră, am tras draperia şi m-am uitat cât am putut de atent. În faţa ferestrei mele se afla un mic acoperiş, mai degrabă un pervaz de vreun metru lăţime, iar acolo era amplasat detectorul. Proiecta lumina pe alee şi într-o parte a curţii din faţă. Nu am văzut nimic acolo, după copaci. Vântul mişca ramurile, dar asta n-ar fi declanşat detectorul.

Trebuia să fie vreun animal acolo.

Sau o păpuşă bântuită sinistră ca naiba.

Sau un luxen criminal psihotic.

Ori, probabil, o căprioară.

Telefonul meu a scos un bip pe neaşteptate de undeva. Am dat drumul draperiei şi m-am întors în pat. Nu vedeam telefonul pe nicăieri. Am scos un geamăt, am ridicat pătura şi l-am văzut, în sfârşit, băgat pe jumătate sub o pernă.

L-am luat şi am văzut un număr pe ecran. Mi s-a strâns stomacul şi am uitat imediat de detectorul de mişcare. Era Luc. Ştiam că e el, pentru că nu îi salvasem numărul. Am deschis mesajul şi mi s-a strâns şi mai tare stomacul.

Vino mâine la mine.

***

Uneori mă întrebam dacă luasem vreodată decizii bune. Când Clyde mi-a dat drumul la Foretoken, sâmbătă, asta era întrebarea pe care mi-o puneam.

Cel puţin nu mi-a răspuns la uşă un Luc pe jumătate dezbrăcat. Deşi o parte foarte rea din mine era cam dezamăgită.

Kent mă aştepta în mijlocul ringului de dans întunecat şi tăcut.

— Te-ai întors!

A bătut din palme şi s-a apropiat de mine.

Am încetinit paşii.

— Credeai că n-o să mă mai întorc?

— Am încercat să nu-mi pun prea multe speranţe.

M-a luat de braţ şi a pornit spre holul din spate.

— Luc o să fie fericit.

Nu ştiam cum să răspund la asta.

— Şi când zic asta, vreau să spun foarte fericit.

M-am uitat la el. El a râs.

— Hei, când bossul e fericit, ziua e bună!

— Luc e şeful tău?

— Într-un fel, a răspuns el şi nu a mai spus nimic.

Kent m-a escortat practic până la apartamentul lui Luc, a bătut la uşă, după care a plecat în pas vioi şi a dispărut pe scară înainte ca Luc să deschidă.

Inima îmi bătea ca naiba cât am aşteptat să-mi deschidă şi nu avea nicio legătură cu urcatul scărilor.

Înainte să am timp să mă gândesc profund la acţiunile mele, uşa s-a deschis, iar el era acolo.

Cu tricou pe el.

Ochii aceia violet intens s-au îndreptat spre mine, iar el s-a dat înapoi şi a ţinut uşa deschisă.

— Intră! a spus el, trecându-şi mâna prin părul umed. Vrei să bei ceva? Să mănânci?

Agitată, am clătinat din cap şi m-am îndreptat spre canapea. Pe măsuţă ardea o lumânare parfumată şi mirosul ei mă făcea să mă gândesc la mahon şi la condimente. Îi simţeam privirea aţintită asupra mea când m-am aşezat pe marginea canapelei şi m-am uitat prin cameră.

Nu mă puteam stăpâni. Mă gândeam la ce îmi spusese Chas şi uite unde eram eu.

— Ce ţi-a spus Chas?

Am întors repede capul spre el. Mi-a luat câteva momente să pricep întrebarea.

— Îmi citeşti gândurile.

El s-a apropiat de mine.

— Practic, le trâmbiţai.

Am sărit de pe canapea.

— N-ar trebui să faci asta, Luc! Serios!

— OK. Scuze! Am greşit, dar el… Şi-a înclinat capul într-o parte, adăugând apoi: Ţi-a spus să stai departe de mine?

Mi-am azvârlit braţele în sus, simţindu-mă groaznic că Luc ştia acum ce îmi spusese Chas. Nici măcar nu ştiam de ce îmi pare rău.

— E clar că ştii răspunsul.

— Ce naiba? a mormăit el, trecându-şi mâna prin păr.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am uitat la el.

— Ştii cumva, din întâmplare, de ce mi-a spus asta?

— Nu chiar, dar o să aflu, mi-a răspuns, lăsându-şi mâna în jos.

— Nu cred că a vrut să înceapă vreo…

— Nu-l cunoşti destul de bine ca să faci presupunerea asta.

— Şi nici pe tine nu te cunosc destul de bine ca să-mi dau seama dacă n-ar fi trebuit să-l ascult, am ripostat eu.

Luc a tăcut un moment.

— Ba eu cred că mă cunoşti. Eşti aici. Regreţi?

— Eu…

Ce puteam să răspund la asta? M-am aşezat la loc.

— Nu ştiu. S-au întâmplat nişte chestii nebuneşti şi eu tot iau decizii proaste.

A strâns uşor din buze şi muşchii obrazului i s-au destins.

— Data viitoare când îţi mai spune cineva ceva de genul ăsta, să-mi dai de ştire!

— Crezi că se va mai întâmpla?

— Sper că nu.

— În fine, am impresia că eşti ocupat, şi eu…

— Nu vrei să-i faci necazuri lui Chas? Şi nu, nu ţi-am citit gândurile ca să mă prind de asta.

A oftat, şi-a scos telefonul din buzunarul de la spate şi l-a pus pe dulapul din bucătărie.

— Chas nu va avea probleme. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Vom avea doar o discuţie.

— Chiar n-ai idee de ce mi-a spus asta?

A rămas tăcut preţ de câteva secunde.

— Ştii ce fac eu aici?

Îmi făcusem o idee destul de clară despre ce se întâmpla aici.

— Ăăă, păi, presupun că ascunzi luxeni… luxeni neînregistraţi.

— Nu doar îi ascund. Le aranjez să plece într-un loc sigur. Tipii care erau aici sâmbătă… Daemon şi Archer. Ei mă ajută să îi transfer pe luxeni.

— Deci „pachetul" înseamnă un luxen neînregistrat? Mi-am frecat palmele de genunchi, apoi l-am întrebat: De ce… De ce îi duci într-un loc sigur? Are vreo legătură cu modificările pe care vrea să le facă preşedintele la programul de înregistrare?

— Cred că ştii că istoria a demonstrat că de câte ori un grup de persoane au fost plasate în propriile lor *comunităţi* s-a terminat rău.

Istoria demonstrase asta. Simţeam un gol imens în stomac.

— Crezi că vor trece? Modificările alea?

— Cred că orice e posibil când publicul e hrănit doar cu frică, a spus el, făcându-mă să mă duc cu gândul la Colleen şi la Amanda.

Ceea ce se întâmplase cu ele în mod sigur nu îmbunătăţea cu nimic felul în care oamenii îi priveau pe luxeni.

— Vrem să fim pregătiţi dacă sau când vor fi implementate acele modificări.

Mi-am făcut mâinile să se oprească şi mi le-am încleştat pe genunchi.

— Cum aş putea să vă ajut?

Luc a ridicat din sprâncene, uimit.

— Vrei să-i ajuţi pe luxeni?

Voiam?

— Luxenii au fost aici dintotdeauna, nu? Cei mai mulţi dintre ei au vrut doar să-şi trăiască viaţa, la fel ca noi.

M-am gândit la ce îmi spusese mama.

— Şi există luxeni răi, la fel cum există şi oameni răi. Asta nu înseamnă că toţi sunt răi.

— Exact, a murmurat el, înclinând capul.

— Iar eu… n-aş vrea să fiu în tabăra celor răi din istorie, înţelegi?

Am simţit că mi se încing obrajii.

Ochii ăia ciudaţi s-au fixat asupra mea.

— Poţi să ajuţi făcând ceea ce faci. Să păstrezi secretă identitatea mea. Să păstrezi secretă activitatea mea.

Eu credeam că aş fi putut să fac mult mai mult.

— Nu voi spune nimănui.

Am lăsat ochii în jos şi m-am gândit la ceva.

— Cei din forţa de reacţie ştiu cine eşti? Ştiu de existenţa originilor?

— Câţiva ştiu. Superiorii? Da. Cei care fac raidurile? Cel mai probabil, nu.

Am fost ciudat de uşurată auzind asta, căci nu voiam să cercetez prea adânc de ce.

— Deci ceva a mers prost la mutarea luxenilor?

A dat din cap.

— Cineva le-a vândut pontul celor de la forţa de reacţie. Au fost prinşi într-o ambuscadă. Ştii familia pe care ai văzut-o? A fost prinsă.

— Dumnezeule!

Mi s-a strâns stomacul. Nu-mi plăcea deloc că tipul mă strânsese de gât, dar era naşpa să aud că fuseseră prinşi.

— Dar Archer şi Daemon?

— Au scăpat. Aşa că vin încoace, fiindcă o perioadă vor trebui să stea ascunşi, până se vor putea întoarce acasă.

— Şi vor fi în siguranţă aici? l-am întrebat eu. Doar ce s-a organizat un raid în clubul vostru.

— Mai degrabă îmi asum riscul ăsta, decât să le pun casele în pericol.

Am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun. Era ceva curajos şi nebunesc.

— Vor fi OK aici, a spus el, apoi a venit şi s-a aşezat lângă mine. Întotdeauna suntem OK.

M-am uitat la el.

— Întotdeauna?

— Întotdeauna, a repetat el.

Se aplecase spre mine la un moment dat. Sau poate eu mă aplecasem spre el. Nu eram sigură. Dar nu ne separau decât câţiva centimetri.

— Am auzit că a fost găsită fata care dispăruse.

— Da.

M-am uitat în altă parte şi mi-am dres glasul.

— Am văzut-o. Nu de aproape, dar i-am văzut ochii. Erau arşi, Luc, şi a fost pusă în maşina ei, în mijlocul parcării. A fost lăsată acolo ca şi cum…

— Ca şi cum cineva a vrut să fie găsită aşa. Exact precum cealaltă fată.

Am dat din cap.

— Lumea crede că e un luxen.

— Aşa s-ar părea.

Luc mi-a atins braţul, iar eu am inspirat rapid, uitându-mă la el.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta şi cred că trebuie să…

Privirea lui s-a îndreptat spre uşă şi, o secundă mai târziu, s-a auzit bătaia. A oftat, s-a ridicat şi s-a dus la uşă.

M-a copleşit o senzaţie aiurea de déjà-vu şi m-am încordat. Era Grayson. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

— Ştiu că probabil vrei să mă ucizi acum, pe loc.

Şi-a coborât vocea, dar tot l-am auzit.

— Dar avem oaspeţi. Genul de oaspeţi care mă fac să-l trimit pe Kent de aici.

— Perfect!

Se simţea iritarea în cuvântul acela. Luc s-a uitat peste umăr la mine.

— Îmi pare rău, dar…

— E OK.

Fiindcă ce altceva puteam să spun?

— Avem cea mai naşpa sincronizare. Pe faţă i-a apărut o expresie ciudată când a adăugat: Întotdeauna.

M-am încruntat.

— Pot să vin şi eu?

— Nu, a răspuns el repede. Vin imediat. Dă drumul la televizor, uită-te la un film şi simte-te ca acasă! Nu voi lipsi prea mult.

Mi-am mijit ochii. Luc a ieşit din cameră înainte să pot răspunde şi a închis uşa după el. Am oftat şi m-am mai uitat o dată în jur. În oricare altă situaţie n-aş fi fost deloc interesată să îmi bag nasul în apartamentul lui, dar acum aveam o altfel de curiozitate. Voiam să ştiu ce se întâmpla de Kent, care era om, trebuia să plece.

Am mers până la jumătatea camerei, spre chitară, după care m-am oprit. Luc nu îmi spusese să rămân în cameră. Îmi spusese doar că nu pot veni *cu* el. Prin urmare, dacă ieşeam din cameră şi mă duceam jos, nu însemna că nu îl ascultasem.

Nu că l-aş fi ascultat.

M-am întors, hotărâtă, şi nu am mai stat să mă gândesc ce fac. M-am strecurat pe uşă şi am rămas uşurată să văd că nu stă nimeni de pază. M-am dus până în capătul holului şi am intrat pe casa scării. Să cobori cinci etaje nu era la fel de naşpa ca urcarea lor, dar chiar trebuia să încep să fac exerciţii sau ceva de genul, fiindcă muşchii picioarelor începuseră deja să mă ardă.

Transpirând mai mult decât ar fi trebuit, având în vedere că, de fapt, *coboram*, am ajuns la parter şi am deschis încet uşa.

M-am strecurat pe holul slab luminat, ţinându-mă pe lângă perete, şi m-am apropiat de intrarea în sala clubului. M-am oprit în capătul holului şi am tras cu ochiul după colţ.

Prima dată l-am văzut pe Grayson. Stătea lângă una dintre mesele acelea înalte, cu braţele încrucişate la piept. Privirea mi-a alunecat spre dreapta şi nu am putut vedea decât profilul lui Luc, dar

era de ajuns pentru a-mi da seama de indiferenţa plictisită care îi era întipărită pe faţă.

Am strâns tare tocul uşii când am văzut cum i se încleştează muşchii obrazului.

Prima dată l-am văzut pe un tip. Era înalt şi brunet, iar alături de el se afla o persoană care era clar că e geamăna lui – o soră. Era varianta lui feminină. Acelaşi păr negru, aceeaşi înălţime, şi în timp ce trăsăturile lui erau masculine, ale ei erau delicate. Celălalt tip avea pielea mai închisă la culoare ca ei, de parcă ar fi stat mult la soare.

Niciunul dintre ei nu purta Dezactivator.

Şi toţi păreau că sunt fugiţi de la Bikers ’R’ US. Toţi erau gătiţi cu haine de piele: pantaloni de piele, geacă de piele.

— Ştim că îi ajuţi pe cei din rasa noastră. Cel pe care îl numisem în gând Fratele a făcut un pas în faţă, adăugând: Iar acum spui că nu poţi?

Să-i ajute? Cum să nu! Erau luxeni neînregistraţi… luxeni care voiau să plece de aici. Dar de ce nu voia Luc să-i ajute?

— Pe ceilalţi îi ajut.

Vocea lui Luc suna la fel de entuziast precum arăta.

— Dar nu îi ajut pe cei ca voi.

— Ca noi?

Sora i-a imitat tonul vocii, şi faţa ei superbă s-a strâmbat.

— Ce ar trebui să însemne asta?

Luc a înclinat capul într-o parte.

— Ştii foarte bine ce înseamnă asta.

— Nu ştiu ce ai auzit tu despre noi.

Tonul Bronzatului era mai blând când a vorbit.

— Dar noi n-am venit aici să facem probleme. Trebuie doar să stăm ascunşi vreo două zile şi pe urmă, când trimiţi tu următorul pachet, plecăm cu el. Atâta tot.

— Şi, mai precis, de ce trebuie să staţi ascunşi, Wayland?

Bronzatul a strâns doar un pic din ochi.

— Au existat câteva neînţelegeri.

— Mda, a pufnit Luc. Sunt convins că au existat *neînţelegeri*. Cum am spus, nu că nu pot să vă ajut. Nu *vreau* să vă ajut.

— Asta-i o porcărie, s-a înfuriat Fratele.

— Vezi cum vorbeşti, Sean! Grayson a ridicat capul, adăugând: Altfel o să apară o altă neînţelegere.

Sean a şuierat.

— Tu să ai grijă cum vorbeşti cu mine, trădătorule!

Grayson şi-a desfăcut braţele încrucişate şi în jurul umerilor i-a apărut o lumină albă, slabă.

— Cum ai spus?

— L-ai auzit, a intervenit sora, cu un zâmbet crud. Te-ai dat de partea lor. Ai luptat împotriva neamului tău. Ce altceva eşti?

Băga-mi-aş, luxenii ăştia sigur nu făceau parte din Echipa Oamenilor! Mi-a trecut un fior pe şira spinării. Erau luxeni invadatori.

— Inteligent? a sugerat Luc. Spre deosebire de tine, Charity, şi de fratele tău. Şi de prietenul tău, Wayland.

Sean şi-a flexat gâtul într-o parte şi în alta.

— De ce îngreunezi aşa lucrurile? Suntem luxeni şi tu ne ajuţi. Trebuie să plecăm de aici şi ştim că nu putem face asta fără tine.

— Corect.

Luc s-a mişcat şi s-a aşezat cu spatele spre hol.

— Îi ajut pe luxenii care merită să-şi trăiască viaţa fără să fie nevoiţi să se uite peste umăr. Nu îi ajut pe luxenii care s-au înscris în clubul Să Facem Pământul Târfa Noastră.

Dap. Sigur nu erau amici.

Mi-a venit în minte un gând înfricoşător. Oare ei erau responsabili de ceea ce se întâmplase cu Colleen şi cu Amanda? Poate li se părea că uciderea unui om este o neînţelegere? Dar, dacă ar fi fost ei, de ce ar fi lăsat cadavrele într-un loc atât de vizibil?

— Şi de ce ar fi aşa, Luc?

Charity a trecut în faţa fratelui ei şi, o clipă, Luc a blocat-o cu silueta lui.

— Până la urmă, ţie de ce îţi pasă de oameni? Pentru tine ar trebui să nu însemne *nimic*. Nici măcar nu înţeleg cum poţi să te înconjuri de ei. Dacă inspir mai adânc, pot să simt urma mirosului lor, de transpiraţie şi… de parfum. Piersici.

Piersici? Am adulmecat aerul în jur. O-o!

— Discuţia asta mă plictiseşte, a replicat Luc, mişcându-şi uşor degetele pe lângă corp. Vă dau un minut să plecaţi de aici şi din oraş, fiindcă azi mă simt generos. Minutul începe acum.

— Crezi că ne e frică de tine?

Sean şi-a umflat pieptul.

— Ştim ce eşti. Nu poţi să ne lichidezi pe toţi trei.

— Nu, pe bune? a râs Luc. Atunci nu ştii ce sunt, dacă îţi închipui că nu pot să vă lichidez pe toţi trei.

Grayson a zâmbit, a băgat mâna în buzunar şi a scos o acadea.

— Confirm.

Wayland a ridicat mâinile.

— Acum, hai să ne calmăm cu toţii…

— Mai aveţi treizeci de secunde, i-a reamintit Luc.

— Eu o dau naibii! Charity a făcut un pas în lateral, adăugând: Eu o dau naibii cu *toate!*

— Douăzeci de secunde, a numărat Luc.

Faţa ei frumoasă s-a strâmbat şi a ridicat o mână.

— Ştii ceva? N-avem nevoie de ajutorul tău.

— Charity! a avertizat-o Wayland.

— Zece secunde.

Ea şi-a umflat pieptul.

— Bine. Plecăm. A făcut un pas în spate şi apoi a zis: Dar mai întâi? M-ai supărat. Sunt profund dezamăgită de marele şi puternicul Luc!

— O, Doamne! a murmurat Grayson.

Şi-a desfăcut acadeaua Blow Pop şi a băgat-o în gură.

— Presupun că ar trebui să vă arăt cât de dezamăgită sunt.

O lumină albă şi puternică a erupt din braţul ei, coborând în spirală până în vârful degetelor. Accesase Sursa.

— Hei, Piersicuţă! a strigat ea, făcându-mă să încremenesc în locul meu nu chiar aşa de bine ascuns. Nu trebuia să mori azi, dar poţi să-i mulţumeşti lui Luc pentru asta. A, stai! N-o să poţi, fiindcă vei fi *moartă.*

Capitolul 18

Cineva a înjurat când lumina din degetele lui Charity a explodat şi a făcut un arc prin cameră, venind direct spre mine. N-am avut timp nici măcar să ţip.

Aveam să mor.

Pe neaşteptate, ceva – ba nu, *Luc* – s-a izbit de mine. Impactul m-a lăsat fără aer. M-a luat în braţe, s-a răsucit în aer şi am căzut amândoi la pământ, el preluând şocul căzăturii. O fracţiune de secundă am rămas lungită peste el, şold peste şold, absolut şocată.

— Ce… *rapid* a fost!

Luc s-a rostogolit repede, băgându-mă sub el, în timp ce deasupra noastră a explodat tencuiala, trimiţând norişori de var în aer.

— Doamne, tu *nici acum* nu asculţi nimic din ce spun eu!

— Stai! Ce? am şoptit eu.

— Rămâi aici! mi-a cerut, apoi a sărit în picioare şi s-a întors. A fost o greşeală uriaşă.

M-am rostogolit pe burtă şi am ridicat capul.

Luc a înaintat şi a ridicat mâna, în timp ce eu m-am săltat anevoios în picioare. O pală de aer s-a repezit pe hol, ridicându-mi părul şi aruncându-mi-l în faţă. În clipa următoare, Wayland zbura în spate, peste ringul de dans. Sean s-a izbit de un perete şi a fost ridicat pe el, înţepenit la câţiva metri deasupra podelei.

— Uau! am murmurat.

Charity s-a repezit la Luc… să-l placheze ca un fundaş la fotbal.

Mi-am înăbuşit un strigăt de spaimă şi m-am repezit spre ei, dar m-am oprit brusc când Luc s-a pregătit de atac. S-a aplecat când ea a întins braţul spre el. O lumină albă a ţâşnit pârâind din palma ei

deschisă. Luc i-a prins braţul când s-a ridicat şi i l-a sucit la spate. Ea s-a răsucit în aer, dar Luc a prins-o înainte să atingă podeaua.

Grayson şi-a tras un taburet de la masă, s-a aşezat pe el şi şi-a băgat acadeaua în gură.

Luc o ţinea pe Charity cu braţul în jurul gâtului, apoi a ridicat-o în sus.

— În mod normal nu-mi place să fac asta, dar tu ai vrut s-o omori pe Piersicuţă, iar mie îmi plac piersicuţele. Chiar şi cele comestibile. *Nici măcar* – Luc a prins-o de cealaltă mână, înainte ca ea să-i atingă braţul – *să nu încerci!*

A azvârlit-o pe jos. Ea a căzut la pământ şi s-a rostogolit de câteva ori. S-a îndreptat încet spre ea când femeia a sărit în picioare. Charity şi-a adoptat forma reală. Venele i s-au luminat. Mie mi s-a tăiat respiraţia. O strălucire albă a umplut clubul când lumina din venele ei a pătruns în piele, înlocuind oasele şi ţesuturile. S-a încălzit brusc, ca şi cum s-ar fi încins aerul, iar eu m-am dat înapoi şi m-am lipit de bar.

Lumina era atât de intensă, că zici că te-ai fi uitat la soare. În doar câteva momente, Charity era înconjurată de lumină. S-a repezit din nou la el.

— Uau! a făcut Grayson, lăsându-şi capul pe un umăr. Nu se învaţă.

— Nup.

Luc s-a dat într-o parte ca o ceaţă. A prins-o iar de gât şi a făcut-o să cadă în genunchi. Părea indiferent la lumina pârâitoare care se întindea spre el.

Sean a căzut de pe perete şi a aterizat într-o poziţie ghemuită. A sărit în sus şi a străbătut în viteză ringul de dans. Fără să-şi ia ochii de la Charity, Luc a întins cealaltă mână. Sean a zburat prin aer, rostogolindu-se într-o parte, chiar pe deasupra capului lui Grayson. A aterizat într-unul dintre separeurile întunecate.

— Ştii, ai putea să mă ajuţi şi tu, Gray, a scrâşnit Luc.

— Nah. A învârtit în gură băţul acadelei, completând: Se pare că te descurci.

Luc şi-a dat ochii peste cap şi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lui Charity.

— Nu voiam să se ajungă aici.

O altfel de lumină a unduit pe braţul lui când a îngenuncheat.

— Dar nu poţi să îmi ameninţi…

Ţipătul lui Charity a acoperit restul vorbelor lui. Braţele i se zbăteau şi spatele i s-a încovoiat. Lumina ei a început să pâlpâie repede, ca un bec care e gata să se ardă.

Urletul lui Sean, care se ridicase în picioare, m-a umplut de groază.

— Nu! a ţipat Wayland înainte de a se transforma complet în luxen.

Era prea târziu.

Lumina ei s-a stins, în timp ce lumina mai puternică, cea care iradia din mâna lui Luc, a ţâşnit din ochii şi din gura ei deschisă, îndreptându-se spre plafon, unde a părut că se rostogoleşte inofensiv peste grinzile decorative.

I-a dat drumul.

Charity s-a prăbuşit la podea, cu braţele întinse şi cu genunchii îndoiţi. Mi-am dus palma la gură. Arăta ca… aşa cum îmi spusese mama, aşa cum arăta Chas când trecea când într-o formă, când în alta, atunci când era rănit. Pielea ei mă trimitea cu gândul la o cochilie translucidă goală, cu vene şi cu trăsături şterse, care erau *aproape* umane, dar nu pe deplin.

Wayland a ţâşnit spre Luc, care păşea peste cadavru. Sean ieşea în goană din separeu, trecând pe lângă Grayson, care ai fi zis că nu duce lipsă decât de un castron cu floricele.

Cei doi luxeni s-au repezit la Luc. Nu am stat mult pe gânduri. M-am întors şi am luat primul lucru care mi-a fost la îndemână – o sticlă grea, plină cu un lichid chihlimbariu. Mi-am tras braţul în spate şi am aruncat cu toată forţa de care eram în stare. Sticla s-a izbit de Sean şi s-a spart la impact.

— O sticlă? a râs Grayson. Tu chiar ai aruncat cu o sticlă?

— Măcar ea mă ajută, a ripostat Luc, ridicând mâna.

— Hei!

Grayson şi-a scos acadeaua din gură.

— Eu sunt aici ca să-ţi acord sprijin moral.

M-am crispat când Sean s-a scuturat de cioburi şi de lichid şi a trecut din nou în formă umană. S-a uitat la mine cu pleoapele îngustate.

Luc şi-a desfăcut pumnul şi a fost ca şi cum un lasou invizibil l-a prins pe Wayland de mijloc. L-a smuls de jos şi l-a aruncat în aer, după care pur şi simplu… a rămas *levitând* acolo.

Sean s-a repezit spre mine, iar eu am bâjbâit orbeşte în spate, apucând o altă sticlă. Pe urmă n-a mai venit spre mine. A fost ca şi cum o mână invizibilă a măturat podeaua cu el. S-a izbit de masa la care stătea Grayson şi s-au prăbuşit amândoi într-un amalgam de picioare, mâini şi scaune.

Luc a început să râdă.

— Sprijin moral, pe naiba!

Cu ochii mari, am luat o altă sticlă când unul dintre scaunele răsturnate a zburat pe podea şi s-a sfărâmat izbindu-se de perete. Grayson era în picioare, iar părul lui blond, de obicei perfect aranjat, îi căzuse acum pe faţă.

— M-ai făcut să scap acadeaua.

S-a aplecat, l-a apucat pe Sean de guler şi l-a ridicat în sus.

— Şi era preferata mea. N-ai niciun haz!

Luc s-a îndreptat spre Wayland, înclinând capul într-o parte.

— Aş putea să spun că îmi pare rău, dar ar fi o minciună. Nu îmi pare rău.

A strâns mâna.

Oasele au trosnit ca o bubuitură de tunet. Trupul lui Wayland s-a răsucit şi s-a zbătut, iar mâinile şi picioarele lui s-au frânt în nişte unghiuri imposibile. Corpul i s-a pliat ca un acordeon, s-a prăbuşit în el însuşi şi i-a strivit lumina ca pe un gândac.

— O, Doamne! am şoptit, cuprinsă de groază.

Când Luc spunea că ce poate face un luxen, el face mai bine, nu glumea.

A întors capul rapid. Pupilele lui sclipeau ca diamantele când a lăsat mâna jos. Wayland a căzut pe podea şi am ştiut că e mort înainte să ajungă jos. Privirea lui Luc s-a îndreptat spre locul în care stăteam eu, cu sticla în mână. Muşchii obrazul i se zbăteau întruna când s-a întors.

Grayson a plonjat pe podea, aruncat de Sean.

— Am venit la tine să ne ajuţi! a strigat acesta. Şi tu aşa ne răspunzi?

Luc s-a răsucit spre el şi a rămas nemişcat.

— O să regreţi pe urmă, ascultă-mă ce-ţi zic!

Sean s-a mişcat atât de repede, încât ai fi zis că nu e altceva decât un fulger de lumină orbitoare.

Dar n-a ajuns prea departe.

L-am văzut la uşă, trăgând de ivăr, însă acesta nu se clintea. Luc a pornit spre el. În forma lui reală, Sean s-a îndepărtat rapid de uşă când Luc s-a oprit în mijlocul ringului de dans. În jurul trupului îi apăruse o vagă lumină albă. Aerul a pârâit şi s-a rarefiat, ca şi cum oxigenul ar fi fost extras din încăpere. Am încercat să respir, dar aerul ardea. M-am dat înapoi împleticindu-mă şi m-am lovit de rafturi. Sticlele de băutură au zornăit.

— M-am săturat de povestea asta! a spus Luc şi a strâns pumnul.

Lumina din jurul trupului lui Sean s-a aprins cu o strălucire albă, intensă, aproape orbitoare. A tresărit puternic şi a căzut în genunchi. Spatele i s-a arcuit şi braţele i-au zburat în lături. Lumina din jurul lui a început să pâlpâie rapid, după care s-a stins. S-a oprit de tot. Oxigenul a năvălit înapoi în cameră când Sean s-a prăvălit cu faţa în jos, inert. O baltă întunecată de sânge a apărut sub el şi a început să se împrăştie pe podea.

Am ridicat privirea de la luxenul prăbuşit la Luc. Aura aceea luminoasă începea să se estompeze. Deci asta era diferenţa dintre un luxen şi un origin. Cel din urmă era capabil să ucidă printr-o simplă strângere a mâinii.

Doamne, Dumnezeule!

— Ei!

Luc a oftat şi s-a uitat pe jos la cadavre.

— Lucrurile au luat-o foarte repede razna.

Grayson şi-a trecut mâna peste cap, netezindu-şi părul.

— Da. S-a uitat la mine, apoi a adăugat: Cred că fata e traumatizată.

Ţinând şi acum sticla de băutură în mână, m-am uitat la cadavre. Arătau extrem de… ciudat! Ca o recuzită dintr-un film SF.

Luc s-a întors încet spre mine. Pieptul lui s-a umflat într-un oftat adânc.

— Sunt convins că ţi-am spus să rămâi în cameră.

— Nu.

Mi-am desprins cu greu privirea de la luxenii morţi.

— Ai spus că nu pot să vin cu tine.

Acum se apropia de mine, ignorând cadavrele, de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Îţi dai seama că e acelaşi lucru.

S-a oprit în faţa mea, a întins mâna şi mi-a desfăcut degetele de pe sticlă. A pus-o la loc pe barul din spatele meu şi s-a uitat în ochii mei.

— Eşti OK?

Mâinile mi-au căzut pe lângă corp.

— Mda.

El s-a uitat la faţa mea şi a părut că iar respiră adânc. Când a vorbit, a făcut-o pe un ton scăzut:

— A trebuit, înţelegi? A trebuit s-o fac. Luxenii ăştia nu erau luxeni buni.

Am înghiţit în sec.

— Mi-am cam dat seama.

— Am avut nişte discuţii cu Wayland. Trebuia să fi priceput că nu poate să-i aducă aici.

— Erau luxeni invadatori, nu?

Când a dat din cap, am expirat greoi.

— De-asta nu ai vrut să-i ajuţi?

El mi-a căutat privirea.

— Nu i-am ajutat pentru că nu au respect pentru vieţile oamenilor. De-asta.

Inima îmi bubuia în piept cu putere.

— Wayland ştia că niciun luxen care e o ameninţare la adresa oamenilor nu va primi ajutorul meu.

— Dacă ştiau asta, de ce au mai venit la tine?

— Pentru că erau disperaţi.

Pe urmă Luc s-a uitat în altă parte şi atunci am văzut că Grayson nu mai e în club.

— Forţa de reacţie scotoceşte în fiecare zi după luxeni neînregistraţi, şi am bănuiala că au făcut nişte chestii care au atras asupra lor o atenţie inutilă. Erau răi.

Îmi dădusem seama de asta, din felul în care vorbeau, dar oare conflictul ar fi escaladat dacă n-aş fi fost eu aici? Sentimentul de vinovăţie mi-a făcut un ghem în stomac.

— Ar fi trebuit să rămân în cameră.

— Da.

Şi-a întors din nou privirea spre mine.

— Ar fi trebuit.

— Îmi pare rău, am şoptit eu, înţelegând pe deplin că dacă aş fi stat în cameră, lucrurile n-ar fi…

— S-ar fi terminat la fel, a intervenit Luc în gândurile mele. Indiferent dacă stăteai sau nu în cameră, numai că puteai să păţeşti ceva.

— Nu-mi citi gândurile!

El s-a uitat la mine, cumva fără părere de rău.

Am oftat din greu.

— Erau înfricoşători, Luc.

— Erau. Majoritatea luxenilor ţin la oameni. Unii, nu. Luxenii aceia sunt periculoşi.

S-a aplecat şi şi-a sprijinit o mână de bar, lângă şoldul meu, apoi a închis ochii.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta! Îmi pare rău că ai fi putut să păţeşti ceva!

Chiar era posibil.

— Ţi-a spus Piersicuţă?

Pe buze i-a apărut un mic zâmbet când a ridicat privirea.

— Mi-a plăcut, într-un fel.

Mi-am încreţit nasul.

— Mie, nu.

— Ţi se potriveşte.

— E doar… loţiunea.

— Nu. Şi-a lăsat capul pe spate, completând apoi: E mai mult de atât.

Habar n-aveam cum să-i răspund. Privirea mi s-a îndreptat din nou asupra cadavrelor.

— Toţi originii sunt capabili să facă ce ai făcut tu?

— Nu.

Două degete s-au strâns sub bărbia mea, abătându-mi privirea de la luxenii morţi. Mi-a ridicat capul. Nu a rostit nimic când ni s-au întâlnit privirile. Între noi s-a aşternut tăcerea. Ar fi trebuit să fiu speriată de el, mai ales după ce văzusem *asta*. Ar fi trebuit să alerg pe uşă, urlând din toţi rărunchii.

Dar nu o făceam.

Aş fi vrut să mă tem, pentru că mi se părea mai inteligent să mă tem.

Dar nu mă temeam.

— Cei mai mulţi nu sunt aşa de… dotaţi ca mine, a spus el, şi eu nu mi-am putut stăpâni un fior. Dar au existat câţiva mult mai înfricoşători ca mine. Unii care…

— Care ce? am şoptit eu.

— Origini care erau lipsiţi de umanitate.

Genele lui dese au coborât iar, ascunzându-i ochii.

— Origini pe care eu am crezut că pot să-i schimb… să-i învăţ să fie empatici, să fie mai umani. Am aflat că, şi dacă am vrea să credem că nu există cauze pierdute, există multe exemple de genul

acesta. Sunt momente când nu putem face nimic pentru a schimba deznodământul.

— Eu nu vreau să cred că există oameni care reprezintă o cauză pierdută, am recunoscut. Mi se pare defetist.

Degetele sale au coborât şi mi-au atins uşor gâtul, pe mijloc. Am simţit un alt fel de fior.

— Se cheamă realism, Piersicuţă.

— Nu-mi spune aşa! i-am cerut, cu pulsul accelerat, când pupilele lui au căpătat un fel de adumbrire.

— Ce naiba am ratat?

Ne-am întors amândoi şi l-am văzut pe Kent lângă scenă. Luc s-a retras şi am simţit că pot să respir din nou.

— Trebuie să scurtez întâlnirea, a spus el, trecându-şi mâna prin părul de bronz ciufulit. O să am grijă să ajungi acasă în siguranţă.

— Stai puţin! De ce n-aş ajunge acasă în siguranţă?

— Luxenii se nasc tripleţi şi, din ce ştiu eu, Sean şi Charity mai au un frate. E posibil să fie deja mort, dar e posibil şi să intre pe uşa aia în orice clipă, ca să-şi caute fraţii.

Băga-mi-aş, aşa era! Luxenii erau tripleţi. Doar că eu nu văzusem niciun set complet.

— Grayson se asigură acum că nu bântuie niciunul pe afară, dar prefer să fiu prudent, decât să-mi pară rău, şi să te trimit de aici pentru orice eventualitate.

Kent s-a uitat la noi.

— Serios. De ce sunt luxeni morţi pe jos? Şi încă ceva: cine face curăţenie aici? Că eu sigur nu fac.

Luc l-a ignorat.

— Eşti OK. Pur şi simplu nu vreau să risc.

Mi-am amintit brusc ce spunea Sean despre neînţelegeri.

— Stai puţin! Crezi că aveau vreo legătură cu Colleen şi Amanda?

Pe faţa lui Luc a trecut rapid o expresie ciudată, pe care nu am putut s-o descifrez, pentru că a dispărut înainte să-mi pot da seama.

— E posibil, a spus el, dar, nu ştiu de ce, nu cred că era convins.

M-a luat de mână şi m-a tras din spatele barului.

— Dacă mai e vreunul, Grayson o să-l găsească.

— Serios? Fiindcă Grayson a stat efectiv degeaba tot timpul, am argumentat eu. S-ar părea că singurul lucru pe care este capabil să-l găsească e o acadea.

Kent a pufnit.

— Tipic pentru Grayson!

— O să fie OK, a spus el uitându-se la mine în timp ce mă conducea spre Kent. Pur şi simplu prefer să te ştiu acasă, decât aici.

Kent a ridicat sprâncenele.

— O, uau, se pare că în seara asta o să ne distrăm! Abia aştept! Dar tot nu curăţ eu mizeria asta.

— Dar…

M-am oprit când Kent m-a bătut pe umăr.

Am clătinat din cap şi m-am întors cu spatele la el.

— Stai puţin! Nu am…

— O să avem timp, m-a întrerupt Luc. O să am eu grijă, Piersicuţă.

Buzele mi s-au transformat într-o linie subţire.

— Nu-mi mai spune aşa!

— Ţinem legătura, a insistat el. Îţi promit, dar acum vreau să pleci!

Mi-a strâns mâna. A trecut o fracţiune de secundă, după care m-a tras spre el, piept lângă piept. Şi-a aplecat capul şi respiraţia lui mi-a atins tâmpla. Atingerea asta m-a făcut să tresar.

— Fă asta pentru mine! Du-te acasă!

Buzele lui mi-au atins uşor pielea.

— Te rog!

Neliniştită şi uimită, pentru că aveam bănuiala că nu spune prea des „te rog”, am făcut ce mi-a cerut când mi-a dat drumul.

Am plecat.

Capitolul 19

Duminică dimineaţă m-am trezit devreme şi am sărit din pat, simţind că mă sufoc. Mi-am dus repede mâna la gât. Mă durea. Pielea, oasele fragile. Ca şi cum cineva mă ţinea cu mâinile de gât şi mă strângea…

Visasem.

Măcar asta ştiam sigur, pentru că în urmă cu doar câteva momente eram la club cu luxenii aceia, dar Luc nu era acolo. În schimb, era un bărbat care semăna cu Sean şi care mă strângea de gât.

— Dumnezeule! am şoptit, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. A fost doar un coşmar.

Dar aveam pielea de găină pe braţe şi gâtul mă *durea*. Am lăsat mâna jos şi m-am uitat prin camera întunecată. Cuvertura era la marginea patului, căci o împinsesem cu picioarele în somn. Era linişte şi distingeam prin întuneric şifonierul şi biroul. Ceasul de pe noptieră arăta abia ora 03.20.

Mult prea devreme ca să mă trezesc.

L-am aşezat la loc. N-ar fi trebuit să mă surprindă că aveam coşmaruri după… în fine, după toate astea. Cine m-ar putea învinovăţi? Mai ales dacă luam în considerare faptul că nu crezusem nici măcar o clipă că luxenii cu care se luptase Luc fuseseră responsabili de ceea ce păţiseră Colleen şi Amanda. N-ar fi avut sens, din moment ce ei voiau să plece din oraş fără să atragă atenţia.

Am strâns din buze şi stomacul mi s-a strâns. Dacă mai exista încă un luxen foarte supărat pe-acolo, care căuta să se răzbune? Pe lângă tot ce se întâmplase deja. Nu ar fi fost vina mea? Dacă aş fi rămas în camera lui Luc…

— Încetează! am spus. Încetează odată!

Era ultimul lucru cu care trebuia să mă mai stresez dacă voiam să adorm la loc. M-am întins după cuvertura îngrămădită la marginea patului, dar m-am oprit, simţind un junghi de durere în stomac.

— Auci!

M-am încruntat, mi-am îndreptat spatele şi mi-am pus mâna pe burtă. Am tresărit. Zona era dureroasă.

Cu grijă, m-am întins şi am aprins veioza de alături. Lumina alburie a umplut încăperea şi m-am aşezat în fund. Am prins marginea bluzei de pijama şi am ridicat-o.

— Băga-mi-aş! am înjurat, trăgând aer în piept.

Trei linii lungi şi neregulate mi se vedeau pe piele, chiar deasupra buricului, ca şi cum m-ar fi zgâriat o pisică… sau un demon. Nu erau răni deschise şi nu păreau să fi sângerat, dar erau clar trei urme.

Ce Dumnezeu?

M-am uitat iar prin cameră, ca şi cum acolo aş fi găsit răspuns la ceva. Pe urmă, am apăsat uşor cele trei linii. Am strâns din ochi de durere şi mi-am luat mâna de acolo. Am lăsat bluza jos şi m-am dus la baie. Acolo am făcut o investigaţie completă a corpului. Alte zgârieturi nu mai aveam, dar pe şoldul drept era o vânătaie, probabil de când mă trântise Luc la podea.

De bună seamă că şi zgârieturile le aveam tot de atunci. Dar cum? Nu ştiam, dar era singura explicaţie logică, doar dacă nu mi le făcusem singură în somn. Coşmarul acela păruse foarte real, aşa că Dumnezeu ştie ce fusesem în stare să fac.

Am luat sticluţa de apă oxigenată de sub chiuvetă şi m-am tamponat bine cu o bucată de vată, închipuindu-mi că făcusem tot ce trebuie ca să nu mă infectez cu vreo bacterie care să-mi mănânce carnea.

Am stins lumina, m-am urcat repede în pat şi mai că n-am plonjat sub pătură. Am închis ochii, i-am strâns tare şi am încercat să nu mă gândesc la Luc, la club sau la altceva, dar a durat mult până să adorm.

Toată dispoziţia mi s-a stricat luni, când am intrat în cantină şi am văzut că singurele mele opţiuni erau pizza şi salată. Amândouă păreau să fi stat acolo în timpul weekendului.

— Ce soi de iad mai e şi ăsta? am bombănit.

James a râs când a trecut pe lângă mine.

— Vrei jumătate din sendvişul meu?

— Da.

L-am urmat ca un căţel rătăcit, călcându-l, practic, pe picioare.

— Te rog şi mulţumesc!

Am găsit-o pe Heidi aşezată deja la masa noastră, aşa că am luat loc lângă ea şi mi-am pus jos geanta, iar James s-a aşezat în faţa mea.

A desfăcut geanta şi a scos de acolo minunăţia cu unt de arahide, pusă într-o pungă resigilabilă.

— Ar trebui să te pun la muncă pentru asta, a spus el.

— Ar însemna să fii incredibil de rău şi de oportunist, i-am spus, întinzând mâinile şi fluturând din degete. Iami! Iami la burtica mea!

— Ştii la ce se referă de fapt cântecul ăsta? a zis Heidi, desfăcând folia cutiei ei de Lunchables.

Din şcoala generală nu mai văzusem pe cineva să mănânce asta, dar lui Heidi îi plăcea.

— Chestia asta cu iami la burtica mea? James a rupt sendvişul, răspunzând apoi: Probabil ceva obscen.

— Da.

Heidi a luat un biscuit sărat, a pus pe el şuncă şi deasupra o felie de caşcaval.

— Gândiţi-vă la ceva care presupune că eşti cu un tip care ajunge să fie iami la burtica ta.

— Ce? Îh!

Mi-am încreţit nasul.

— E scârbos!

— E adevărat. Caută!

Mi-a oferit un teanc de biscuit cu caşcaval şi şuncă.

— Mulţumesc! am zis, aşezându-l lângă sendviş. Uitaţi-vă la mine cum îmi fac o masă grozavă din pachetele prietenilor mei!

— Chiar ar trebui să-ţi aduci mâncare de acasă!

Zoe s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. Avea salată, pentru că… normal că avea salată.

— Sau să încerci să mănânci şi ceva verde.

M-am strâmbat.

— Deci, aţi auzit că petrecerea lui Coop o să fie totuşi vineri?

James a luat o gură de apă.

— Veniţi, nu?

Heidi continua să-şi clădească bunătăţile pe biscuit, în timp ce eu încercam să nu mă gândesc la cât e de ciudat să avem o conversaţie atât de normală.

— Nu cred.

— A, deci îţi faci o iubită mai mare ca tine, iar acum eşti prea tare pentru petrecerile noastre copilăreşti de liceeni, a glumit James.

— Cam aşa ceva, a răspuns ea.

Am râs.

— Măcar eşti cinstită.

— Apropo de cinste…

Zoe şi-a mijit ochii.

— Ce naiba?

I-am urmărit privirea, în timp ce James s-a răsucit pe scaun şi am văzut-o pe April cu un grup de colegi. April mărşăluia – efectiv, mărşăluia – prin cantină, cu coada aia blondă săltând într-un fel care mă făcea să vreau să-i tai părul. Avea un soi de afiş în mână şi câţiva trepăduşi după ea.

— Am o presimţire urâtă, a spus Zoe, oftând.

Privirea mi-a zburat spre masa luxenilor şi m-am încordat. Connor, luxenul brunet care era la club când mă dusesem eu să-mi recuperez telefonul, a fost primul care a observat-o pe April. Buzele lui s-au mişcat şi ceilalţi luxeni au ridicat capul.

Heidi şi-a întins gâtul peste masă, în spatele nostru, când April a luat un scaun şi l-a târât pe podea, scoţând un scrâşnet oribil. A pus scaunul în mijlocul cantinei, apoi s-a urcat pe el cu ajutorul unuia dintre trepăduşi.

A ridicat mâinile şi a desfăcut afişul. Am rămas cu gura căscată.

În mijlocul lui era reprezentarea aia tipică a extraterestrului, cu bărbia ascuţită şi ochii mari şi negri. Faţa era chiar colorată în verde. Deasupra ei se vedea semnul roşu al interdicţiei de trecere.

— Băga-mi-aş! a mormăit James.

O clipă mai târziu, au ridicat şi trepăduşii afişele lor. Toate erau la fel.

— E o glumă proastă? am spus eu, lăsând sendvişul jos.

— Aş vrea eu.

Zoe a strâns din buze.

— Ascultaţi aici! a strigat April, şi a fost ca şi cum ar fi apăsat pe un buton.

Toată cantina amuţise pentru că, alo?, era o fată care se suise pe un scaun cu un afiş pe care scria „Spuneţi nu extratereştrilor”.

— Avem dreptul de a fi în siguranţă în şcolile şi în casele noastre, şi nu suntem în siguranţă. Colleen nu a fost în siguranţă aici… nu în faţa lor! La fel şi Amanda!

M-am uitat repede la masa luxenilor şi l-am văzut pe Connor stând nemişcat, dar fără vreo emoţie pe faţă.

— Nu ar trebui să li se permită să meargă la aceeaşi şcoală cu noi. Ei nu sunt oameni. Sunt extratereştri! a continuat April.

— N-ar trebui să fie aici! a strigat unul dintre indivizii de lângă ea.

A fluturat afişul, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să se facă înţeles.

— Locul lor nu e aici!

Chipul unuia dintre luxenii mai mici ca vârstă, o fată, s-a îmbujorat. Şi-a lăsat bărbia în piept şi părul castaniu i-a căzut peste obraji.

Ochii lui April sclipeau când a început să dea din mâini.

— Nu mai vrem luxeni! Nu mai vrem teamă! Haideţi! Strigaţi cu mine! Nu mai vrem luxeni! Nu mai vrem teamă!

Cei care erau cu ea au început să scandeze. Cineva din spatele nostru s-a ridicat şi a început să strige şi el. M-am întors în scaunul meu, iar Heidi a tras o înjurătură.

— Unde sunt profesorii? Dumnezeule!

— Nu mai vrem luxeni! Nu mai vrem teamă!

Scandările se auzeau de la mai multe mese. Elevii se ridicaseră în picioare şi se urcaseră pe scaune. Cum agitau aşa pumnii în aer, mă făceau să mă gândesc la dansatorii de la Foretoken.

Nu toată lumea scanda.

Unii rămâneau tăcuţi şi schimbau priviri jenate. M-am întors spre Zoe.

— Nu e bine deloc.

Zoe a strâns din buze.

— Nu pot să cred că m-am purtat frumos cu ea.

— Nici eu.

O energie provocată de tulburare s-a ridicat din interiorul meu. Trebuia să fac ceva. Noi *trebuia* să facem ceva. Mi-am luat privirea de la faţa palidă a lui Heidi şi m-am întors spre Zoe.

— Trebuie să…

— Destul! Toată lumea jos de pe scaune şi linişte!

Antrenorul Saunders, profesorul de sport, a venit în mijlocul cantinei.

— Imediat!

April a ridicat bărbia sfidător.

— Nu mă puteţi opri. E dreptul meu să protestez. Asta înseamnă să fii fiinţă umană.

James s-a întors încet spre masă.

— Nu cred că April pricepe cum stă treaba cu dreptul la protest.

— Nu ne poate opri, le-a spus ea celor din jur. Haideţi! Nu mai vrem luxeni! Nu mai vrem teamă! Nu mai…

— Dreptul dumitale de a protesta nu se extinde şi în cantină, domnişoară Collins.

Antrenorul Saunders a smuls afişul din mâna unui băiat şi l-a aruncat.

— Dă-te jos imediat, şi toţi… absolut toţi, mergeţi în clipa asta în biroul directorului Newman!

Câţiva dintre trepăduşii lui April au înlemnit, dar ea a continuat cu scandările penibile până când a apărut o profesoară care a dat-o jos, efectiv, de pe scaun. Nici asta n-a făcut-o să tacă. Încă mai striga când o scoteau din cantină.

— Uau!

James s-a întors încet cu faţa spre noi.

— Nu vă face să simţiţi că e cald şi plăcut?

Heidi a pufnit.

— Sigur mă face să simt nişte chestii.

Zoe şi-a împuns salata cu furculiţa.

— Mai degrabă răceală şi mâncărime.

Masa la care stăteau de obicei luxenii era goală.

M-am uitat peste umăr şi am văzut că unii dintre elevii care scandaseră stăteau şi acum în picioare, cu privirile lipite de uşa pe care încă se mai auzeau strigătele lui April, din depărtare.

Păreau… *treziţi din somn.*

Ca şi cum tocmai trăiseră o experienţă revelatorie şi văzuseră calea cea bună în faţa lor. Un motiv. O cauză. Un scop. Dădeau din cap şi se uitau unii la alţii, erau feţe pe care le cunoşteam, pe care le văzusem aproape zilnic vreme de patru ani. Fete simpatice. Băieţi isteţi. Tipi deştepţi.

L-am văzut pe fostul meu, pe Brandon.

Stătea lângă fereastră şi părul lui lăţos, castaniu, era auriu în lumina soarelui. Zâmbetul cald şi prietenos dispăruse de pe faţa lui, fiind înlocuit de linia subţire şi dură a buzelor. Dădea şi el încet din cap, ca şi cum ar fi răspuns chemării lui April.

Şi-a tras scaunul în spate, s-a suit pe el, după care a sărit pe masă.

— Nu mai vrem luxeni! Nu mai vrem teamă!

A ridicat pumnul în aer.

— Nu mai vrem luxeni!

Am căscat zgomotos când mi-am schimbat caietele la sfârşitul zilei. Trebuia să-mi iau cartea de chimie, pentru că bănuiam că mâine vom primi un extemporal.

— Ai vreun program? m-a întrebat James.

Stătea rezemat de dulapul de alături şi se uita pe hol. O parte din mine se întreba dacă îşi dă seama că se uită la toaleta fetelor.

— Cred că mă duc acasă şi mă culc. Azi a fost o zi epuizantă.

Am început să-mi încui dulapul.

— Aşa că după-amiază cred că mă culc.

— Vrei companie?

Am tresărit din tot corpul. Întrebarea aia sigur nu venise de la James, ci de la o voce de-acum familiară. Mi s-a tăiat respiraţia şi m-am întors încet spre stânga.

Luc era acolo.

Avea un fes din alea turtite, tricotate. Gri-deschis. Îi stătea bine cu el. Bine de tot, deşi afară trebuie să fi fost 21 de grade şi purta un tricou cu mânecă scurtă.

M-am silit să clipesc, gândindu-mă că e un miraj, fiindcă nu avea cum să fie acolo. Dar era totuşi acolo, stând pe holul şcolii mele.

Un colţ al gurii i s-a arcuit în sus.

— Salut, Piersicuţă!

Ieşind din starea de şoc, am închis uşa dulapului.

— Ce cauţi aici?

— În recunoaştere.

Purta lentilele alea afurisite de contact.

— În recunoaştere?

— Da.

A ridicat şi celălalt colţ al gurii.

— Mă gândeam să mă înscriu la frumosul liceu Centennial.

Am căscat gura la el. Nu putea vorbi serios.

— Cine e, Evie? m-a întrebat James.

— Luc, a răspuns el, apoi s-a aplecat pe lângă mine şi i-a întins mâna înainte să apuc eu să răspund.

— Iar tu eşti James.

James s-a uitat la Luc şi apoi la mine. Umerii lui s-au încordat, dar nu i-a strâns mâna lui Luc.

Luc a ridicat o sprânceană.

Măi să fie!

— Tu eşti prietenul care a lăsat-o să bântuie prin club când a venit să-şi recupereze telefonul.

Luc şi-a plecat capul pe umăr.

— Eşti un prieten bun.

— Bine, am spus eu şi l-am luat de braţ.

O încărcătură electrică mult mai benignă decât până atunci mi-a străbătut palma.

— Îmi pare bine că aţi făcut cunoştinţă oficial! Poţi să ne scuzi un pic? l-am întrebat eu pe James. Trebuie să vorbesc cu el.

El a strâns din fălci.

— O să fii OK cu tipul ăsta?

Luc a râs, şi părea un sunet de avertisment.

— Asta e o întrebare interesantă, venind de la un…

— Sunt OK.

L-am strâns şi mai tare de braţ pe Luc.

— Au! a murmurat el, deşi ştiu sigur că nu l-a durut.

— El s-ar putea să nu fie OK, am încheiat eu. Serios. Îţi dau mesaj mai târziu. OK?

James nu părea că are de gând să plece, dar după un moment a dat din cap.

— Să-mi trimiţi mesaj!

— Îţi trimit.

I-am zâmbit, apoi l-am tras pe Luc de braţ, îndepărtându-l de James şi de dulap. Am aşteptat până când am ajuns la jumătatea scărilor şi i-am dat drumul la braţ.

— Serios. Ce cauţi aici, Luc?

— Mi-a cam plăcut cum m-ai tras de mână! a spus el, băgându-şi mâinile în buzunarele blugilor. Foarte dominant din partea ta! Poate eu sunt tipul supus, ştii, în privinţa…

— Taci din gură! am şuierat. De ce ai venit aici?

— Cum pot să tac din gură şi să răspund la întrebare în acelaşi timp?

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Luc.

— Eram în zonă.

A deschis uşa şi a ţinut-o deschisă ca să ies. Sunt convinsă că i-a dat drumul în nasul cuiva.

— M-am gândit să trec pe aici să te salut.

Nu aveam idee ce să răspund la asta, aşa că mi-am scos ochelarii de soare şi mi i-am pus.

— Nu te gândeşti serios să te înscrii la şcoală, nu?

Nici măcar nu ştiam dacă e posibil sau nu.

Luc a pufnit şi şi-a potrivit pasul după mine.

— Nu. M-aş plictisi aşa de tare, că probabil aş da foc şcolii.

— Uau!

— Sunt doar sincer.

S-a uitat printre pleoape la mine.

— Chiar n-aş avea ce să învăţ la şcoală.

— Pe bune? Chiar ştii totul?

Pietrişul îmi scrâşnea sub tălpi în timp ce ne apropiam de locul unde era parcată maşina Amandei. M-am concentrat asupra lui Luc, pentru că nu voiam să mă gândesc că ea ar putea fi în maşină.

— Cam aşa ceva.

Dorinţa de a-i demonstra că nu are dreptate a pus stăpânire pe mine.

— OK. Cine a fost al doisprezecelea preşedinte al Statelor Unite?

— Zachary Taylor, a răspuns el imediat. Şi nu a fost prea mult preşedinte. A murit din cauza problemelor cu stomacul. În paranteză fie spus, încă se mai discută despre adevărata cauză a morţii.

— OK. Faptul că ştii chestia asta din urmă e ciudat, dar, în fine. Zi-mi care e rădăcina pătrată a lui 538!

El a râs, ceea ce era inutil, pentru că deja primea o cantitate absurdă de priviri uimite de la cei care treceau pe lângă noi.

— 23,19… Şi ştii ceva? Tu nu ştii să răspunzi la întrebarea asta.

Era adevărat.

— De unde ştii? Sunt un geniu al matematicii.

— Dacă era aşa, nu mă mai întrebai.

L-am privit cu ochi mijiţi.

— Taft a fost unul dintre ultimii preşedinţi în timpul căruia s-a anexat un alt stat. În prezent există 88 de constelaţii cunoscute. Barba creşte de două ori mai mult decât în mod normal când eşti în avion.

— Ce?

— E adevărat. Încă un lucru adevărat? Mierea nu se strică niciodată. Caută pe net. De asemenea, e greu să accesezi o amintire fără să-ţi mişti ochii. Să încerci asta o dată! a spus el. Apa poate să fiarbă şi să îngheţe în acelaşi timp. Pisicile aterizează întotdeauna în picioare datorită legilor fizicii. Şi există suficient ADN într-un om cât să se întindă de şaptesprezece ori de la Soare la Pluto.

— *Chiar* că te-ar plictisi şcoala!

M-am oprit lângă maşina mea.

— Nu şi dacă aş fi în clasă cu tine.

Am ignorat fluturarea ciudată pe care am simţit-o în piept.

— Îhî!

Mi-a zâmbit provocator.

— Pot să vin cu tine acasă.

— Poftim?

— Mă rog, a sunat cam aiurea, nu?

A râs şi s-a apropiat de mine, iar eu a trebuit să-mi dau capul pe spate ca să mă uit în ochii lui.

— Vreau să vin cu tine acasă.

Inima mea s-a dat peste cap şi s-a prăbuşit între coaste.

— Tot nu cred că a sunat bine, Luc.

— A sunat cum am vrut eu să sune.

Fluturarea din piept s-a intensificat şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă s-o ignor.

— O să termini discuţia pe care am avut-o în weekend?

— Dacă asta vrei.

— Ce altceva să vorbesc cu tine? am ripostat eu.

A râs din nou încetişor.

— Mi-ar plăcea să cred că mai sunt şi alte motive pentru care ai vorbi cu mine, Piersicuţă.

— Nu-mi mai spune aşa!

Am deschis portiera.

— Mama ar face o criză dacă ar veni acasă şi te-ar vedea acolo.

— Voi fi plecat înainte să vină ea.

Am ezitat.

— De unde ştii?

— Sunt rapid. În clipa în care i-aş auzi maşina, aş fi afară. A făcut o pauză, adăugând: Într-o clipită.

Era rapid. Ştiam asta, dar orişicât.

— Nu ştiu.

A tăcut un moment.

— Tu ai venit acasă la mine. Cu ce e diferit?

Nu părea că este, dar era. Era altceva să-i dau voie să vină acasă la mine.

— Ţi-e frică de mine? m-a întrebat el după un moment.

Întrebarea lui m-a făcut să tresar. Ar fi trebuit să-mi fie teamă de el, mai ales după ce văzusem exact de ce e capabil, dar adevărul era că nu mă temeam de el.

— Nu. Nu mi-e frică.

Am inspirat adânc.

— Poţi să vii cu mine acasă, dar trebuie să-mi promiţi că te comporţi frumos înainte să vină mama.

— Jur pe roşu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Urcă în maşină!

A ocolit maşina zâmbind şi a urcat exact când o porneam. M-am uitat la el.

— Deci, ăăă, ce ai mai făcut în weekend?

— Am patrulat.

Am aşteptat să treacă două fete pe lângă maşină şi am pornit.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că am ieşit afară ca să ne asigurăm că nu e pe acolo vreun luxen psihotic, chitit să se răzbune.

Şi-a întins picioarele lungi şi şi-a sprijinit cotul pe marginea geamului coborât.

— Vestea bună e că n-am găsit vreun semn că Sean şi Charity ar mai avea vreun frate.

— Asta-i bine!

Mi s-a strâns stomacul.

— Nu?

— Da.

După tonul lui, nu părea să fie. M-am uitat la el. Privea pe geam.

— Ce nu îmi spui? Nu a răspuns, făcându-mă să mă neliniştesc, aşa că am insistat: Luc.

— Totul.

S-a uitat la mine când am ajuns la un semafor.

— Încă mai am să-ţi spun totul.

Luc nu mi-a spus nimic când am ajuns acasă. Imediat după ce am intrat, a dat drumul la televizor şi a început să caute filme cu extratereştri.

Dap.

Filme cu extratereştri.

Timp de trei ore, a tunat şi a fulgerat că invaziile extraterestre de la Hollywood sunt aproape întotdeauna prezentate greşit. Într-un fel, avea dreptate. Extratereştrii adevăraţi nu arată ca nişte insecte uriaşe, dar când i-am indicat *Invazia hoţilor de trupuri,* l-am încuiat.

A fost o după-amiază ciudată, fiindcă a fost… amuzantă. Şi mi s-a părut şi… normală. Ca şi cum am mai fi făcut asta până atunci şi, sincer, niciodată nu am stat să discut cu cineva care extratereştri sunt mai ciudaţi: cei din *Ziua Independenţei* sau cei din vechea franciză *Alien.*

Era priceput la evitarea întrebărilor şi talentat în arta distragerii atenţiei. Aşa cum a promis, a plecat exact înainte să vină mama, dar nu mi-a spus nimic cât de cât util.

Marţi, Luc n-a mai apărut lângă dulapul meu.

Asta era bine, pentru că, dacă ar fi apărut, erau şanse mari ca James să-i dea un pumn, iar asta s-ar fi terminat rău… pentru James.

Marţi, după ore, m-am dus cu Zoe şi cu Heidi să mâncăm ceva şi ne-am întâlnit cu Emery. Eram cu ele când am primit un mesaj de la mama, în care îmi spunea că o să vină acasă târziu, şi fetele au venit în final la mine şi au stat acolo până s-a înserat. Mama a venit la vreo douăzeci de minute după plecarea lor.

Ziua de marţi mi s-a părut normală, cum erau zilele înainte de Amanda, de Colleen şi de… Luc, şi până atunci nu-mi dădusem seama câtă nevoie aveam de timpul acesta petrecut cu prietenele mele. Când pur şi simplu am mâncat o tonă de mâncare nesănătoasă şi am vorbit despre nimic… nimic înfricoşător.

Normalitatea nu a durat mult.

Miercuri, April şi trepăduşii ei au venit cu protestul la intrarea în şcoală. Grupul lor îşi dublase numărul de luni încoace.

Nu mai puteam să tac. April şi cu mine nu eram cele mai apropiate prietene şi în cele mai multe zile nici măcar nu o consideram prietenă, dar trebuia să încerc să o fac să se potolească, pentru că irita pe toată lumea.

Am aşteptat-o în a treia pauză şi am prins-o pe hol.

— Salut! Mi-am pus rucsacul pe umăr şi am întrebat-o: Putem vorbi ceva repede?

— Da.

Îşi îndesa în geantă un dosar monstruos de gros.

— Care-i treaba?

Mi-am încleştat mâna pe cureaua rucsacului.

— Ce faci tu, April? Cu faza asta cu protestul.

Ea s-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Poftim?

— Ce faci cu asta? Luxenii de aici n-au făcut nimic rău şi tu…

— Eu ce, Evie?

S-a strâmbat.

— Îmi exprim dreptul de a mă simţi în siguranţă la mine în şcoală.

— Eşti în siguranţă.

Ea a râs şi s-a tras într-o parte, continuând să îndese dosarul în geantă.

— Eşti o proastă dacă îţi închipui că vreunul dintre noi e în siguranţă undeva. Ai văzut-o pe Amanda. Ştii ce s-a întâmplat cu Colleen.

Am înţepenit.

— Îmi amintesc foarte bine ce am văzut, dar asta nu înseamnă că toţi luxenii sunt periculoşi. Sau că vreunul dintre luxenii de la noi din şcoală e responsabil pentru asta.

— De unde ştii? I-ai întrebat tu? a replicat ea.

— Nu e nevoie să-i întreb. Eu nu stau să presupun că fiecare luxen e un criminal.

— Păi, ar trebui.

A tras fermoarul genţii.

— Eu chiar credeam că tu, mai mult decât toţi, o să mă susţii. Tatăl tău…

— Nu îl mai băga în discuţie pe tatăl meu, April! Tu nu l-ai cunoscut.

Începea să se uite lumea la noi, dar nu mă interesa.

— Ce faci tu e greşit şi superdezamăgitor.

— Dezamăgitor?

A râs şi şi-a aruncat coada peste umăr.

— Da, asta am spus.

— Ştii ceva? Tu m-ai dezamăgit pe mine.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat, cu coada săltând la fiecare pas.

Eu o dezamăgisem? Mai că îmi venea să râd, dar nu era nimic amuzant în povestea asta.

Discuţia cu April decursese cam la fel de bine cum mă aşteptasem, dar cel puţin încercasem. Poate că Zoe ar fi trebuit să încerce să vorbească cu ea. O cunoştea mai bine pe April.

Discuţia eşuată cu April m-a iritat toată ziua şi a trecut în plan secund abia când m-am dus la maşină şi l-am văzut acolo pe Luc, care mă aştepta rezemat de ea, cu gleznele încrucişate şi cu mâinile sprijinite de capotă.

Câţiva elevi formaseră un grup nu departe de el, iar acum îl studiau făţiş. A zâmbit ca un maniac când m-am apropiat de el şi, cum, necum, treizeci de minute mai târziu era din nou la mine acasă.

— Vrei să bei ceva? l-am întrebat eu, intrând în bucătărie. Nu am cola.

— Merge orice.

A rămas lângă masa din living cât am luat două sucuri de fructe Capri Sun. M-am întors şi i-am aruncat o cutie. El a prins-o cu uşurinţă.

— Pot să te întreb ceva?

— Normal.

Am scos paiul din celofan.

— Sunt probleme în şcoală la tine?

Am înfipt paiul în micul orificiu al cutiei de Capri Sun şi m-am uitat la el.

— Au fost proteste. Ai auzit de asta?

— Am auzit ceva.

— Cum?

Zâmbetul lui a căpătat un aer tainic.

— De ce faci aşa mereu?

— Fac ce, Piersicuţă?

— Pe bune! *Aşa.*

El şi-a muşcat buza de jos, după care i-a dat drumul.

— Va trebui să-mi oferi mai multe detalii.

Am supt o porţie zdravănă de Capri Sun dintr-o singură înghiţitură.

— Eşti întotdeauna evaziv. Adică, atunci când vorbeşti, spui doar o jumătate din poveste. Încă nu mi-ai spus nimic din ce mi-ai promis că îmi vei spune.

— Ţi-am spus o groază de chestii.

Şi-a terminat sucul. A aruncat cutia goală din locul unde stătea şi porcăria aia nenorocită chiar a aterizat în coşul de gunoi. Îl uram.

— Şi chiar ţi-am spus chestii foarte importante, care n-au nicio legătură cu identitatea mea.

— Aiurea!

A ridicat din umeri.

— Pur şi simplu nu ai fost atentă.

— Nu e adevărat.

Iritată, mi-am stăpânit impulsul de a-i arunca în cap cutia cu suc.

— Sunt superatentă.

A râs.

— Nu e adevărat.

— Ştii ceva, poţi să pleci!

Mi-am terminat sucul şi am aruncat cutia la coş. S-a lovit de coş şi a căzut pe jos. Am oftat.

— Am teme de făcut şi tu mă enervezi.

— Dacă ai fi vrut într-adevăr să plec, n-aş mai fi fost acum aici.

Am luat afurisita de cutie de jos şi am pus-o în coş. Când m-am îndreptat, mişcarea aceea mi-a afectat pielea iritată de pe burtă, făcându-mă să trag iute aer în piept.

— Eşti bine?

Mi-am îndreptat spatele cu mai multă grijă şi am dat din cap.

— Mda.

El a lăsat capul pe umăr.

— Minţi. A urmat o pauză, apoi: Ce-ai păţit la burtă?

Am rămas cu gura căscată.

— Ieşi din capul meu, Luc!

S-a mişcat mult prea repede. O secundă mai târziu degetele lui îmi apucau tricoul şi, până să-mi dau eu seama, l-a ridicat în sus.

— Luc! am ţipat eu şi l-am apucat de mâini, dar era prea târziu.

Buclele i-au căzut pe frunte când a aplecat capul.

— Ce naiba, Piersicuţă? Ce s-a întâmplat cu burta ta?

Am încercat să-i dau mâinile la o parte, dar a fost inutil.

— Nu ştiu. E…

— Crezi că asta s-a întâmplat la club, când te-am trântit eu pe jos? S-a uitat repede la mine, adăugând: Eu ţi-am făcut asta?

— Luc! Serios. Nu mai intra în capul meu! Eşti nesimţit!

El şi-a încleştat fălcile.

— Nu am ştiut că te-am rănit.

— Păi… nici eu n-am ştiut. Am observat abia mai târziu. Nu e mare scofală.

L-am tras iar de mâini.

— Sunt doar nişte julituri.

— Julituri!

Şi-a coborât privirea spre burta mea şi eu am inspirat rapid.

— Piersicuţă, eu cred că sunt arsuri.

— Ce?

Uitasem, momentan, că se uita la burta mea.

— Arsuri. Ca şi cum ai atins o flacără prea mult timp. Probabil eu ţi-am făcut asta când te-am luat în braţe.

A dat drumul tricoului, dar uşurarea mea a fost de scurtă durată, fiindcă şi-a pus palma chiar sub juliturile care începeau să se vindece.

Mi-am înăbuşit un strigăt.

Contactul acela, carne pe carne, mi-a scos tot aerul din plămâni. Atingerea era intimă şi tulburătoare. Am ridicat repede privirea spre el şi mi s-a părut că ochii i se măresc un pic, ca şi cum senzaţia atingerii noastre avea acelaşi efect asupra lui. Palma lui era caldă, aproape prea caldă pe pielea mea.

I s-a mişcat mărul lui Adam înghiţind în sec şi a închis ochii.

— Îmi pare rău!

— Pentru ce?

— Pentru că te-am rănit, a spus el cu o voce uşoară şi răguşită, lăsându-şi capul în jos. Trebuia să fiu mai atent.

— E în regulă.

M-am cutremurat când ni s-au atins frunţile. Nu era un fior de teamă. Era altceva. Aşteptare? Da. Şi *ceva mai mult.* Se acumula tensiunea în spaţiul dintre noi. Am închis ochii.

— Încercai să mă aperi de o explozie.

— Mda. Asta a fost.

A înclinat capul doar puţin şi i-am simţit respiraţia pe… pe buze. O să mă sărute din nou?

O să-l las să mă sărute?

Şi-a lăsat mâinile jos şi s-a îndepărtat la cel puţin treizeci de centimetri, dar tensiunea era tot acolo, pârâind în aerul dintre noi. Am deschis încet ochii şi am strâns din buze, căci nu ştiam sigur dacă ar trebui să fiu bucuroasă sau dezamăgită că nu mă sărutase.

Colţurile gurii lui erau ridicate.

O, nu!

— Nu îmi citeai gândurile, nu?

— N-aş face asta niciodată.

Da, sigur!

— Nici măcar nu ştiu de ce te-am lăsat să vii cu mine acasă.

Zâmbetul ăla al lui chiar începea să mă îngrijoreze.

— A, ba ştii.

A făcut un pas spre mine, făcându-mă să mă încordez. Privirea lui nu mi-a părăsit nicio clipă faţa, iar eu simţeam nevoia urgentă de a fugi de el… şi de a fugi spre el. Asta din urmă nu avea sens. S-a oprit, cu sprâncenele arcuite, a băgat mâna în buzunarul de la blugi şi şi-a scos telefonul. S-a uitat la el. Încruntarea se transformase în strâmbătură când a ridicat privirea.

— Te superi dacă dau drumul la televizor?

— Ăăă, nu.

Ne-am îndreptat spre living, unde Luc a întins mâna şi telecomanda a zburat de pe măsuţă şi a aterizat în palma lui.

Am ridicat din sprâncene.

— Foarte comod, şi în acelaşi timp foarte leneş!

Luc mi-a făcut cu ochiul şi, normal, îi stătea bine când făcea cu ochiul. Televizorul s-a deschis şi el a dat repede pe unul dintre posturile locale. În clipa în care am văzut reportera care stătea în faţa unei case de culoare roşiatică cu o expresie serioasă pe faţă, mi-am dat seama că e o veste proastă.

Reportera vorbea, dar mi-au trebuit câteva secunde să pricep ce spune.

— Toate cele patru victime, cea mai mică, de trei ani, şi cea mai mare, de treizeci şi doi de ani, locuiau în această casă. Vecinii spun că era o familie liniştită şi muncitoare. Am aflat că cei doi copii aveau vârste apropiate şi se presupune că toţi patru au fost ucişi în timpul nopţii.

Eram deja îngrozită când imaginea a trecut la prezentatorul ştirilor din studio.

— Evenimentul are loc chiar după ce Colleen Shultz şi Amanda Kelly, eleve în clase terminale la liceul Centennial, au fost ucise. Domnişoara Shultz a fost găsită în toaleta şcolii, marţi, iar domnişoara Kelly a fost găsită în maşină, în parcarea şcolii, vineri, a adăugat el. Primele informaţii arată că toate cele patru victime au fost ucise în acelaşi mod în care au fost ucise domnişoara Shultz şi domnişoara Kelly. De asemenea, se presupune că aceste crime îngrozitoare au fost comise de un luxen neînregistrat. Aflu că acest gen de incidente nu sunt izolate în Columbia şi nici în Maryland. În ultimele două luni, au existat morţi suspecte în Virginia, Virginia de Vest, Pennsylvania şi Tennessee. Atacurile luxenilor neînregistraţi sunt în creştere, şi mulţi se întreabă ce măsuri se vor lua şi dacă se vor lua. Cum putem să ne simţim în siguranţă…

Luc a închis televizorul şi a înjurat în surdină. Îi zvâcnea un muşchi pe obraz.

— Imposibil!

M-am aşezat pe marginea canapelei, oripilată de ştirea aceea şi îngrozită de implicaţiile ei.

— Ce vrei să spui?

Când am văzut că nu îmi răspunde, m-am întors spre el. Livingul era gol. Am sărit în picioare şi m-am răsucit.

Luc dispăruse.

Şi burta nu m-a mai durut după mişcarea aceea bruscă, imprudentă. M-am uitat în jos şi mi-am ridicat tricoul, dezvelind pielea netedă, fără nicio urmă de rană.

— Nu se poate!

Am ridicat privirea.

Dar nu era imposibil, nu? Luc îmi spusese că un origin poate face asta. Îmi spusese că şi luxenii pot vindeca oameni. Julituri. Cucuie. Vânătăi. Răni. Am lăsat tricoul jos.

Luc mă vindecase.

Capitolul 20

— Pur şi simplu nu îmi place, îmi spunea James când intram în şcoală miercuri dimineaţă. Şi nu are nicio legătură cu ce e el.

Îmi părea bine să aud asta, fiindcă James nu avea idee ce e de fapt Luc.

— Nu face o primă impresie bună.

— Nu, pe bune?

A pufnit când ne-am apropiat de dulapul meu.

— Ştiu că mi-ai zis că nu eşti îmbârligată cu el…

— Şi chiar nu sunt, am replicat eu pentru a ţâşpea oară.

Ăsta era adevărul. Luc şi cu mine abia dacă eram prieteni. M-am gândit că asta e bine, probabil – e grozav. *Serios.* Avea ceva care mă… mă tulbura şi mă zăpăcea, şi nu-mi plăcea. Deloc.

Luc era o variabilă necunoscută, şi asta *mă* făcea să mă simt dezorientată. Şi chiar nu aveam acum nevoie să mă simt dezorientată. Nu când lumea părea că e din nou pe punctul de a exploda.

James mi-a împins uşor braţul.

— Sunt doar îngrijorat, ştii?

— De ce?

În clipa asta mi se părea că există lucruri mult mai importante pentru care puteai să fii îngrijorat. De exemplu, cine omorâse ieri o familie întreagă şi dacă asta avea legătură cu ce se întâmplase cu Colleen şi Amanda.

Şi reacţia lui Luc? Era ca şi cum ar fi ştiut ceva. Ce, n-aveam idee, şi nu mai auzisem nimic de el de când efectiv dispăruse din casa mea.

— Nu ştiu, a răspuns el când am deschis dulapul şi mi-am luat cărţile. De când ai fost la clubul ăla cu Heidi, eşti altfel. Şi nu mă întreba în ce sens! E doar o senzaţie.

Era prea devreme pentru gânduri atât de profunde.

— Sunt aceeaşi Evie dintotdeauna… şi dinainte de asta… şi dinainte de dinainte de asta.

James a tăcut un moment.

— Ei, asta se pare că va fi o problemă!

La început, nu mi-am dat seama despre ce vorbeşte, dar i-am urmărit privirea şi am văzut că se uită la unul dintre luxenii de vârstă mai mică. Acesta stătea lângă un dulap, la câţiva metri distanţă, singur. Parcă îl chema David… sau Danny. Ceva de genul. Banda de metal de la încheietura mâinii lui a sclipit în lumină când a prins uşa în mână. Era singur, dar nu trecea neobservat.

Doi băieţi mai mari stăteau vizavi de el, lângă o vitrină dintr-aia cu proiecte artistice de rahat făcute anul trecut de cei din clasa a XII-a. I-am recunoscut pe indivizi ca făcând parte din gaşca lui April de protestatari, care era iar în faţa şcolii.

Mai puţin ăştia doi.

Se uitau la băiat ca două hiene care măsoară din ochi un pui de gazelă bun de cină. Nu era bine.

— Ştii, am zis eu, am încercat să vorbesc cu April despre ceea ce face.

— Pun pariu că a mers bine!

Mi-am muşcat buza şi am închis dulapul. Era limpede că tânărul luxen e conştient de prezenţa celor doi. Încheieturile mâinii lui se albiseră şi părea că trage de timp, probabil în speranţa că vor pleca ei primii.

Cei doi indivizi nu păreau că intenţionează să plece undeva.

O energie încărcată de nelinişte îmi bâzâia prin vene. Puteam să plec, pur şi simplu. Nu îl cunoşteam pe băiat. O voce oribilă îmi şoptea: „De ce să te bagi?” Nu avea nicio legătură cu mine… dar chiar nu avea?

Mi-am îndreptat cureaua de la geantă şi m-am hotărât.

— Îi ştii pe tipii ăia doi? l-am întrebat eu, arătând cu capul în direcţia lor. Sunt nemernici?

James a dat din cap.

— Da, nişte javre.

— Deci probabil nu se holbează la băiat fiindcă le place tricoul lui şi vor să-l întrebe de unde l-a cumpărat, ca să-şi ia şi ei.

— Nup.

Am inspirat adânc.

— Mă duc să văd dacă are nevoie de cineva care să-l conducă în clasă. Adică nu o să-i spun exact aşa, fiindcă ar suna ciudat şi aiurea, dar, înţelegi tu, mă duc ca să… fiu alături de el.

James s-a dezlipit de dulapul de alături.

— Vin şi eu cu tine.

Recunoscătoare că nu o să mă duc singură, m-am apropiat de tânărul luxen. El a ridicat capul şi l-a întors spre mine înainte să mă apropii la o jumătate de metru de el. Avea umerii ţepeni şi în ochii aceia albaştri ca apa oceanului se vedea parcă o oboseală.

— Salut! am spus eu repede. Nu cred că ne cunoaştem. Eu sunt Evie, şi el e James.

Luxenul s-a uitat la James, după care ochii aceia albaştri, fascinanţi, s-au îndreptat spre mine.

— Daniel… Eu sunt Daniel.

Aha! Aproape nimerisem numele.

— Eşti a X-a?

El a dat din cap, iar James s-a aşezat în aşa fel încât cei doi indivizi să nu-l mai poată vedea pe băiat.

— Da. Voi sunteţi… a XI-a?

— Dap, am ciripit eu cam prea fericită. Ai ore la etaj? Eu şi James avem tot acolo.

— Da.

A închis dulapul, apoi s-au mai scurs câteva clipe.

— De ce vorbiţi cu mine?

Am clipit auzind întrebarea asta directă.

— Până acum n-aţi mai vorbit cu mine şi v-am văzut în fiecare zi la dulap, de când a început şcoala.

— Păi, există vreun moment mai bun ca ăsta ca să începem să vorbim?

James i-a pus mâna pe umăr băiatului.

— Dacă tot mergem şi noi sus, îţi ţinem companie.

— Îhî!

Daniel şi-a îndreptat privirea spre mâna pe care James i-o pusese pe umăr, şi apoi a ridicat o sprânceană. Sincer, chiar am crezut că o să ne spună să ne vedem de treabă, ceea ce n-ar fi fost deloc bine, fiindcă cele două hiene păreau că îşi fac curaj să spună sau să facă ceva.

— Ştiu de ce faceţi asta.

Pregătită să neg adevărul până nu mai am oxigen, am deschis gura, dar James a zis:

— Atunci ştii că probabil e mai inteligent să ne laşi să te conducem sus. Pentru că de-asta stau acolo Andy şi Leo. Dă-mi voie să-ţi fac o scurtă caracterizare a acestor personaje: amândoi sunt fundaşi în echipa de fotbal. Au tendinţa de a doborî *din greşeală* elevii şi amândoi la un loc au o jumătate de creier funcţional.

Buzele lui Daniel au zvâcnit.

— Şi, lasă-mă să ghicesc: nu sunt fani ai luxenilor.

— O să răspund că este o supoziţie pertinentă.

James l-a bătut pe umăr, apoi şi-a retras mâna.

— Aşadar, ce oră ai?

— Engleză.

— Atunci, să mergem!

Eu am trecut în partea cealaltă.

— Nu pot să întârzii. Eu am fobia asta, să nu intru în clasă după ce se sună. Mă ia groaza dacă se uită toată lumea la mine când mă aşez în bancă şi profesorul se uită la mine cu mina aia a lui dezamăgită şi iritată.

Daniel nu a spus nimic când şi-a pus rucsacul pe umăr, dar a început să meargă şi noi l-am urmat, încadrându-l. În timp ce urcam

toţi trei scările, eram urmăriţi de mai multe priviri şi s-a aşternut o tăcere întreruptă doar de şoapte. Tensiunea învăluise toată scara, sufocantă precum o pătură grea. James părea a fi imun la ea, pentru că spunea ceva despre o emisiune despre investiţii pe care o văzuse aseară la televizor. Sau poate încerca să-l distragă pe Daniel ori pe el.

Poate încerca să mă distragă pe *mine,* fiindcă îmi ardeau vârfurile urechilor şi, ori de câte ori mă uitam în jur, vedeam cum privirile devin din suspicioase de-a dreptul ostile.

— N-ar trebui să fie aici, a spus cineva într-o şoaptă care s-a auzit până la noi, după care altcineva a spus:

— Ştiţi bine că unul dintre ei le-a ucis pe Colleen şi pe Amanda.

Altcineva i-a răspuns, dar nu am înţeles ce a spus.

— Ei au omorât familia aia, a rostit altul, mai tare.

Obrajii lui Daniel au început să se îmbujoreze.

Mi s-a strâns stomacul când am auzit aceste cuvinte. Dacă pentru mine era greu să aud şi să văd toate astea, nu puteam să-mi închipui cum era pentru Daniel. Puteau fi o sută de oameni ca James, dispuşi să servească drept barieră pentru Daniel şi pentru ceilalţi luxeni, dar nimeni nu putea să fie acolo în fiecare zi, în fiecare sală.

Ştiam în sinea mea că acele cuvinte spuse în şoaptă se vor transforma în acţiuni şi că situaţia va escalada. Frica se va transforma în ură, iar asta era o combinaţie fatală. Şcoala era un butoi cu pulbere şi întrebarea nu era dacă va exploda.

Întrebarea era când.

Îndreptându-mă spre maşină după ore, mă tot aşteptam să-l văd pe Luc răsărind de undeva, dar m-am uitat peste umăr, am scanat parcarea cu privirea şi nu l-am văzut.

M-am gândit să-i dau mesaj lui Zoe s-o întreb ce face, pentru că nu voiam să mă duc acasă. Mama probabil nu ajungea decât peste câteva ore. Lucrase până supertârziu toată săptămâna, fiind ceva legat de vizita unor oficiali din străinătate.

Mi-am dat părul din ochi, pentru că începuse să bată vântul, şi am trecut printre două maşini de dimensiuni absurde, făcându-mi o

notă în minte să ajung la şcoală la timp. Era *naşpa* rău să merg pe jos atâta, ceea ce, probabil, însemna că ar trebui să fac mai multă mişcare. Am ieşit dintre cele două maşini imense exact când cineva mi-a apărut în faţă.

— Ua!

M-am oprit brusc cu o secundă înainte de a mă lovi cu faţa de un piept. O mână m-a prins de braţ şi m-a stabilizat, iar eu am ridicat capul. Era un tip… tipul *ăla.* Mi-a luat câteva secunde să-l recunosc, pe el şi ochelarii ăia negri. Era tipul care mă ajutase să-mi adun caietele risipite.

— Salut!

Mi-a zâmbit şi mi-a dat drumul la braţ.

— Devine un obicei… să ne întâlnim în parcare.

— Da.

Am ridicat cureaua rucsacului şi mi-am aşezat-o mai bine pe umăr.

— Chiar ar fi cazul să fiu mai atentă pe unde calc. Scuză-mă!

— Ar trebui, dar atunci n-aş mai putea eu să profit de lipsa ta de atenţie.

Tonul lui era degajat, chiar provocator.

Mi s-au ridicat în sus colţurile gurii, în timp ce mă întrebam cine e tipul.

— Nu cred că… ne-am mai întâlnit. Vreau să zic, în afară de momentul în care mi-am vărsat toate lucrurile pe jos.

El şi-a înclinat uşor capul.

— O, ba sigur ne-am întâlnit.

— A!

Stânjenită, am simţit că mi se aprind obrajii.

— Facem ore împreună? Scuză-mă! După cum îţi dai seama, nu sunt prea atentă.

Dacă Luc m-ar fi auzit că recunosc asta, s-ar fi stricat de râs.

Zâmbetul de pe faţa lui a devenit mai larg când a clătinat din cap.

— Nu facem ore împreună.

Zâmbetul mi s-a şters.

— Nu sunt din şcoala asta, a adăugat el, punând mâna pe garda camionetei lângă care stătea. Şi nu sunt… din zonă.

Am rămas nedumerită, uitându-mă la el.

— Atunci nu-mi amintesc cum ne-am cunoscut.

— Încep să văd asta. Să înţeleg. A făcut o pauză, adăugând apoi: Ceea ce mi se pare foarte interesant. Nu pricep.

Nu aveam idee despre ce vorbeşte tipul, dar sincer, nici nu voiam să aflu. Am simţit fiori pe şira spinării când mi s-a trezit instinctul de conservare. Ceva nu era în regulă cu discuţia asta, cu tipul ăsta.

— Ei, mă bucur că te-am văzut!

Am făcut un pas în lateral, luând hotărârea că trebuie să ascult de instinctul acela care îmi spunea că e momentul să închei discuţia.

— Dar trebuie să plec…

— Nu fugi aşa!

Şi-a tras ochelarii mai jos cu mâna cealaltă.

— Nu înainte să-ţi spun ce avem în comun.

Am avut un şoc de uimire când i-am văzut ochii. Aveau aceeaşi nuanţă uluitoare de violet ca ochii lui Luc şi, exact ca ochii lui Luc, linia neagră a irisului era înceţoşată.

— Eşti…

A ridicat un colţ al gurii. A apărut şi gropiţa aia din obrazul drept.

— Origin? Şi-a coborât glasul: Da. Asta sunt.

Luc îmi dăduse de înţeles că nu există prea mulţi origini, dar era clar că unul stătea în faţa mea.

— Luc are dreptate. Nu am rămas prea mulţi.

Am rămas cu gura căscată când mi-am dat seama că îmi citeşte gândurile.

— Şi ştii ceva? Luc ar putea să-ţi spună exact de ce nu au mai rămas prea mulţi origini.

Metalul s-a îndoit sub mâna pe care o ţinea pe camionetă. Vopseaua a început imediat să fumege şi să se cojească. Am făcut ochii mari.

— Nu, a murmurat el, ridicându-şi ochelarii cu mâna cealaltă. Nu atrage atenţia inutil, *Evie!*

Inima a început să-mi bubuie. De ce, ah!, de ce nu se făcea şi la noi scanarea retinei la intrarea în parcare? Pe de altă parte, Luc îşi punea lentile de contact şi aveam o bănuială că originul ăsta ar fi găsit o modalitate de a trece de control.

— Pentru că, dacă atragi atenţia asupra noastră, voi fi nevoit să fac o scenă, a continuat el. Şi deja am făcut câteva scene. Cred că ai asistat la cel puţin una dintre ele.

Următoarea gură de aer pe care am luat-o mi s-a oprit în gât când mi-am dat seama despre ce vorbeşte.

— Tu… tu eşti responsabil pentru ce s-a întâmplat cu Amanda? Şi cu Colleen?

— Ei, n-aş spune că am fost sută la sută responsabil.

Zâmbetul acela degajat rămăsese fixat pe buzele lui.

— Nu sunt singurul responsabil.

Am încercat să inspir uşor, dar aerul nu a reuşit să-mi uşureze greutatea pe care o simţeam în piept când m-am uitat în jur. Era lume pe lângă maşini, dar nu se uita nimeni la noi. De ce s-ar fi uitat? De la distanţă, părea un tip normal, mai ales cu ochelarii de soare.

— Evie, mi-a spus el cu blândeţe. Eşti atentă la mine?

— Da.

M-am uitat din nou la el.

— Bun. Acum, întreabă-mă cine mai e responsabil!

Inima îmi bătea haotic când m-am forţat să rostesc cuvintele:

— Cine mai e responsabil?

— Bravo!

A făcut încet un pas în faţă, calm. Vopseaua de pe maşină s-a umflat, atârnând inertă după atingerea lui.

— Luc e responsabil. E responsabil cam optzeci la sută.

— Cum…

— La fel şi tu, m-a întrerupt el. Până la urmă, pe tine am crezut că te iau în noaptea aia la club. Adică, nu te văzusem decât de la distanţă când vorbeai cu Luc, iar fata aia avea rochia de aceeaşi culoare. Era blondă. O greşeală scuzabilă. Dar, într-un fel, a fost în favoarea mea, mai ales când am luat altă blondă. *Aia* a fost cu intenţie. Ştii tu, doar ca s-o fac.

Groaza mi-a înţepenit toţi muşchii mediani când am înţeles ce spune. M-am gândit la ce spusese Heidi, că amândouă fetele erau blonde. Fusese un tipar, un tipar înspăimântător.

— Fiindcă apucasem să te văd de aproape şi personal chiar în parcarea asta. Ştiam că nu eşti tu a doua fată.

Degajarea tonului lui rămăsese aceeaşi.

— Dar ea te ştia pe tine.

Un claxon a răsunat în depărtare, făcându-mă să tresar.

— A fost aşa de simplu să te găsesc!

Mi-am adus aminte brusc de avertismentul lui Luc. „Ştii cât de uşor mi-a fost să te găsesc?” Dumnezeule! Nu glumise.

— Nu înţeleg…

— Nici eu. În fine, anumite părţi din povestioara asta, a reluat el… Pe tine nu te înţeleg. Încă. Dar o să-mi dau seama. Vizita la tine acasă mi-a fost de ajutor.

O, Doamne! El fusese la mine în casă în noaptea aceea…

— Da! a dat el buzna în gândurile mele. De fapt, nu doar o dată. Chiar ar trebui să vă programaţi alarma. Vreau să zic, la ce bun s-o ai, dacă nu o foloseşti? Pe de altă parte…

A râs, un sunet care contrasta puternic cu ceea ce spunea.

— Nu m-ar fi oprit. Am fost atât de aproape, că am lăsat şi o urmă.

Groaza i-a cedat locul greţei când am înţeles. M-am tras un pas îndărăt.

— Tu m-ai zgâriat?

— Păi, da, şi te-am strâns şi de gât.

Zâmbetul i-a întins ambele colţuri ale gurii.

— Doar un pic.

— Doar un pic?

Fierea îmi ajunsese în gât. Frica îmi îngheţase sângele şi inima mi se urcase şi ea undeva, în gât. Mi-am încleştat pumnul. Fusesem atât de aproape…

— De moarte? Mda, dar nu atât de aproape cum ai fost mai înainte. Nu… A ridicat tonul şi şi-a înăsprit vocea:…te apropia mai mult.

La început am crezut că vorbeşte cu mine, dar eu nu încercam să mă apropii de el. Apoi privirea mea s-a dus în spatele lui. Între el şi camionetă se afla Emery. În spatele ei era… Connor. Ce căuta Emery aici? Nu o văzusem pe Heidi? Şi de ce era ea cu Connor?

— Dacă vă apropiaţi mai mult, va trebui să fac un lucru care va fi considerat nepotrivit, a spus originul, fără să se uite o dată în spate. Un lucru care l-ar supăra foarte tare pe Luc, iar voi nu vreţi asta. Nu? Doar ştiţi ce se întâmplă când Luc e… dezamăgit.

— Nu ştiu cine eşti şi nici nu mă interesează în clipa asta, dar am impresia că îl cunoşti pe Luc şi ştii ce se întâmplă când e supărat. Nu vrei să îl ai drept duşman, l-a avertizat Emery, şi vântul s-a înteţit şi i-a aruncat peste faţă părul lung. Crede-mă!

Originul a rânjit.

— O, crede-mă, ştiu exact ce se întâmplă când se supără Luc!

Aerul mi-a rămas în gât. M-am uitat ţintă la Emery, rămânând aşa câteva secunde. Ochii ei nu mai aveau… nuanţa aia ştearsă de verde. Aveau culoarea aprinsă a muşchiului, iar pupilele ei… pupilele ei erau în întregime albe. Am rămas cu gura căscată.

Emery nu era om.

Avusese lentile de contact în ziua aceea, când luaserăm micul dejun. Iubita lui Heidi era luxen!

— Habar nu ai cine e în jurul tău, nu? Presupun că o să-ţi dai seama la un moment dat, mi-a atras originul din nou atenţia asupra lui. Dar, până atunci, am o întrebare pe care vreau să i-o pui lui Luc. Vrei să faci asta pentru mine? Te rog!

M-a prins de braţ înainte să văd măcar că se mişcă. Mi-am înăbuşit un strigăt când m-a tras spre el şi rucsacul mi-a alunecat de pe umăr şi a căzut jos.

— Întreabă-l dacă vrea să se joace cu mine.

— Poftim? am şoptit.

S-a întâmplat extrem de repede.

S-a auzit un pârâit din *interior*. O durere cumplită, cum nu mai experimentasem până atunci, mi-a cuprins braţul şi mi-a tăiat respiraţia. Nici măcar n-am putut să ţip când mi s-au înmuiat picioarele.

Originul mi-a dat drumul şi genunchii mi s-au izbit de asfalt. M-am ghemuit şi mi-am lipit braţul de burtă. Cineva a înjurat, dar abia puteam să-i aud prin bubuiturile sângelui.

Îmi rupsese braţul.

Dumnezeule, *îmi rupsese braţul!*

Necunoscutul a trecut pe lângă mine, în timp ce eu încercam să respir cu durerea aia înfiorătoare, şi s-a îndepărtat liniştit, ca şi cum nu îmi fracturase braţul cu o simplă răsucire a mâinii.

Emery a fost acolo într-o secundă, îngenunchind în faţa mea şi prinzându-mă de umeri.

— Eşti OK?

— Nu, am spus eu icnind şi m-am lăsat pe spate când m-a izbit un alt val de durere ascuţită şi fierbinte. Mi-a rupt mâna. Adică la propriu.

— Fir-ar!

Emery s-a uitat peste umăr la Connor şi m-a cuprins de mijloc.

— N-am mai făcut treaba asta cu vindecatul, iar tu porţi Dezactivatorul. Sună-l pe Luc!

— Pe Luc? am întrebat şi am icnit iar, căci mintea nu-mi mai funcţiona cum trebuie. Am nevoie de spital. De doctori. De analgezice… analgezice *puternice.*

— Avem ceva mult mai bun ca astea.

Emery m-a ridicat în picioare cu o uşurinţă uimitoare.

— Vino!

M-am uitat prin parcare. L-am văzut pe Connor vorbind la telefon, mişcând foarte repede din gură.

Heidi a apărut deodată acolo, palidă toată.

— Ce s-a întâmplat?

— Parcă ţi-am spus să stai deoparte!

Emery m-a condus printre cele două camionete.

— Dar normal că nu ai ascultat.

— Puteai să-ţi dai seama.

Heidi a venit mai aproape.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu braţul tău?

— Mi l-a rupt un tip, am scrâşnit eu. Şi trebuie să ajung la spital.

— Un tip? a repetat ea.

— Nu ştiu cine era, dar nu asta e important acum, a intervenit Emery. Ia-i rucsacul! Trebuie să plecăm.

— La spital? am sugerat eu, şuierând de durere.

Undeva, în străfundurile minţii, mi-am amintit de toată faza aia cu luxenii şi originii care vindecă. La naiba, Luc îmi vindecase juliturile alea de pe burtă, dar eu aveam braţul rupt! Voiam un doctor. Voiam pastile pentru durere. O grămadă de pastile.

Connor s-a întors şi şi-a băgat telefonul în buzunar.

— A zis că te aşteaptă.

— Mulţumesc!

Emery m-a dus pe lângă un grup de persoane care începeau să se uite la noi.

— Heidi.

Ea a venit alergând lângă noi, cu rucsacul meu. Parcă se învârtea lumea cu mine. În faţa mea s-a deschis o portieră. Nu era maşina mea, dar m-am trezit brusc pe bancheta din spate şi cu Heidi care urca lângă mine. Am auzit altă portieră trântindu-se.

— Dă-mi voie să mă uit la braţul tău.

Heidi s-a apropiat şi mai mult de mine, în timp ce motorul maşinii pornea.

Emery era la volan… Emery, fata *luxen*.

M-am uitat la faţa ei, respirând scurt şi rapid.

— Cât de rău e? Nu pot să mă uit.

— Ăăă! S-a uitat spre scaunul din faţă, apoi mi-a răspuns: Nu se vede osul, dar e umflat şi roşu tare.

— OK, am şoptit eu. Dacă nu vezi… osul, e bine, dar nu ştiu de ce nu-mi simt degetele.

— O să fie OK. În ochi îi sclipeau lacrimi când a adăugat: Îţi promit!

Simţeam nevoia să o cred şi am dat din cap, în timp ce Emery a ieşit din parcare şi a turat motorul. Am înghiţit în sec şi am încercat să mă concentrez la altceva decât la durerea aia care îmi tăia respiraţia.

— El a fost… el le-a ucis. Pe Colleen. Pe Amanda.

Heidi a clipit din ochi şi şi-a dat părul de pe faţă.

— O, Doamne!

— Nu ţi-a spus cine e? m-a întrebat Emery de pe scaunul din faţă.

— Nu. Dar îl cunoştea pe Luc. Mă cunoştea şi pe mine. A fost… a fost la club când a avut loc raidul. Am…

Durerea era tot mai puternică. Simţeam că îmi vine să vomit şi chiar existau şanse mari s-o şi fac. Am strâns tare din ochi, m-am lipit de banchetă, stând pe o parte, mi-am strâns picioarele şi le-am întins, dar nu m-a ajutat deloc cu durerea aceea intensă, de care nu puteam să scap.

— Evie?

Heidi mi-a pus mâna pe picior. Fruntea mi se umezise de transpiraţie.

— Cred că mi se face rău. O, Doamne, doare aşa de rău!

— Ştiu. Îmi pare rău!

Degetele ei tremurătoare mi-au luat părul de pe faţă şi mi l-au dat după ureche.

— O s-o rezolvăm. Jur!

— Uite-l acolo. Uşurarea din vocea lui Emery când a adăugat: În sfârşit!

Rămăsesem cu ochii închişi când maşina a oprit. S-a deschis o portieră şi în maşină a pătruns zgomotul traficului, împreună cu mirosul de gaze de eşapament şi de… *pin*. De conifere. Am deschis un pic ochii şi am întors capul.

Luc trecuse în locul lui Heidi. L-am auzit înjurând.

Am gemut de durere. Părul lui era o claie de bucle şi de creţuri, de parcă fusese pe o moară de vânt.

— C-cum ai ajuns aici?

— Am alergat.

Expresia îi era plină de o îngrijorare ce îi întuneca ochii cu totul. Portiera din stânga s-a deschis, după care capul lui Heidi s-a iţit între cele două scaune.

— Du-ne la club! a ordonat el. Acum!

— Am nevoie de *spital*.

Luc s-a aplecat spre mine, şi singurul lucru pe care l-am mai văzut au fost ochii ăia violeţi, învolburaţi.

— Ai nevoie de mine.

— Ce…

— O să-ţi ating braţul.

Şi pe urmă exact asta a făcut, strângându-mi cotul în mână.

— Şi o să te doară, dar numai o secundă.

M-a cuprins panica. Privirea mea înnebunită se rotea prin maşină, întorcându-se de la faţa speriată a lui Heidi la faţa lui Luc, care avea fălcile încleştate şi pe faţă i se vedea o concentrare extremă.

— Stai puţin! Te rog! Ştiu că poţi să vindeci, dar vreau…

Pupilele lui aveau acum o strălucire albă.

— Îmi pare rău!

Luc şi-a pus palma peste locul în care simţeam cel mai rău durerea, pe antebraţ, şi braţul mi-a luat *foc*. Spatele mi s-a arcuit şi capul mi-a căzut pe spate. Am scos un urlet şi plafonul maşinii s-a curbat şi a dispărut, ca apoi să apară din nou, mult mai clar. Îmi îndreptasem picioarele şi nu ştiam dacă nu cumva îl scosesem pe Luc afară din maşină, dar el era tot acolo, ţinându-mă de braţ.

— Opreşte-te! a ţipat Heidi. Ai zis că o s-o ajute. Îi face şi mai rău…

— O face bine, a spus Emery. Îţi promit, Heidi! Dă-i o secundă!

Nu mă ajuta. Deloc. Nici nu se compara cu fierbinţeala temporară pe care o simţisem înainte. Durerea pulsa şi îmi fulgera în tot corpul, obliterându-mi toate gândurile, până când n-a mai fost nici durere, nici nimic… nimic, în afară de o căldură sufocantă.

Capitolul 21

Căldura se împrăştia şi se infiltra în oase şi în ţesuturi. Pluteam, ca şi cum aş fi fost în apele calde ale oceanului din sud. M-am gândit la plajă, dar… nu-mi aminteam când fusesem ultima oară la plajă.

Amintirile însă veneau împreună, soarele strălucitor şi palid, nisipul aspru, cum stăteam pe nisip, abia atingând cu degetele de la picioare apele înspumate. Auzeam râsete şi ştiam că nu sunt singură. Eram în siguranţă, *complet* în siguranţă – însă imaginile s-au spulberat înainte să le pot reţine.

Ştiam că nu fusesem niciodată la plajă. Niciunul dintre părinţii mei nu era genul care să meargă în vacanţă. După invazie, nu mai avusesem timp niciodată, iar înainte…

De ce nu puteam să-mi amintesc ce fusese înainte?

„Ştii de ce”, a şoptit o voce. „Înainte nu a existat”.

Pluteam din nou, iar gândurile nu mai contau. Era vocea aia, o voce melodioasă care îmi şoptea la ureche, îmi spunea să cedez, şi vocea aceea era caldă şi sigură. Aşa că m-am lăsat în voia căldurii care punea stăpânire pe mine. Am lăsat-o să mă adoarmă, să mă ducă înapoi în abis, unde am stat şi am tot stat. Poate că au fost câteva minute, poate că au fost ore, dar, în final, *în final* am deschis ochii.

Nu eram pe bancheta din spate a vreunei maşini, zvârcolindu-mă din cauza unei dureri incredibile. Eram pe un pat, un pat foarte confortabil. Am înghiţit în sec, pentru că aveam gâtul uscat, şi m-am uitat prin cameră. În clipa în care am recunoscut pereţii goi şi cărămida aparentă, mi s-a oprit inima.

Apartamentul lui Luc.

Mi-am amintit fulgerător ce se întâmplase. Plecasem de la şcoală şi dădusem peste originul acela – el îmi rupsese braţul şi Luc îmi făcuse ceva. Ceva tare de tot, fiindcă braţul nu mă mai durea.

Mă vindecase, de data asta pe bune, şi era o chestie uriaşă. Nu era obligat să facă asta. Puteau să mă ducă la un spital. Stai puţin! O, Doamne, o să mă transform într-un mutant uman…

Am mişcat piciorul şi m-am lovit de ceva tare. Am încetat să mă mai mişc. Clar nu eram singură. Am inspirat adânc şi inima mea a început să bată înnebunită când am recunoscut mirosul de pădure care mă înconjura.

Vai de mine!

M-am uitat în stânga şi am distins trăsăturile alea devastator de frumoase. Dap, era Luc, lângă mine, rezemat cu spatele de speteaza de lemn a patului şi cu bărbia în piept. Genele dese aruncau umbre pe pielea de sub ochii lui. Îşi ţinea braţele împreunate pe burtă şi pieptul îi urca şi cobora în mod regulat, ca şi cum dormea.

Ce Dumnezeu?

Dacă aveam aparatul de fotografiat la mine, puteam să-i fac o poză în clipa aia. Probabil că suna aiurea ca naiba, fiindcă Luc dormea şi tot tacâmul, dar aşa, dormind, era un contrast puternic între liniile dure ale feţei şi blândeţea aceea nemărginită.

OK.

Trebuia să-mi stabilesc priorităţile, iar fotografierea lui Luc în somn nu se găsea nicăieri pe lista cu lucrurile pe care le aveam de făcut. Incapabilă să mă stăpânesc, m-am uitat din nou la el. Ochii aceia ca ametistul şlefuit priveau spre mine. Toţi muşchii din corp mi-au îngheţat şi braţul a început să-mi zvâcnească din cauza asta.

— Hei, Piersicuţă!

— Bună! am şoptit şi eu.

Eram cu adevărat derutată, pentru că ştiam că există o mulţime de lucruri mai importante despre care trebuie să vorbim, dar probleme alea terifiante păreau stinse şi îndepărtare.

— De ce sunt în patul tău… cu tine?

Şi-a arcuit în sus un colţ al gurii.

— Moţăiam.

Şi-a lăsat ochii în jos, apoi şi-a prins cu dinţii buza de jos şi pleoapele i s-au depărtat iarăşi.

— Fir-ar să fie, Piersicuţă…

Următoarea gură de aer pe care am luat-o mi s-a oprit în gât când amintirea celor întâmplate a trecut în faţa gândurilor mele încurcate.

— Doamne! am şoptit, cutremurată. Luc, tipul ăla… e responsabil pentru ce s-a întâmplat cu Colleen şi cu Amanda. Poate chiar şi cu familia aceea.

Somnolenţa a dispărut de pe faţa lui.

— Voiam să aştept până când voi fi sigur că eşti OK înainte să vorbim despre asta…

— Nu mai poate aştepta!

Inima mea a început să bubuie din cauza fricii rămase.

— A recunoscut că le-a ucis. A spus…

Mi s-a gâtuit vocea. Nu aveam curaj să pronunţ ce voiam să pronunţ de fapt.

Luc mi-a prins gândul. Buzele i s-au transformat într-o linie subţire.

— A spus că i s-a părut că eşti tu când a luat-o pe Colleen? După ce te-a văzut vorbind cu mine?

De data asta nu m-am mai supărat pe el că trage cu ochiul în capul meu.

— Da. Doamne!

Simţeam că mi se face rău.

— Colleen e moartă, pentru că el a crezut că…

— Opreşte-te!

Degetele lui mi-au atins bărbia şi mi-au întors privirea spre el.

— Nu a murit din cauza ta. Ce s-a întâmplat cu ea nu e vina ta. OK?

Am inspirat repede.

— OK.

— Am bănuiala că nu eşti convinsă de asta.

Era şi greu să crezi asta când ştiai că cineva murise fiindcă fusese confundat cu tine. Sentimentul meu de vinovăţie, nepotrivit sau nu, nu mai avea importanţă.

— L-am mai întâlnit o dată… în parcarea şcolii. Mi-au căzut lucrurile din geantă şi el m-a ajutat să le adun. Nu mi-a dat nimic de înţeles atunci că „hei, sunt un criminal în serie”. A fost drăguţ şi am crezut că este elev, dar el era. A fost în casă la mine în noaptea aia şi a zis că a doua oară el şi-a lăsat amprenta pe mine.

Vedeam în ochii lui că înţelege.

— Urmele alea de pe burtă.

— Nu tu le-ai făcut. Ci *el*.

Eram cuprinsă de greaţă.

— A fost în casă la mine. De două ori.

Mi-am ferit privirea de ochii lui şi am strâns tare din ochi.

— Te cunoaşte, Luc, şi nu e luxen. E origin. I-am văzut ochii. Erau la fel ca ai tăi.

Luc rămânea tot tăcut, dar simţeam cum se umple de o furie rece. Aerul din cameră se încărca de energie.

— Nu ţi-a spus vreun nume din întâmplare sau ceva util?

— Nu. Parcă ziceai că nu au mai rămas prea mulţi origini.

— Nu au mai rămas, a mârâit el. Cum arăta?

— Cam de vârsta mea.

Am deschis ochii şi am încercat să-mi potolesc inima. Nu mai eram în parcare. Eram în siguranţă. Deocamdată.

— Avea părul castaniu şi ochii de aceeaşi culoare cu ai tăi.

— Altceva îţi mai aminteşti?

— A purtat ochelari de soare tot timpul, dar… avea o gropiţă în obrazul drept şi…

M-am oprit când mi-am amintit ce-mi spusese înainte să-mi rupă braţul.

— M-a rugat să te întreb ceva, dar nu cred că am auzit bine.

Pupilele lui Luc începuseră să se albească.

— Ce a spus?

Am clătinat din cap.

— Voia să te întreb dacă… dacă vrei să te joci cu el.

Totul s-a schimbat la el într-o fracţiune de secundă. Într-o nanosecundă a fost jos din pat.

Avea pumnii încleştaţi pe lângă corp.

— Ce e? l-am întrebat, simţind cum înfloreşte iar panica în mine. Ce e, Luc?

— Cam ce vârstă ziceai că are?

— Cam de vârsta mea, mai mult sau mai puţin cu un an.

— Sigur e adolescent? E important, Piersicuţă. Eşti sigură că e adolescent?

— Da. M-am uitat în sus la el, adăugând: Sunt sigură. De ce? Ştii cine e?

A ridicat mâna şi şi-a trecut degetele prin părul dezordonat.

— Nu mă gândesc decât la o singură persoană, dar… Doamne, ar trebui să aibă abia vreo zece ani!

Mi-am înăbuşit un hohot de râs răguşit.

— Sigur n-are doar zece ani.

Pe chip i-a apărut o urmă de uşurare, însă nu a durat mult.

— Nu are cum să fie.

— Ce anume nu-mi spui?

Am dat să mă ridic, dar camera s-a învârtit puţin cu mine.

— Ua!

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt puţin ameţită.

Nu mă simţeam în apele mele. Parcă m-aş fi trezit după o gripă.

El a ajuns iar lângă mine pe pat într-o secundă şi şi-a întins mâna spre mine. M-am ferit, dar el a fost mai rapid. Şi-a trecut uşor degetele pe obrazul meu, apoi prin păr, după care şi-a schimbat poziţia şi mi-a cuprins ceafa între degete. Şi-a ridicat celălalt braţ, ţinându-l deasupra trupului meu. Mi-am înăbuşit un strigăt când am simţit căldura care radia din el… din *degetele* lui. Era aceeaşi senzaţie pe care o mai avusesem când mă atinsese în maşină.

Căldura mi-a înmuiat tot corpul.

— C-ce faci?

— Te vindec.

— E bine să faci asta?

Senzaţia de furnicare mi-a coborât pe şira spinării şi mi s-a răspândit spre toate terminaţiile nervoase. Mi-am muşcat buza de jos pe dinăuntru, răsucindu-mă încontinuu şi apoi ridicând un picior.

— Nu… nu vreau să devin mutant.

Râsul lui Luc avea ceva aspru.

— Adică hibrid? Nu o să devii hibrid.

— De unde ştii?

— Ştiu nişte chestii. A urmat o pauză, apoi m-a întrebat: Nemernicul ăla ţi-a mai făcut ceva?

— Nu. Doar braţul.

— Doar braţul?

Vocea i s-a înăsprit.

— Aproape te-a rupt în două, Piersicuţă. Ameţeala s-ar putea să fie de la asta.

Am închis ochii, amintindu-mi durerea care îmi întorcea stomacul pe dos.

— Tot mai eşti ameţită? m-a întrebat el când şi-a coborât palma pe ceafa mea.

— Nu.

— Asta e bine!

Vocea lui părea şi mai joasă, iar eu simţeam cum mi se accelerează pulsul.

— Ştiu că mi-ai spus că poţi vindeca, dar tot nu pricep cum funcţionează asta. Mi se pare imposibil.

— E vorba despre energie. Ea poate fi canalizată într-un om pentru a repara oase, ţesuturi şi muşchi, ba chiar şi leziuni nervoase. Răni. A făcut o pauză, apoi a continuat: Cum ţi-am mai spus, putem vindeca aproape orice afecţiune care a avut o cauză externă, dar nu putem vindeca afecţiunile care au o sursă internă.

— Cum ar fi un virus sau un cancer? l-am întrebat eu, amintindu-mi câteva fragmente din discuţiile noastre.

— Anumite tipuri de cancer am reuşit să le vindecăm. Vocea i s-a îngroşat: Însă nicidecum pe toate.

Toate astea mi se păreau o nebunie, dar mă vindecase şi în clipa aceea atingerea lui făcea altceva. Aveam ochii închişi, dar simţeam cum se mişcă patul sub mine – sub noi – şi mi-am dat seama că e mai aproape. Îmi venea să-mi dau palme. Ar fi trebuit să-i spun să înceteze cu asta, indiferent ce-o fi fost, pentru că sunt bine şi, într-un fel, mi se părea periculos, dar căldura aceea plăcută se întindea pe braţele şi pe pieptul meu, întunecându-mi gândurile şi raţiunea.

Luc a tăcut câteva secunde bune.

— M-ai speriat azi.

Inima mea a ratat o bătaie şi am deschis din nou ochii. Avusesem dreptate. Luc era aproape. Buzele ne erau despărţite de doar câţiva centimetri sau cel puţin aşa aveam impresia.

— Da?

— Când am primit telefonul ăla şi Connor mi-a spus că eşti rănită, m-am… A închis ochii şi pe chip i-a apărut o expresie încordată când a completat: M-am îngrozit.

Nu ştiam cum să-i răspund la asta, căci nu mi se părea că există ceva care să-l sperie.

Mâna lui nu mai era pe ceafa mea, ci acum cobora pe lateralul gâtului şi îmi stârnea valuri de fiori fierbinţi. Căldura vindecătoare din mâna lui dispăruse, dar fierbinţeala rămăsese ghemuită în stomacul meu. Răsuflarea i s-a oprit pe obrazul meu şi a deschis iar ochii.

— Sigur te simţi mai bine?

Am desfăcut buzele şi m-am rezemat de pernă.

— Da. Mulţumesc!

— N-ar trebui să-mi mulţumeşti.

— Tocmai am făcut-o.

— Nu ar fi trebuit să ţi se întâmple asta.

Vârful degetelor lui s-au oprit pe braţul meu acum complet vindecat, acolo unde îmi ţineam mâna, pe burtă.

— Îmi pare rău!

Electricitatea a început să-mi joace pe piele după atingerea lui. Mi s-a tăiat respiraţia când degetul lui mi-a atins vârful unui deget şi s-a oprit acolo.

— Nu e vina ta.

A ridicat o sprânceană.

— Corect? Acest… individ care a venit după tine a făcut-o pentru că te-a văzut vorbind cu mine. Corect?

— Abia mi-ai spus că ce-a păţit Colleen nu e vina mea. Tu cum poţi să te învinovăţeşti pentru asta?

— Pentru că pot.

Palma i s-a mişcat poate vreun centimetru şi s-a lipit de burta mea, chiar sub buric. Toată partea de mijloc a fost cuprinsă de mici furnicături.

— Nu mi-ai rupt tu braţul şi nici nu i-ai zis tu să mi-l rupă. Tu m-ai vindecat. M-ai făcut bine.

Luc a ridicat privirea spre mine, şi ochii lui mă trimiteau cu gândul la foc lichid şi la… foame. Mai văzusem asta atunci când observasem cum Emery se uita la Heidi şi, dintr-odată, m-am gândit cum ar fi fost să fim în pat în alte împrejurări, iar mâna lui să fie acolo unde era acum şi ochii lui să fie plini de atât de multe.

Jumătatea aceea de zâmbet i-a dispărut de pe buze şi expresia i-a devenit niţel mai încordată. Tot corpul mi s-a încordat când şi-a apropiat fruntea de-a mea.

— Ce… ce faci acum? l-am întrebat eu.

— Sincer, nu ştiu.

A inspirat adânc şi a expirat brusc, parcă neştiind ce să zică în continuare.

— Mint, de fapt. Ştiu ce fac.

Şi eu aveam o idee bună în legătură cu ceea ce face. Degetele de la picioare mi s-au strâns pe cuvertura moale şi mâna mea a căpătat voinţă proprie. A plecat de pe burta mea şi s-a lipit de pieptul lui, iar el a tresărit la atingerea mea şi apoi s-a cutremurat. Eu am făcut ochii mari drept răspuns. Pupilele au început să-i strălucească şi asta nu avea nimic de-a face cu furia. Pe urmă a închis ochii şi şi-a plecat

capul într-o parte, pentru ca buzele noastre să fie pe aceeaşi linie. Nu trebuia să las să se întâmple asta. Ştiam. Aveam motive care se întindeau pe lungimea unui teren de fotbal: jumătate din timp era enervant şi mai aveam şi bănuiala că îmi ascunde foarte multe lucruri. Curios că motivul cu cea mai mare greutate, faptul că sigur nu era om, nu figura acolo.

Însă îmi doream acest sărut… sărutul cel adevărat, nu cel furat.

Mi-am dorit asta dintotdeauna.

Gândul m-a luat prin surprindere. Dintotdeauna? Nu exista „dintotdeauna”. Nu îl cunoşteam dintotdeauna şi, în marea majoritate a timpului de când îl cunoscusem, îmi venea să-i dau un pumn. În gât.

Dorinţa însă? Era puternică, năvalnică, incontestabilă şi *nouă.* Degetele mi s-au desfăcut pe pieptul lui. Îi simţeam fierbinţeala corpului prin tricoul subţire. Nu mai trăisem niciodată aşa ceva.

Şi era puţin înfricoşător.

Mi-am proptit palmele în pieptul lui.

— Luc, eu…

Nu voiam să o spun. Nu ştiam ce simt.

El s-a mişcat într-o parte.

— E OK. E… Stai o secundă!

S-a ridicat repede şi s-a uitat la mine ca şi cum căuta ceva. Apoi a făcut ochii mari.

— Ce e?

M-am ridicat în fund, uşurată să văd că mişcarea nu îmi provoca ameţeală. M-am uitat iar la braţul meu, să mă asigur că nu se sudase aiurea, în caz că de-asta se uita la mine aşa ciudat.

Mi-am atins braţul uşor şi am strâns din ochi simţind durerea surdă. Braţul îmi fusese rupt, iar acum… nu mai era. Aveam dovada palpabilă chiar acolo. Te. Durea. Mintea. Copleşită, mi-am lăsat braţul în poală.

— Cred că trebuie să-ţi mai mulţumesc o dată!

— Nu.

Un muşchi i-a tresărit pe obraz.

— Eu sunt ultima persoană căreia ar trebui să-i mulţumeşti.

— De ce?

A întors capul spre mine cu o expresie indescifrabilă.

— Ceva nu e în regulă aici.

Mintea mea s-a întors rapid spre ceea ce eram gata să facem. Mai aveam o fracţiune de secundă şi ne sărutam. La asta se referea? S-a auzit o bătaie în uşă, iar Luc s-a întors.

— Intră!

Uşa s-a deschis şi iat-o acolo pe Emery şi apoi pe Heidi, care trăgea cu ochiul peste umărul lui Emery.

— Voiam doar să vedem cum se simte, a început Heidi.

Emery avea aceeaşi expresie ca Luc. Ca şi cum ar fi căutat ceva la mine şi nu găsea.

Începeam să mă neliniştesc.

— Nici tu nu vezi, nu? a întrebat-o Luc.

Emery a clătinat din cap şi Heidi a intrat în cameră.

— Ce să vadă? a întrebat ea.

— Nu ştiu.

M-am uitat la Luc.

— Ce anume căutaţi? Şi de ce vă uitaţi la mine de parcă aş avea două capete?

— Eu ştiu de ce, a intervenit Emery.

Heidi s-a uitat la ea.

— Vrei să-mi spui şi mie, iubire? a întrebat-o ea.

Emery i-a aruncat o privire lui Luc.

— De ce te uiţi la el, în loc să-mi spui?

Luc s-a ridicat de pe pat.

— Trebuie să plec.

— Poftim?

Mi s-a gâtuit vocea.

— Chiar nu mai poate aştepta ce ai de făcut?

— Nu.

A râs, dar nu semăna deloc cu râsul pe care îl auzisem altă dată. Era rece şi mi-a dat frisoane.

— *Asta* chiar nu poate aştepta.

Capitolul 22

— Unde crezi că s-a dus Luc? am întrebat eu. S-a dus să-l caute pe tipul ăla?

Heidi şi cu mine stăteam pe canapeaua lui Luc. Trecuseră zece minute de când ţâşnise afară din cameră de parcă luase foc clădirea. Emery se dusese după el, dar spusese că revine.

— Nu cred, a răspuns Heidi. Când tu erai leşinată în maşină, am înţeles că urma să-l caute Connor.

Connor.

Uitasem că fusese şi el acolo. Altă persoană căreia trebuia să-i mulţumesc. M-am uitat în jos la braţul meu, nevenindu-mi nici acum să cred că îmi rămăseseră doar câteva vânătăi. Să vindeci în câteva minute oasele rupte? Incredibil, dar se întâmplase! Uluitor şi copleşitor. Era extraordinar!

Într-un fel, înţelegeam de ce lucrul acesta putea să le atragă atenţia medicilor şi cercetătorilor. Ceea ce în mod normal ar fi necesitat operaţie chirurgicală şi ghips, Luc vindecase în câteva minute.

— Imediat ce se întoarce Emery, te ducem la maşină.

Heidi şi-a urcat picioarele pe canapea şi şi le-a cuprins cu braţele, în timp ce eu mi-am lăsat braţul pe genunchi.

— Te doare?

Am clătinat din cap.

— Doar un pic, dar nici nu se compară cu ce a fost. Am senzaţia că m-am lovit de perete, nu că a fost rupt.

Atunci s-a întors şi Emery şi a intrat în cameră, apoi s-a aşezat lângă Heidi.

— Îmi cer scuze pentru asta! Voiam doar să-i spun lui Grayson ce se întâmplă.

— E-n regulă.

Heidi i-a zâmbit.

Era luxen adevărat. Cum putuseră să mă păcălească nişte lentile de contact? Am dat iar din cap.

— Aşadar, am nişte întrebări.

Emery a zâmbit şters.

— Mă gândeam eu.

Mintea mi s-a golit când am încercat să procesez tot ce se întâmplase.

— De ce tu şi cu Luc vă uitaţi ciudat la mine?

— Aici e partea mai complicată.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Kent. Avea pe el un tricou pe care m-aş fi gândit că l-ar fi purtat Luc. Pe acesta era un desen cu un T-rex care încearcă să îmbrăţişeze alt T-rex, dar, cum aveau braţele scurte, nu puteau.

— Serios? am murmurat eu, întrebându-mă dacă Luc ar fi încântat să ştie că toată lumea venise în apartamentul lui. Abia acum devin lucrurile complicate?

Kent a intrat în cameră cu o doză de cola în mână.

— Deci ştii de Daedalus şi de toate alea, nu?

Am dat din cap şi m-am uitat la Heidi. Aparent, nici pentru ea nu era o noutate.

— Guvernanţii voştri ştiu al naibii de bine că luxenii pot vindeca oameni şi mai ştiu şi că nu toţi luxenii sunt la fel de pricepuţi. Unii sunt mai buni ca alţii, şi de ei sunt interesaţi. Pe ei i-au furat guvernanţii tăi.

S-a aşezat pe braţul canapelei, aproape de mine. Mi-a întins cutia de cola, iar eu am luat-o.

— Nu vorbesc aiurea despre treaba asta cu guvernul „vostru”. Nu mă consider expert în nebunia asta, dar nu ăsta e cel mai mare risc pe care îl presupune vindecarea oamenilor.

M-am încruntat, hotărând în sinea mea să nu mă arunc după el în groapa cu raţionamente deocamdată.

— Prin urmare, care e riscul mai mare? Mutaţiile pe care le suferă oamenii?

— Cineva ţi-a mai zis nişte chestii, a zâmbit Kent. Dar nu tot, asta-i clar.

Heidi mi-a prins privirea şi şi-a dat picioarele jos.

— Nu ştiu toate detaliile, dar… ştii lucrurile astea pe care ţi le spun ei? Eu le cred.

În momentul de faţă credeam că există şi chupacabra5.

— Deci ştii că luxenii sunt aici de zeci şi zeci de ani, dacă nu mai mult. Nu au venit să cucerească sau să le facă rău oamenilor, a explicat Emery, în timp ce eu strângeam în mână cutia de cola. Au venit pentru că planeta lor fusese distrusă într-un război cu… cu o altă specie de extratereştri şi căutau un loc în care să poată trăi. Strămoşii mei au venit aici, practic, să recolonizeze.

Planete extraterestre, la plural? Războaie între specii extraterestre? Recolonizare? Asta intra direct pe teritoriul SF, dar pentru asta eram aici. Am desfăcut cutia, după care am luat o înghiţitură mare şi sănătoasă, savurând înţepăturile carbogazoase.

Trebuia să mă concentrez asupra unui singur lucru pe rând.

— Planete?

— Noi am venit de pe o planetă care se afla la vreun trilion de ani lumină de aici.

Emery s-a aplecat în faţă.

— Nu eram singura planetă cu forme de viaţă inteligente.

Asta fusese marea întrebare după invazie. Luxenii erau singurii extratereştri din spaţiu? Fuseserăm asiguraţi că sunt singurii.

— Nu sunteţi voi singurii extratereştri?

Ea a clătinat din cap.

— Noi venim de pe Lux. Asta era planeta noastră, dar a fost distrusă de o specie numită *arum*.

Am deschis gura, dar ce naiba puteam să spun? Aşa că am închis-o la loc.

[5] Creatură asemănătoare unei hiene, despre care se presupune că ar trăi în America. Prezența ei a fost raportată mai ales de către membrii comunității latino-americane (n. red.).

— Poporul meu a rămas încleştat într-o luptă cu ei multe, multe decenii. Secole, de fapt.

Şi-a îndoit genunchii şi blugii rupţi i s-au întins pe picior.

— Ni s-a spus că noi eram cei nevinovaţi, dar rareori există un război în care o tabără este complet nevinovată şi, ca să scurtez povestea, practic ne-am distrus unii altora planetele.

— Luxenii au venit primii aici.

Kent a început să bată din piciorul desculţ lângă mine.

— Arumii au venit după noi.

— Stai puţin!

Am ridicat mâna pe care o aveam liberă.

— Dă puţin înapoi! Cine sau ce sunt arumii?

— Sunt la fel ca noi, în anumite privinţe. Ei nu se nasc câte trei, ci câte patru. Pot asimila ADN-ul uman, aşa că se pierd în mulţime la fel ca noi, dar noi strălucim un pic când suntem în forma reală, pe când ei pot fi materie solidă… sau pot să se transforme în umbre.

— În umbre? am repetat eu, prosteşte.

— Umbre, a întărit Kent.

M-am uitat la profilul lui.

— Glumeşti?

— Fac glume mai reuşite decât asta, a ripostat el. Pentru noi arată ca nişte umbre, pentru că acesta e unicul mod în care creierul nostru poate să proceseze ce vedem: făcând legătura între forma lor şi ceva familiar. Nu sunt umbre, de fapt.

— A! am murmurat eu.

— Se pot hrăni cu luxeni şi pot să le preia abilităţile.

— Cum se hrănesc arumii? Ca vampirii?

Kent a început să râdă.

— Nu chiar. Nici nu muşcă. Ei… în fine, pot s-o facă prin atingere sau prin inhalare.

— Inhalare?

— Exact aşa. Bun, în regulă. Ştii că oamenii au electricitate în ei – semnale electrice care trec prin corp? Arumii se pot hrăni cu asta, chiar dacă pentru ei nu înseamnă mai nimic. Când o fac, întrerup

semnalele astea pe care le trimite corpul uman. Insuficienţă cardiacă majoră, practic.

— Uau! am şoptit. Este… înfricoşător.

— Poate să fie, a răspuns el. Arumii sunt foarte puternici, dar au şi nişte slăbiciuni. De exemplu, beta-cuarţul îi ascunde pe luxeni de ei, dispersând energia firească pe care o emană şi tulburându-le arumilor câmpul vizual. Obsidianul este fatal pentru ei.

— Astea sunt pietre preţioase, dar cum anume funcţionează?

Kent a dat din cap.

— Obsidianul este sticlă vulcanică. Pentru arumi e fatală, pentru că le dezintegrează tot sistemul celular.

Mă rog, nimic din toate astea nu părea real nici pe departe, dar mi-am amintit vag că auzisem ceva despre beta-cuarţ, chiar după invazie, când oamenii începeau să afle câte ceva despre luxeni.

— OK, atunci.

Am mai luat o gură de suc.

— Şi arumii… sunt încă aici?

Heidi a dat din cap.

— Probabil i-am şi văzut, Evie, dar nu ne-am dat seama că sunt altfel decât noi sau decât luxenii.

Nu eram sigură că pot să cred chestiile astea, dar curiozitatea îmi fusese pe deplin stârnită.

— Şi sunt periculoşi? Poartă şi ei Dezactivatoare?

— Arumii sunt discreţi, iar Dezactivatoarele nu au efect asupra lor. În momentul de faţă există un soi de pace între luxeni şi arumi, dar arumii sunt… În fine, nevoia de a se hrăni cu luxeni e greu de ignorat.

Kent şi-a trecut mâna peste creastă.

— Dacă nu se hrănesc, nu sunt la fel de puternici precum luxenii. La naiba, sunt practic la fel ca noi. Sau ca un luxen cu Dezactivator. Plus că nu toţi arumii vor pace şi iubire. Relaţia dintre arumi şi luxeni are un istoric foarte îndelungat. Nu toată lumea poate să uite.

— OK.

M-am aplecat în faţă, cu doza goală în mână.

— Deci, luxenii şi arumii sunt aici şi au făcut… chestii. Am priceput.

Am făcut o pauză şi m-am întors spre Heidi.

— Ce legătură are asta cu riscul de a vindeca un om?

— Păi… a răspuns ea, lungind cuvântul, apoi începând să-şi răsucească părul roşu într-o funie groasă. Cred că o să-i las pe ei să-ţi explice.

Emery a inspirat adânc.

— Arumii pot să-i simtă pe luxeni. Singurul lucru care îi împiedică să facă asta este că luxenii sunt înconjuraţi de beta-cuarţ. Vorbesc aici despre depozite mari, de obicei naturale, care se găsesc prin munţii din toată lumea. Noi locuiam în comunităţi aflate în apropierea acestor depozite naturale de cuarţ, dar lucrurile s-au schimbat după… în fine, după invazie. Majoritatea comunităţilor noastre au fost distruse.

Mi-ar fi plăcut să mai am cola.

— Bine.

Expresia de pe faţa lui Emery arăta că ştie că sunt la doi paşi de o supraîncărcare senzorială.

— Când vindecăm un om, lăsăm o urmă. Pentru un arum, e ca şi cum omul acela luminează. E înconjurat de o lumină. Arumii îi consideră pe oamenii care au o astfel de urmă la fel de gustoşi ca pe luxeni.

— Ce? Mi-am îndreptat spatele, apoi am adăugat: Deci acum eu luminez şi o creatură dintr-aia de umbră o să mă mănânce?

Kent a scos un râset răguşit.

— Frate, tocmai mi-ai dat o veste foarte proastă!

Emery şi-a dat ochii peste cap.

— În mod normal, te găsesc… sau te pot găsi. Îţi văd urma şi, dacă le e poftă de o bunătate de luxen, fie se folosesc de tine ca să ajungă la luxenul respectiv, fie te folosesc ca pe o gustare. Nu doar luxenul respectiv ar fi pus în pericol, ci şi prietenii şi rudele lui. Vezi tu, un efect secundar al Dezactivatorului e că arumii nu îi mai pot

vedea pe luxeni, aşa că… sunt foarte flămânzi. Nu mai pot găsi aproape niciun luxen.

— În mod normal? m-am agăţat eu de acea formulare.

— În mod normal, a repetat ea, uitându-se la mine. Dacă un luxen vindecă un om, de obicei stă foarte aproape de el, ca să se asigure că nu e în pericol, dar tu… tu nu ai nicio urmă, Evie.

M-a luat cu ameţeală de atâta uşurare.

— O, Doamne, credeam că o să spui că sunt strălucitoare ca soarele sau ceva de genul! Asta e o veste bună, nu? Sunt în siguranţă. Mama e în siguranţă. În fine, în siguranţă faţă de arumii ăştia. N-o să ajung să fiu gustarea unor ciudaţi de extratereştri-umbre. Nu trebuie să-mi fac griji decât în privinţa originului ăluia spărgător de oase.

— Păi…

Kent mi-a luat cutia goală din mână.

— Eu sunt doar o fiinţă umană modestă, dar aparent, dacă ea nu-ţi vede urma, s-ar putea să nu fie un lucru bun.

M-am uitat la Emery.

— De ce?

Emery a făcut un soi de gest de apărare cu mâinile.

— Pentru că *toţi* oamenii care au fost vindecaţi vreodată au lăsat o urmă.

— Păi, om sunt şi eu, aşa că… Stai puţin, dar Luc…

— Luc este origin, a confirmat Kent. Dar funcţionează la fel. Şi originii lasă urme.

Mi-am întors privirea spre el.

— Iar asta ce înseamnă?

Kent a ridicat din umeri şi s-a ridicat.

— N-am idee. În fine, eu trebuie să plec.

M-a bătut uşor pe creştet şi a fugit repede când am dat să-l plesnesc.

— Trebuie să văd nişte oameni. Chestii, trestii.

M-am uitat la el urât, superenervată.

— Ei, m-ai ajutat de nu se poate să clarific situaţia!

El mi-a făcut cu ochiul.

— Înţelegi, evident, cât e de important să păstrezi secretul. Altfel…

— Da, o să te răzbuni pe toţi oamenii pe care îi cunosc şi îi iubesc, m-am stropşit eu.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Deşteaptă fată!

A ieşit din cameră, făcând semnul păcii, iar eu m-am întors spre Emery.

— Doamne, de ce trebuie să fie toţi aşa de enervanţi?

Emery mi-a zâmbit cu înţelegere.

— Ştiu că toate astea ţi se par nişte invenţii.

Aşa era.

— Dar e adevărat, a continuat ea. Uite ce e, eu am de verificat nişte chestii. Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat azi! O să avem grijă să nu se mai repete.

A dat să se ridice, dar n-a ajuns foarte departe. Heidi a prins-o de mână şi a tras-o înapoi pentru un sărut. Nu unul tocmai scurt. Îmi ardeau vârfurile urechilor când au terminat şi Emery a ieşit din cameră.

— Îţi place mult de tot, nu? am întrebat eu.

Heidi a râs încetişor.

— Da. Ştii, am înţeles ce e din prima seară în care am întâlnit-o. Nu a contat niciodată pentru mine. Deloc.

Erau multe lucruri despre care voiam să vorbesc cu ea, dar cel mai important a învins.

— De ce nu mi-ai spus ce e Emery?

Heidi şi-a trecut palmele peste genunchi şi privirea i-a alunecat pe covor.

— Nu credeam că o să… fii de acord.

— Pe bune?

S-a uitat la mine.

— Pe bune. Nu ai fost…

Nu am fost ce? Niciodată nu mă arătasem anti-luxeni. Pe de altă parte, niciodată nu-mi exprimasem vocal o părere sau alta în trecut.

Fusesem mai mult… tăcută. A tăcea era la fel de rău ca a fi împotriva lor, iar eu trebuia să fiu sinceră cu mine şi să îmi asum responsabilitatea pentru părerea pe care şi-o făcuse. Pentru că în sinea mea ştiam că spusesem în treacăt lucruri care puteau s-o facă să creadă asta.

Dar când mă uitam la Luc sau la Emery, îmi era greu să-i văd altfel decât erau. Îmi era greu să-mi aduc aminte de ce fusesem speriată de ei, chiar şi atunci când îl văzusem pe Luc tăbăcindu-i pe luxeni.

Şi iată-mă acum: nu-mi era deloc teamă de Luc sau de Emery.

— Nu îmi pasă că e luxen.

Şi ăsta era adevărul. I-am susţinut privirea şi am strâns din dinţi când durerea din braţ a devenit mai ascuţită.

— Dar e riscant.

— Ştiu, a răspuns Heidi încet. Dar merită riscul. *Ea* merită.

— Tu meriţi. Îmi pare rău! am rostit eu cu sinceritate. Chiar îmi place Emery, şi nu cred că e ceva greşit aici! Chiar nu cred.

Chiar când pronunţam aceste cuvinte, mi-am dat seama că ăsta e adevărul.

— Doar că îmi fac griji să nu afle cineva…

— Cum am spus, e un risc pe care suntem dispuse amândouă să ni-l asumăm. Suntem prudente. De obicei, poartă lentile de contact când ieşim în oraş. Foarte puţini ştiu ce este Emery.

— OK.

Dar tot eram îngrijorată.

Heidi a zâmbit anemic.

— Dar tu şi Luc?

M-am încruntat.

— Ce-i cu el?

Ea a ridicat o sprânceană.

— Ai fost leşinată doar câteva secunde, dar el era extrem de tulburat de cât eşti de rănită şi, din câte am înţeles de la Emery, Luc nu e niciodată ne-relaxat. De obicei, el e ori *calm,* ori *foarte calm.*

Nu ştiam cum să răspund la asta. În principal, pentru că nu ştiam ce cred despre Luc. Eram vraişte.

Heidi s-a aplecat spre mine şi mi-a cuprins umerii cu un braţ.

— Lucrurile sunt cam bizare acum, nu?

Am scos un râset sec.

— Parcă mintea mi-a luat-o razna, am râs, pufnind. Dar până la urmă, nu mai strălucesc?

— Poate că e un lucru bun.

— Da.

Mi-am trecut palmele peste genunchi. Uitându-mă la profilul ei, am început să mă întreb de ce părea mai îngrijorată de ideea că nu am o urmă decât fusese atunci când credea că am una. Eram om. Aşadar, de ce nu străluceam?

Peste vreo oră, Emery şi un Grayson foarte circumspect m-au condus la maşină. Au venit după mine până acasă. Emery a rămas cu mine, şi după câteva minute a venit şi Heidi. În clipa aceea, nu mai simţeam decât câte un junghi în braţ din când în când.

Mama nu era acasă şi, pentru prima dată, întârzierile ei tot mai mari mi se păreau o binecuvântare. Fetele au rămas până la apusul soarelui. Nu au zis-o tare, dar ştiam că rămăseseră din cauza celor întâmplate.

După ce au plecat, m-am dus în dormitor şi am rămas cu ochii lipiţi de ecranul laptopului. Şi chiar am căutat arum pe Google. Am aflat că „arumul”6 este de fapt o plantă în formă de săgeată, care uneori face fructe.

În niciun caz ceva despre extratereştri.

Şi nu mă ajuta deloc.

Intrasem pe mai multe pagini şi acum ajunsesem la nişte chestii de-a dreptul aiurea. Nu ştiam ce mă aşteptasem să găsesc. O prezentare exhaustivă a diverselor tipuri de extratereştri? Dacă într-adevăr existau nişte extratereştri numiţi arumi şi guvernul nu voia să

---

[6] *Arum Maculatum* sau *Rodul pământului* (n. red.).

ştim de existenţa lor, atunci nu aveam ce să găsesc, aşa că nu aveam idee ce fac.

Am închis laptopul şi l-am împins spre marginea patului, după care am rămas pur şi simplu aşa, uitându-mă la panoul de plută cu fotografii de deasupra biroului. Erau acolo fotografii cu mine şi prietenii mei. De Halloween. De Crăciun. Fotografii banale. Unele erau de vara trecută, dar din vara trecută şi până acum mi se părea că trecuse un secol.

Luc avusese dreptate.

Totul se schimbase.

Iar acum prin oraş umbla un tip – un origin superputernic, care avea o problemă cu Luc şi care se folosise de mine ca să ajungă la el.

Aproape că nu-mi venea să cred nimic din cele care se întâmplaseră sau că se întâmplau, de fapt. Un individ sinistru mă urmărea tocmai pe mine şi ucisese pentru că…

Am inspirat cu iuţeală şi am închis ochii, prinzându-mi capul în mâini. Oare tipul ăsta avea să se întoarcă? Am simţit un fior pe şira spinării când m-a copleşit o presimţire sumbră. Fusese în casa mea, în camera asta, unde dormeam… în timp ce mama dormea ceva mai încolo, într-o cameră aflată la doar câţiva paşi de mine.

Mă… atinsese, iar eu nu ştiusem nimic. Mă *sufocase,* iar eu crezusem că visez. Ce îl oprea să vină iar aici? Ştiam că, dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi putut s-o facă. Văzusem de ce e capabil Luc, iar dacă originul ăsta avea jumătate din puterea aia, n-aveam nicio şansă.

O groază îngheţată mi s-a adunat în stomac. Şi Luc? El era în siguranţă? Era puternic şi rapid, dar…

Mi-am lăsat mâinile jos, am deschis din nou ochii şi am expirat greoi. Puteam să stau aici toată noaptea şi să-mi fac griji din cauza originului ăluia, dar nu era el singura problemă. Am simţit că mi se strânge gâtul. Acum ştiam enorm de multe lucruri, lucruri pe care trebuia să le ţin secrete. Nu avea să fie simplu să tac, dar cine m-ar fi crezut dacă vorbeam? Nimeni.

Privirea mi s-a îndreptat spre uşa dormitorului.

Oare mama ştia de arumi şi de vindecări?

În clipa în care întrebarea mi-a venit în minte, m-a şi cuprins neliniştea, fiindcă normal că ştia. Doar lucrase pentru Daedalus, dar când îmi povestise despre asta, lăsase, în mod foarte convenabil, deoparte toată partea cu vindecarea oamenilor şi cu alte specii de extratereştri.

Ce altceva mai ţinea secret?

Am luat o agrafă groasă de pe noptieră şi mi-am strâns părul, l-am răsucit într-un coc şi apoi am înfipt-o în el. M-am întins să îmi iau iar laptopul, când am primit un mesaj.

Eşti trează?

Era din nou numărul necunoscut, iar buzele mi s-au desfăcut, lăsând aerul să-mi pătrundă în plămâni. Era Luc. Zilele astea aş putea să-l adaug la contacte. I-am trimis repede un „da”.

Vin.

Am tresărit. „Vin?” Ce naiba voia să spună? Am ridicat capul, mi-am luat telefonul…

S-a auzit un ciocănit în fereastră.

— Nu se poate! am şoptit eu cu ochii mari.

Sunetul s-a auzit din nou.

M-am dat repede jos din pat, am aruncat o privire spre uşa închisă de la dormitor, apoi am ocolit patul. Era imposibil ca Luc să fie afară. Era imposibil să urce la fereastra mea. Nu existau copaci, ci doar un mic acoperiş deasupra ferestrei de jos. Singura fiinţă care se putea căţăra acolo era un pterodactil… sau cineva care nu e tocmai om.

Cum ar fi Luc.

Sau originul psihotic.

Am tras draperia şi mi-am înăbuşit un strigăt.

Sigur nu un pterodactil stătea ghemuit pe acel mic acoperiş.

Luc zâmbea de parcă n-ar fi stat cocoţat în faţa ferestrei mele şi, când a vorbit, vocea i s-a auzit înfundat din cauza geamului gros.

— Cioc, cioc!

Capitolul 23

Am căscat gura la el pe fereastră, încremenită într-o stare de uimire. Sigur era un vis ciudat, indus de luxenul psihotic şi de căutările ciudate de pe Google.

Luc a ridicat o mână.

— Ţi-am adus cola. O cola bună şi proaspătă.

Şi chiar aşa era. Avea în mână cutia roşu cu alb.

— Nu e pepsi.

Inima mea şi-a accelerat bătăile. Ce Dumnezeu?

Luc a aşteptat, cu faţa luminată doar de razele lunii. Mama o s-o ia razna când o să vină şi o să-l găsească aici. Stai puţin! Chiar mă gândeam să-l las să intre?

Da.

Ceea ce însemna că virasem oficial înspre Oraşul Proastelor Decizii, populaţie: Evie. Am înjurat în surdină, am tras zăvorul de la fereastră şi am deschis-o, pentru că încă nu fixasem alarma.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

— Îmi place să cred că n-am avut niciodată mintea la locul ei, a răspuns el. Pot să intru?

M-am dat la o parte şi am întins braţul.

— Deja te-ai urcat aici.

Un zâmbet larg i-a apărut pe faţă, după care a intrat pe fereastră şi a aterizat în cameră, graţios şi fără zgomot. Eu, în locul lui, aş fi căzut ca bolovanul, cu faţa în jos. S-a îndreptat şi mi-a oferit cutia de cola.

— Sunt un băiat care face livrări foarte special.

Am luat cutia de suc, cu grijă să nu ni se atingă mâinile.

— Mda…

Stând atât de aproape, era greu să nu conştientizez cât era de înalt, cum părea că domină totul. Camera mea nu era mică, dar cu Luc în ea, spaţiul nu mai părea destul de mare. Statura lui a umplut camera când s-a întors încet, dând roată cu privirea.

Slavă Domnului că aveam pe mine nişte colanţi şi un tricou superlarg, fiindcă eram teribil de lipsită de sutien în momentul de faţă. El m-a prins de mâna stângă şi mi-a ridicat braţul.

— Cum ţi se pare?

— Aproape perfect.

Mi-am eliberat mâna şi m-am tras înapoi.

— Ştiu că ai spus să nu îţi mulţumesc, dar îţi mulţumesc că… mi-ai reparat braţul!

Luc nu a rostit nimic câteva clipe lungi.

— Putea să fie mai rău.

Ştiind că era adevărat, mi-am strâns trupul în braţe.

— Ţi-a făcut rău din cauza… legăturii tale cu mine, a continuat el, cu ochii învolburaţi. Va plăti scump pentru asta.

Mă îngheţaseră cuvintele lui; ştiam că e o promisiune.

Luc s-a întors şi a pornit prin cameră.

— Ce faci? am şoptit când a luat-o în stânga şi şi-a trecut degetele peste cotorul cărţilor aşezate la întâmplare pe rafturile încastrate de lângă şifonier şi televizor. Dacă te găseşte mama aici, te împuşcă. La propriu, ar scoate o puşcă de sub pernă şi te-ar împuşca.

— Aşa ar face, a zis el, rânjind.

Am rămas cu gura căscată şi mi-am azvârlit braţele în sus.

— Şi asta nu te îngrijorează?

— Nu chiar.

A scos din raft o carte veche şi terfelită. A ridicat sprâncenele când a citit titlul.

— *Revendicată de un viking?*

— Taci din gură!

M-am dus la el şi i-am smuls cartea din mână, apoi am pus-o înapoi pe raft.

— Mama trebuie să…

— Dacă ţi-e atât de teamă de mama ta, atunci n-ar fi trebuit să mă laşi să intru.

A luat o altă carte, de data asta una mai subţire, cu coperte cartonate, despre fotografie. S-a plictisit repede de ea şi a pus-o la loc.

— Dar, vai, mama ta nu e acasă!

— De unde ştii?

M-am dus după el când a trecut pe lângă şifonier şi s-a îndreptat spre biroul meu dezordonat.

— Sunt omniscient.

Luc atingea… *totul*. Pixurile şi evidenţiatoarele, caietele groase cu spirală aşezate teanc. A luat micul capsator roz-deschis, a apăsat o dată pe el şi l-a pus la loc. Degetele i-au zăbovit pe câteva hârtii.

— Ei, hai!

— A tot lucrat până târziu, nu?

— Da, şi nu e deloc sinistru că tu ştii asta.

El a râs şi s-a uitat peste umăr la mine.

— Poate că mama ta nu lucrează până târziu. Poate se întâlneşte cu cineva.

— Bleah! În niciun caz nu…

M-am oprit, căci nici nu voiam să mă gândesc că mama are o relaţie.

— Are şi ea nevoile ei, înţelegi.

Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra biroului meu şi a luat manualul de istorie universală.

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Te rog să nu mai vorbeşti aşa despre mama! Chiar mă faci să mă simt aiurea.

— Da, doamnă!

S-a aplecat, uitându-se atent la fotografii.

Inima mea şi-a accelerat ritmul fără niciun motiv. Am rămas unde eram, lipită de perete, lângă fereastră.

— Până la urmă, cum ai ajuns aici?

— Am alergat şi apoi am sărit.

A atins o fotografie de anul trecut, de Halloween. În ea apăreau Heidi şi Zoe, acasă la James. Erau îmbrăcate ca Joker – cu părul

verde şi costume mov. Eu mă costumasem în Harley – clasica Harley Quinn. Nu fusese uşor să găsesc costumul perfect de arlechin. Nici nu îmi stătea bine cu el, motiv pentru care toate fotografiile cu mine din seara aceea fuseseră arse.

— Aşa sunt eu, talentat.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el a râs, şi sunetul acela era… enervant de plăcut.

— O mulţime de fotografii şi niciuna cu tine de când erai mică. Nicio poză cu mami şi cu tati?

— Nu e ciudat. Nu am avut timp că luăm albumele cu fotografii după invazie. Toate lucrurile au rămas acolo.

— Toate fotografiile?

S-a întors spre mine şi aşa s-au scurs câteva clipe.

— Unde erai când a început invazia şi ce făceai?

M-am gândit că e o întrebare ciudată, dar i-am răspuns:

— Eram acasă. Era dis-de-dimineaţă şi dormeam. M-a trezit mama şi mi-a spus că trebuie să plecăm.

— Şi?

— Totul e cam… vag. Am plecat când era întuneric afară.

Detaliile din ziua aceea se şterseseră în timp şi cred că asta se întâmplase din cauza fricii, a panicii provocate de acele evenimente.

— Ne-am mutat undeva în Pennsylvania şi am rămas acolo până s-au liniştit lucrurile.

După câteva momente lungi, Luc s-a uitat în altă parte.

— Dar tu? l-am întrebat eu.

— Eram în Idaho.

— Idaho? E ceva… neaşteptat.

— Ştii că se vehiculează o teorie care spune că Idaho nu există?

— Pe bune?

— Pe bune. E o teorie a conspiraţiei. Ceva gen controlul guvernului asupra minţii omeneşti. Nu că guvernul nu ar avea puterea şi mijloacele pentru a face aşa ceva, dar eu sunt sută la sută sigur că Idaho este un stat.

— Bun, atunci. Am fost învinsă de curiozitate, cu toate că ar fi trebuit să-i spun să plece, aşa că am insistat: Erai singur când s-a întâmplat?

A clătinat din cap.

— Eram cu nişte cunoştinţe.

— Prieteni?

Pe buze i-a apărut un zâmbet ciudat, melancolic.

— Depinde de zi.

O-OK!

— Pe doi dintre ei chiar i-ai întâlnit.

M-am gândit o clipă.

— Daemon şi Archer?

A dat din cap.

— S-au întors în seara asta. Sunt convins că o să-i mai vezi, a adăugat apoi şi s-a uitat la mine. Există un motiv pentru care te-ai lipit de perete? m-a întrebat, uitându-se cu ochii ăia fascinanţi la mine. Nu muşc, să ştii!

Mi s-au înfierbântat obrajii.

— De ce ai venit, Luc?

— Pentru că voiam să te văd.

S-a dat înapoi şi s-a aşezat pe patul meu, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Fă-te comod! i-am spus eu sec.

— M-am făcut deja.

L-am privit cu ochi mijiţi.

— Nu… nu ar trebui să fii aici.

Genele i-au coborât mult, aproape unindu-se.

— Ai dreptate. Mai mult decât crezi. Înainte să-l întreb ce naiba voia să spună cu asta, el a completat: Voiam să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat azi.

M-am dezlipit de perete şi m-am apropiat de pat.

— Vorbeşte!

Pe buze i-a apărut un zâmbet ironic când şi-a trecut mâna peste piept, deasupra inimii.

— Connor nu l-a găsit pe originul care te-a atacat, dar mi-a făcut aceeaşi descriere ca şi tine şi, cu toate că e imposibil, ceea ce ţi-a spus ţie originul mi-a adus aminte de unul pe care l-am cunoscut odinioară.

M-am aşezat pe pat, păstrând o distanţă sigură între noi.

— L-ai cunoscut odinioară?

A dat din cap şi a lăsat mâna jos.

— E ceva ce cred că ar trebui să-ţi spun, a adăugat, muşcându-şi buza de jos. Probabil că greşesc acum, dar cred că trebuie să afli asta. Nu e un lucru pe care să-l ştie Grayson sau Kent. Sau Emery, despre care acum ştii că e luxen.

— Da, mi-am dat seama.

Am luat cutia de cola pe care mi-o adusese şi am desfăcut-o.

— Ce vrei să-mi spui?

Umerii lui s-au încordat.

— Ţi-am spus că nu au mai rămas mulţi origini; ştiu asta pentru că… eu sunt motivul.

— Ce? Cum aşa?

Privirea i s-a îndreptat încet spre mine.

— Pentru că eu… i-am ucis pe cei mai mulţi dintre ei.

Buzele mi s-au desfăcut instantaneu, în încercarea de-a înghiţi mai mult aer.

— Nu…

— Nu ştii ce să spui? Majoritatea oamenilor nu ar şti. S-a ridicat de pe pat, apoi a continuat: Când ţi-am spus că am fost creat într-un laborator, că toţi originii au fost creaţi aşa, nu a fost o exagerare. Am fost creaţi, de la stadiul de embrion până la vârsta maturităţii. Cei de la Daedalus au făcut nenumărate *loturi* ca să-şi perfecţioneze invenţia, şi nici atunci nu au fost satisfăcuţi. Au continuat să facă experimente, să schimbe seruri şi injecţii. Cei mai mulţi dintre noi nici nu ştiam ce ni se administra.

Oroarea simţită prima oară când îmi povestise despre origini a ieşit iar la suprafaţă. L-am urmărit cum se apropie de fereastra pe care intrase în casă.

— Doar un mic procent din origini au fost consideraţi stabili.

A tras draperia şi razele lunii au pătruns pe fereastră, luminându-i pometţii.

— Unii n-au rezistat nici măcar un an. Alţii au rezistat mai mult, până când li s-a dat ceva care le-a făcut rău. Iar alţii erau extrem de violenţi, un pericol pentru tot şi toate din jurul lor, iar aceştia… aceştia au fost anihilaţi în laborator, de obicei printr-o injecţie letală.

— Doamne, Dumnezeule!

Am pus cutia de cola deoparte şi mi-am ridicat picioarele pe pat.

— Luc, îmi…

— Nu asta e partea cea mai rea.

A schiţat o mică strâmbătură când a lăsat draperia la loc.

— Au făcut un lot nou de origini, de care cei de la Daedalus erau extrem de încântaţi. Am aflat de ei chiar înainte de invazie. Erau ţinuţi într-o instituţie secretă din New Mexico şi după ce Daedalus s-a desfiinţat, i-am eliberat. I-am eliberat, pentru că ştiam că, dacă nu aş fi făcut-o, ar fi fost fie anihilaţi, fie trimişi în altă parte.

S-a întors spre mine.

— Vezi tu, am crezut că fac ce trebuie. I-am adus pe toţi undeva unde eu eram convins că vor fi în siguranţă. Erau mici, Piersicuţă. Nu mai mult de cinci ani.

Mi s-a strâns inima. Aveam o bănuială că povestea se va termina rău.

— I-am lăsat cu nişte oameni în care aveam încredere, nişte oameni care ştiam că vor avea grijă de ei, pentru că eu nu puteam rămâne acolo. Aveam şi alte lucruri de făcut, iar oamenii aceia chiar au avut grijă de ei. Au încercat.

Luc s-a apropiat din nou de pat.

— Numai că pe aceşti copii… ar fi trebuit să-i las în laborator.

— Ce s-a întâmplat, Luc?

Un muşchi al obrazului a început să i se zbată.

— A început cu lucruri minore… lucruri care păreau normale când e vorba de un copil. Voiau ceva şi, dacă nu căpătau acel ceva,

făceau crize de nervi. Numai că din crizele lor de nervi rezultau case în flăcări şi oameni izbiţi de pereţi.

Am făcut ochii mari.

— Nu ştiu de ce mă gândeam la ei ca la nişte copii normali. Originii sunt extrem de inteligenţi, şi nu spun asta ca să mă laud. Chiar şi la cinci ani pot depăşi ca inteligenţă un adult. Pot complota şi pot colabora pentru a obţine ce vor, fie că e vorba de un castron de îngheţată sau o oră mai târzie de culcare. Oamenii pe care i-am lăsat cu ei şi-au dat seama repede că va fi greu să-i introducă în societate, mai ales când inteligenţa lor se transforma în manipulare, iar manipularea se transforma în violenţă.

Luc s-a aşezat iar, mai aproape de mine decât prima oară. Destul de aproape ca să-i simt mirosul de pădure, amestecul acela de pin şi de frunze arse.

— Doi dintre ei au atacat o femeie – o femeie care avea grijă de ei –, pentru că nu le-a mai dat încă o prăjitură. O prăjitură, Piersicuţă. Au aruncat-o pe geam de la etajul doi pentru o prăjitură.

Şocată, am rămas tăcută şi am continuat să ascult.

— Până la urmă femeia a fost OK, dar asta doar pentru că era hibrid – ştii tu, un om care a suferit mutaţii. Dacă nu ar fi fost, ar fi ucis-o. Atunci m-am întors.

A făcut o pauză.

— Credeam că pot să, nu ştiu, să-i schimb, pentru că unul dintre ei era… stabil. Am crezut că e un semn bun şi, cum ei mă simpatizau, am crezut că le pot insufla răbdarea şi empatia, înţelegi tu, umanitatea în general. Nu voiam să accept că nu există nicio speranţă. Nu puteam.

A hohotit răguşit.

— Dimpotrivă, prezenţa mea a înrăutăţit situaţia. Ca şi cum ai fi pus doi peşti luptători siamezi faţă în faţă. Nimic din ce făceam nu mergea. I-am separat. I-am pedepsit. I-am răsplătit. Nu puteam să-i ţin încuiaţi. Erau mult prea inteligenţi şi prea puternici pentru asta.

Mi-am amintit ce-mi spusese odată, că e realist. Că unii oameni reprezintă o cauză pierdută, iar acum mă gândeam că voi afla de ce gândeşte aşa.

Trăsăturile lui s-au ascuţit ca nişte lame de cuţit.

— Pe urmă au atacat din nou, şi de data asta au ucis pe cineva. Un luxen, aşa că nu mai puteau rămâne cu cei în grija cărora îi lăsasem. Prin urmare, au venit la mine toţi, mai puţin unul. Era clar că nu pot fi lăsaţi în societate de capul lor. Deşi nu îmi plăcea deloc, îmi dădeam seama că făcusem o greşeală când îi eliberasem.

Şi-a pus mâna pe pat, lângă picioarele mele goale, şi s-a aplecat spre mine.

— A trebuit să mă ocup de ei, Piersicuţă.

A ridicat încet privirea spre mine şi eu am inspirat întretăiat.

— Înţelegi ce înseamnă asta?

Simţind un mare gol în stomac, voiam să-mi feresc privirea, dar n-am făcut-o.

— Cred că da. A trebuit să-i… anihilezi?

Durerea îi umpluse ochii aceia superbi.

— Da, şi e posibil ca ăsta să fie cel mai groaznic lucru pe care l-am făcut vreodată. Nu aveam încotro, Piersicuţă. Le făceau rău oamenilor. Ucideau, şi erau doar copii. Nu vreau să-mi închipui ce puteau face când mai creşteau.

Am clătinat încet din cap.

— Este… Luc, nu ştiu ce să spun. Chiar nu ştiu.

El mi-a susţinut privirea câteva clipe, apoi s-a uitat în altă parte.

— Daemon şi Archer au fost doi dintre cei cu care îi lăsasem.

Muşchiul obrazului i s-a zbătut iar şi privirea i-a alunecat peste placa de plută cu fotografii.

— Pe soţia lui Daemon au aruncat-o pe fereastră. Unul dintre prietenii lor a fost ucis. Ştiau ce făcusem. Este… este unul dintre motivele pentru care de atunci nu m-am mai dus să-i văd. Nu-mi place să-mi amintesc de asta.

Mi-am amintit că Daemon îl întrebase de ce nu venise în vizită şi, evident, Luc îi dăduse un răspuns al naibii de vag. Acum înţelegeam de ce. Cum ar fi putut să-mi explice asta înainte?

Cum de putea să-mi explice acum?

— Cel despre care eu credeam că e OK? A… a scăpat. Îl chema Micah.

Buzele i s-au strâmbat ironic.

— Puştiul îmi era ca un frate. Acum n-am idee pe unde e. Asta probabil e bine, dar ce ţi-a spus originul acela mi-a amintit de Micah. Mereu încerca să-i convingă pe oameni să se joace cu el. Avea o nevoie disperată de atenţie sau ceva de genul.

Am ridicat din sprâncene.

— Originul pe care l-am văzut eu azi era adolescent.

— Ştiu. Nu poate fi Micah. El ar trebui să aibă acum vreo zece ani, dar este clar că e un origin care ştie ce am făcut. Poate l-a întâlnit pe Micah sau cine ştie, însă… nu sunt deloc surprins. Când Chas a fost atacat, mi-am dat seama că trebuie să fi fost un origin, dacă a putut să-l doboare. Cred că de-asta a încercat el să te prevină.

Băga-mi-aş…

— Şi am început să suspectez că e un origin prin zonă. Ne putem simţi unul pe altul, dar asta nu funcţionează întotdeauna perfect, mai ales dacă mai sunt şi alţi origini prin preajmă.

— Cum ar fi Archer?

A şovăit o clipă, după care a dat din cap.

— Nu am vrut să mă gândesc că ceea ce s-a întâmplat cu fetele are legătură cu ce i s-a întâmplat lui Chas. Nu la început, dar când te-am văzut în parc, am simţit un origin.

Am înţepenit. Probabil am încetat şi să mai respir.

— De atunci, am încercat să stau cu ochii pe tine. Dacă nu eu, atunci Grayson.

Nu s-a uitat la mine.

— Sau Emery. Ştiu că probabil nu îţi place să auzi asta, dar îmi făceam griji că originul acela, oricine o fi el, va veni după tine. Am

avut dreptate, şi e clar că nu am făcut treabă bună cu supravegherea mea. Tot a ajuns la tine. Şi nu o dată.

Nici măcar nu ştiam ce să mai cred când mă uitam la linia aspră a profilului lui. Mă supraveghease? O parte din mine ar fi vrut să fiu iritată. O parte uriaşă, pentru că era al naibii de sinistru!

— Voi aţi declanşat detectorul de mişcare?

El a ridicat o sprânceană şi s-a uitat la mine.

— Eu nu, dar sunt convinsă că Grayson a făcut-o.

— Deci de-asta te tot vedeai cu mine? Din acelaşi motiv pentru care Emery şi Heidi…

— Nu, nu de-asta ne-am văzut. S-a uitat în ochii mei, când mi-a răspuns: Puteam să te supraveghez şi tu să nici nu-ţi dai seama că sunt acolo.

— În fine, e sinistru.

— Eşti supărată.

— Sunt… nu ştiu. Adică, da. Cred că oricui i s-ar părea sinistră ideea că cineva îl supraveghează.

— Dar?

— Dar înţeleg, oarecum. OK. Chiar înţeleg. Dar tot e sinistru.

M-am uitat în altă parte.

— În acelaşi timp, e posibil să fiu ţinta unui origin psihotic, aşa că asta e.

— Asta e.

Au trecut câteva momente înainte să vorbesc din nou:

— Crezi că vrea să se răzbune?

— Cred că e ceva de genul ăsta. Nu cred că doar se joacă cu mine.

— De ce? Dacă te urăşte pentru ceea ce ai fost nevoit să faci cu ceilalţi origini, de ce nu te atacă pe tine? l-am întrebat eu. De ce îi atacă pe alţii?

— Cum am spus, se joacă cu mine.

Mărul lui Adam i s-a mişcat când a înghiţit în sec.

— Cred că odată cu un nivel ridicat de inteligenţă vine şi un nivel ridicat de tendinţe sociopate. Uneori am impresia că după

fiecare lot de origini se apropiau tot mai mult de crearea criminalului în serie perfect, inuman.

Am rămas cu gura căscată auzindu-l.

— Uau!

Mi-a aruncat o privire.

— În fine. Ţi-am adus ceva. Un cadou.

Am ridicat sprâncenele când el s-a mişcat şi şi-a băgat mâna în buzunar, de unde a scos un obiect mic şi negru, care îmi amintea de chestia aia abrazivă pe care o foloseam la duş ca să-mi frec călcâiele.

— Stai un pic! E un Taser?

— E un pistol paralizant.

M-am încruntat şi mi-am stăpânit impulsul de a mă repezi la el cu degete lacome.

— Nu e acelaşi lucru?

— De fapt, nu. Un Taser poate fi folosit şi de la distanţă, şi de aproape. Un pistol paralizant poate fi folosit doar de aproape. Sunt destul de surprins că nu sunt dotaţi toţi oamenii cu aşa ceva. A ridicat din umeri, apoi mi-a explicat: Cartuşele sunt înăuntru, gata să fie folosite. Nu trebuie decât să îl lipeşti de cineva şi să apeşi pe buton. Pe un om îl va lăsa inconştient o vreme, dar un luxen, un hibrid sau un origin va rămâne ca paralizat vreo două minute, poate şi mai mult, dacă e slăbit sau rănit.

Mi l-a oferit.

— Foloseşte-l inteligent!

— Cum ar fi, nu împotriva ta?

L-am luat, surprinsă de cât e de uşor, iar Luc a zâmbit.

— Vezi butonul ăla? Când îl glisezi, lumina se va face roşie. Asta înseamnă că e pregătit, pe urmă apeşi pe el.

Am făcut exact aşa cum îmi spusese. Luminiţa s-a făcut roşie şi atunci am apăsat. Electricitatea a ţâşnit prin ţepii ca de furculiţă.

— Mişto!

Luc s-a sprijinit cu palmele pe pat, dând din cap încet. Am zâmbit şi l-am pus pe noptieră.

— Mulţumesc!

A ridicat iar din umeri.

— Nu intenţionez să trebuiască să-l ai la nesfârşit cu tine. Până când îl vom găsi pe originul care te-a atacat azi, o să îl ai pe cap pe unul dintre noi.

— Dar…

— Nu se discută, Piersicuţă!

— Nu-mi mai spune aşa! m-am răstit eu. Cum ai putea să mă supraveghezi mereu? Nici măcar nu e posibil!

Un zâmbet şters i-a apărut pe buze, dar nu i-a ajuns şi la ochi.

— N-o să-i permit să îţi mai facă vreun rău.

— De ce?

El a clipit.

— Mă întrebi de ce?

— Da, ce îţi pasă ţie? Vreau să zic, nici nu mă cunoşti, Luc. De ce…

— Nu vreau să te văd rănită sau moartă? Doamne, nu ştiu! Poate pentru că sunt un origin cumsecade?

— Aşa că îi aperi pe toţi oamenii pe care îi întâlneşti?

— Nu pe toţi, a spus el încet. Doar pe cei speciali.

— Luc!

A oftat şi şi-a întors privirea spre fotografii.

— Numai tu puteai să pui o întrebare ca asta.

— Numai tu puteai să răspunzi aşa evaziv, am ripostat eu.

— Pentru că ştiu cât de mult îţi place, a replicat el. Ştiu că la momentul ăsta te dezgustă persoana mea, dar va trebui să mă mai suporţi un pic, indiferent că îţi place sau nu.

— Stai un pic! Ce? De ce spui asta? l-am întrebat, sincer nedumerită. Că mă dezguşti?

— Nu te dezgust? Şi-a întors privirea spre mine, adăugând: Tocmai ţi-am spus că am ucis nişte…

— Ştiu ce mi-ai spus, l-am întrerupt eu, pentru că nu voiam să mai rostească iar cuvintele acelea. Şi nu ştiu ce să spun la asta. Singurul lucru la care mă gândesc e că nu e corect că acei copii au fost crescuţi ca să devină aşa ceva. Nu e corect că oamenii care au

încercat să aibă grijă de ei au devenit victime. Şi sigur nu e corect că ai fost pus în situaţia în care a trebuit să faci aşa ceva.

A făcut ochii mari de uimire.

— Chiar crezi asta? Că am fost nevoit s-o fac?

— Ce altceva ai fi putut face, Luc? Eu nu am fost acolo. Nu i-am cunoscut pe copiii aceia şi… nici pe tine nu te cunosc aşa de bine, dar cred că ştiu că ai fi făcut asta doar dacă ar fi fost ultima opţiune.

— Chiar a fost, a zis răguşit.

— Îmi pare rău! Când a deschis gura să vorbească iar, m-am repezit să-l întrerup: Îmi pare rău pentru voi toţi! Pentru copiii ăia şi pentru tine… pur şi simplu îmi pare rău şi…

Am simţit un val puternic de furie.

— Şi detest faptul că mama – şi tata – au avut un rol în povestea asta. Nici n-ai idee cât de greu mi-e să nu-i spun nimic mamei. Am atâtea lucruri pe care aş vrea să i le spun!

Luc a rămas tăcut. Ciudat, dar a rămas tăcut.

Pentru că voiam să-l consolez cumva, am întins mâna spre el. Am ezitat cu mâna la câţiva centimetri de el, dar apoi i-am pus palma pe braţ. A tresărit, de parcă atingerea mea l-ar fi fript, dar nu s-a retras.

— Nu-mi pot închipui ce simţi acum sau cum te-ai simţit când a trebuit să faci asta.

Şi-a pus palma peste mâna mea.

— Cineva care e clar că are o problemă cu mine ţi-a rupt azi braţul, şi tu eşti cea care vrea să mă facă să mă simt mai bine?

Am ridicat din umeri şi mi-am tras mâna de sub palma lui.

— Presupun că da.

Luc a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar apoi s-a uitat în altă parte.

I-am urmărit privirea. Apoi mi-a venit o idee.

— Tu n-ai avut niciodată nimic din toate astea, nu?

— Ce anume?

M-am aplecat spre el.

— Să te duci la petreceri cu prietenii. Să te costumezi pentru Halloween. Să dormi când vrei. Să-ţi schimbi poza de profil de pe Facebook de trei ori într-o oră, doar pentru că poţi. Fotografii. Amintiri.

— Amintiri? Am amintiri. Unele sunt chiar… frumoase, a mărturisit el. Amintirile astea sunt după perioada petrecută la Daedalus.

Mi-am dat seama imediat la ce se referă.

— Prietena ta? Cum o chema? Nadia?

Umerii i s-au încordat.

— Ţi-e dor de ea, nu?

Luc a râs, dar fără veselie.

— De câte ori respir.

Uau! Mi s-a strâns inima, dar eram plină de curiozitate.

— Aţi fost împreună?

Întrebarea suna ridicol, fiindcă dacă tatăl meu fusese implicat în moartea ei, asta trebuia să fi fost cu peste patru ani în urmă. Luc avea atunci paisprezece ani, şi ea treisprezece. Pe de altă parte, mai văzusem relaţii superintime între copii.

— Adică, *împreună?*

A râs iar, şi râsul lui a avut iar blândeţea aceea pe care o simţisem mai devreme.

— N-am avut eu norocul ăla!

Pff! Mi s-au prăbuşit umerii. Era drăguţ şi cam trist, având în vedere cele întâmplate.

— Ai…

Mă gândeam dacă nu sunt prea insistentă, şi mi-am umezit buzele.

— Ai iubit-o, Luc?

A închis ochii, şi chipul lui frumos era marcat de durere. De-a dreptul sfâşiat de durere, când a deschis din nou ochii şi a răspuns:

— Cu fiecare gură de aer pe care o înghit.

Nodul din gâtul meu s-a făcut mai mare şi am simţit brusc nevoia să plâng. Zisese „înghit”, nu „înghiţeam”. Chiar dacă ea

murise, el tot o iubea. Era aşa de frumos, cum numai suferinţa din dragoste poate să fie!

Luc şi-a întors privirea de la fotografii. Ochii îi erau adumbriţi.

— Nimic nu mai contează acum. Nu te poţi întoarce în timp. Trecutul e trecut. Nadia… nu mai e. Nu mai e nici Daedalus, iar în curând vor fi şi mai puţini origini de care să mă ocup.

Am simţit o apăsare în piept.

— Şi e nevoie să faci tu asta?

— E nevoie, a răspuns el, lăsându-şi capul pe spate. Uneori mă întreb dacă ceea ce s-a întâmplat a schimbat ceva pe termen lung.

— Ce vrei să spui?

Nu mi-a răspuns, dar nici nu s-a mişcat. Feţele ne erau la doar câţiva centimetri distanţă. Niciunul nu a mai rostit nimic.

S-au scurs câteva clipe lungi şi atunci m-am retras, trecându-mi mâinile peste faţă. M-am rezemat de speteaza patului şi am căscat.

— Am impresia că o să-mi facă implozie creierul.

— N-am vrea să se întâmple asta. S-ar face mizerie.

M-am uitat la el peste vârfurile degetelor.

— Deci, ce facem?

El şi-a trecut palma peste cuvertură.

— Noi?

— Cu originul psihotic.

Şi-a prins buza de jos cu dinţii şi a zâmbit anemic.

— Noi nu o să facem nimic. O să-l găsesc eu. Eu mă ocup de el.

— Şi eu ar trebui să stau aşa, împletindu-mi degetele?

— Da.

A făcut o pauză şi mâna lui a încetat să se mai mişte.

— Sau ai putea să stai să citeşti o carte despre nişte vikingi care răpesc o fecioară.

— Taci din gură! am mormăit. Trebuie să fac şi eu ceva, Luc.

El s-a întins pe spate şi şi-a aşezat mâinile pe burtă.

— Ce poţi să faci tu, Piersicuţă? Nu vreau să fiu nesimţit, dar nu te poţi lupta cu un origin. Ai fost… al naibii de norocoasă că poţi sta acum aici.

Mi s-a strâns stomacul.

— Ştiu asta, dar trebuie să existe ceva.

Şi-a întors capul spre mine.

— Pentru asta ai pistolul paralizant. Pentru orice eventualitate. Dar, în afară de asta, o să te păzeşti cât poţi de bine.

Mi-am mijit ochii, cu toate că inima începuse să-mi bată mai tare şi frica mă cuprinsese din nou. Nu voiam să mă gândesc la originul acela, chiar dacă trebuia.

— Descurcă-te!

— Eşti enervant!

— Talentul meu special.

Mi-am dres vocea şi m-am uitat la el cum mă priveşte din poziţia lui superconfortabilă de pe patul *meu*.

— Deci, toată treaba aia cu lipsa de strălucire? Ar trebui să fiu îngrijorată din cauza asta?

Peste faţă i-a trecut o umbră.

— Sincer?

Mi s-a strâns stomacul.

— Sincer.

— Nu ştiu. Tu eşti om. Ar fi trebuit să ai o urmă. S-a întors pe o parte şi şi-a proptit bărbia în pumn, după care a adăugat: Poate că eşti un înger.

Am rămas uitându-mă şi clipind de câteva ori la el.

— Poftim?

Zâmbetul lui s-a întins pe toată faţa.

— Pentru că s-ar spune că ai căzut din rai.

Mi s-au încins vârfurile urechilor.

— Tu chiar… ai rostit asta cu voce tare?

— Da, a răspuns râzând. Şi mai am.

— Serios?

— Dap. Pregăteşte-te! Nicio femeie nu rezistă la aşa ceva, a spus el, muşcându-şi buza. A lăsat să se scurgă o clipă, apoi a zis: Viaţa fără tine este ca un creion cu vârful rupt. Boantă.

Rămăsesem fără cuvinte.

— Ai rămas fără cuvinte. Nu te pot condamna. Ce zici de asta? Ce bine că am legitimaţie la bibliotecă, pentru că vreau aşa de mult să te citesc!

— O, Doamne! am exclamat râzând: E groaznic.

— E la fel de rea ca asta? Ştii ce e azi în meniu?

Am zâmbit.

— Ce?

— *Tu şi cu mine7*.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Abia ai ieşit din cuptor? a întrebat el.

— O, Doamne!

— Pentru că eşti fierbinte.

— Te rog, opreşte-te!

— Ei, iată-mă! Care sunt celelalte două dorinţe? a replicat el.

Am clătinat din cap.

— Sunt pierdut.

— Da, eşti, am mormăit eu.

Mi-a atins călcâiul.

— Poţi să-mi dai indicaţii să ajung la inima ta?

I-am aruncat o privire nimicitoare.

— Îmi aminteşti de o piersică. Dulce…

— Să nu îndrăzneşti să termini propoziţia!

Am ridicat mâna.

— Cred că e timpul să pleci.

— Nu pot.

— Cum adică, nu poţi?

— Pentru că m-ai fermecat.

Am râs cam fără să vreau şi l-am lovit uşor cu piciorul în gleznă. Ştiam ce vrea să facă. Voia să-mi deturneze atenţia de la gândurile care mă puteau ţine trează la noapte.

— Pe bune, trebuie să pleci, până nu-ţi capsez gura!

---

[7] Joc de cuvinte intraductibil: *Menu (meniu)* și *Menu (Tu și cu mine),* în lb. eng. în orig. (n. red.).

— OK. Mă opresc, dar stau aici până vine acasă mama ta. Obişnuieşte-te cu ideea!

Am vrut să protestez, dar apoi m-am gândit la Heidi şi la Emery. Neliniştea îmi furnica pielea.

— Crezi că tipul ăla o să vină aici?

— Nu vreau să risc. S-a uitat în ochii mei, adăugând: Nu trebuia să risc de la bun început. A doua oară nu o mai fac.

— Dacă te prinde mama aici…

— O să fiu plecat în secunda în care intră în casă, m-a asigurat el. Nici n-o să ştie că am fost aici.

— Am pistolul paralizant, i-am amintit, arătând cu capul spre noptieră.

— Ştiu, dar sper sincer să te împiedic să-l foloseşti.

Faptul că îl lăsam pe Luc să stea aici nu era chiar ceva inteligent, însă nici ignorarea unei ameninţări credibile nu era şi adevărul era că… nu voiam să plece. Mai ales că tipul ăla intrase deja de două ori aici.

Spaima pe care toată seara încercasem să mi-o reprim a revenit. Aerul pe care l-am inspirat nu s-a dus nicăieri. *Adună-te!* Eram în siguranţă. Deocamdată. Şi chiar puteam să mă descurc. La urma urmei, mă descurcasem şi cu invazia. Supravieţuisem.

Luc şi-a pus palma peste mâna mea, făcându-mă să tresar. Am ridicat repede ochii spre el.

— Ştii, a spus el, căutându-mi privirea, e în regulă să-ţi fie teamă.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Serios, e în regulă?

— Cum adică?

— Nu ştiu.

Am ridicat din umeri.

— Când ţi-e frică, mintea se înceţoşează. Îţi stă în drum. Te face slab.

— Uneori. Dar alteori îţi limpezeşte gândurile şi te face mai puternic şi mai rapid.

Şi-a strecurat degetele sub palma mea şi m-a luat de mână.

Am simţit o zbatere în piept, ca nişte fluturi care au început să se agite în cuib. Am încercat să-mi înăbuş senzaţia, dar rămânea acolo. Mi-am ferit privirea.

— OK, am spus eu în cele din urmă.

Luc mi-a dat drumul la mână, apoi s-a ridicat în fund şi a întins braţul. Telecomanda a zburat de pe birou în mâna lui. Chiar mi-ar fi plăcut şi mie să am talentul ăsta!

Am rămas tăcută cât el şi-a găsit poziţia, care până la urmă s-a dovedit a fi umăr la umăr cu mine, la capătul patului. A deschis televizorul.

— Mă întreb dacă e vreun film cu Arnold Schwarzenegger.

Am întors încet capul spre el.

— Ce e? m-a întrebat el.

— E ciudat.

— Poţi să alegi atâtea replici de la el! a argumentat el, schimbând posturile.

Chiar nu aveam ce să-i răspund şi chiar nu-mi venea să cred că stăteam acolo, lângă Luc, în pat, în timp ce el căuta filme vechi cu Arnold Schwarzenegger.

Viaţa era ciudată.

Şi aveam bănuiala că urma să devină şi mai ciudată.

Capitolul 24

Când m-am trezit, peste câteva ore, am rămas cu ochii în televizor. Mă simţeam derutată. La televizor era un soi de reclamă, dar nu-mi dădeam seama despre ce era vorba, pentru că volumul era dat la minimum.

Lumina slabă de la televizor arunca umbre tremurătoare în tot dormitorul. Era tot noapte şi eu…

O, Doamne!

Pentru a doua oară în câteva ore, nu eram singură în pat. Eram întinsă pe spate, şi peste mijlocul meu era un braţ cald şi greu, şi un

picior – chiar un picior de băiat – era vârât printre ale mele. Am făcut ochii mari când i-am mutat de la televizor în tavan şi inima mea şi-a luat zborul în ţinuturi încă necartografiate.

Luc era fix lângă mine, atât de aproape, încât îi simţeam respiraţia pe tâmplă.

Am rămas complet nemişcată, mai să-mi ţin şi respiraţia.

Cum se întâmplase asta? Îmi aminteam că Luc îmi înşirase toate replicile memorabile din filmele lui Arnold Schwarzenegger, şi erau o groază, după care se oprise la o emisiune cu crime. O combinaţie ciudată pe fondul căreia să adormi, dar tot adormisem, şi uite că acum eram amândoi aici. Măcar eram culcaţi peste cuvertură, dar nu cred că era mare diferenţă.

Cel puţin mama nu ne văzuse, pentru că aş fi ştiut dacă s-ar fi întâmplat asta. Urletele ei de furie m-ar fi trezit şi…

Tot corpul lui Luc s-a mişcat.

Nu mult, poate vreun centimetru, dar asta însemna *totul*. Coapsa lui m-a atins, s-a mişcat *între* picioarele mele, şi şi-a mutat braţul. Cumva, nici măcar nu ştiu cum, mâna lui era acum pe burta mea. Pe burta mea goală. Degetele lui se mişcau uşor, inconştient, peste pielea din apropierea buricului. Mi-am muşcat buza de jos şi am strâns din ochi.

Nu aveam idee ce să fac. Ar fi trebuit să-l trezesc. Să fac ceva, dar nu am făcut nimic. Am stat acolo, în timp ce pe sub piele mi se aduna o fierbinţeală plăcută, care mă împiedica să-mi amintesc de ce nu era bine. Pentru că nu mi se părea că nu e bine. Mi se părea *normal*.

Fiecare părticică a corpului meu era conştientă de el. De forţa mâinii lui, de duritatea coapsei lui, de dansul constant al respiraţiei lui, şi cum stăteam acolo amândoi, de parcă mai făcuserăm asta de încă o mie de ori.

Băi, frate, acum chiar că mă trezisem complet!

Era un tip superatrăgător, iar eu trecusem prin multe. Avusesem braţul rupt şi aşa mai departe – se întâmplaseră mai multe chestii. Eram predispusă să fac şi să gândesc chestii stupide. Plus că

hormonii mei intraseră în turaţie maximă şi dădeau năvală prin venele mele. Dap. Exact de asta îmi lăsam mai departe pielea atinsă de căldura lui.

Chiar trebuia să-l trezesc.

Trebuia probabil şi să ies în goană din casă, dând înnebunită din braţe.

Nu am făcut-o.

Luc s-a mişcat, mâna lui a alunecat puţin pe burta mea şi m-a prins de talie. M-a strâns, şi apoi – o, *Doamne!* – s-a lipit de mine, mi-a tras umărul spre pieptul lui, piciorul lui s-a…

O, Doamne!

Sunetul acela a venit dinspre el – un geamăt somnoros care mi-a stârnit fiori pe şira spinării. Am rămas cu ochii închişi, înăbuşind un sunet care m-ar fi umplut de ruşine, când degetele lui lungi şi înguste mi-au atins marginea colanţilor. Respiraţia şi apoi buzele lui mi s-au oprit pe tâmplă.

Am ştiut exact momentul când s-a trezit.

A înţepenit lângă mine. Nici nu cred că a respirat o jumătate bună de minut. Eu nu m-am clintit de acolo, încercam să-mi păstrez respiraţia cât mai regulată şi mai profundă posibil. Nu voiam să ştie că sunt trează… că fusesem trează în tot acest timp.

Ceea ce era probabil inutil, din moment ce el îmi putea citi gândurile şi putea să facă asta chiar acum.

Doamne, sper că nu o făcea!

Luc a ridicat mai întâi mâna, pe rând, câte un deget, după cum se părea, apoi şi-a mutat piciorul. A rămas totuşi aproape de mine câteva momente. Am aşteptat, cu vârful degetelor fremătând. Respiraţia lui mi-a alunecat peste obraz. Părea că şovăie, după care i-am simţit buzele pe fruntea mea.

Am încetat să mai respir şi inima mea, ei bine, inima mea a făcut un soi de implozie.

Salteaua a săltat uşor când s-a dat jos din pat. Am rămas complet nemişcată, cu furnicături în urechi, până când am auzit fereastra deschizându-se. Aerul rece a pătruns în cameră şi s-a oprit

când fereastra s-a închis la loc. Am auzit zăvorul tras şi nu m-am mişcat un minut bun după asta.

Luc mă sărutase pe frunte.

Era aşa de… dulce, şi îmi topea inima de tot, deşi era o tâmpenie, pentru că el era în continuare îndrăgostit de o fată care murise, iar eu nici măcar nu îl plăceam. Adică, îl plăceam. Începea să se lipească de mine. Ca mucegaiul – dacă mucegaiul ar fi ferm, şi tare şi fierbinte şi…

— Îh! am gemut eu.

OK. Trebuia să fiu sinceră cu mine. Îmi *plăcea* de el.

M-am întors pe burtă, mi-am băgat nasul în pernă şi am inspirat adânc. O, Doamne! Perna avea mirosul lui. M-am întors iar pe spate şi am tras o înjurătură urâtă.

Aveam nevoie de ajutor.

Serios.

Întârziam la şcoală – întârziam rău.

După ce adormisem, în sfârşit, spre ziuă, mă trezisem după ce sunase ceasul. Abia avusesem timp să fac duş, părul mi-l răsucisem doar într-un coc ud şi îmi pusesem cea mai curată pereche de blugi pe care o găsisem.

Am văzut că plouă şi că e înnorat, aşa că mi-am tras peste cap un hanorac subţire şi mi-am luat rucsacul. În drum spre scări, mi-am tras mâneca de la hanorac să mă uit la braţul stâng.

Vânătaia dispăruse aproape complet, peste noapte estompându-se şi rămânând doar o umbră albăstruie. Dar tot mi s-a strâns stomacul. Originul îmi…

Stai puţin! Fir-ar! Uitasem de pistolul paralizant.

Am tras o înjurătură în surdină, am dat fuga în dormitor, l-am înhăţat pe noul meu prieten de pe noptieră şi l-am băgat în geantă. Am tropăit iar pe scări. Intenţionam să-mi iau un baton cu cereale şi să încalc nişte limite de viteză.

Mama era în bucătărie, aşezată în faţa insulei. Avea o cană în mână, dar nu a ridicat capul când am trecut în viteză pe lângă ea, îndreptându-mă spre cămară.

— Hei! am strigat eu. Sunt într-o supermare întârziere. Vreau doar să-mi iau…

— Stai mai încet! a spus ea. Nu e nevoie să te grăbeşti.

— O, ba da!

Am deschis uşa de la cămară.

— O să ajung supertârziu, şi asta înseamnă că va trebui să parchez tocmai în spate. Sunt mult prea leneşă ca să fac drumul ăla de două ori.

— Scumpo, trebuie să vorbim.

Având încă foarte proaspătă în minte discuţia cu Luc, ultimul lucru pe care mi-l doream în clipa asta era o discuţie cu ea. Stai un pic! Oare ştia că Luc fusese aici azi-noapte? M-am întors încet, simţind că mi se citea pe faţă faptul că Luc fusese în patul meu şi că mă sărutase pe frunte.

— Despre ce?

A lăsat cana jos.

— De ce nu laşi geanta şi să iei un loc?

Am simţit cum neliniştea îmi ajunge până în măruntaie şi rucsacul mi-a alunecat de pe umăr pe braţ.

— De ce?

— Evie, vino şi stai jos!

Am deschis gura, dar, în sfârşit, am observat-o – m-am uitat cu adevărat la ea. Încă nu făcuse duş. Părul lung până la umăr îi era prins într-o agrafă lată şi câteva şuviţe scăpaseră din ea. Uitându-mă la bluza şi la pantalonii ei negri, şifonaţi, m-am întrebat dacă nu cumva dormise în hainele cu care fusese îmbrăcată ieri… Sau dacă dormise.

Mi s-a uscat brusc gura.

— Ce se întâmplă, mamă?

Ochii ei căprui s-au întors spre mine şi am avut impresia că păleşte sub privirea mea.

— Vino şi stai jos!

Nu ştiu de ce, dar nu eram sigură că vreau să aud ce are de spus. Poate era instinctul.

— Trebuie să plec la şcoală.

— Evelyn, trebuie să vorbim acum!

Mi-am ridicat rucsacul pe umăr şi am plecat de lângă cămară fără să-mi iau batonul de cereale. M-am apropiat de insulă.

— Luc mi-a făcut ieri o vizită la serviciu.

Rucsacul mi-a alunecat de pe umăr şi de data asta a căzut jos.

— Cum a putut să se apropie atât de mult fără să fie observat, mă depăşeşte.

A luat o gură de cafea. Îi tremura mâna, iar ei nu îi tremurau niciodată mâinile.

— Ştiu ce s-a întâmplat ieri.

M-am uitat fix la ea din cealaltă parte a insulei.

— Mi-a spus că ai fost atacată de un origin şi că el te-a vindecat, a adăugat ea.

Am simţit că mă ia ameţeala. Ei, asta îmi confirma că mama ştia de existenţa originilor, dar ştiam deja acest lucru, nu? Dar de ce Luc nu-mi spusese nimic aseară despre mica lor întâlnire? Doar avusese timp berechet. O groază de timp. Mi-am pus palmele pe insulă, dar tot aveam impresia că se mişcă.

Cana s-a clătinat când a aşezat-o iar pe placa cenuşie de ceramică. Placa aia făcea parte dintr-un set pe care i-l cumpărasem anul trecut de Ziua Mamei.

— Cred că trebuie să stai jos.

Inima îmi bătea aşa de tare, încât credeam că o să mi se facă rău.

— Nu vreau să stau jos.

S-a strâmbat când a închis ochii un pic.

— Speram să nu fiu nevoită să port vreodată discuţia asta cu tine. Acum văd că a fost o prostie. Trebuia să-mi dau seama din clipa în care a intrat Luc pe uşa aia că… nu fac decât să amân. Trebuia să-ţi fi spus atunci adevărul.

Simţeam o apăsare în piept.

— Despre ce se făcea de fapt la Daedalus?

Aerul pe care l-a inspirat i-a cutremurat tot corpul.

— Văd că ai vorbit cu Luc. Trebuia să se întâmple. La urma urmelor, mă aşteptam. Mi-a spus că înţelegerea noastră a picat în ziua în care mi-a adus actul tău fals. Sunt doar şocată că nu ţi-a spus-o chiar el… dar mi-am dat seama. Mi-am dat seama după micile schimbări petrecute cu tine. Coca-cola. Filme de groază. La asta nu mă aşteptam. Pe de altă parte, niciodată nu am făcut ce…

— Ce legătură are asta cu un suc sau cu un film?

Mi se încordaseră toţi muşchii.

— Ce vrei să-mi spui? Şi acum o să fii sută la sută sinceră?

Atunci a tresărit, de parcă aş fi înjurat-o.

— Trebuie să-ţi spun cine eşti, de fapt.

Capitolul 25

Simţeam un vuiet în urechi şi singurul lucru care părea că mă ţine ancorată era granitul rece de sub palme.

— Ce ar trebui să însemne asta?

Mama şi-a dat pe spate o şuviţă mică de păr.

— Vreau să ştii că eu te iubesc orice ar fi. Vreau să ţii minte asta.

— Poftim?

M-am îndepărtat de insulă şi am simţit că furia de până atunci dispare, fiind înlocuită de îngrijorare.

— De ce spui asta? Eşti bolnavă?

— Nu sunt bolnavă, a răspuns ea, respirând întretăiat. Evie, nu există o cale uşoară de a spune asta, aşa că o s-o spun direct: Eu sunt mama ta de doar patru ani. Din câte ştiu eu, mama care te-a născut a murit când tu erai copil. Supradoză de droguri.

Am ridicat din sprâncene. Ce naiba? Ceva era în neregulă rău cu mama.

— Şi, înainte să ajungi la mine, ai avut un alt nume şi o cu totul altă viaţă, a continuat ea, şi privirea i-a alunecat uşor peste faţa mea. Numele tău adevărat nu este Evelyn Dasher.

— OK.

M-am aplecat şi mi-am luat rucsacul de jos, copleşită de îngrijorare. Am băgat mâna în buzunarul din faţă al rucsacului, să-mi iau telefonul.

— Trebuie să sunăm pe cineva. Nu ştiu pe cine, dar trebuie să fie cineva care…

— Nu trebuie să sunăm pe nimeni, m-a întrerupt ea. Nu e nimic în neregulă cu mine. Îţi spun adevărul, scumpo.

— Mamă…

— Numele tău adevărat este Nadine Holliday.

Toţi muşchii din corp mi-au înţepenit, iar telefonul mi-a scăpat printre degete şi a căzut înapoi în buzunar. Am ridicat privirea spre ea.

— Acesta era numele tău… *este* numele tău. Buzele i s-au transformat într-o linie subţire înainte să adauge: Dar ţi se spunea Nadia.

— Nu! am şoptit.

Creierul parcă mi se golise de gânduri. Câteva secunde preţioase nu am avut nimic în cap. Nimic, în afară de vuietul acela, care acum era mai puternic şi mai constant.

— Aşa îţi spunea Luc. Nadia.

Am simţit o străfulgerare prin tot corpul.

— *Nu*.

— Erai o fetiţă foarte bolnavă când te-am întâlnit eu. Un cancer al sângelui. Şi dacă anumite tratamente pe care noi le dezvoltaserăm fuseseră eficiente în cazul cancerelor mai puţin invazive, cancerul tău era foarte agresiv. Erai pe moarte, iar Luc a încercat tot felul de lucruri, a continuat ea, cu toate că eu începusem să clatin din cap.

— El ştia că noi – Daedalus – avem diverse seruri, dar nimic din ce putuse să facă rost nu fusese eficient.

M-am dat înapoi şi m-am lovit de chiuvetă. Nu putea fi adevărat. Visam. Asta trebuia să fie. Asta avea mai multă logică, pentru că nimic din ce spunea ea nu era posibil.

— Luc venise după Jason. Voia să-l omoare pentru lucrurile pe care li le făcuse… acelor fiinţe nevinovate, dar Jason… ştia de existenţa ta. Ştia că eşti pe moarte, aşa că a profitat de oportunitate, ca întotdeauna. A dat la schimb viaţa ta pentru viaţa lui. Apăruse un nou ser, pe care Daedalus abia îl crease, chiar înainte de invazie. Noi… îl numiserăm serul Andromeda, şi la Daedalus avusese un succes enorm. Jason i-a oferit tratamentul în schimbul vieţii lui, iar Luc…

Umerii i s-au încordat şi a expirat cu greutate.

— Luc era disperat. Trebuia să-l lase pe Jason în viaţă, pentru că el avea… S-a întrerupt şi a clătinat repede din cap, apoi a continuat: Luc te-a adus aici chiar după ce s-a terminat războiul cu luxenii invadatori. L-am întâlnit prima oară în această cameră, în această bucătărie. Şi *pe tine* te-am întâlnit atunci pentru prima dată. Jason îmi spusese deja ce să aduc.

Nimic din ce spunea nu avea sens. Locuisem în Hagerstown înainte de invazie…

Hagerstown.

Luc îmi spusese că Nadia era din Hagerstown.

M-am cutremurat.

— Erai aşa de bolnavă! O fiinţă micuţă, care se lupta pentru fiecare gură de aer şi pentru fiecare bătaie de inimă, iar Luc era aproape turbat când venea vorba de tine. I-ar fi sacrificat pe toţi cei din jur dacă aşa ai fi putut să trăieşti, şi aşa a şi făcut. Într-un fel, te-a sacrificat pe tine. Ştia că existau şanse mari ca serul Andromeda să nu fie eficient…

— Încetează!

Am ridicat mâna, ca şi cum voiam să opresc cele spuse de ea.

— Opreşte-te odată! E o nebunie, e ceva imposibil!

Am luat-o pe lângă insulă, neştiind unde vreau să mă duc, ci doar că trebuie să plec de aici.

Nu mai puteam să ascult aşa ceva.

Mama s-a ridicat de pe scaun, mişcându-se mai repede decât o văzusem vreodată. Atât de repede, încât am tresărit şi mi-am înăbuşit un strigăt. Mi-a cuprins obrajii în palmele ei reci.

— Ascultă-mă, scumpo! Ţi s-a administrat serul Andromeda. Serul acela acţiona ca un virus odată introdus în corp. A atacat celulele canceroase şi ţi-a modificat materialul genetic, însăşi esenţa ta. Ca orice virus, a provocat febră, o febră extrem de mare. Majoritatea pacienţilor testaţi de noi nu au supravieţuit acelei febre, dar pe tine te-am îngrijit eu personal. Am stat lângă tine zi şi noapte…

— Încetează! am strigat eu, încercând să mă eliberez. De ce îmi spui chestiile astea? De ce faci asta?

Mama mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a strâns, ţinându-mă pe loc cu o forţă surprinzătoare.

— Ţi-ai pierdut memoria, aşa cum i-am spus şi lui Luc că o să se întâmple. Din cauza febrei, dar tu ai supravieţuit şi… ai devenit Evelyn.

M-am smuls din mâinile ei şi m-am tras într-o parte.

— Tu ştii ce dement sună asta?

— Serul Andromeda avea în el ADN extraterestru, iar acum ai şi tu, a continuat ea. Nu suficient cât să fie perceput de scanerul retinal sau prin nişte analize obişnuite, dar dacă se fac analize amănunţite… De-asta nu a rămas nicio urmă când Luc te-a vindecat. De-asta a venit la mine aseară. Voia să ştie ce ţi-am făcut noi… ce ţi-am făcut eu când te-am vindecat.

— Am ADN extraterestru? am râs eu.

Mama nu râdea.

— Da.

— O, Doamne!

Am scos un alt hohot de râs, care suna un pic isteric.

— E o nebunie totală, şi nici măcar nu ştiu ce să-ţi spun în clipa asta!

— E adevărul.

— Nu! E un soi de glumă căreia eu nu-i găsesc poanta.

Am pornit iar pe lângă insulă.

„Şi acum eşti tot incredibil de încăpăţânată”.

Gâtul ameninţa să mi se încleşteze cu totul. Mi-am alungat din minte cuvintele lui.

— Şi trebuie să încetezi…

— Trebuie să mă asculţi!

Mama s-a întors spre mine.

— În clipa în care ai intrat în clubul acela, totul s-a schimbat. Luc te-a văzut şi acum e din nou în viaţa ta. E doar o chestiune de timp până când îţi va spune adevărul, iar lucrurile sunt gata să…

A inspirat adânc.

— Trebuia să auzi asta de la mine. Nu de la el.

M-am răsucit cu faţa spre ea, în timp ce inima mi se lovea de coaste.

— Nu e adevărat. Îmi spui că nu sunt Evie. Că sunt fata asta care a murit.

— Nadia nu a murit.

— Ba da. A murit. Mi-a spus Luc.

— A folosit chiar aceste cuvinte? m-a întrebat ea. Ţi-a spus vreodată Luc că Nadia a murit?

— Mi-a…

Am închis gura şi mi-am trecut mâinile peste şolduri. Luc nu-mi spusese niciodată că Nadia murise. Spusese doar… că nu mai e. Cu gâtul uscat şi cu stomacul cuprins de crampe, am continuat să dau înapoi.

— Nu contează ce-a zis. E imposibil. Îmi aduc aminte de mine. Ştiu… ştiu cine sunt. Cum îţi explici asta?

— Nu-ţi aduci aminte, Evelyn. Îţi aminteşti doar ce vrei tu să-ţi aminteşti, a răspuns ea pe un ton coborât. Încă nu putem implanta amintiri, însă mintea este un lucru uimitor. Este atât de sensibilă la *impresii,* şi noi exact asta am făcut… eu am făcut asta. Când ţi-ai revenit şi după aceea… după ce Jason nu a mai fost, când am rămas doar eu cu tine, ţi-am oferit impresia vieţii lui Evelyn.

— Dumnezeule!

Mi-am trecut mâna peste faţă. Existau şanse mari să mă îmbolnăvesc.

— Eu nu am *impresii*. Îmi amintesc de tata şi…

— Spune-mi cum suna vocea lui Jason! mi-a cerut ea, ocolind insula.

Am deschis gura, dar… nu am putut. Nu putusem nici… nu putusem.

— Voce de bărbat, am răspuns eu, clipind repede din ochi.

— Spune-mi cum arăta casa noastră din Hagerstown!

Ştiam cum arăta. Amintirile erau acolo, dar eram mult prea copleşită ca să mai văd casa în minte. Aveam amintirile alea; sunt sigură că le aveam. Trebuia doar să mă concentrez.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Spune-mi ce ţi-am zis în dimineaţa invaziei şi unde ne-am dus!

— Mi-ai spus… mi-ai spus că totul…

Am strâns din ochi. Ce îmi spusese? Totul era învăluit în ceaţă.

— Eram prea panicată. Nu-mi mai aduc aminte, dar asta nu înseamnă nimic.

— Scumpo, înseamnă ce înseamnă. Nu erai cu mine când au invadat luxenii. Erai acolo unde te ţinea Luc, nu ştiu unde.

A strâns din buze.

— Nu poţi să-mi spui nici măcar un lucru despre şcoala elementară sau despre aniversarea ta de zece ani. Ce poţi tu să scoţi din fântâna din care ai băut în aceşti ultimi patru ani sunt poveştile pe care ţi le-am spus eu când aveai febră, atunci când te tratam.

Panica mă cuprinsese cu ghearele ei ascuţite.

— Cum e posibil? Cum poţi să stai acolo şi să-mi spui că nu am nicio amintire sau că cele pe care le am sunt false? E imposibil! Tu eşti mama mea şi eu sunt Evie. Asta am fost întotdeauna!

Mama a clătinat din cap.

În timp ce mă uitam la ea, mi-a venit în mine un gând oribil, înspăimântător. Dacă… dacă spunea adevărul? Avusesem senzaţia

aia ciudată de déjà-vu când îl văzusem pentru prima oară pe Luc în club. Atâtea situaţii în care Luc vorbea cu mine ca şi cum mă cunoştea. Şi înţelegerea aia… tot vorbea de o înţelegere.

Mama s-a oprit în faţa insulei şi şi-a lipit pumnul de piept.

— Sunt în continuare mama ta. Eu sunt…

— Încetează! i-am cerut. Vreau pur şi simplu să încetezi! Te rog! Pentru că asta nu poate fi adevărat.

— Ba este.

Pieptul ei s-a ridicat, apoi şi-a dus cealaltă mână la ochi şi şi-a strâns degetele. Când a lăsat mâna jos, a aruncat ceva pe insulă… Două lentile de contact maro.

M-am uitat repede la ochii ei şi mi-am înăbuşit un strigăt.

Ochii mamei nu mai erau căprui. Aveau culoarea cerului de vară înainte de furtună. O nuanţă intensă şi nefirească de albastru.

— Nu! am şoptit, clătinând din cap.

Ea a zâmbit, pe când lacrimile au început să i se scurgă pe obraji, iar lacrimile acelea au dispărut când venele de sub pielea ei s-au umplut de o lumină superbă, strălucitoare. În câteva secunde, era complet învăluită în lumină.

Mi-am amintit brusc momentul în care Luc venise acasă la noi şi mama ridicase mâna ca şi cum ar fi vrut să facă ceva. Luc o provocase s-o facă. Atunci nu înţelesesem ce se întâmplă, dar acum înţelegeam.

Luc ştia…

Ştia că mama e luxen.

Dar nu era mama mea… nu era mama mea naturală. Ştiam asta acum. Oricât de mult aş fi vrut să contest ceea ce îmi spune. Ştiam destule despre luxeni ca să înţeleg că ei nu pot avea copii care nu sunt luxeni.

— Doamne!

Camera se înclina cu mine. Mă simţeam slăbită, ameţită, şi nu puteam să mă împac cu asta. Nu puteam să procesez adevărul care *pâlpâia* în faţa mea. Picioarele mi-au pornit singure spre living înainte să-mi dau seama eu unde mă duc. Apoi am dat fuga înapoi în

bucătărie şi mi-am luat rucsacul de lângă insulă. M-am întors şi m-am îndreptat spre uşa de la garaj.

— Scumpo! a strigat ea.

M-am oprit şi am privit înapoi. Revenise la normal. În fine, cu excepţia ochilor. Erau tot ochii unui luxen.

— Te rog! a spus ea din nou, cu ochii strălucind. Te rog, stai jos să vorbim! O să…

— Nu! A făcut un pas spre mine, făcându-mă să repet: Nu!

Mi s-a gâtuit vocea.

— Nu te apropia de mine!

Ea s-a oprit, în vreme ce eu tremuram din tot corpul.

— Stai departe de mine!

Am deschis uşa, am ieşit afară şi am lovit butonul de pe perete. Uşa garajului a scârţâit, iar eu am tras portiera şi mi-am aruncat rucsacul pe scaunul din dreapta. Lumina scăzută de afară s-a revărsat în garaj, în timp ce ocoleam maşina prin faţă… maşina care fusese a tatălui meu.

Dar el nu fusese tatăl meu.

Pentru că, dacă mama nu era mama, atunci nici el nu era tata…

Dar era singura mamă pe care o cunoşteam şi o iubeam. O *cunoşteam*.

Îmi tremurau mâinile când am urcat în maşină. Am pornit motorul când uşa garajului s-a deschis. Mama stătea acolo, strigându-mă, dar eu am demarat în marşarier. Cauciucurile au scrâşnit când am ieşit pe alee. Am ajuns până în capătul ei, când am văzut cu coada ochiului o mişcare.

Am călcat frâna şi m-am uitat în stânga mea.

— Ce naiba?

Un bărbat traversa cu paşi mari curtea din faţă, un bărbat înalt şi brunet, pe care l-am recunoscut imediat. *Daemon*. Ce căuta aici? Privirea mi s-a îndreptat spre garaj şi am văzut-o pe mama.

Daemon a venit lângă portiera mea şi mi-a bătut în geam. Nu îl văzusem mişcându-se. Era în curte, iar acum era aici.

În stare de şoc, am coborât geamul.

El s-a aplecat şi şi-a pus mâinile pe marginea geamului.

— Unde te duci? Mă îndoiesc că la şcoală.

Am clipit o dată şi încă o dată. Apoi mi-am dat seama. Daemon era aici datorită lui Luc, din cauza acelui origin. Băga-mi-aş, de cât timp era aici? Am strâns volanul în mâini şi m-am uitat în ochii ăia imposibil de verzi.

Mama spunea cineva venind spre noi, dar eu nu o auzeam pentru că nu-mi puteam lua ochii de la el. Mi-am amintit expresia lui când mă văzuse prima oară în club. Mi-am amintit că Luc îl redusese rapid la tăcere, dar Daemon se uitase la mine cu uimire. Eu mă gândisem atunci că e uimit pentru că sunt om…

— Ştii cine sunt?

Vocea îmi era atât de răguşită, încât nici mie nu-mi mai suna familiar.

Pe buze i-a apărut un zâmbet blând.

— Ce-ar fi să întorci maşina şi să te dai jos? Întoarce-te în casă! Bine?

— Cum mă cheamă? l-am întrebat eu, simţind că mă dureau încheieturile degetelor de cât de tare strângeam volanul în mâini.

Ceva i-a trecut rapid peste chip.

— Hai să mergem înăuntru! N-ar trebui să…

— Cum mă cheamă? am ţipat, şi vocea mi-a cedat la ultimul cuvânt.

— La naiba! a mormăit el şi s-a uitat spre garaj. Sună-l pe Luc!

Am simţit fiori până în degetele de la picioare. Nu voiam să-l sune pe Luc. Nu voiam să facă nimic.

Am luat piciorul de pe frână şi am călcat acceleraţia. Daemon a înjurat şi s-a tras înapoi. Maşina a ieşit în viteză pe stradă, derapând de spate. Cu inima bubuind, am băgat în viteză şi am călcat pedala de acceleraţie până la podea. Vântul şi ploaia năvăleau pe geamul deschis în vreme ce străbăteam cartierul în viteză.

Nimic nu era adevărat. Era prea incredibil ca să cred, prea aiurea ca să mă gândesc măcar la asta.

Dar mama era luxen.

Şi îmi spusese că eu sunt fata aia – fata aia despre care Luc spunea că fusese singurul lui prieten adevărat. Fata pe care cu vreo zece ore în urmă recunoscuse că încă o mai iubeşte.

„Asta a fost înţelegerea. Stau deoparte dacă şi tu stai deoparte”.

Nu. Imposibil!

Nu eram ea.

Numele meu era Evie.

Asta eram eu.

Am trecut de poartă, am inspirat adânc şi regulat şi am pornit pe şosea.

Mă numesc Evelyn Dasher.

Lacrimile mi-au înceţoşat privirea când am încetinit. *Mama se numeşte Sylvia Dasher. Tata…*

Daemon a apărut brusc în mijlocul străzii, la câţiva metri în faţa mea. Am ţipat şi am călcat frâna. Roţile şi-au pierdut aderenţa pe asfaltul alunecos din cauza ploii. Maşina s-a învârtit şi, prin nu ştiu ce minune dumnezeiască, nu am pierdut controlul volanului. Lexusul s-a oprit.

Respirând adânc şi neregulat, l-am văzut pe Daemon apropiindu-se de mine. Mâinile mi-au alunecat de pe volan, căci emoţia clocotea în mine precum sucul dintr-o cutie care a fost agitată. Mi-am lipit mâinile pe faţă şi am deschis gura să ţip, dar nu s-a auzit niciun sunet. N-a ieşit nimic. Mi-am lipit fruntea de volan şi mi-am înfipt degetele în carne. Nu avea cum să se întâmple aşa ceva! Nu avea cum să fie adevărat. Mi-am lăsat mâinile jos şi mi le-am încleştat pe genunchi, simţind că mi se întoarce stomacul pe dos.

Exista o probabilitate foarte mare să mi se facă rău.

— A fost mişto! a rostit Daemon, după care portiera s-a deschis singură. Dar acum vreau să te dai jos din maşină!

Am ridicat încet capul şi mi-am desfăcut centura de siguranţă, amorţită. Stăteam în picioare, deşi nu le simţeam, şi ploaia mă izbea în faţă.

— Hai!

Vocea îi era mai blândă, şi blândă a fost şi strânsoarea neaşteptată de pe braţul meu. M-a condus până la portiera din stânga.

— Treaba mea e să mă asigur că ajungi la şcoală în siguranţă. A trecut ceva timp de când nu m-am mai jucat de-a bodyguardul. Nu mă pricep prea bine.

Am urcat în maşină. Până să apuc să clipesc, Daemon era deja la volan şi ridica geamul. Şi-a dat pe spate părul ud de ploaie, iar mie mi s-a oprit respiraţia.

— Nu vreau să mă mai întorc acolo.

— Dacă nu te întorci acolo, atunci mergi la Luc. S-a uitat la mine, apoi a adăugat: Astea sunt variantele.

Eu voiam o a treia variantă – de fapt, chiar voiam să-l văd pe Luc.

— La club.

— Se pare că avem un plan.

A pornit maşina şi apoi s-a uitat la mine.

— Centura. Ultimul lucru care îmi trebuie acum e să o ia Luc razna pentru că ai zburat prin parbriz sau ceva de genul.

— Tu te-ai aşezat în faţa maşinii, i-am amintit eu, punându-mi centura. Puteam să fac un accident.

— Am avut eu grijă să nu faci, a replicat el.

Ce să-ţi povestesc! Nu calităţile mele de şofer preveniseră coliziunea. M-am uitat pe geam fără să văd ceva, de fapt. Poate că femeia aia de acasă nu e mama. Poate că fusese asimilată de un luxen şi acum pretindea că e mama.

Termină!

Era mama. Semăna cu ea… Mirosea ca ea şi vorbea ca ea. Oricât aş fi vrut să cred că nu era ea, ea era. Deci asta însemna că ce-mi spusese era adevărat? Că nu eram Evelyn? Că eram fata cealaltă? Că tot ştiusem şi crezusem vreodată de când… mă rog, de când mă ştiam, era o minciună?

— Eşti OK acolo? m-a întrebat Daemon.

Am închis ochii, pentru că mă usturau prea tare.

— Tu… mă cunoşteai dinainte de a mă vedea în club?

A urmat o pauză lungă, atât de lungă, încât m-am gândit că Daemon nu o să răspundă. Iar când a răspuns, am regretat că a făcut-o.

— Da, te cunoşteam.

***

L-am lăsat pe Daemon în holul de la parter şi am urcat afurisitele alea de şase etaje. M-am dus la uşa lui Luc, am strâns pumnul şi am bătut cu el de parcă aş fi fost poliţia cu un mandat de arestare.

Uşa s-a deschis şi a apărut Luc. Cu părul umed, ca şi cum abia ieşise din duş şi tot… dureros de frumos de privit.

Pe faţă i s-a aşternut uimirea, după care a făcut un pas îndărăt şi mi-a dat voie să intru în apartament. A închis uşa după el.

— N-ar fi trebuit să fii la şcoală?

Îşi schimbase hainele de azi-noapte. Nu mai avea tricoul cu nasturi, ci unul negru. Bănuiam că mama nu reuşise să ia legătura cu el.

— S-a întâmplat ceva?

„Niciodată nu am fost cu adevărat demn de ea… de prietenia ei, de toleranţa şi devotamentul ei…”

Văzându-l după ce aflasem în dimineaţa asta, era ca şi cum m-ar fi plesnit cineva peste faţă şi mi-ar fi zis că fusese un sărut. Dacă ceea ce mi se spusese era adevărat, atunci el fusese… el fusese… Doamne, nici măcar nu ştiam ce! Dar nu era în regulă. Era mai mult decât în neregulă.

Îl întrebasem despre Nadia aseară, dacă încă o mai iubea, iar el îmi răspunsese…

Îmi răspunsese: „Cu fiecare gură de aer pe care o înghit”.

Nu am stat să mă gândesc. Pur şi simplu am acţionat.

Mâna mea s-a repezit înainte şi palma i-a izbit obrazul cu o forţă usturătoare. Capul i-a zburat într-o parte şi a revenit la loc. Pupilele i s-au mărit şi atunci m-a cuprins groaza.

Îl lovisem. Nu mai lovisem pe nimeni în viaţa mea. Şi nici măcar nu-mi părea rău.

Pe obraz i-a apărut o pată roşie.

— Asta a fost pentru noaptea trecută? Fiindcă nu am plecat când a venit mama ta?

S-a oprit, cu ochii strălucind.

— Sau pentru că stăteai acolo şi te prefăceai că dormi, deşi voiai să mai stau?

Mi-am tras iar mâna în spate, dar de data asta Luc a fost pregătit. M-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras spre el. Mi-a ieşit tot aerul din plămâni la contactul pieptului meu cu al său.

— Nu e frumos să dai cu palma! m-a dojenit el cu asprime. Sunt convins că ai învăţat asta la grădiniţă, Evie.

— Evie?

Am râs, iar râsul meu a sunat şi mai rău. Mai rău decât şovăitor. Sunase aproape isteric.

El a ridicat din sprâncene, apoi uimirea i s-a şters de pe faţă când a înţeles. A deschis gura, dar nu a zis nimic şi mi-a dat drumul la mână, ca şi cum i-ar fi ars pielea.

Cuvintele au început să se frece unul de altul înlăuntrul meu şi până la urmă au dat în clocot când m-am tot tras înapoi, până când m-am lovit cu spatele de uşă.

— De ce nu mi-ai spus că ai văzut-o ieri pe mama?

Mi s-a gâtuit vocea la cuvântul acela atât de puternic.

— Aseară, când ai fost la mine, de ce nu mi-ai spus că ai vorbit cu ea?

El s-a apropiat de mine, paşii săi mari scurtând rapid distanţa dintre noi.

— Nu! i-am cerut aproape în şoaptă. Nu te apropia de mine, Luc!

S-a oprit, uitându-se la mine cu ochii lui de ametist mari şi adânci, parcă fără fund.

— Ce ţi-a spus?

— A, păi, hai să vedem! Mi-a explicat că nu ea mi-a dat naştere. Aparent, mama mea naturală a murit din cauza unei supradoze. Acum, dacă eram pur şi simplu adoptată, n-ar fi fost aşa mare chestie, pentru că o mamă nu trebuie să aibă neapărat acelaşi sânge cu tine.

Mi-am trecut mâna prin păr, netezindu-l. Cocul alunecase şi se desfăcuse.

— Dar, potrivit spuselor ei, e mama mea doar de patru ani, iar asta e, într-un fel, o chestie destul de însemnată.

Luc şi-a încleştat pumnii pe lângă corp.

— Şi, ştii ceva? Nu am crezut-o, pentru că suna aiurea, însă pe urmă s-a transformat în luxen. Chiar în faţa mea.

El a închis ochii.

Mi s-a pus un nod în gât, care a început să coboare în piept.

— Dar tu ştiai deja ce e ea. Nu ştiai?

Nu mi-a răspuns.

— Nu ştiai? am ţipat, simţind cum îmi tremură vocea.

A deschis iar ochii şi mi-a răspuns:

— Ba ştiam.

— Normal că ştiai. Şi ştii ce mi-a mai spus în dimineaţa asta? Mi-a spus de ce nu a rămas nicio urmă pe mine. Fiindcă se pare că mi s-a dat un soi de ser ciudat, am adăugat, încercând să scap de nodul din gât. Dar tu ştiai şi asta.

— Fir-ar ea să fie!

A expirat cu putere, s-a îndepărtat de uşă şi s-a aşezat pe marginea canapelei.

— Nu ştiam că o să-ţi spună. Dacă ştiam, aş fi fost şi eu acolo.

În stomac mi se formaseră nişte gheme care îmi răsuceau măruntaiele. Părea că vorbeşte serios, şi într-o parte îndepărtată a minţii ştiam că e sincer.

— Să fii acolo ca să ce, Luc? Ai fi stat acolo şi m-ai fi ţinut de mână, în timp ce ea îmi spunea că, indiferent ce amintiri cred eu că am, de fapt nu le am? Ai fi băut o cafea cu ea, în timp ce-mi spunea că nu mă cheamă Evelyn Dasher?

Părea că vrea să se ridice, dar a rămas pe loc.

— Aş fi fost acolo ca să mă asigur că eşti OK. Te-aş fi ajutat să înţelegi cine eşti…

— Să nu-mi spui că nu sunt Evelyn Dasher! Pentru că sunt ea. Glasul a început să-mi tremure: Mă numesc Evie.

— Ştiu. Şi-a îmblânzit vocea: Tu eşti Evie.

Toţi muşchii mi s-au încordat.

— Aşadar, hai să zicem că ăsta nu e un fel de vis, că e adevărat! De ce nu mi-ai spus adevărul? Ai avut ocazia. Mai ales când mi-ai povestit despre ea… despre ce s-a întâmplat. Puteai să-mi spui atunci.

— Puteam. Mi-a căutat privirea şi a adăugat: Dar m-ai fi crezut? Sincer? Dacă ţi-aş fi spus că tu eşti de fapt Nadia Holliday, însă amintirile ţi-au fost şterse, m-ai fi ascultat sau mi-ai fi întors spatele?

Am inspirat şovăitor. Adevărul era că nu l-aş fi crezut. Mi-era greu să o cred şi pe… mama. Am închis ochii şi am clătinat din cap.

— Dacă e adevărat, de ce m-ai lăsat acolo… De ce m-ai lăsat cu ei? Eu îţi eram, teoretic, cea mai bună prietenă din lume. Ai spus că mă iu…

Incapabilă să termin cuvântul, am deschis din nou ochii.

— De ce m-ai lăsat cu ei?

Pupilele lui s-au făcut albe.

— De fapt, nu te-am lăsat niciodată.

Capitolul 26

Presiunea îmi strângea pieptul. Negarea era cea mai bună apărare în faţa confuziei şi a durerii crâncene care mă copleşeau. Gura mi s-a mişcat fără cuvinte mai bine de o jumătate de minut, după care, în sfârşit, am rostit singurul lucru potrivit:

— E o glumă? O glumă cu adevărat proastă, care…

— Nu e o glumă, a răspuns cu un glas răgușit. Am făcut o înţelegere cu ei ca să-ţi salveze viaţa. A fost cea mai proastă şi cea mai bună decizie. Proastă, pentru că sunt incredibil de egoist. Şi bună, pentru că a trebuit să fac ceva incredibil de ne-egoist.

— Nu în…

— Tu nu îţi aminteşti. Ştiu. Dar eu îmi amintesc. Îmi amintesc fiecare nenorocită de zi din viaţa mea.

Am rămas uitându-mă la el.

— Nu spune asta!

În ochi i s-a aprins o scânteie.

— Ai venit aici cu speranţa că te voi minţi? S-a ridicat şi a continuat: M-am săturat să mint. Vrei adevărul? Uite care e adevărul: n-am încetat nicio clipă să mă gândesc la tine. Nu te-am uitat niciodată. N-am încetat nicio clipă să te caut. Tu m-ai uitat, şi e OK, pentru că nu ai avut de ales, dar…

— Încetează! am strigat. Ştiu cine sunt. Mă numesc Evie. Ăsta a fost *mereu* numele meu.

Luc s-a repezit la mine şi m-a prins de umeri.

— Ascultă-mă! Acum eşti Evie, dar eşti Evelyn Dasher de numai o mie două sute şaptezeci şi opt de zile şi aproape opt ore, şi da, pot să-ţi spun şi secundele, dacă vrei într-adevăr detalii.

Mi-am desfăcut uşor buzele.

— Dar aproape treisprezece ani înainte de asta ai fost Nadia.

— Nu mai spune asta!

Mi-am eliberat mâinile şi m-am dat înapoi.

— Amintirile pe care le am acum nu sunt false. Mi-am încleştat pumnii şi am adăugat: Sunt reale…

— Preferi cola, în loc de pepsi. Cum crezi că am ştiut să-ţi aduc cola?

Imaginea mamei – reacţia ei când am întrebat de coca-cola – mi s-a format în minte, precum şi ceea ce îmi spusese mai devreme. Eu beam întotdeauna pepsi pentru că… asta fusese întotdeauna în casă la noi.

— Asta-i chestia ciudată la ce ţi-au făcut ei. Ţi-au şters amintirile, dar au rămas în continuare trăsături ale vechii tale personalităţi. Au mai rămas părţi din tine. S-a apropiat de mine şi a adăugat: Ştiu că îţi plac filmele de groază şi că deteşti filmele care te fac să plângi.

— Felicitări, ai intrat pe profilul meu de Facebook? m-am răstit eu.

Luc a zâmbit imperturbabil.

— Întotdeauna ai fost interesată de fotografie, chiar şi înainte. Te smiorcăiai până ce Paris te ducea la râul Potomac, ca să faci poze.

— Nici măcar nu ştiu cine e Paris.

— Dar ai ştiut. Ţi-a fost ca un tată. Luc continua să vorbească: Şi ai acelaşi tic nervos.

M-am ferit, strâmbându-mă.

— Nu am niciun tic nervos.

— Ba da, ai. Îţi freci palmele de şolduri sau de genunchi când eşti neliniştită. A ridicat o sprânceană, adăugând: Faci asta chiar acum.

Mi-am desprins mâinile de pe şolduri şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Vrei să continui? Îţi faci mereu de lucru cu părul. Un alt lucru pe care îl faci când eşti nervoasă sau când nu ştii ce să faci cu mâinile.

S-a apropiat iar, plecându-şi capul pe un umăr.

— Ştiu că nu îţi place pizza.

Mi-a sărit inima privindu-l.

— Ţi-a zis Heidi.

— Ba nu. S-a aplecat până când mi-a atins uşor obrazul şi a spus: Dar am dreptate, nu?

Avea, dar nu puteam să-i răspund.

Luc a venit mai aproape, mult prea aproape, şi mi-a atins uşor obrazul cu al lui.

— Uite ceva ce nu-ţi aminteşti, şi Sylvia nu avea cum să ştie! A trecut o clipită, apoi a zis: Tu ai fost primul meu sărut.

Am rămas cu gura căscată.

— Sigur, eram copii, aşa că nu a fost cine ştie ce sărut.

S-a retras şi mi-a atins obrazul cu nasul.

— A fost sărutul meu preferat.

Am strâns tare din ochi.

Luc vorbea încet:

— Şi am stat deoparte, aşa cum i-am promis Sylviei, pentru că ştiam că, dacă nu fac asta, n-o să mai pot pleca de lângă tine. Am rămas prin preajmă, dar niciodată nu m-am apropiat de tine. Niciodată nu am încercat să te *caut*. Tu ai fost motivul pentru care i-am lăsat pe originii aceia cu Daemon şi cu ceilalţi. Nu puteam să te las singură aici. Nu atâţia ani, a continuat el. Ai fost întotdeauna singura prioritate care a contat pentru mine.

Simţeam că îmi fuge podeaua de sub picioare.

Îmi aduceam aminte când ne mutaserăm în casa din Columbia, îmi aduceam aminte de prima dată când dormisem la o prietenă, de prima mea iubire, şi toate acele amintiri…

Acele amintiri erau toate fragmentare şi înceţoşate, existând undeva la limita conştiinţei mele, iar când încercam să le scot la suprafaţă, îmi scăpau din mână.

Întotdeauna fuseseră aşa?

O, Doamne, nu ştiam pentru că niciodată nu mă gândisem prea mult la asta! Nu mă gândisem la nimic de dinaintea invaziei…

Dar îmi aminteam asta. Îmi aminteam frica şi îmi aminteam cum fusese înainte, dar…

M-a cuprins panica şi m-am ferit iar de Luc.

— Nu ai amintiri clare pentru că nu sunt amintiri adevărate, a rostit el domol. Şi nu ţi-ai pus niciodată întrebări pentru că nu ai avut un motiv întemeiat.

— Încetează! am şuierat şi m-am răsucit spre el. Nu mai intra în capul meu!

— E destul de greu în clipa asta.

Mi-am trecut palmele peste şolduri şi m-am oprit când el mi-a aruncat o privire cu subînţeles. Ceea ce îmi spunea Luc îmi era peste putinţă să cred – o viaţă întreagă de care să nu-mi amintesc, să mor şi să primesc o altă identitate.

Am ridicat bărbia.

— Deci eu sunt prietena ta cea mai bună, de mult pierdută, şi mi s-a dat un soi de superser, care nu doar că m-a vindecat, ci mi-a şi

şters memoria şi mi-a implantat impresii false, însă, cumva, asta nu mă împiedică să fac coşuri cel puţin o dată pe lună?

El s-a încruntat.

— Păi, şi da, şi nu. Febra ţi-a şters memoria. Nu serul.

— Dar de ce m-ai lăsat? am ţipat, uimindu-mă singură de durerea din spatele întrebării.

— Crezi că eu am vrut asta? a ţipat şi el, făcându-mă să tresar.

Trăsăturile i s-au înăsprit.

— Niciodată nu am avut încredere în Jason şi în Sylvia, şi nici ei nu aveau încredere în mine, dar… eram disperat, iar tu ai fost de acord. „Încă o şansă”. Asta mi-ai spus, pentru că deja îţi dădusem toate serurile celelalte şi nu avuseseră efect. Atunci m-ai pus să-ţi promit că voi renunţa, dacă nu va avea efect. M-ai pus să-ţi promit să te las să pleci, ca să ai parte de un sfârşit *liniştit.* Glasul i s-a gâtuit când a adăugat: Iar eu am acceptat.

Când îl auzeam spunând lucrurile astea, când îmi vorbea despre deciziile pe care teoretic le luasem eu ca… această fată, Nadia, era mai mult decât tulburător.

— Jason ştia că îl caut. Aşa că a venit el la mine. A făcut troc cu viaţa lui. Mi-a oferit vindecarea ta, dar cu condiţia ca eu să stau departe. Aveam multe chestii de împărţit cu Jason, şi el, la rândul lui, cu mine, însă era mai mult de atât. Tratamentul presupunea încheierea unei înţelegeri…

Muşchiul obrazului a început să-i zvâcnească.

— Trebuia să renunţ la tine. Să plec de lângă tine, de lângă singurul prieten adevărat pe care îl aveam, de lângă singura persoană în care aveam încredere. Singura fiinţă pe care am…

S-a oprit şi a clătinat din cap.

— Am făcut înţelegerea. Trebuia să plec şi să rămân plecat dacă erai în siguranţă. Am acceptat. Ai acceptat şi tu, dar tu… nu ştiai că nu îţi vei mai aminti de mine sau de toate celelalte. Ştiam că, dacă ai fi ştiut, n-ai fi făcut-o.

M-am tras înapoi, apoi am clătinat iar din cap; nu voiam să aud ce spune, dar ştiam că nu îl pot opri.

— Am fost de acord cu termenii înţelegerii, dar am rămas aproape de tine, ca să fiu sigur că eşti OK şi că nu ţi se întâmplă nimic ciudat.

— Şi totuşi, m-ai lăsat cu nişte oameni în care nu aveai încredere?

El a tresărit… chiar a tresărit.

— Cum am spus, eram disperat, dar asta nu a făcut parte din înţelegerea noastră.

— Şi ce trebuia să se întâmple cu mine după ce îmi ştergeau memoria şi mă vindecau? am râs eu răguşit.

— Trebuia să fii plasată într-o familie, dar în ziua în care am plecat din casă, când ţi-ai revenit după febră, prea-stimatul Jason Dasher a încercat să renege înţelegerea noastră. A încercat să mă omoare.

Mi s-a tăiat respiraţia şi am început să tremur şi mai tare.

— Tu… tu l-ai ucis?

El şi-a încleştat fălcile.

— Aşa s-ar putea crede. Ba poate că i-am şi lăsat pe alţii să creadă, însă nu eu am făcut-o.

Nu puteam să-mi desprind ochii de la el. Mintea mea sărea direct la concluzie.

— Vrei să spui că…

— Sylvia l-a ucis. Era acolo când a încercat el să-mi facă felul. Ea l-a omorât. De-asta te-am lăsat să stai cu ea.

Băga-mi-aş!

— Deja e prea mult pentru mine!

Mi-am ridicat mâinile pe jumătate şi m-am oprit, pentru că nu ştiam ce să fac cu ele.

— Sylvia mi-a promis că o să-ţi ofere o viaţă frumoasă, că, indiferent ce s-ar întâmpla, va avea grijă de tine, şi aşa a fost. Am încheiat înţelegerea asta cu ea şi ea a respectat-o. Ştiu asta, pentru că niciodată nu am plecat cu adevărat. Întotdeauna am ştiut că eşti OK.

— M-ai… supravegheat?

Nu a negat.

— Dumnezeule!

Am rămas cu gura căscată, incapabilă să pricep.

— E din ce în ce mai rău!

Muşchiul obrazului i-a zvâcnit iar. Au trecut câteva clipe foarte lungi.

— Dacă ar trebui să o mai fac o dată, aş face-o. Fără nicio şovăială, aş face-o din nou, pentru că unica opţiune pe care aş mai avea-o ar fi ca tu să nu mai stai acum în faţa mea… furioasă, dar vie. Vie şi aşa de al naibii de frumoasă, că uneori simt că mor câte puţin de fiecare dată când mă uit la tine!

M-am uitat la el şi, chiar dacă toată fiinţa mea voia să conteste ce spunea el, ce aflasem azi, am văzut adevărul în expresia lui încordată. Am văzut-o în felul greoi în care respira şi atunci când vorbea cu *ea*. Cu *mama*. Adevărul stătea în lacrimile ei.

M-am prăbuşit, rezemându-mă de perete. Aveam impresia că mi se întinsese prea mult pielea. O, Doamne, era adevărat! Era adevărat, dar…

— Nu mai sunt ea.

Lacrimile mă înecau.

— Nu sunt Nadia. Numele meu e Evie.

El s-a uitat în ochii mei.

— *Ştiu.* Ea nu mai e, a spus el din nou. Iar tu eşti aici.

Nu… nu mai puteam suporta.

Trebuia să plec de aici. Aveam nevoie de timp. Aveam nevoie de spaţiu. Tremurând, m-am desprins de perete şi am pornit spre uşă.

— Unde te duci? m-a întrebat el cu o voce răguşită.

— Nu ştiu, dar sunt convinsă că tu o să afli, nu? M-am uitat peste umăr la el, adăugând: O să pui pe cineva să mă urmărească. Dar nu vreau să fiu cu tine. Vreau să… vreau să stai departe de mine.

M-am întors şi am deschis uşa.

— Mi-aş fi dorit… mi-aş fi dorit să nu fi venit niciodată în clubul ăsta.

Capitolul 27

Nu m-am dus acasă.

Nu m-am dus nici în parc.

Am condus şi am tot condus, până când nu m-am mai putut concentra. Deşi viaţa mea era vraişte în clipa de faţă, chiar nu voiam să omor din greşeală o familie alcătuită din vreo patru persoane. Am parcat la un centru comercial şi am oprit motorul, apoi mi-am lăsat capul pe tetieră.

Ieri îmi făceam griji din cauza unui origin cam psihotic care voia să mă ucidă, iar azi toată viaţa mea făcuse implozie.

Mi-am pironit privirea în plafon.

— Cum e posibil?

Nimic nu părea posibil, dar de ce ar minţi *ea* şi de ce ar minţi Luc? Ce ar avea ei de câştigat spunându-mi că toată viaţa mea fusese o minciună grosolană?

Nu ar avea nimic de câştigat.

O parte uriaşă din mine ştia că acela este adevărul. Nu aveai nimic de câştigat din minciuni. Nimic.

Când am avut senzaţia că lumea e gata să facă implozie, nu mi-am dat seama că de fapt lumea *mea* mai avea câteva ore până la autodistrugere.

Am strâns din ochi.

Numele meu e Evelyn. Numele meu e…

Nu-mi aminteam cum era când eram copil. În liniştea aceea, am căutat şi am tot căutat amintiri. Erau frânturi de alergări şi râsete, miros de pământ ud şi zgomot de ape vijelioase, însă nimic concret. Cum de nu observasem asta până acum? Era posibil să fie chiar atât de simplu cum spunea Luc? Că nu observasem pentru că pur şi simplu nu mă gândisem la asta?

Părea ireal, dar nu era ca şi cum stătusem în fiecare zi să rememorez frumoasele zile de demult sau ceva de genul.

Mi-a sunat telefonul, sfâşiind tăcerea.

Am băgat mâna în geantă şi l-am scos. Heidi. Am dat să răspund, dar m-am oprit. Era posibil ca Luc să-i fi spus lui Emery ce

se întâmplase. Sau poate mă suna doar pentru că nu mersesem la şcoală şi acum se furişase pe hol să mă sune. Oricum ar fi fost, era prea aproape de Luc.

Prea aproape de *toate.*

Am dat telefonul pe silenţios, după care am văzut că am mai multe apeluri şi mesaje pierdute. Unul de la *ea.* Câteva de la Zoe şi de la Heidi. Un mesaj de la James. Am vârât telefonul înapoi în geantă. Oare Heidi ştia ce îmi spusese Luc? Era posibil. Ar fi putut să-i spună lui Emery, iar Emery i-ar fi putut spune ei.

Mă ardea gâtul când mi-am culcat capul pe volan. Mi-am stăpânit lacrimile, mi-am încleştat pumnii şi mi-am lipit coatele de burtă. Nici nu m-a durut braţul după acea mişcare.

Braţul îmi fusese rupt în urmă cu mai puţin de 24 de ore.

„Aş face-o din nou, pentru că unica opţiune pe care aş mai avea-o ar fi ca tu să nu mai stai acum în faţa mea”.

— O, Doamne! am şoptit eu şi un hohot de plâns mi-a zguduit corpul, dar nu am lăsat lacrimile să curgă.

Am refuzat s-o fac.

Telefonul a sunat din nou. L-am luat, înjurând, şi eram gata să-l arunc pe fereastră, când am văzut că era Zoe. M-am uitat la poza cu noi două. Era un selfie în care făceam amândouă bot de raţă.

Ea nu avea nicio legătură cu asta sau cu Luc.

Am răspuns cu voce hârâită:

— Alo?

— Evie! Dumnezeule! a exclamat ea în şoaptă. Unde eşti?

M-am uitat pe geam.

— În faţa unui Target. Tu unde eşti?

— Mă ascund în toaleta şcolii, ca să te sun. Există vreun motiv pentru care nu ai venit la şcoală? Mama ta a sunat-o pe Heidi de dimineaţă şi a întrebat-o dacă ai venit la şcoală.

„Mama”.

— Am aşteptat până la pauza de prânz, să vedem dacă vii, dar, când am văzut că nu vii şi nu răspunzi la telefon, ne-am speriat rău, a

continuat ea. Ştii tu, având în vedere că dispar întruna colege de-ale noastre.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Mai ales că am auzit că a sărit pe tine nu ştiu ce tip în parcare, după ore. Heidi mi-a zis că nu e adevărat, dar nu ştiam sigur.

— Nu e adevărat. Nu voiam să-şi facă griji, aşa că am adăugat: Sunt bine.

A urmat un moment de tăcere.

— Dacă eşti bine, de ce nu eşti la şcoală?

Mi-am dat părul pe spate.

— Eu şi mama… Am avut o ceartă oribilă azi-dimineaţă. Pur şi simplu n-am putut să vin la şcoală.

— Din ce cauză? m-a întrebat ea.

Am strâns din buze şi am clipit, ca să-mi opresc lacrimile fierbinţi.

— Nu contează. Mi-am dres vocea, adăugând: Nu e nimic. Auzi, eu n-am mâncat nimic. Mă duc să-mi iau ceva de la Target.

— Stai! Pot să plec de la şcoală şi să ne întâlnim.

— Nu e nevoie. Sunt bine.

— Evie…

Am strâns din ochi auzindu-mi numele.

— Sunt bine. Serios. Du-te la oră! Îţi dau mesaj mai târziu.

Nu i-am mai dat ocazia să mai spună ceva şi am închis. Am rămas aşa câteva clipe, după care mi-a venit brusc în minte un gând cutremurător.

Cine naiba e Evelyn Dasher, atunci?

Sau, mai degrabă, a existat vreodată?

Treizeci de minute mai târziu, intram în casă. Era goală şi tăcută. Maşina ei nu mai era. Nu eram prea surprinsă. După cum o ştiam, era probabil la serviciu.

M-am oprit în mijlocul livingului. De fapt, nu o ştiam. Deloc. Ştiam doar ce mă lăsa ea să văd, ceea ce era o minciună.

Am luat sfeşnicul de lemn, sfeşnicul acela drăguţ, gri cu alb, căruia încă nu apucasem să-i fac poză. M-am dus la uşa biroului şi am lovit cu postamentul greu pătratul de geam din dreptul încuietorii. Cioburile sfărâmate au ricoşat pe podea.

Zgomotul a fost înspăimântător de satisfăcător.

Mi-am vârât mâna prin spărtură şi am descuiat uşa. S-a deschis însoţită de o pală de aer rece, apoi am intrat în camera pe care o vedeam pentru prima oară.

Arăta ca un birou normal. Pe rafturile montate în perete erau cărţi de medicină. Un birou simplu, din stejar vişiniu, pe care se afla un computer, lângă un calendar mare de birou. Erau coşuri – coşuri organizatoare peste tot, sub bancheta de la fereastră şi pe rafturi.

M-am dus la cel mai apropiat dintre ele, un coş cenuşiu de pânză, aşezat sub bancheta de la fereastră. M-am aplecat, l-am ridicat, i-am scos capacul şi i-am vărsat conţinutul pe jos. Peste tot au zburat bonuri. L-am luat pe următorul, iar ăsta era mai greu. L-am întors cu fundul în sus şi din el au căzut nişte plicuri şi un pistol negru.

Pistolul a bufnit pe jos.

— Iisuse! am mormăit şi am lăsat pistolul acolo.

Am păşit peste el şi am trecut la treabă. Am răsturnat toate coşurile. Toate, şi nu era nimic acolo – niciun lucruşor nenorocit care să-mi spună cine era Evelyn Dasher sau dacă existase vreodată.

Până când am deschis sertarul de jos al biroului, pe care l-am rezolvat folosindu-mă de un ciocan găsit în garaj, cu care l-am forţat. În cadrul acestui demers, lemnul a fost distrus, dar chiar nu îmi păsa.

Un album cu fotografii.

M-am trezit că mă uit la un nenorocit de album cu fotografii.

Teoretic, nu supravieţuise niciunul invaziei. Aşa mi se spusese. Ăsta credeam eu că e adevărul. Surpriză, surpriză! Şi asta fusese o minciună nenorocită.

Am lăsat ciocanul jos, am luat albumul şi m-am dus cu el la fereastră. M-am aşezat şi am scos un ţipăt. M-am ridicat şi am dat perna la o parte.

Altă puşcă.
— Asta chiar e o glumă?
Am luat-o şi am rezemat-o de perete. Apoi m-am aşezat iar.
— Frate!
Am inspirat adânc. Am deschis albumul şi acolo, chiar pe prima pagină, era o fotografie cu *mama* şi cu cel care mi-am dat seama imediat că e Jason Dasher. Erau tineri, pe la vreo douăzeci de ani. El era în uniformă militară completă, cu medalii şi chestii lucioase pe piept şi pe umăr. Ea avea o rochie albă, drăguţă, şi flori în păr.
Nu purta lentile de contact.
Ochii ei erau albaştri, aşa cum fuseseră în această dimineaţă.
Cu mâinile tremurând, am continuat să dau paginile lucioase. Erau mai multe fotografii cu ei, din zone care păreau îndepărtate. Tropicale, am bănuit eu, bazându-mă pe palmieri. Câteva erau cu ea într-o ţinută care părea a fi o uniformă militară verde. Instantanee cu amândoi, şi se vedea bine că au o relaţie apropiată. Nu ştiu peste câte fotografii am trecut până s-o văd.
Evelyn Dasher era o persoană reală.
Era o fotografie cu toţi trei.
Jason şi Sylvia Dasher stăteau în picioare, în spatele unei fetiţe de vreo nouă sau zece ani, mai mult sau mai puţin. Amândoi îşi ţineau mâinile pe umerii ei. Am dat la o parte plasticul transparent şi am scos fotografia.
Avea o faţă de amoraş – rotundă, cu obrajii mari. Pistrui, la fel ca mine. Părul lung şi blond. Ochi căprui.
— Dumnezeule! am şoptit.
Semăna cu mine. Era ca şi cum urcasem muntele Everest al nebunelilor şi înfipsesem în vârf un nenorocit de steag.
Nu-mi venea să cred ce vedeam.
De-asta era uşa de la biroul ei mereu încuiată?
Am pus fotografia deoparte şi am continuat să dau paginile. Mai erau şi alte fotografii – o petrecere aniversară cu tort. Erau opt lumânări înfipte în mijlocul tortului. Fotografii din prima zi de şcoală – fotografii cu ea, într-o rochie de dantelă albastră şi pantofi negri.

Din loc în loc mai erau şi pagini goale – pagini unde odinioară se aflaseră fotografii, pentru că se vedeau nişte dreptunghiuri albe perfecte, care contrastau cu albul îngălbenit al hârtiei.

Am ajuns la o altă fotografie de la aniversare. Avea o pălăriuţă conică şi zâmbea foarte vesel la cameră. Alt tort, iar bărbatul care stătea pe vine lângă ea era el: omul a cărui faţă nu mi-o puteam aminti, a cărui voce nu o puteam auzi. Dar nu partea asta de fotografie m-a făcut să simt un junghi incontestabil în piept.

În spatele ei, atârnat de tavan, se vedea un banner sclipicios. Avea câte un unicorn la începutul şi la sfârşitul cuvintelor… Iar cuvintele erau: LA MULŢI ANI, EVELYN!

Evelyn.

Nu eram eu.

Semăna cu mine, ca şi cum am fi fost verişoare, dar nu eram sub nicio formă eu.

„Atâtea fotografii, şi niciuna cu tine de când erai mică”.

Luc îmi spusese asta. Luc îmi spusese atât de multe!

A început să-mi tremure mâna şi mi s-a înceţoşat privirea. Cum ar fi trebuit să… cum ar fi trebuit să procesez toate astea?

Cum ar fi trebuit să înţeleg asta?

Că ţineam în mână o fotografie cu Evelyn Dasher şi ea… nu eram eu.

Capitolul 28

— Ia! James mi-a băgat în faţă un pahar roşu, adăugând: S-ar zice că ai nevoie.

M-am încruntat, simţind un miros puternic de alcool.

— Ce e în asta?

— Încearcă doar!

James s-a trântit pe un şezlong şi şi-a întins picioarele.

— Ai încredere în mine! Indiferent ce ţi se întâmplă acum, chestii despre care refuzi total să vorbeşti, sigur o să te facă să nu te mai gândeşti la asta.

Mintea mea nu se mai gândea la *asta,* fiindcă pur şi simplu nu mai voiam să mă mai gândesc la asta. Nup. În clipa asta eram Căpitanul Nup.

Lăsasem albumul acela şi fotografia cu ei trei pe bancheta de la fereastră şi ieşisem din casă. În clipa aceea, cursurile se terminaseră şi am sunat o persoană căreia rareori eram tentată să-i fac confidenţe.

Pe James.

Uitasem complet de petrecerea lui Coop, până când James mi-a spus să ne întâlnim acolo.

Aşa că iată-ne aici, lângă piscină, ca şi cum în dimineaţa asta n-ar fi sărit în aer toată viaţa mea şi prefăcându-mă că nu îl văzusem pe Grayson în oglinda retrovizoare când parcasem. L-am ignorat, iar el m-a ignorat pe mine. Perfect!

Nu aveam idee ce o să fac în seara asta, dar nu voiam să mă duc acasă. I-am aruncat o privire lui James. Probabil m-ar lăsa să vin acasă la el, strecurându-mă pe sub nasul părinţilor lui.

Dar ar fi fost cam aiurea.

Şi faptul că auzeam râsetele, ţipetele şi bubuitul muzicii care răsunau din casă era tot cam aiurea, după toate cele întâmplate.

Am luat o înghiţitură de băutură şi am regretat imediat. Flăcările mi-au curs pe gât şi mi-au lovit stomacul aproape gol.

— Ce e în băutura asta? l-am întrebat încă o dată, fluturând nebuneşte din mână.

James a râs şi stropi de apă au sărit în spaţiul de lângă piscină, atrăgându-mi atenţia. Nu mi se părea destul de cald ca să înot, dar lucrul acesta nu îi oprea pe alţii. Şi nici lipsa costumelor de baie. Vedeam *muuult* mai mult decât era nevoie.

M-am aşezat la picioarele lui, ca să nu mă atingă apa rece.

— Un pic dintr-aia, un pic din cealaltă.

M-am încruntat.

— Are gust de benzină… de benzină în flăcări.

— Nu-i chiar aşa de rea.

Am strâns din buze, am clătinat din cap şi m-am aplecat peste picioarele lui, ca să pun paharul pe masă.

— E rea.

— Eşti aşa de mironosiţă! M-a lovit uşor cu piciorul în şold, apoi a insistat: Dă-o peste cap!

— Nah! Cred că spun pas. Mi-am împreunat mâinile în poală, completând: Sunt cu maşina.

— Poţi dormi aici, a sugerat el. Jumătate dintre ăştia vor rămâne aici.

Am clătinat din cap şi m-am uitat din nou spre piscină. Am văzut-o pe April stând în picioare pe partea cealaltă, cu un braţ peste piept, în timp ce gura i se mişca aparent cu un kilometru pe minut. Era înconjurată de un mic grup de indivizi care erau clar fascinaţi de cine ştie ce porcării pline de ură le turna ea.

Mi-am mutat privirea de la ea la cei din piscină. Atâtea feţe zâmbitoare! Era ca şi cum Amanda şi Colleen n-ar fi murit. OK. Poate că asta nu era corect.

Sau poate pur şi simplu se distrau, se lăsau purtaţi de val, ca să-şi aducă aminte că sunt încă în viaţă. Privirea mi-a aterizat pe pahar, dar orice ar fi fost amestecul ăla drăcesc, nu avea să-mi demonstreze că sunt în viaţă… că sunt o persoană reală, nu o făcătură. Dacă aş fi băut, poate că ar fi fost şi mai rău.

Ce îmi rămânea de făcut?

Puteam să mă duc acasă să mă culc şi mâine să mă trezesc şi să mă prefac că totul e OK? Cum puteam să fac asta?

— Pot să te întreb ceva? i-am spus lui James.

— Normal.

Am expirat greoi.

— Ce ai face tu dacă ai afla că de fapt nu eşti James?

— Ce?

A râs, căci chiar suna stupid.

— Nu contează.

S-a uitat la mine un moment, apoi s-a săltat mai sus.

— Cum ar fi dacă aş afla că sunt adoptat sau ceva de genul?

Mda, nu. Nu la asta mă refeream, pentru că asta nici nu se compara cu situaţia în care ai afla că eşti adoptat. Aş fi fost OK cu asta. Şocată. Dar OK. Am ridicat din umeri.

— Nu la asta te referi.

Şi-a lăsat picioarele jos lângă mine.

— Vrei să zici, dacă aş afla că eu nu sunt eu?

— Da, am şoptit.

El a ridicat din sprâncene în lumina pâlpâitoare a unei torţe din apropiere.

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— Nu ştiu, m-am prefăcut indiferentă. Am citit ceva pe net mai devreme. Ştii tu, o poveste din-alea… cu răpiri.

Frate, eram tare mândră că inventasem asta aşa rapid!

— În care un puşti a fost răpit când era mic şi i s-a dat, practic, o altă identitate.

— A! a exclamat el şi şi-a trecut degetele prin păr. Presupun că aş vrea să aflu cine am fost şi de ce am fost luat. Aş spera să existe un motiv bun. Nu ceva sinistru. A făcut o pauză, apoi: Deşi mă îndoiesc că există vreun motiv să răpeşti un copil care să nu fie sinistru.

Eu nu fusesem răpită.

Eu fusesem dată… ca să fiu salvată.

Am înghiţit în sec şi mi-am lăsat capul pe spate. Stelele ieşiseră în forţă, acoperind cerul. Undeva, sus, se afla locul de unde veniseră luxenii. Ce nebunie!

— Evie?

Am inspirat repede şi mi-am scuturat umerii.

— Da.

— Eşti OK?

— Perfect. Am doar o stare aiurea.

Era cazul să o iau din loc, înainte să fac ceva stupid, cum ar fi să vărs tot pe gură, de exemplu. M-am ridicat, pentru că aveam nevoie să merg la baie.

— Vin repede.

— Aşa să faci!

I-am făcut cu mâna, m-am întors şi am luat-o pe lângă piscină, am străbătut veranda şi am intrat prin spatele casei. Bucătăria era plină şi aerul era lipicios, mirosind a parfum şi a bere vărsată pe jos.

Petrecerile lui Coop erau populare, aşa că peste tot erau oameni. Nu aveam idee cu ce se ocupă părinţii lui, dar niciodată nu erau acasă în weekend şi aveau o casă uriaşă. Din păcate, la baia de la parter era coadă, aşa că am traversat parterul cu podeaua ce părea din marmură şi m-am ţinut strâns de balustradă cât am urcat scările.

Nu am fost deloc surprinsă să văd că holul de sus nu e gol. M-am întors într-o parte şi m-am strecurat pe lângă un cuplu care efectiv părea că mai are două secunde şi face un copil fix acolo, apoi pe lângă două fete care păreau gata să vomite peste tot. Bleah!

Stai puţin!

M-am oprit şi m-am uitat peste umăr. Tipul ăla era Coop? Din câte văzusem eu din faţa aia albă şi părul blond, eram aproape sigură că e el. Doar era casa lui. De ce nu era, nu ştiu, în dormitorul lui? O clipă, m-am simţit plină de invidie. Voiam să fiu el. Mă rog, nu el. Pur şi simplu cineva care nu aflase că este nu ştiu ce fată care murise.

Mă rog, Nadia nu murise. Asta era toată chestia. Nu? Am clătinat din cap şi am pornit mai departe.

— Toaletă, toaletă! am murmurat, strângându-mi braţele la piept. Dacă aş fi fost o toaletă, unde aş fi fost?

Probabil undeva departe, foarte departe de locul ăsta.

Am trecut pe lângă câteva uşi întredeschise, am zărit una închisă la capătul holul şi am presupus că acolo trebuie să fie o baie. Am grăbit pasul, gândindu-mă că e posibil să nu ajung la timp. Din fericire am ajuns, fiindcă într-adevăr *era* o baie. Câteva clipe mai târziu, mă spălam pe mâini.

Mi-am şters mâinile cu un prosop şi m-am uitat în oglindă. Obrajii îmi erau puţin îmbujoraţi. Era faţa mea. Părul meu. Ochii mei. Gura mea. Eram Evie, pentru că… pentru că mi se spusese că sunt Evie. Am închis ochii.

Ce să fac mai departe?

Nu puteam să stau toată noaptea în baie. Deşi măcar ar fi fost un plan. Am deschis din nou ochii şi m-am îndepărtat de măsuţa de toaletă. Am deschis uşa şi am ieşit din nou pe hol. Coop şi cine o fi fost fata aia îşi mâncau, practic, feţele şi stăteau în capătul holului, ignorându-mi total prezenţa. Fetele îngreţoşate nu mai erau totuşi. Am pornit pe hol, am ajuns la jumătatea lui şi am auzit o voce.

Zoe.

— Nu cred că ar trebui să fii aici acum, spunea ea.

Ce naiba? Zoe nu venea niciodată la astfel de petreceri. Niciodată. Ce căuta aici?

Mi-am lipit mâna de perete şi m-am chinuit să aud ce spune şi cu cine vorbeşte.

— Cred că cel mai bine ar fi să faci un pas în spate, a continuat ea. Acordă-i timp! E o chestie importantă şi aveam totul sub control.

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând un răspuns.

Şi a venit sub forma unei voci profunde, uşor melodioase, care îmi era cunoscută… mult prea cunoscută.

— N-am făcut nimic altceva decât să-i dau timp.

Mi s-a oprit aerul în piept şi, o fracţiune de secundă, creierul mi s-a golit complet. Era ca şi cum ar fi apăsat cineva un buton şi mi-ar fi aspirat toate gândurile din cap. Ştiam vocea aia. Nu avea niciun sens, dar *cunoşteam* vocea aia.

Era *Luc*.

— Ştiu, a răspuns Zoe cu blândeţe.

Dumnezeule, Zoe stătea de vorbă cu Luc!

Nici măcar nu ştiam de unde să o apuc. Luc nu-mi pomenise niciodată de Zoe sau viceversa, iar eu vorbisem cu ea despre Luc. De ce nu mi-ar fi spus că îl cunoaşte?

De ce nu mi-ar fi spus Luc…

Un fior mi-a alunecat pe şira spinării şi m-am îndepărtat de perete. Exista un singur motiv pentru care nu mi-ar fi spus. M-am aşezat în faţa uşii şi am dat cu pumnul în ea, dând-o de perete.

— Salut! am ciripit eu intrând în dormitor. Curios să vă găsesc aici!

Pe faţa lui Luc s-a aşternut uluiala, ceea ce ar fi fost amuzant în altă situaţie.

— Rahat!

Tremuram din tot corpul şi mi-am îndreptat atenţia asupra lui Zoe. Avea ochii aşa de mari, că ai fi zis că o să-i sară din faţă.

— Aşadar, presupun că nu e o prietenie recentă, nu?

Zoe a făcut un pas în faţă.

— Evie…

— Eşti sigură că ăsta e numele pe care vrei să-l foloseşti?

Faţa ei drăgălaşă s-a crispat.

Uşa s-a închis în spatele meu şi eu m-am uitat spre Luc printre pleoape.

— Vreau să ştiu ce naiba se întâmplă aici, fiindcă mai am puţin şi o iau razna! Adică razna de tot, iar asta ar atrage foarte mult atenţia.

— Suntem aici fiindcă eşti şi tu aici.

Zoe fusese cea care vorbise.

— Situaţia este acum un pic periculoasă, cu originalul…

— Nu mă interesează ce-i cu el! Mi-am încleştat pumnii şi m-am uitat la Luc, apoi am completat: Nu mă interesează nimic din toate astea acum. Ţi-am spus că…

— Ştiu ce mi-ai spus, m-a întrerupt el, încordat. Dar nu o să te las neprotejată până nu ştiu că eşti în siguranţă.

— Grayson a venit după mine până aici. Aşa că nu sunt neprotejată, iar tu n-ai niciun motiv să fii aici. Sau ai?

Luc şi-a încleştat fălcile.

— Putem să-ţi explicăm totul, dar mai întâi cred că ar trebui să mergem în altă parte.

Respiram greu.

— Nu mergem nicăieri! Vreau să ştiu de ce staţi voi doi aici de vorbă!

— Pentru că eu sunt ce e şi el, a răspuns Zoe şi, pentru a doua oară pe ziua de azi, am văzut cum cineva îşi scoate lentilele de contact.

Ochii lui Zoe aveau aceeaşi culoare ca ai lui Luc.

Am rămas cu gura căscată.

Mi s-a părut că s-a scurs un minut întreg până am putut să vorbesc.

— Voi vă bateţi jos de mine? Nu mai e nicio persoană în jurul meu care să nu mă fi minţit? Mama. Heidi. El.

Am arătat cu degetul în direcţia lui.

— Iar acum, tu?

— Heidi? a întrebat Zoe, ridicând din sprâncene.

— Toată faza aia cu „Emery e luxen".

— A! a făcut ea, clipind. Heidi nu mi-a spus asta. Ea nu ştie ce sunt şi nici că o cunosc pe Emery.

Mi-am azvârlit mâinile în sus.

— Şi asta ar trebui să mă liniştească?

— Nu.

S-a făcut mică.

— Dar nu e ca şi cum toată lumea a ştiut în afară de tine.

Luc a făcut un pas spre mine.

— Evie…

— Tu să taci!

A tăcut, dar nu părea prea încântat.

— Şi tu? Eşti origin?

Când a dat din cap, am râs, şi era un sunet înfiorător.

— Eu credeam că toţi originii…

— Ţi-am spus că mai există câţiva.

Luc ştia ce voisem să spun.

— Ţi-am spus că unii sunt OK.

Nu puteam să mă descurc cu toate astea. M-am uitat iar la Zoe.

— Şi de cât timp îl cunoşti pe Luc?

— De ceva mai mult ca tine, a spus ea, împreunându-şi mâinile. Şi nu mă refer la cât timp l-ai cunoscut ca Evie. Pe amândoi vă cunosc de la fel de mult timp.

Eram copleşită. Nu mai eram în stare decât să mă uit la ea.

— Ce?

— Nu cred că e locul potrivit pentru asta, a zis Luc pe un ton blând. Ai trecut prin multe azi.

Am simţit o apăsare în plămâni şi m-am întors spre Zoe.

— Ce înseamnă asta, Zoe?

Faţa i s-a boţit un pic, poate de compasiune, şi asta… *asta* m-a îngrozit.

— Te cunosc dinainte de-a deveni Evie.

— Ce? am ţipat, desfăcându-mi braţele.

A dat din cap.

— Te-am văzut de vreo trei, patru ori, de fiecare dată când l-am văzut pe Luc după ce… În fine, e o poveste lungă. Dar noi trei? Obişnuiam să jucăm Mario Bros.

— Întotdeauna câştigam eu, a simţit Luc nevoia să adauge în momentul ăla.

— Şi când tu… ai devenit Evie şi ai rămas la Sylvia, am venit şi eu în Columbia, a explicat ea. Luc nu putea să se apropie de tine. Aşa fusese înţelegerea, dar înţelegerea aia nu mă privea şi pe mine.

Am rămas cu gura căscată şi aproape că mi s-au înmuiat picioarele.

— Vrei să spui… vrei să spui că te-ai împrietenit cu mine dinadins, ca să mă poţi supraveghea? Că…

— Nu, s-a repezit ea să insiste. Ne cunoşteam dinainte. Eram prietene. Nu extrem de apropiate, dar mă simpatizai.

Luc a dat din cap.

— O simpatizai. Tu… simpatizai pe toată lumea. Chiar şi pe Archer. Nu-ţi aduci aminte de asta, dar prima dată l-ai întâlnit când ieşea pentru prima oară în lumea reală, iar el era incredibil de stângaci la capitolul socializare. Ai mâncat cu el grisine.

Mi-l aminteam pe Archer de la club. Nu pe Archer cu care… mâncasem grisine.

— Nu cred că asta ajută cu ceva, Luc, a intervenit Zoe.

S-au scurs câteva secunde foarte lungi, timp în care n-am mai ştiut dacă vreau să râd sau să plâng. Sau să urlu. Să urlu până răguşesc, ăsta mi se părea un plan bun în acest moment.

— Azi, când m-ai sunat, când erai la şcoală… ştiai ce se întâmplase dimineaţă, am zis cu glas tremurător.

— Luc m-a sunat şi mi-a spus, a recunoscut ea. Ar fi trebuit să-ţi spun ceva de atunci. Aveam de gând să-ţi spun, jur! Dar nu voiam să-ţi spun la telefon.

— Da, fiindcă e mai simplu să-i zici omului în faţă.

Am tras aer în piept, însă nu m-a ajutat să scap de senzaţia de ameţeală.

— De-asta nu veneai niciodată la mine când era mama acasă, nu-i aşa?

Măcar a avut decenţa să pară jenată.

— Nu puteam risca să-şi dea seama ce sunt.

— Pentru că tu ai ştiut dintotdeauna că ea e luxen?

Zoe a dat din cap.

Mă uitam la ei, dar nu îi vedeam cu adevărat. Nu îi mai vedeam.

— Am… am nevoie de spaţiu în momentul ăsta.

— Înţeleg, dar…

— Nu înţelegi, am întrerupt-o eu. Cum ai putea să înţelegi ceva din chestia asta?

A început să vorbească, dar eu chiar nu mai suportam să stau în camera asta. Nu mai suportam să fiu lângă ei. Era prea mult. Picioarele mi s-au mişcat singure şi m-am întors, uşurată să văd că uşa e deschisă.

Am dat peste cuplul acela, despărţindu-l. Am murmurat o scuză şi am pornit grăbită pe hol. Inima îmi bătea cu putere când am coborât scara în spirală, şi simţeam… O, Doamne, simţeam că mi se face rău! Că s-ar putea să vomit.

Mă simţeam rănită când am trecut pe lângă cei care dansau, îndreptându-mă spre uşă. Nu mă descurcam cu asta. Era prea mult. Dezamăgirea parcă mi se ghemuise undeva în stomac, împrăştiindu-se prin vene ca o apă murdară.

Zoe era prietena mea cea mai raţională. În ea aveam întotdeauna încredere că mă va împiedica să fac vreo prostie şi ea era ultima persoană de la care m-aş fi aşteptat să mă mintă.

Am înaintat pe lângă piscină şi am ignorat faptul că mă striga cineva, continuând în schimb să merg. Am împins poarta şi am mers repede pe aleea din faţa casei, strângând iar din pumni. Am ajuns pe stradă şi m-am oprit brusc, cu ochii la casele întunecate de peste drum.

— Unde naiba am parcat?

Mult mai departe, în josul străzii.

N-aveam idee încotro să mă îndrept. Pur şi simplu mergeam. Aş fi putut să intru pe autostradă, să o iau spre vest şi să conduc până se termina benzina. Mă gândeam că…

Evie…

Mi s-au ridicat toate firişoarele de păr de pe corp. Numele meu. Îmi auzisem numele, dar nu fusese… nu păruse să fi fost rostit cu glas tare. Deci n-ar fi trebuit să fiu surprinsă că auzeam voci. Mi se părea că e lucrul la care trebuia să mă aştept.

Evie…

Iată-l, din nou. M-am oprit, încruntată. Ce Dumnezeu?

M-am întors încet, cu toate că fiecare părticică din corpul meu urla că ar trebui să-mi mişc imediat fundul şi să mă întorc la petrecere, dar nu asta am făcut. Am urcat pe trotuar.

— Cine-i acolo?

Am cercetat cu privirea strada şi trotuarul, dar nu am văzut decât maşini. Am pornit spre capătul trotuarului, înaintând pe lângă zid. Am ajuns la colţ şi m-am uitat în jur. Nimic. Absolut nimic… Mi-am coborât privirea.

Era ceva acolo. Ca un teanc de haine. M-am apropiat, uitându-mă mai atent. Felinarele de pe stradă aruncau o lumină palidă, aşa că m-am lăsat pe vine. Hainele păreau cocoloşite, dar aveau o oarecare formă. Am inspirat rapid şi am simţit miros de… carne arsă.

M-am ridicat repede şi m-am tras într-o parte. Nu erau doar haine. O, Doamne, nu erau deloc doar haine! Două picioare se vedeau întinse într-o poziţie ciudată. Un trunchi de om răsucit, o gură căscată, cu pielea arsă pe la colţuri. Orbite arse, acolo unde ar fi trebuit să fie ochii. Toată faţa era pârlită.

Am înghiţit cu întreruperi aerul urât mirositor şi m-am răsucit ameţită înapoi. M-a copleşit groaza. O, Doamne, era un cadavru… un cadavru, la fel ca al lui Colleen şi al Amandei, la fel cum erau cadavrele de acel gen! M-am răsucit, bâjbâind orbeşte după telefon şi după pistolul paralizant, dar le lăsasem pe amândouă în maşină.

Pentru că eram o *idioată* gata să sufere o cădere nervoasă…

Becul stradal a pocnit, explodând într-o ploaie de scântei. M-am răsucit când a explodat şi cel de vizavi. Unul după altul, pe toată lungimea străzii, becurile au explodat, cufundând toată zona în întuneric.

Cu gura uscată, m-am dat înapoi şi apoi m-am întors. Întunericul acoperea trotuarul şi ascundea maşinile parcate pe marginea străzii. Era aşa de întuneric, încât aveam senzaţia că îmi pierdusem vederea. Am expirat cu greutate şi aerul mi-a ieşit din plămâni ca un fuior de ceaţă. Mi s-a făcut pielea găină. Aveam senzaţia că temperatura scăzuse cu vreo douăzeci de grade.

El se întorsese – o, Doamne, eram o mare idioată şi aveam să mor din vina mea!

Întunericul s-a ridicat brusc şi a… a pulsat, a crescut şi s-a adâncit, întinzându-se spre mine cu tentacule groase. Aerul rece se răscolise în jurul meu, ridicându-mi părul de pe umeri şi aruncându-mi-l în faţă. Am scos un ţipăt de spaimă când chestia aia a prins contur chiar sub ochii mei.

Băga-mi-aş!

Aia nu era o umbră sau întuneric. Nici măcar nu m-am gândit că ar fi originul psihotic. Asta era o chestie desprinsă direct dintr-un coşmar. Să fi fost un arum? Emery şi Kent spuneau că seamănă cu nişte umbre, dar să auzi de asta şi să o vezi cu ochii tăi erau două lucruri complet diferite.

Instinctul de conservare mi s-a trezit din nou la viaţă, cerându-mi să îl ascult, iar de data asta am cedat. M-am întors şi am rupt-o la fugă, alergând cât puteam de tare. M-am repezit spre dreapta şi am alergat orbeşte prin întunericul care acoperea tot. Mă cuprinsese şi panica, dar am continuat să alerg…

Picioarele şi şoldurile mi s-au lovit de ceva tare – ceva metalic. Impactul mi-a scos tot aerul din plămâni şi mi-a tăiat picioarele. Am ţipat când mi-am pierdut echilibrul şi am căzut pe spate. Mi-am întins braţele, dar nu aveam de ce să mă prind, era doar aerul rece.

Am căzut rău, iar umerii şi spatele mi s-au izbit de trotuar cu o secundă înainte să mi se ciocnească şi capul de ciment. O durere ascuţită mi-a explodat din ceafă şi din spatele capului, trimiţându-mi săgeţi de durere cruntă până în buze. O lumină mi-a explodat în spatele pleoapelor şi apoi… apoi n-a mai fost nimic.

Capitolul 29

Pentru a doua oară în nici nu ştiu câte ore, mă trezeam şi n-aveam idee cum ajunsesem unde eram, dar recunoşteam pereţii ăia nenorociţi de cărămidă.

Apartamentul lui Luc.

Am sărit în sus şi m-am uitat atent în încăperea slab luminată. O clipă, am crezut că sunt singură, până când l-am văzut pe Luc ridicându-se de pe canapea ca un spectru.

— Te-ai trezit, a rostit el cu voce rece.

Distantă.

M-am tras spre marginea patului.

— De ce mă aflu aici?

— Păi…

A ocolit canapeaua, dar s-a oprit la marginea podiumului.

— Cred că te-ai făcut singură knockout… când te-ai lovit de o maşină parcată.

— Da?

O frântură de imagine, cu o alergare panicată prin întuneric, a răsărit la suprafaţă. Am oftat.

— Da?

— Te-ai lovit destul de naşpa la cap.

S-a sprijinit de speteaza canapelei şi a rămas în umbrele camerei.

— Nu te-ai rănit grav, dar… te-am reparat.

— Cu degetele tale speciale şi vindecătoare?

— Ceva de genul.

Mi-am dat părul pe spate. Nu-mi venea să cred că îmi pierdusem cunoştinţa lovindu-mă de o maşină. Dumnezeu mă ura, era oficial!

— Am auzit odată de o fată care a sărit în faţa unui camion care mergea cu viteză, a spus el. Mă rog, aşa am auzit.

Să ieşi în faţa unui camion aflat în mişcare suna mai bine decât să dai peste o maşină parcată şi să cazi inconştientă.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Nu neapărat. A mai trecut un timp, apoi a adăugat: Noi am ajuns la doar câteva clipe după tine. Zoe a vrut să-ţi ofere spaţiu. Mă rog, iluzia spaţiului. Nu ar fi trebuit s-o ascult. Dacă plecam imediat după tine, n-ai mai fi văzut aia.

M-am uitat la el, cu stomacul răscolit.

— Cadavrul…

— A fost chemată poliţia. Cred că încă mai sunt acolo. Petrecerea a fost oprită.

Am simţit cum mi se cutremură tot corpul.

— Ai… aflat cine era?

— Mda.

Când am văzut că doar atât spune, m-a luat groaza. Mi-am strâns genunchii în palme.

— Cine era?

— Un tip de la tine din şcoală. Mi se pare că îl cheamă Andy. Cel puţin aşa spunea Zoe.

— Doamne! am şoptit, ferindu-mi privirea.

Andy era unul dintre tipii care puseseră ochii pe tânărul luxen de la noi din şcoală. Ce ştiam eu despre Andy nu suna bine, dar nu aş fi vrut ca el sau altcineva să moară aşa. Era oribil.

Mi-am cuprins mijlocul cu braţele.

— Asta o să strice şi mai tare situaţia din şcoală.

— Probabil, a admis el. Trebuie că originul a venit după tine acolo.

M-am încruntat.

— Nu cred că a fost el totuşi. Am văzut ceva acolo. Cred că… nu, ştiu sigur că am văzut un arum.

— Cum?

S-a dezlipit de canapea şi s-a apropiat de platformă, iar eu mi-am strâns şi mai tare genunchii.

— Arăta exact aşa cum mi-au spus Emery şi Kent. Iniţial, am crezut că sunt doar umbre, dar pe urmă acestea au început să se mişte şi să se îngroaşe. A scăzut şi temperatura şi… a apărut ceva acolo.

M-am cutremurat.

— De-asta am fugit.

— Un arum nu poate ucide aşa un om. Ei pot asimila o parte din abilităţile luxenilor dacă se hrănesc, însă un om ucis de ei nu ar arăta ca tipul ăla. Trebuie să fi fost un luxen sau un origin. A ezitat scurt, apoi a completat: Sau poate un hibrid, dar hai să ne limităm la primii doi posibili suspecţi! Şi ştim deja că există un origin supărat care omoară oameni.

— Ştiu bine ce am văzut. Nu a fost doar imaginaţia mea. Şi, înainte să văd cadavrul, mi-am auzit numele, dar…

— Era în capul tău? m-a întrerupt el. Arumii, când sunt în forma lor reală, comunică pe o altă lungime de undă. Ai senzaţia că se aude în capul tău, dar asta doar fiindcă aşa procesează sunetul urechea omenească. Dar asta nu explică cum de un arum îţi ştie numele.

— Nu, am zis, ridicând din umeri. Pe de altă parte, ce ştiu eu, poate că un alt prieten de-ai mei e arum! Poate că a fost James.

Asta l-a făcut să pufnească.

— Arumii nu interacţionează cu oamenii la nivelul ăsta. Stau cu ai lor. De obicei, în locuri întunecate şi umede.

— Va trebui să te cred pe cuvânt.

În clipa în care am rostit cuvintele, m-am încordat. Nu puteam să cred pur şi simplu ce spunea el. Nu acum.

Luc a expirat greoi.

— E posibil ca arumul să-l fi simţit pe origin şi să-l fi urmărit, dar în loc să-l găsească pe el, te-a găsit pe tine.

— Iar eu am fugit.

— Într-o maşină parcată.

I-am aruncat o privire.

— A fost inteligent din partea ta că ai fugit. Asta trebuie să faci dacă dai nas în nas cu un arum sau cu un luxen care vrea să te atace, m-a informat el. Nu ai cum să te lupţi cu ei. Nu există antrenamente pe care un om să le facă pentru a-i doborî. Fuga este motivul pentru care acum eşti încă în viaţă.

— Ei, discuţia asta plăcută mă face să mă simt mult mai bine după toate astea!

— E doar adevărul. Nu am vrut să te fac să te simţi mai bine.

Bun, atunci! M-am uitat la ceasul de pe noptieră şi am văzut că nu era nici măcar miezul nopţii.

— Unde e… unde e Zoe?

— Aici. Nu jos, în club, întrucât e deschis, dar e aici.

Umerii au părut să i se încordeze.

— Vrei s-o chem?

— Nu, am răspuns repede şi m-am ridicat. Nu vreau s-o văd.

Luc şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu fi aşa de aspră cu ea!

— Poftim?

M-am întors încet spre el.

— Nu fi aşa de aspră cu Zoe! Fata ţine la tine…

— M-a minţit! Şi tu vorbeşti serios acum?

— Zoe te-a minţit, pentru că ce putea să-ţi spună, Piersicuţă? Nu putea să spună nimic fără ca tu să o crezi nebună. N-ar fi trebuit să afli niciodată adevărul.

— Ei, uite că l-am aflat, nu?

M-a cuprins rapid furia.

— Şi nu-mi mai spune aşa!

— Dacă ea e origin şi ştie adevărul despre tine nu schimbă cu nimic faptul că e prietena ta.

Undeva, în mintea mea, îmi dădeam seama că Luc avea dreptate. La naiba, poate că avea dreptate, dar nu eram pregătită să fac faţă la asta!

— E vorba de faptul că toţi oamenii pe care îi cunoşteam şi la care ţineam m-au minţit. Asta nu se iartă aşa uşor.

— Dar ai putea să înţelegi.

Am strâns din buze şi am clătinat din cap.

— În fine!

— În fine? Bine. Hai să schimbăm subiectul discuţiei cu ceva mai important!

— O, perfect! m-am răstit eu. Abia aştept să aud!

M-a ignorat şi a urcat pe platformă.

— Ce naiba a fost în capul tău? Pe-afară umblă liber un origin psihotic, iar tu ce faci? Te plimbi toată ziua cu maşina, ca şi cum ai plimba un afiş pe care scrie cu litere fosforescente „Vino şi rupe-mi şi celălalt braţ”.

— Am…

— Pe urmă te duci acasă, laşi totul vraişte acolo şi o sperii pe Sylvia ca naiba, făcând-o să creadă că s-a întâmplat ceva cu tine.

Am făcut ochii mari.

— De unde ştii?

— Pentru că eram acolo, supraveghindu-te, ca să fiu sigur că nu te omoară cineva.

— O, Doamne, asta nu e deloc bine! Ţi-am spus că nu vreau să faci asta. Puteai să-l pui pe Grayson sau pe Daemon…

— Sunt convins că Daemon a fost pedepsit suficient cu cascadoria ta de azi-dimineaţă, s-a repezit el, cu ochii aprinşi. Şi după aia, te duci la o petrecere. La o *petrecere,* când ştii că există un origin care, aparent, vrea să te folosească într-un scenariu de răzbunare plin de clişee! Ţi-ai pierdut minţile?

Mai aveam cinci secunde până să mi le pierd.

— Până la urmă, ce caut aici cu tine? Ţi-am spus că nu vreau să te mai văd!

Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet.

— Deci vrei să te duc acasă, la Sylvia?

— Nu.

— Atunci, felicitări, rămâi cu mine!

M-am întors spre el cu pumnii încleştaţi.

— Asta nu înseamnă că trebuie să stau aici şi să te ascult pe tine.

— Ba exact asta înseamnă. Ce ai făcut în seara asta, ducându-te la petrecere, a fost absolut, fundamental…

— Vrei să foloseşti un alt adverb?

— Da.

Şi-a încleştat fălcile.

— Ce zici de iresponsabil, nesăbuit şi total *imatur?*

Am inspirat întretăiat.

— Te porţi de parcă azi aş fi aflat că părinţii mei divorţează şi eu am o reacţie exagerată.

— Nu cred că ai o reacţie exagerată. Nici măcar nu pot să-mi închipui ce gândeşti sau ce simţi, dar asta nu înseamnă că azi ai luat decizii înţelepte.

Buzele lui Luc formau o linie subţire şi aspră.

— Nu mi-am petrecut o jumătate din viaţa asta blestemată încercând să te ţin în viaţă, ca tu să dai cu piciorul la tot!

Am inspirat rapid şi ceva, ceva a explodat în mine ca un cartuş cu alice, făcându-mă să mă ridic în faţa lui şi să-i pun palmele în piept, însă el m-a prins apoi de încheieturi.

— Nu îţi aparţin ţie, Luc! Viaţa mea nu îţi aparţine ţie! Indiferent ce ai făcut pentru mine.

El s-a retras de parcă l-aş fi pălmuit.

— N-am spus niciodată asta.

Tremuram din tot corpul.

— Vreau să lămuresc foarte bine ceva. Numele meu este Evelyn. Poţi să-mi spui Evie. Asta sunt eu, nu… cine oi fi fost.

— Ştiu, a admis el cu gravitate, fără să-şi ia ochii de la mine. Nadia nu există. Nu mai există.

Nu ştiu precis ce s-a întâmplat mai departe. Poate m-a tras el de mâini sau poate eu m-am mişcat, dar, pe neaşteptate, palmele îmi erau iar lipite de pieptul lui. Avea tricou pe el, dar căldura corpului său părea că arde pe sub tricou, opărindu-mi palmele.

Niciunul dintre noi nu s-a mişcat.

Amândoi păream încremeniţi, până ce Luc s-a mişcat totuşi. A ridicat mâna şi şi-a pus-o peste a mea – peste mâna care stătea deasupra inimii lui.

M-am uitat în ochii lui şi am descoperit că mi-e greu să respir. Fluturarea aia revenise în pieptul meu distrus, punând în umbră senzaţia aceea devastatoare, care ameninţa să mă tragă la fund şi să nu mă mai lase să ies. Fluturarea s-a transformat rapid în altceva, în nişte arsuri şi furnicături care s-au dus mult mai jos.

Mi-am încleştat degetele în tricoul lui. Ce făceam?

Luc era… În fine, era Luc. Nici măcar nu era om. Uitându-mă în sus la el, a trebuit să recunosc în sinea mea că nu mă mai interesase chestia asta, că nu e om, după ce îl văzusem prima dată fără tricou.

Atât eram de superficială!

Şi acceptam asta fără rezerve. În fine!

Dar la ce mă gândeam acum?

Acum mă gândeam doar că ar trebui să mă ridic pe vârfuri şi să-l sărut. La asta mă gândeam acum. Şi nu voiam să mă mai gândesc… la cine eram în realitate şi la toate minciunile care îmi alcătuiau acum viaţa.

Voiam doar să simt… să simt ce nu simţisem niciodată cât fusesem cu Brandon. Voiam doar să simt… să simt că sunt *reală.* Că sunt o persoană care există şi care are un trecut şi un viitor.

Ochii lui Luc au căpătat brusc o culoare intensă, uluitoare. Privirea i-a coborât spre gura mea. O emoţie intensă i se citea pe faţă. Mi-a dat drumul la mână şi s-a tras înapoi, dar, pentru prima dată, eu am fost mai rapidă ca el. M-am întins, i-am pus mâinile pe piept, pe umeri, şi mi-am apropiat gura de buzele lui.

L-am sărutat.

Prima atingere a buzelor noastre a fost ca atingerea unui cablu sub tensiune. Mici săgeţi de plăcere mi-au ţâşnit prin vene, în timp ce fluturarea din piept a coborât şi mai jos. Simţeam furnicături în buze de la atingerea aceea, obrajii mi se îmbujoraseră şi Luc… stătea pur şi simplu acolo, ca o statuie.

Nu avea să-mi răspundă la sărut.

Nu avea de gând să facă nimic.

Doamne, Dumnezeule, ce făceam? Îl sărutam pe Luc, iar el nici măcar nu mă atingea. Îşi ţinea mâinile pe lângă corp, iar eu stăteam agăţată de el ca o caracatiţă sălbatică.

Aveam nevoie de ajutor.

De ajutor serios.

I-am dat drumul şi m-am dat înapoi un pas, apoi încă unul. Picioarele mi s-au lovit de pat. Un gen greşit de căldură – o căldură neplăcută, lipicioasă – mă sufoca, în timp ce Luc se uita la mine ca şi cum aş fi luat-o razna, şi erau şanse mari să se fi întâmplat aşa.

Sigur o luasem razna.

Pieptul îi urca şi cobora brusc.

M-a copleşit ruşinea şi am început să mă bâlbâi:

— N-ar fi trebuit să fac asta. Nici măcar nu ştiu de ce am făcut-o. Deci hai să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic! Poate nici nu s-a întâmplat? Poate că e un vis ciudat şi ne vom trezi…

Luc a parcurs mica distanţă dintre noi în mai puţin de o fracţiune de secundă. M-a prins cu un braţ de mijloc şi mâna cealaltă i-a intrat în părul meu, încurcându-se în el.

Gura i-a aterizat pe buzele mele, lovindu-se de ele, şi e posibil să fi încetat să mai respir. M-a tras lângă el până când pe covor mi-au mai rămas doar degetele de la picioare, iar toate celelalte părţi interesante ale corpului aproape s-au aliniat, piept lângă piept, şold lângă şold.

M-a sărutat… M-a sărutat în timp ce scotea un sunet gutural. Micii fiori de plăcere s-au intensificat. Creierul mi s-a închis complet când simţurile mi-au fost copleşite.

El s-a cutremurat, lipit de mine, iar eu l-am cuprins în braţe, apoi degetele mi s-au înfipt în braţele lui şi, după aceea, în părul lui moale şi mătăsos. Sărutul a devenit mai pasional când vârful limbii lui l-a atins pe al meu.

M-am umplut de *scântei*.

Mâna i se plimba pe spatele meu, stârnindu-mi un val de senzaţii înnebunitoare prin tot corpul. Am sesizat vag că lumina de sus s-a aprins şi s-a stins din nou, dar nu eram prea sigură şi nici nu mă interesa. Nu când mâinile lui mă strângeau de şolduri şi mă ridicau trei, patru centimetri şi, o…

Gândirea e mult supraapreciată.

Săruturile sale erau devoratoare; mă săruta ca şi cum dintr-o clipă în alta ne va despărţi cineva, aşa că el profita la maximum de aceste clipe preţioase. Dar apoi s-a mişcat şi nici măcar nu ştiu cum am ajuns în pat, dar am căzut acolo unul peste altul. Spatele mi s-a lipit de pat şi am deschis ochii.

Ochii lui…

Aveau o superbă nuanţă de mov, iar pupilele îi erau albe şi strălucitoare ca zăpada proaspăt căzută.

A pus o mână pe pat, lângă capul meu, şi un genunchi lângă piciorul meu, susţinându-şi greutatea cum stătea aşa, deasupra mea.

— Sărutul ăsta… a rostit el cu o voce îngroşată. Şi sărutul ăsta a fost frumos!

Mi s-a strâns pieptul. Ştiam că îl compară cu primul sărut, cel pe care eu nu mi-l aminteam. Cel pe care nu mi-l voi aminti niciodată. Erau amintirile frumoase pe care le avea Luc. Amintiri pe care eu…

— Nu.

Mi-a atins obrazul.

— Nu te aventura acolo, Piersicuţă! Rămâi aici!

Apăsarea aceea strivitoare s-a domolit, înlocuită fiind de o nevoie urgentă. Voiam mai mult decât un sărut, voiam…

— Ce vrei? m-a întrebat el susţinându-mi privirea.

— Pe tine, am şoptit eu cu obrajii în flăcări.

— Pe mine mă ai deja.

Degetul lui mare s-a plimbat pe buza mea de jos.

— Întotdeauna m-ai avut. Întotdeauna.

Mi s-a tăiat respiraţia şi dintr-odată am simţit un nod în gât. Emoţiile acestea prea puternice ameninţau să crească şi să mă copleşească, în timp ce lacrimile îmi ardeau ochii. L-am prins de tricou şi l-am tras spre mine. El şi-a aplecat capul şi m-a lăsat să-i scot tricoul. Privirea îmi rătăcea acum pe pieptul lui, pe abdomen şi mai jos.

Am întins spre el o mână tremurătoare. Degetele mi se plimbau pe adânciturile şi umflăturile dure ale abdomenului lui, până la nasturele blugilor cu talie joasă. Sângele a început să-mi bubuie.

Luc mi-a prins mâna, mi-a lipit-o de saltea şi a venit spre mine, apoi şi-a aşezat şoldurile între coapsele mele şi mi-a sorbit aerul dintre buze, începând să mă sărute aşa cum niciodată, absolut niciodată, nu mai fusesem sărutată.

Mi-a lăsat mâna, apoi mi-a atins braţul şi palma i-a coborât mai jos, sub tricoul meu. Vârfurile degetelor sale mi-au atins uşor pielea, făcându-mă să-mi arcuiesc spatele. Buzele lui mi-au părăsit gura, trasând o cărare peste obrazul meu şi apoi mai jos.

A scos un geamăt gutural, în timpul ce vârful nasului i se freca de gâtul meu.

— Piersicuţă!

M-am înfiorat toată.

— Doamne!

Mi-a prins pielea cu buzele, făcându-mă să scot un sunet cum nu mai scosesem niciodată.

— Îmi plac la nebunie piersicile!

Din acest momentul, lucrurile au prins a se roti la nesfârşit. Tricoul meu a dispărut, eram piele pe piele, iar picioarele mele erau strânse în jurul şoldurilor lui care se tot mişcau. În cameră s-a auzit un pocnet şi am simţit brusc miros de plastic ars. Departe, departe, în adâncul minţii, m-am gândit că ar trebui să fiu îngrijorată de asta, dar mă scufundam în el, în noi, iar pielea lui… *zumzăia. O* simţeam

vibrându-mi sub degete, pe pielea mea, şi era cea mai ciudată şi mai minunată senzaţie!

Nu era loc de gândit sau de simţit altceva în afara acestui moment. Nu când gura lui a revenit la gura mea, nu când am gemut cu gura lipită de buzele lui umflate şi ştiam că sunt la marginea a ceva fundamental, ceva frumos şi necunoscut, şi pe urmă am căzut de pe marginea aceea, rostogolindu-mă şi învârtindu-mă. Pielea îmi *zumzăia.*

— Luc, am gâfâit, cu respiraţia tăiată.

El a rămas brusc nemişcat deasupra mea, răsuflarea sa jucându-mi pe buze, şi eu tot aşteptam… Voiam să facă mai mult, voiam mai mult. El a înjurat şi s-a retras, apoi s-a trântit pe spate în pat.

Am făcut ochii mari şi m-am trezit iar uitându-mă în tavan, în vreme ce tot corpul îmi tremura şi ceaţa plăcută şi fierbinte începea să se împrăştie. Am întors încet capul ca să mă uit la el.

Am inspirat brusc. O strălucire slabă, albă, îi înconjura tot corpul. Îşi acoperea faţa cu un braţ. Mâna cealaltă şi-o ţinea strânsă şi şi-o odihnea pe pieptul care i se mişca foarte iute. Privirea mi-a coborât spre blugii care acum îi erau desfăcuţi şi împinşi mai jos, pe şoldurile lui înguste. Eu făcusem asta?

Sigur eu o făcusem.

— Luc, am repetat eu.

— Am nevoie de un moment.

Vocea îi era aspră ca şmirghelul.

Am aşteptat un moment.

— *Luc.*

Articulaţiile mâinii păreau că îi sunt date cu var alb.

— Nu pot.

Toată fierbinţeala lichidă care îmi invadase muşchii a dispărut într-o fracţiune de secundă. Dintr-odată, am simţit că mi se face frig şi mi-am strâns braţele în jurul pieptului gol şi m-am ridicat în fund. Părul mi-a picat pe faţă, alunecându-mi pe umeri. Tremuram din alte motive.

— Ce nu poţi?

Luc şi-a luat braţul de pe faţă, dar ochii îi rămâneau strâns închişi.

— Nu pot să fac asta cu tine.

M-a cuprins o senzaţie de spaimă copleşitoare.

— Nu înţeleg. Cu siguranţă părea că… ai fi putut. Că… am fi putut.

A scos un sunet de parcă l-ar fi durut ceva, apoi a continuat:

— Mintea îţi e prea tulburată acum. Dacă aş face asta, mi s-ar părea că profit de tine, pentru că mâine o să fii iar furioasă pe mine, a rostit el printre dinţi.

Nu voiam nici măcar să mă gândesc la asta, dar într-un fel avea dreptate. S-a ridicat cu o viteză uluitoare şi s-a dat jos din pat, apoi a rămas în picioare în faţa mea. Părul îi era o claie dezordonată, pieptul şi abdomenul îi erau goale şi blugii, desfăcuţi.

— Nu pot să fac ce aş vrea să fac cu tine, când tu nici măcar nu ştii cine eşti.

Capitolul 30

Luc avea dreptate.

Şi Luc nu avea dreptate.

Mi-am dat seama de asta la cincisprezece minute după ce a ieşit din apartament. Fără tricou.

După ce m-am trântit iar pe pat, am rămas cu ochii la grinzile din tavan, întrebându-mă ce naiba se întâmplase adineauri între mine şi Luc. Nu-mi venea să cred că îl sărutasem. Nu-mi venea să cred că îmi răspunsese la sărut. Că ajunseserăm unde ajunseserăm, pe patul ăsta şi atât de aproape de…

Mi-am plesnit mâinile peste faţă şi am scos un geamăt. Dacă Luc nu s-ar fi oprit, nici eu nu m-aş fi oprit. Aş fi mers cât de departe se putea. M-aş fi aruncat cu capul înainte, fără să mă gândesc la vreuna din nenumăratele consecinţe.

Cum ar fi, de exemplu, că nu aveam la mine prezervative, din cauza vieţii mele sexuale inexistente. Oare el avea? Oare aş fi putut

rămâne însărcinată? Aş fi putut să iau vreo boală cu transmitere sexuală? Ca şi cum asta ar mai fi lipsit din viaţa mea în clipa asta.

De ce Dumnezeu mă gândeam acum la asta, mult după ce se consumase faptul?

Pentru că eram tâmpită.

Mi-am lăsat mâinile să cadă pe pat, simţind cum mi se crispează tot corpul.

Eram sigură că mintea nu-mi e deloc în regulă, cu toate câte se întâmplaseră. Asta pricepusem deja. Chiar pricepusem. Dar să văd că el îşi dăduse seama de asta, că el spusese asta, era absolut jenant şi iritant.

Dacă voiam să fac o greşeală, era dreptul meu să fac naibii greşeala aia.

Şi da, suna ridicol, chiar şi pentru mine.

„Să fac ce aş vrea să fac cu tine…”

Am inspirat repede şi m-am înfiorat. Până la urmă, ce însemna asta? Pe cine încercam să păcălesc? Ştiam exact ce însemna asta şi la ce trimitea afirmaţia lui. Ce mai conta? Nu mai conta. Conta însă faptul că mai devreme, mai degrabă decât mai târziu, va trebui să dau ochii cu el, ştiind că mă văzuse fără tricou.

Îh!

M-am rostogolit pe o parte. Patul avea mirosul lui.

De două ori îh!

Nu aveam idee cât timp trecuse de când stăteam acolo, cu genunchii la piept şi cu pielea răcorită de aerul răcoros. Trebuie să fi fost câteva ore, dar, la un moment dat, mi-am dat seama că Luc mai avusese dreptate într-o privinţă.

Nu ştiam cine sunt. Deloc. Nu eram acea Nadia de care îşi amintea Luc. Iar cine credeam eu că sunt era o minciună. Trebuia să rezolv problema asta, pentru că nu puteam să mai petrec o zi la volan, fără să înfrunt adevărul. Eram Nadia. Eram şi Evie. Şi habar n-aveam ce însemna asta pentru mine.

Dar ce ştiam sigur era că mâine-dimineaţă trebuia să mă duc acasă, să dau ochii cu *ea* şi să încep să înţeleg cine sunt.

Era mult după miezul nopţii când am aţipit şi m-a trezit un bubuit ca de tunet, care a zguduit toată clădirea. Speriată, m-am întors pe o parte şi am deschis ochii.

Zoe stătea în picioare lângă pat.

Mi-am înăbuşit un strigăt şi m-am ridicat repede în fund.

— Fir-ar să fie, Zoe! Ce naiba?

— Scuze!

A zâmbit şi şi-a împreunat mâinile. M-am uitat în altă parte, apoi am revenit la ea. Avea pe ea salopeta aceea roz-aprins, despre care April spunea că o face să arate ca un bebeluş. Nu arăta deloc ca un bebeluş.

— Nu stăteam aici ca să te privesc. Jur!

— Serios?

Mi-am ridicat picioarele în pat şi am clipit repede. O lumină slabă se filtra pe fereastră şi ploaia răpăia în geamuri.

— De fapt, abia intrasem în cameră, ca să te trezesc, dar a tunat şi, în fine, a picat într-un moment nepotrivit. Zoe şi-a muşcat buza de jos, după care a râs şi a adăugat: Dar expresia ta a fost absolut demenţială.

— Uf! Mi-am frecat tâmplele care îmi zvâcneau, întrebând-o apoi: De ce ai venit?

Ce n-am întrebat eu era „unde e Luc”, fiindcă nu îl mai văzusem după ce plecase şi n-aveam idee dacă o să se întoarcă după ce adormeam. Era posibil.

Ea şi-a dat câteva şuviţe creţe de pe faţă.

— Voiam să vorbesc cu tine.

M-am uitat la ceas. Era prea devreme pentru o asemenea discuţie, dar nu i-am spus asta. Mi-am amintit ce îmi spusese Luc azi-noapte. Despre ce e Zoe şi cum faptul că ştia adevărul despre mine nu schimba cu nimic prietenia noastră.

Îmi doream tare mult să fie adevărat.

M-am rezemat de speteaza patului şi am inspirat de câteva ori.

— Eu… nici măcar nu te cunosc.

Ea şi-a încreţit faţa.

— Mă cunoşti, Evie. Ştiu că acum nu ţi se pare aşa, dar ce sunt eu pentru tine… e cine sunt eu. Asta nu s-a schimbat.

— Serios?

Am aruncat rapid o privire prin apartamentul lui Luc şi am întârziat puţin pe frumoasa chitară acustică de lângă şifonier. Între corzi era înfiptă o pană neagră, ca şi cum cineva ar fi cântat de curând la ea.

Dacă Luc revenise fără ca eu să-mi fi dat seama? Am clătinat din cap. Nu era deloc important. M-am concentrat din nou.

— Unchiul tău?

A tras de un elastic de păr de la încheietura mâinii.

— Nu e, de fapt, unchiul meu.

Măcar atâta pricepusem şi eu.

— E ca tine?

— E un luxen mai vârstnic. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu… În fine, vrea doar să ducă o viaţă normală. Şi asta şi face.

Mi-am ridicat picioarele sub aşternut.

— Şi părinţii tăi? Presupun că nu au murit într-un accident aiurea de avion. Nu-ţi cunoşti părinţii, nu? La fel ca Luc.

Ea şi-a strâns părul creţ într-o coadă.

— Nu i-am cunoscut niciodată.

— Şi Luc…

Am clătinat din cap.

— Cum l-ai cunoscut? E clar că nu eşti unul dintre copiii ăia.

— Nu, dar l-am întâlnit pe Luc cu câţiva ani înainte de invazie.

Şi-a trecut degetele peste şifonier şi parcă a început să privească undeva în depărtare.

— Eram ţinută într-un institut, împreună cu alţi câţiva origini. Luc a venit, pur şi simplu, într-o noapte şi ne-a eliberat. Aşa l-am cunoscut.

Am simţit un mare gol în stomac.

— Ai fost ţinută într-un institut?

A dat din cap şi a luat în mână un obiect ce părea a fi o cămilă mică de lemn.

— De când m-am născut, până aproape de zece ani.

În ciuda faptului că eram iritată din cauza ei, din cauza tuturor, am simţit un val de compasiune şi de groază.

— Cum a fost?

A ridicat din umeri şi a pus cămila la loc.

— Făceam şcoală şi antrenamente, ore care se concentrau asupra controlării abilităţilor şi ore obişnuite – matematică, engleză, în fine, ştii tu. Toate mi se păreau normale… tuturor ni se păreau normale, pentru că nu ştiam ce e în afara complexului. La naiba, nici măcar nu ştiam *unde* se află complexul! Când eşti crescut aşa, nu… nu îţi pui întrebări. Lucrurile erau aşa cum erau pentru că aşa erau. Înţelegi? Nu eram trataţi rău. Cel puţin noi aşa credeam.

S-a apropiat de fereastra care dădea spre strada de jos.

— Mă uimeşte şi acum. Toată chestia. Adică, felul în care ţi se pot lua, practic, toate drepturile, dar pentru că ai un pat, o cameră şi mâncare în farfurie nici măcar nu-ţi mai dat seama că n-ai niciun drept. Şi ăsta era adevărul. Eram doar nişte subiecţi… pentru experimente. Niciunul dintre noi nu avea drepturi. Nu puteam să plecăm când voiam. *Subiecţii* mai mari nu puteau avea relaţii unul cu altul. Accesul la internet era monitorizat şi restricţionat. Mâncam ce ni se dădea, chiar dacă nu ne plăcea gustul. Ne trezeam când spuneau ei şi la fel stăteau lucrurile şi când trebuia să ne culcăm.

— Doamne! am şoptit.

A zâmbit fermecător.

— Eram proprietatea Statelor Unite şi nici măcar nu ştiam. Nu până când toată partea de vest a zidului a sărit în aer.

Am tresărit.

— Cum?

— Luc a demolat tot zidul… şi aproape toţi angajaţii au murit. El singur, şi avea doar vreo unsprezece ani pe atunci.

Am rămas cu gura căscată şi am încercat să-mi imaginez un Luc de unsprezece ani alergând de colo-colo şi aruncând în aer o clădire cu degetele lui magice.

— Cum Dumnezeu a fost posibil?

Zoe se uita pe fereastră.

— Luc e altfel.

— Nu-i aşa? am mormăit.

Ea s-a întors cu faţa la mine, cu o expresie serioasă.

— Nu e ca noi, ceilalţi… ca marea majoritate dintre noi. Am auzit… în fine, ştiu că au mai fost şi alţii ca el. Copiii aceia? Dar Luc este… Doamne, nu-mi place să spun asta cu glas tare, dar este cel mai puternic dintre toţi originii!

Am făcut ochii mari. Cel mai puternic? Asta era, în fine, oarecum impresionant şi înfricoşător. Mai ales că îl ameninţasem că o să-l lovesc, ba chiar în mai multe rânduri.

De fapt, chiar îl lovisem.

— În fine, practic Luc ne-a eliberat. Ne-a ajutat să ne instalăm la un luxen care ştia ce suntem. Aşa l-am întâlnit pe *unchiul* meu. Restul e istorie.

Aveam bănuiala că părţi uriaşe din istoria aia fuseseră date deoparte.

— Deci mutarea ta în Columbia a fost o coincidenţă?

Şi-a plecat capul pe umăr.

— Nu există coincidenţe când e vorba de Luc. A vrut să vin în Columbia, iar eu îi eram datoare.

— Se pare că multă lume îi e datoare.

— Multă lume, iar lui Luc îi place să i se plătească datoriile. S-a apropiat puţin de mine, adăugând: Dar eu îi datoram viaţa. Orice favoare mi-ar fi cerut, nu putea compensa asta.

— Îmi face impresia că a fi dator cu o favoare seamănă cu a-ţi fi cineva dator.

— Poţi crede asta, pentru că n-ai fost niciodată datoare.

Am tresărit, căci ştiam că nu pot s-o contrazic. Nu ştiam cum e când eşti dator.

— Te cunosc de dinainte, şi ştiu că pentru tine sună ciudat, dar când Luc m-a rugat să vin aici, ca să stau cu ochii pe tine fiindcă el nu putea s-o facă, am acceptat. Nu doar pentru că îi eram datoare, ci pentru că te-am simpatizat dintotdeauna, aşa că m-am bucurat s-o fac.

M-am gândit că ce îmi spusese Luc, că niciodată nu plecase cu adevărat de lângă mine, era adevărat. O lăsase pe Zoe în locul lui. Tot nu aveam idee ce să cred despre asta.

— Nu m-am prefăcut că sunt prietenă cu tine. Eram prietenă cu tine. Sunt prietenă cu tine.

A trecut o clipă.

— Sunt origin, dar tot Zoe sunt. Sunt aceeaşi persoană obsedată de HGTV.

Am fluturat uşor din buze când m-am uitat la ea. Am pronunţat amândouă în acelaşi timp „Jonathan”, referindu-ne la unul dintre gemenii Scott.

Ochii aceia stranii şi frumoşi s-au umplut de speranţă, aceiaşi ochi ce acum mi se păreau aşa de ciudaţi!

— Mâncarea mea preferată este tot file de pui extra crocant. Şi acum cred că April este ca un soi de test în care eşti verificat să se vadă cum te comporţi atunci când ai un copil care te dezamăgeşte de fiecare dată.

Am râs, dar apoi am rostit pe nerăsuflate:

— Poţi avea copii? Imediat m-am înroşit la faţă şi am completat: Scuză-mă, e o întrebare cam grosolană…

— Ar fi, dacă nu m-ai cunoaşte.

S-a aşezat lângă mine pe pat şi m-a împins uşor cu piciorul.

— Putem avea copii… cu un alt origin. Nu cred că putem avea copii cu un om normal. Cel puţin, din câte ştiu eu, dar nu e ca şi cum originii sunt de atât de mult timp în lume ca să ştim.

M-am uitat la ea. Zoe era… În fine, era Zoe. Arăta la fel.

— Nu pot să cred că n-am observat niciodată. Doar am un superspirit de observaţie.

— Păi…

Mi-am frecat braţele, obosită, şi am ridicat capul. Sincer, nu ştiam ce să cred despre asta… despre nimic din toate astea. Era ca şi cum creierul meu făcuse scurtcircuit şi procesa doar bucăţele din tot ce se întâmpla. Am expirat cu putere şi m-am uitat prin camera slab luminată.

— Evie? a întrebat, şi eu m-am uitat la ea.

Ochii îi străluceau când mi-au căutat privirea.

— Acum mă… urăşti?

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Nu te urăsc.

Şi ăsta era adevărul.

— Cred că nici măcar nu sunt supărată pe tine. Am fost. Rău. Doar că… Nu ştiu. Mintea mea e într-o mie de locuri. Acum sunt iritată, iar în secunda doi sunt doar derutată şi… M-am oprit, adăugând: Nu te urăsc.

Umerii i s-au relaxat.

— Slavă Domnului, fiindcă eram pregătită, ştii tu, să-ţi pregătesc cina ca să te implor să mă ierţi!

Mi-am încreţit nasul.

— Nu cred că ar merge. Tu nu ştii să faci nici floricele.

A râs, şi râsul ei părea ceva mai senin.

— E adevărat. L-aş fi pus pe Luc să gătească.

Am rămas uimită.

— Luc ştie să gătească?

Zoe a dat din cap.

— E ceva ce nu poate face?

Zâmbetul acela şters s-a ivit din nou.

— Nu prea multe.

— Uau! am murmurat. Acum o să-i spui lui Heidi adevărul?

A dat din cap.

— Cred că da. N-are rost să-mi ţin secretă identitatea. Totuşi, nu cred că o să-i spun şi lui James. Adică, ar trebui să-i explic ce sunt şi sunt sigură că Luc ţi-a spus deja că originii nu sunt ceva cunoscut de multă lume.

— Mi-a spus.

Nu credeam că lui James i-ar fi păsat ce e ea sau ar fi suflat o vorbă despre asta, însă aveam încredere în Zoe.

— Emery ştie… despre mine?

— Ştie, mi-a răspuns ea. Nu ştiu dacă ştie toate detaliile, dar ştie că eşti importantă pentru Luc.

Cuvintele ei m-au umplut de neastâmpăr, făcându-mă să-mi feresc privirea.

Zoe a tăcut un moment.

— Tu şi Luc sunteţi OK?

Am pufnit.

— Nu ştiu ce să zic.

În secunda următoare i-am simţit din nou gura lipită de a mea, pieptul care mă apasă, şoldurile… O, Doamne, aveam nevoie de ajutor, gen terapie până la treizeci de ani!

— Nu e nimic între mine şi Luc.

— Îhî!

Zoe s-a aplecat şi a luat ceva de pe jos.

— Atunci presupun că tricoul lui a ajuns pe podea printr-o magie neagră.

Am îngheţat. Era clar, ţinea în mână tricoul pe care îl purtase Luc!

— Eu… Am clipit, explicându-i apoi: E apartamentul lui. E normal ca pe aici să fie haine de-ale lui.

A făcut ochii mari şi şi-a înclinat capul.

— Deci vine acasă azi-noapte cu tricoul pe el, stă aici cu tine, îşi scoate tricoul dintr-un motiv *oarecare*, după care pleacă tot azi-noapte din sus-numita casă fără tricou pe el. A aşteptat un moment, apoi a continuat: Pentru că, da, l-am văzut fără tricou… şi cu blugii descheiaţi pe jumătate, şi, cu toate că am admirat priveliştea, nu mă aşteptam să văd chiar asta.

— Nu… nu ştiu ce să spun despre asta, am bâiguit eu jalnic.

Zoe a aruncat tricoul pe pat, apoi şi-a încrucişat picioarele lungi.

— V-am auzit azi-noapte.

A început să-mi ardă faţa. O simţeam. Era în flăcări, ca şi cum soarele însuşi mi-ar fi ars obrajii. Ne *auzise?*

A ridicat din sprâncene.

— Am auzit că vă certaţi, dar presupun că tu bănuieşti că am auzit altceva. Ceva mult mai interesant decât fragmentele alea care se auzeau pe *tot* holul. Ce s-a întâmplat azi-noapte?

Aş fi vrut să mă înghită patul cu totul.

— Presupun că dacă ţi-aş spune „nimic”, nu m-ai crede.

— Doar dacă nimic înseamnă că Luc s-a dezbrăcat.

— O, Doamne! am gemut şi m-am tras într-o parte. Luc nu a fost dezbrăcat. Nu complet. Şi-a dat numai tricoul jos şi… M-am rostogolit şi mi-am înfundat faţa în pat, adăugând: Nici eu nu aveam tricou şi… da.

Zoe nu a răspuns câteva momente, după care a spus:

— Aţi…

— Făcut-o?

Vocea îmi suna înăbuşit şi braţele îmi atârnau inerte pe lângă corp.

— Nu, n-am făcut-o. S-a oprit, zicând că nu poate.

— Nu poate?

— Mie sigur mi s-a părut… şi am simţit că poate, dar a fost o greşeală. Serios!

Mi-am fluturat braţele moi.

— Eu am pornit totul, fiindcă începusem să mă gândesc la toate şi… pur şi simplu nu mai voiam să gândesc.

— Şi cum s-a ajuns la giugiuleala cu Luc?

Am dat iar din mâini.

— Pentru că nu gândeam.

— A!

Zoe a tăcut.

— Asta-i rău, nu?

Mi-a împins uşor braţul mort.

— Păi, dacă doar ăsta a fost motivul pentru care ai preluat iniţiativa… Fără să te judec, dar dacă el… ăăă, simţea mai mult, probabil nu a vrut să fie, ştii tu, folosit ca divertisment.

— El, să fie folosit? Eu, să-l folosesc pe el?

Am ridicat capul.

— El să simtă mai mult? S-a oprit, Zoe. Şi a plecat… a ieşit de parcă luase foc camera.

— Poate pentru că e băiat bun?

M-am uitat la ea.

— Pe bune?

A strâns din buze.

— Luc este… altfel. Nu e o persoană pe care ai vrea s-o superi, dar este… E băiat bun.

— Uf!

M-am trântit iar pe pat.

— Arăţi ca o focă, a comentat Zoe.

— Taci din gură!

Începuse să mă doară gâtul, aşa că m-am întors pe spate.

— Îţi place…

— Nu mă întreba asta. Te rog! Pentru că nu ştiu şi nu mai am spaţiu în creier ca să mă gândesc la asta.

Sau coaie de doamnă, ca să răspund sincer.

— Ce s-a întâmplat aseară, mă rog, s-a întâmplat. N-o să se mai întâmple. S-a terminat.

— Îhî! a făcut ea iar.

M-am uitat la ea.

— Ce?

A ridicat un umăr.

— Nimic. A urmat o pauză, apoi întrebat: Deci acum ce o să faci?

M-am uitat în tavan.

— O să mă duc acasă.

Capitolul 31

Cum, necum, maşina mea ajunsese la Foretoken, iar sâmbătă dimineaţa Zoe a mers cu mine acasă.

— Cum o să ajungi acasă, am întrebat-o eu când am oprit maşina pe alee. Apoi am avut o revelaţie: O să alergi, nu?

— Pot să alerg *extrem* de repede, a răspuns Zoe.

— Nu şi la sport, anul trecut, am subliniat eu.

Mereu rămânea în urmă când trebuia să facem un sprint sau alte chestii enervante la nişte ore îngrozitor de matinale.

Zoe a râs.

— Consum mai multă energie şi efort să alerg încet decât să alerg cu viteza normală.

S-a uitat la mine şi atunci am observat că îşi pusese din nou lentilele de contact.

— Eşti gata să intri acolo?

— Nu? Da?

M-am uitat la faţada casei, după care mi-am desprins degetele de pe volan.

— Nu ştiu ce să-i spun.

Zoe mi-a urmărit privirea.

— Şi ea se gândeşte probabil la fel.

— Şi tu… n-ai vorbit niciodată cu ea despre mine?

Ştiam că Zoe nu se apropiase niciodată de ea, dar asta nu însemna că n-ar fi putut să aibă o discuţie.

A clătinat din cap.

— Sylvia nu ştie ce sunt. Dacă ar fi ştiut, sunt convinsă că nu ne-ar fi susţinut prietenia.

— Pentru că i-ar fi fost teamă că o să-mi spui adevărul sau că o să-l aflu eu singură?

Furia s-a ridicat din nou la suprafaţă, clocotind.

— Da, dar sunt sigură că nu din răutate, Evie. Ce ţi s-a întâmplat ţie, ce ţi s-a făcut ţie, nu e ceva normal.

Am pufnit.

— Nu, pe bune?

Mi-a ignorat sarcasmul.

— Uneori adevărul este ţinut ascuns ca o formă de protecţie.

Chiar dacă acesta era motivul pentru care ţi se ascunde adevărul, nu ţi-e mai uşor atunci când îl afli, dar nu puteam să stau acolo o veşnicie.

— Mă duc în casă.

— Asta e bine, a încuviinţat ea. Îţi dau mesaj mai târziu, OK? O să preia Grayson.

Am ridicat o sprânceană.

— Adică supravegherea?

A dat din cap.

— Originul ăla e tot pe-aici. Nu ne asumăm niciun risc cu tine. Aş sta eu, dar Luc nu crede că e o idee bună.

— De ce? m-am încruntat eu.

— Pentru că îi e teamă că, dacă se întâmplă ceva, te implici şi tu, de frică să nu păţesc eu ceva, a explicat ea. Nu se teme că ai face asta în cazul lui Grayson.

Aproape am râs, dar, fir-ar, Luc avea dreptate! Iar. Chiar începea să-mi displacă asta.

— De ce nu mă supraveghează Luc?

— Păi, poate e ceva legat de faptul că i-ai spus să stea departe de tine? a presupus ea. Pe de altă parte, e clar că nu a stat departe de tine azi-noapte, cu tricoul…

— Termină! m-am văicărit eu, clătinând din cap.

— Cred că pur şi simplu ştie că trebuie să-ţi acorde spaţiu. Spaţiu adevărat.

— Ar fi un lucru… înţelept.

Am oftat. M-am uitat la Zoe, apoi am recunoscut ceva important:

— Nu îl… nici pe el nu-l urăsc.

Un fel de zâmbet i-a arcuit buzele.

— Ştiu. S-a uitat spre uşă, conchizând: Ai face bine să intri.

— Mda.

Gata cu amânările!

— Succes!

Ne-am luat la revedere şi apoi a venit timpul pentru mine să mă dau jos din maşină şi să înfrunt, în fine, orice mă aştepta. Mi-am agăţat geanta pe umăr, m-am îndreptat spre uşă şi am găsit-o descuiată. Am inspirat adânc şi am intrat.

Am văzut-o imediat.

S-a ridicat de pe canapea, palidă şi trasă la faţă. Pe urmă am văzut că poartă lentile de contact. Ochii ei erau din nou ca ai mei.

Dar asta era o iluzie. Ochii ei nu fuseseră niciodată ca ai mei.

Niciodată nu fusese ca mine.

Umerii i s-au încordat când m-a cercetat din cap până în picioare, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă sunt întreagă.

— Am fost foarte îngrijorată.

Dacă asta s-ar fi întâmplat săptămâna trecută, probabil m-ar fi strâns de gât că fugisem de acasă şi venisem abia a doua zi. Dar acum? Îmi dădeam seama că se stăpâneşte şi poate că asta m-a făcut să nu îmi cer scuze imediat şi să o rog să mă ierte, aşa cum aş fi făcut în mod normal.

Aşa că stăteam acolo, cu geanta în mână.

Ea şi-a ferit privirea şi s-a aşezat încet la loc, apoi s-a aplecat şi a luat ceva.

— Ştiu că ai văzut fotografiile.

Am aruncat o privire spre uşa biroului. Cioburile erau adunate şi uşa de sticlă era închisă. M-am apropiat, mi-am lăsat geanta lângă canapea şi m-am aşezat. Erau atâtea întrebări, dar am pus-o pe cea mai importantă:

— Cine era?

S-a uitat la fotografie: era cea în care apăreau toţi trei. Au trecut câteva momente lungi.

— Evelyn a fost fiica lui Jason dintr-o relaţie anterioară.

O undă de şoc mi-a străbătut tot trupul. O parte din mine acceptase că toate astea erau adevărate. Că numele meu adevărat era

Nadia şi că viaţa mea era a ei – dar, auzind asta, că Evelyn Dasher fusese altcineva, parcă o aflam pentru prima oară.

— Eu şi Jason nu am fi putut avea un copil. Eu sunt… luxen şi el era om, a continuat ea. Mama lui Evelyn murise. O afecţiune cardiacă. Uitându-mă în urmă, îmi dau seama că acesta a fost unul dintre motivele pentru care a ajuns să fie obsedat de găsirea unor tratamente pentru boli precum cea pe care a avut-o ea sau pentru cancer. A continuat să o iubească mult timp după moartea ei. Nu mi-am dat seama la început.

A strâns din buze.

— Evelyn a murit într-un accident de maşină cu trei ani înainte de invazie. Jason era la volan. A fost un accident ciudat. El a avut doar răni minore, dar ea… a murit pe loc.

Mi-am strâns genunchii în palme.

— Şi m-aţi înlocuit, pur şi simplu, cu ea?

— Nu asta a fost intenţia noastră.

A pus fotografia pe canapeluţă, cu faţa în jos, de parcă asta ar fi anulat cumva prezenţa ei acolo.

— Dar n-o să te mint acum. Aşa s-a întâmplat. Doar eu am fost…

— Pentru că l-ai ucis pe Jason.

Dacă a fost surprinsă că ştiu, nu a arătat-o.

— Luc respecta înţelegerea. Se pregătea să plece, iar Jason nu putea să suporte asta. El trebuia mereu *să câştige.* A strâns iar din buze şi a continuat: A scos o armă şi a vrut să-l împuşte pe Luc în spate. Nu cu o puşcă normală. L-ar fi ucis.

— Şi te-ai decis să-ţi ucizi soţul ca să aperi pe cineva care nici măcar nu ţi-era simpatic?

A ridicat privirea spre mine.

— Luc ţi-a vorbit despre Daedalus?

Am dat din cap.

— Tot ce ţi-a spus despre Daedalus este adevărat – şi sunt mai multe şi mai urâte decât lucrurile pe care le ştie el. Poate că nu mă crezi, dar jur că nu am luat parte la lucrurile oribile pe care le făceau!

Voiam s-o cred, dar cum aş fi putut?

— Trăiesc ca un om, dar sunt luxen. Niciodată n-aş fi putut să iau parte în mod conştient la experimentele acelea oribile şi la…

S-a oprit şi a clătinat din cap.

— Căsnicia noastră scârţâia dinainte să moară Evelyn, dar când am aflat de origini şi de hibrizi, relaţia noastră s-a terminat.

Privirea ei devenise dură.

— N-a fost aşa greu să-l ucid.

Am inspirat rapid. Fir-ar!

— Ştiu că pare crud, însă tu nu l-ai cunoscut.

Asta mă durea mai mult decât credea ea. Am închis ochii. Nu aveam idee ce să spun legat de asta. Mi-au trebuit câteva momente să-mi găsesc vocea.

— De ce mi-ai dat numele ei?

— Mi-am pus aceeaşi întrebare de un milion de ori.

Vocea îi era răguşită şi, când am deschis iar ochii, am văzut lacrimi în ochii ei.

— Cred că… cred că îmi lipsea, pur şi simplu.

Am dat să mă ridic, dar am constatat că nu pot. Ce-ar fi trebuit să cred? Ce ar fi trebuit să simt?

Măcar eram reală? Nu mă mai simţeam reală.

— Ştiu că sunt multe de procesat pentru tine. Înţeleg, dar e un lucru pe care vreau să-l ştii, şi e cel mai important.

S-a aplecat în faţă.

— Numele tău e Evie. Asta eşti tu. Îţi pot înţelege nevoia de a afla mai multe despre trecutul tău, despre cine ai fost, şi te susţin. Dar acum tu eşti Evie şi eu te iubesc. Asta nu e o minciună. Nimic n-a fost o minciună în aceşti ultimi patru ani. Eşti fiica mea. Sunt mama ta.

Emoţia m-a gâtuit şi abia în clipa aia mi-am dat seama cât de mult voiam să aud asta, câtă nevoie aveam să aud asta, dar… ce anume se schimba? Nimic nu mi se mai părea real.

Cuvintele nu puteau schimba asta. Cuvintele nu te ajutau să-ţi fie mai uşor să accepţi. Dar ea era singura mamă pe care o ştiam.

— Nu…

Mi-am dres glasul.

— Nu ştiu ce să…

S-a auzit un zgomot de sticlă spartă de undeva, de sus.

M-am întors şi mama a sărit în picioare.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o eu.

— Nu ştiu.

Trăsăturile ei s-au înăsprit când mi-a cerut să trec imediat în spatele ei.

Am vrut să fac asta, dar ceva… *cineva* a zburat pe scări, doar o urmă de lumină care s-a izbit de peretele de lângă uşă, zgâlţâind ferestrele. Lumina în formă de om s-a prăbuşit în faţă şi a căzut jos, apoi s-a stins. Păr blond. Pomeţi arcuiţi.

— Grayson! am exclamat eu uluită şi am pornit într-acolo, în timp ce el intra şi ieşea din forma lui reală.

— Evie! a strigat mama.

M-am oprit brusc, dar nu fusesem suficient de rapidă. M-a cuprins groaza.

Originul era în faţa mea. În obrazul drept i-a apărut o gropiţă când a zâmbit.

— Bună!

Mama a reacţionat fără să întrebe ceva.

Am văzut-o cu coada ochiului. O explozie de lumină albă i-a înconjurat braţul. Faptul că ştiam ce e nu mă pregătise destul ca s-o şi văd. Energia statică a umplut aerul şi lumina a pârâit când a ţâşnit din palma ei.

Originul ăsta era rapid.

S-a răsucit şi fulgerul de energie s-a izbit de uşa biroului, smulgând mai multe gemuleţe. S-a întors şi a întins braţul. Lovitura a nimerit-o pe mama în umăr, a ridicat-o în aer şi a aruncat-o peste fotoliu.

— Mamă! am strigat şi am dat să fug la ea.

Originul a apărut în faţa mea. Fără ochelari de soare. *El*. Păr şaten. Trăsături frumoase. Un necunoscut.

— Mamă? Acum, eu ştiu că asta e imposibil!

M-am dat un pas în spate şi am înjurat în surdină.

— Da, mă rog. Bine ai venit în viaţa mea!

— Lumea mea sigur o bate pe a ta.

Canapeluţa s-a ridicat şi a zburat prin cameră, izbindu-se de televizor şi crăpându-i ecranul.

— I-ai transmis lui Luc mesajul pe care ţi l-am dat?

M-am dat înapoi şi am trecut pe lângă marginea canapelei, lovindu-mă de geanta mea.

— Da.

— Şi ce a spus? m-a întrebat el politicos.

Furia mea era ca un vulcan care erupe.

— A zis că pari a fi psihotic.

— Mincinoaso! a spus el, apoi a râs şi a făcut un pas spre mine. Îl cunosc eu pe Luc. N-ar fi spus asta. Ar fi trebuit să-i trezească o amintire. Una foarte importantă.

Îi trezise, dar nu i-am spus-o şi lui.

— Chiar n-am chef de asta!

El s-a oprit şi a ridicat din sprâncene.

— N-ai chef?

— Nu.

În spatele lui vedeam picioarele mamei. Unul dintre ele începuse să se mişte. Trebuia să câştig timp.

— Viaţa mea a făcut implozie. Adică, pe bune! Ştii că nici măcar nu sunt reală?

El a clipit.

— Poftim?

— Da. Numele meu nu e Evie. Sunt o fată moartă. Aşa că am o groază pe cap, iar tu alergi pe aici şi omori oameni nevinovaţi.

Nu mai văzusem niciodată pe cineva care să arate aşa de criminal şi devenind apoi atât de derutat.

— Ştiu cine eşti. Ne-am mai întâlnit.

Un firişor de nelinişte şi-a făcut loc pe şira spinării. Mai spusese asta, dar uitasem.

— Doar că nu-ţi aduci mai aminte de mine. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Dar eu îmi amintesc de tine. Ne-am văzut puţin, exact după ce fusesem eliberat. Erai extrem de bolnavă.

Am avut o senzaţie ciudată în stomac când am văzut că mama ridică piciorul.

— Puţeai a mort.

A înclinat capul.

— Ce ţi-au făcut? Presupun că o să aflăm în curând.

Nu a urmat niciun avertisment. S-a mişcat rapid şi şi-a întins braţul. Impactul cu pumnul lui m-a trimis la podea. Explozia de durere m-a paralizat şi gustul de fier mi-a umplut gura.

— Nu-mi place să fac asta, a spus el. Chiar nu îmi place!

M-am întors pe o parte şi am scuipat sângele din gură. Dinţii îmi tăiaseră obrazul prin interior. Cu inima bubuind, am ridicat capul când am dat cu mâna de rucsac.

Rucsacul meu. Pistolul paralizant!

Am desfăcut buzunarul din faţă şi am bâjbâit acolo până când am dat cu degetele peste dispozitivul subţire.

— Aş vrea să spun că nu e ceva personal.

M-a prins de gulerul tricoului şi m-a ridicat de la podea cu o singură mână.

— Dar e. Te-a ales pe tine în detrimentul nostru… al meu.

Nici măcar n-am avut timp să procesez ce spune. M-am lovit de canapea şi m-am răsucit, apoi am glisat butonul, activând pistolul. Se apleca spre mine când am apăsat pe buton. Pistolul a scuipat electricitate, dând impresia că, deodată, s-ar fi declanşat o mie de focuri de artificii. El a făcut ochii mari când şi-a dat seama ce se întâmplă, cu o secundă înainte să-i lipesc de piept capătul pistolului.

A căzut ca şi cum toate oasele şi muşchii i-ar fi fost aspirate din corp. S-a prăbuşit la podea, zvâcnind.

M-am îndepărtat repede de canapea şi am alergat împleticindu-mă spre locul unde mama zăcea gemând. Camera s-a înclinat curios când m-am lăsat lângă ea în genunchi.

— Mamă!

Am vrut s-o ridic, dar tot umărul bluzei ei era pârlit şi fumega.

— Haide, mamă! Am nevoie de tine. Te rog! Trezeşte-te!

Genele i s-au mişcat, dar nu a deschis ochii. O, Doamne, nu ştiam ce să fac! M-am uitat spre uşa din faţă. Grayson era în forma lui de luxen şi nu mişca. Credeam că e viu, pentru că nu arăta precum ceilalţi pe care îi văzusem în club.

Simţind că-mi bubuie capul, m-am aplecat şi am tras cu ochiul peste spătarul fotoliului. Originul era şi acum pe podea, dar nu mai zvâcnea.

— Mamă!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi când m-am uitat prin cameră. M-am gândit la pistolul pe care îl văzusem în birou, dar nu eram sigură că pot ajunge la el la timp. Nu aveam idee cât timp o să-l ţină la pământ pistolul paralizant pe origin. Nu reuşeam să-mi amintesc ce spusese Luc. Câteva minute? Mai mult? Mai puţin?

Am strâns mâna pe pistol. Aş fi putut să-l folosesc din nou. N-avea ce să strice.

Aveam să-l electrocutez până la anul, dacă era nevoie. M-am ridicat în picioare şi am scâncit de durere când am simţit junghiul ascuţit din falcă. Mi s-a strâns stomacul.

— Rahat! am şoptit.

Originul dispăruse.

M-au trecut toţi fiorii când m-am dat un pas înapoi. Firişoarele de păr de pe braţe mi s-au ridicat în semn de avertisment. M-am întors încet.

Era chiar acolo.

— Ei, *asta* n-a fost frumos, *Nadia!*

Uimirea m-a făcut să mă clatin. Îmi ştia numele… *vechiul* meu nume. Am activat pistolul paralizant, am scos un strigăt de luptă care l-ar fi făcut mândru pe Braveheart şi am repezit mâna în faţă.

Acele câteva secunde m-au costat.

Originul mi-a prins mâna şi mi-a răsucit-o. Am simţit un spasm în degete şi pistolul mi-a scăpat din strânsoare. Am făcut ochii mari, iar el mi-a făcut cu ochiul.

— Asta n-o să se mai întâmple.

În clipa aceea am ştiut că acum n-o să-mi mai rupă doar braţul. Nu se va opri acolo. Va trece prin toate oasele, până când mă va lăsa fără viaţă. Groaza mă sufoca. Nu voiam să mor. Nu aşa. Nu acum.

Nici măcar nu ştiam cine sunt sau cine aveam să devin într-o zi. Abia începusem să aflu lucruri despre mine… despre prieteni şi, o, Doamne!, despre Luc.

Iar când originul o să termine cu mine, o să se ducă la mama, în niciun caz n-o s-o lase în viaţă, iar Luc… s-ar învinovăţi. Nu aveam idee ce e între noi, dar nu voiam să facă asta.

Nu voiam să se întâmple asta cu niciunul dintre noi.

Cum nu aveam nicio pregătire, am reacţionat doar datorită instinctului de supravieţuire. L-am lovit cu piciorul şi l-am nimerit în gleznă. Mişcarea l-a surprins şi s-a dat înapoi. M-am aplecat şi am încercat disperată să ajung la pistol.

Un pumn s-a răsucit în părul meu şi mi-a tras capul pe spate. Am ţipat. Originul mă târa spre bucătărie. O durere ascuţită îmi cuprinsese gâtul, în timp ce tălpile îmi alunecau pe podeaua de lemn.

M-a ridicat în picioare şi mi-a dat drumul la păr. Momentul de uşurare s-a terminat înainte de a începe. O mână m-a prins de gât. Eram deasupra podelei, cu picioarele în aer.

A fost ultima gură de aer. N-am mai avut aer, pur şi simplu. Toate celulele din corp mi-au fost cuprinse de şoc şi au început să ţipe când oxigenul preţios mi s-a tăiat brusc. Inima îmi bătea haotic în piept şi panica înrăutăţea totul.

— Dă-i drumul fetei mele!

Originul a înclinat capul exact când vederea mea începuse să se înceţoşeze.

— Da, pot s-o fac.

Zburam. Dintr-odată, zburam cu spatele şi respiram din nou. Respiraţia totuşi nu mi-era de ajutor. Exact când adunasem o oarecare cantitate de oxigen în plămâni, mijlocul mi s-a izbit de masa din living. Impactul m-a zguduit până în vârful degetelor de la picioare. M-am izbit cu capul de cadrul de lemn al instalaţiei

luminoase atârnate deasupra mesei, făcându-i vânt în spate. Am căzut în faţă, zdrobindu-mi genunchii de podea. M-am ghemuit, încercând să respir printre valurile cumplite de durere.

Un urlet de furie pură a erupt din mama când sângele a început să mi se scurgă pe tâmplă. Am ridicat capul şi am văzut-o trecând complet în forma de luxen. Era scăldată într-o lumină intensă, albă şi frumoasă.

Aerul pârâia de atâta curent electric. Îl simţeam în oase şi în ţesuturi. Ea a eliberat energia, a lovit…

Dar el era mult prea rapid.

S-a repezit spre ea, a eliberat energia şi a măturat aerul cu braţul. A nimerit-o în umăr şi fulgerul de energie pură s-a izbit de perete. Nori de praf s-au ridicat în aer şi mama s-a lovit de canapea, răsturnând-o.

Am ţipat când a căzut şi canapeaua s-a răsturnat, aterizând peste ea. Doamne, asta nu putea să fie bine! Trebuia să mă ridic. Trebuia să…

Era acolo, mă apucase iar de gât. Mi-a ridicat capul, forţându-mă să mă uit la el. Asta era. Asta…

— Nu, n-o să te ucid.

Zâmbetul acela omniprezent, fermecător, a apărut iar.

— Dar, din păcate, o să te rănesc.

Capitolul 32

Tremurând în aerul rece, mi-am forţat ochii să rămână deschişi. Devenea… nervos când îi închideam. Credea că nu îi acord atenţie şi… probabil avea el o problemă cu asta. Probleme.

Tipul ăsta avea o groază de… probleme.

Stătea pe iarbă, la câţiva centimetri de mine, cu picioarele încrucişate, iar eu stăteam acolo unde mă trântise el, lângă un copac. Mă târâse afară din casă şi pentru mine totul devenise un fel de ceaţă pentru că se mişca mult prea repede, dar nu crezusem că ajunseserăm

aşa de departe. Eram convinsă că suntem pe undeva prin pădurea care înconjura cartierul nostru.

Îmi pierdusem încălţările pe undeva. Cred că pe strada din faţa casei noastre. Un crac al pantalonului se sfâşiase cu totul, până la coapsă, după ce se agăţase într-o creangă. Şi o parte din piele mi se julise. Asta nu îl oprise însă. Nici momentul în care marginea tricoului mi se agăţase într-o creangă. Mâinile mele tremurătoare strângeau materialul rupt. Încercam să nu mă gândesc la mama şi la starea ei, pentru că, dacă mă gândeam, pierdeam şi ultima fărâmă de control preţios pe care îl mai aveam, şi nu-mi permiteam să fac asta dacă voiam să trăiesc.

— Chiar nu are idee cine sunt? m-a întrebat el cu nasul încreţit. Deloc?

— Nu, am şoptit, strângând din ochi.

Când vorbeam îmi zvâcnea faţa.

Originul a expirat zgomotos.

— Ei, asta e o lovitură pentru egoul meu. Dar n-ar trebui să fiu surprins.

Şi-a dat capul pe spate şi s-a uitat la stele printre ramurile goale.

— A mai uitat de noi, nu doar o dată, dar acum nu va mai uita.

Capul meu încasase câteva lovituri. Probabil prea multe, pentru că, uneori, aveam impresia că pământul se clatină sub mine, dar începeam să pun lucrurile cap la cap.

— De ce… de ce faci asta?

Am ignorat durerea sfâşietoare din obraz.

— De ce i-ai ucis pe oamenii ăia?

— Ţi-am spus deja de ce.

— Dar familia aceea… şi Andy…

S-a încruntat.

— Nu i-am ucis eu. Sunt puţin jignit că ai impresia că merg şi ucid oameni la întâmplare.

Am deschis gura, dar nu eram prea sigură cum să răspund la asta, însă de ce ar fi minţit? Doar recunoscuse imediat că el le omorâse pe Colleen şi pe Amanda.

— Apropo, cum vrei să-ţi spun? Evie? Nadia? Evelyn?

A făcut o pauză şi i-am văzut pupilele arzând în alb.

— Piersicuţă?

Am înghiţit în sec şi am hârâit:

— Evie.

— Hmm! Interesant!

Braţele mi-au fost cuprinse de un tremur.

— M-ai întâlnit când eram…

— Când erai mai mică şi mureai de o boală? Da. Ne-am văzut un pic. Veneai în camera în care eram plasat eu – în care eram plasaţi toţi – şi ne citeai.

— Nu îmi…

— Aminteşti? Înţeleg.

S-a aplecat în faţă şi eu m-am încordat. Putea să vorbească blând şi prietenos, ba chiar fermecător, dar era ca o cobră care atacă.

— Îmi aduc aminte de amândoi. Ne-ai citit *Regele tuturor sălbăticiunilor8*, după ce începuse să se destrame lumea. Ne plăcea de tine.

— Nu… nu are sens.

Şi-a lăsat mâna pe pământ, lângă piciorul meu.

— Ce nu are sens, Evie?

— Tu eşti… unul dintre ei. Unul dintre copiii aceia…

Mi-am înăbuşit un strigăt când a întins mâna fulgerător şi m-a prins de gleznă.

— Deci ţi-a vorbit despre noi?

Vocea îi era plină de interes. M-a strâns tare.

— Evie?

— Da, am răspuns cu respiraţia tăiată, strângând spasmodic în mâini tricoul rupt.

Şi-a dus mâna mai sus şi şi-a înfipt degetele în pielea julită a călcâiului meu.

— Spune-mi ce ţi-a zis!

---

[8] *Where the Wild Things Are* (1963), poveste pentru copii ilustrată a autorului Maurice Sendak (n. red.).

— E imposibil, am repetat, tremurând când durerea mi-a urcat pe picior. Nu poţi fi unul dintre ei!

— De ce? Pentru că ne-a ucis el pe toţi?

A râs.

— Sau pentru că nu arăt aşa cum te-ai aştepta să arate unul de zece ani?

M-am uitat uimită la el, dar zâmbetul îi rămânea la locul lui.

— Toţi eram stele întunecate, dar Luc… el era cea mai întunecată. Ştii ce vreau să spun?

Nu ştiam.

Dar apoi s-a uitat într-o parte şi şi-a întredeschis uşor gura.

— În sfârşit!

Şi-a întors din nou privirea spre mine.

— Ţi-am zis că o să ne găsească. Până la urmă, luxenul ăla blond nu a dat niciun semn, şi Luc… În fine, nu e prost.

Şi-a desprins încet mâna de pe piciorul meu şi s-a ridicat cu o graţie fluidă, care îmi era şocant de familiară. S-a întors şi s-a aşezat în faţa mea.

O parte ciudată a mea a ştiut când s-a apropiat Luc. Nu am idee cum anume, dar am ştiut. A fost o uşurare. Dar a fost şi groază pură.

L-am văzut pe Luc venind printre copaci, întrezărindu-l înainte ca originul din faţa mea să se mişte şi să-mi blocheze vederea. Inima îmi bătea haotic în piept când m-am uitat în jur după ceva care să poată fi folosit drept armă. Pietre. Nu făceau ele mare lucru, dar tot era ceva.

Mâinile originului se mişcau pe lângă corp şi jur că tremura.

— Lasă-mă s-o văd! i-a cerut Luc cu o voce pe care abia dacă o recunoşteam.

Era rece de furie.

Originul a înţepenit de parcă i s-ar fi turnat oţel prin şira spinării.

— Mereu, mereu a fost vorba despre ea. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Bine!

S-a dat la o parte.

— Mă rog! E încă vie.

L-am văzut şi nu îmi puteam explica puternica emoţie care mi se răspândea în piept. Fuseseră multe, foarte multe momente în care crezusem că nu o să-l mai văd niciodată. Sau pe mama. Sau pe prietenii mei, dar el era acolo, cu umerii drepţi şi cu picioarele depărtate, ca şi cum ar fi fost un fel de înger răzbunător care se pregătea să nimicească o lume de păcătoşi şi de sfinţi.

Luc m-a măsurat cu privirea, de la picioarele mânjite de noroi până la dezastrul care era faţa mea. Şi-a încleştat fălcile şi ochii învolburaţi au căpătat o expresie dură. A făcut un pas spre mine.

— Nu! a spus originul. Nu mă obliga să fac ceva ce vei regreta!

Luc s-a oprit, dar nu şi-a luat ochii de la mine.

— Deja regret foarte mult.

Tricoul negru pe care îl purta i s-a întins pe umeri.

— Ar fi trebuit să ştiu.

— Ştii? a întrebat originul, întorcându-se într-o parte.

O mirare neascunsă, dar şi o oarecare satisfacţie i s-au aşternut pe faţă.

— O parte din mine ştia, cred. Doar că nu-mi venea să cred.

Luc îmi susţinea privirea.

— E limpede că cei de la Daedalus nu ţi-au dat acelaşi ser pe care mi l-au dat şi mie. Nu creşti cum trebuie. Ce ţi-au dat?

— Ce nu ne-au dat? Poate, dacă mai stăteai cu noi, ai fi observat că suntem diferiţi de tine… De Archer şi de ceilalţi. Că ceea ce ne-au dat ne maturizează rapid, a explicat originul. O variantă mixtă, care conţinea ceva mai mulţi hormoni de creştere. În fond, dacă ne maturizam mai repede, am fi fost mai utili, nu? Imaginează-ţi cum e să parcurgi anii de pubertate în câteva luni! Asta te face puţin irascibil.

— Şi cu adevărat psihotic? Asta e scuza ta? Din cauza asta v-aţi transformat cu toţii în minicriminali în serie în timpul pregătirii?

— Cu siguranţă a existat o legătură, îmi închipui. Tu ne-ai eliberat şi ne-ai abandonat.

S-a uitat peste umăr.

— Pentru ea. Pe urmă, te-ai întors şi ai renunţat la noi.

Luc a tresărit.

— La tine nu am renunţat. Te-am lăsat să pleci. Te-am lăsat să scapi, pentru că am crezut că aşa e bine.

— I-ai ucis pe toţi şi, da, pe mine m-ai lăsat să plec.

Originul s-a îndepărtat de mine, cu toată atenţia îndreptată asupra lui Luc.

— Dar nu m-ai căutat. N-ai stat nici măcar o secundă să mă găseşti. Ai fugit repede la ea.

Luc nu a rostit nimic câteva secunde lungi, uitându-se la mine.

— Te-am căutat. Ai dispărut.

— Chiar aşa? Probabil crezi asta. La fel cum crezi că ai distrus Daedalus.

Aerul pe care îl înghiţisem mi-a rămas blocat în piept.

— Unde crezi că am fost în tot acest timp? a întrebat el, şi Luc n-a avut nicio reacţie la aluzia că programul Daedalus era încă operaţional. Mi-a luat mult timp să ajung aici, dar tu nu ştii asta. Ai avut alte priorităţi, mai importante. Dar eu am fost aici. Te-am urmărit din umbră. Te-am supravegheat. Am fost atât de aproape, încercând să-mi dau seama cum ai putut – s-a uitat la cer şi a ridicat din umeri – să mă abandonezi. Dar pe urmă am văzut-o pe ea în club şi mi-am dat seama.

— Te-am lăsat să pleci, pentru că am pornit de la premisa falsă că nu eşti un sociopat. Că dintre toţi ciudaţii ăia, tu eşti singurul care poate să reuşească. Evident, am greşit. Eşti la fel de psihotic.

Am făcut ochii mari.

— Deci, ce sens au toate astea? Ai venit şi m-ai găsit, pe urmă ai aşteptat şi acum, ce? Suntem aici. Tu şi eu. Asta ai vrut, a continuat Luc. Dă-i drumul, şi pe urmă noi putem rezolva problema!

— Dacă îi dau drumul nu cred că va ajunge prea departe, a răspuns el. Şi nu vorbesc despre ce i-am făcut eu. Vorbesc despre ce i-ai pus tu să-i facă.

Am tresărit.

Luc a întors capul doar puţin.

— Ce vrei să spui?

— Am văzut nişte lucruri. Am aflat nişte lucruri, a răspuns el, şi acum i-am simţit batjocura din voce. Nici n-ai idee ce-o să vină. Eu am.

Luc a ridicat o singură sprânceană.

— Ei, asta e incredibil de vag!

— Ba chiar deloc! A făcut o scurtă pauză, apoi a reluat: Apropo, am privit în gândurile ei. Ea crede că eu am omorât familia aia şi pe un băiat la nu ştiu ce petrecere. N-am fost eu.

— Şi eu ar trebui să te cred? Pentru că eşti o persoană de încredere, zdravănă la cap?

— Poate aş fi fost o persoană de încredere, zdravănă la cap, dacă mi-ai fi acordat atenţie. Dacă mi-ai fi dat o şansă, cum ai făcut cu…

— Ai dreptate.

Regretul îi înăsprea trăsăturile.

— Poate că, dacă aş fi gestionat altfel situaţia, ai fi ajuns şi tu altfel.

— Poate, a admis originul, dar apoi şi-a lăsat bărbia în jos şi a zâmbit. Pe de altă parte, eu întotdeauna am fost mai inteligent decât ceilalţi, nu? Mă *ascundeam* mai bine. Chiar şi de tine, marele şi puternicul Luc. Cel mai puternic origin creat vreodată. Mândria şi dezamăgirea supremă a programului Daedalus.

— Ai început să vorbeşti ca un fan, a replicat Luc pe un ton plictisit.

— Dar eu ştiu adevărul.

Îl ocolea pe Luc, apropiindu-se de spatele lui, dar el tot nu-şi lua ochii de la mine.

— A existat o singură eroare fatală pe care cei de la Daedalus nu au reuşit s-o remedieze la tine.

— Nu mai spune! a murmurat Luc, coborându-şi privirea spre mâinile mele.

— Umanitatea, a spus el. Nu au eradicat-o din tine. De-asta m-ai lăsat să scap.

Luc a tăcut când originul a ajuns în dreptul lui, la doar câţiva centimetri.

— Vreau s-o spui!

Originul şi-a ridicat capul, atent doar la Luc.

— Spune-mi numele!

Am dat drumul tricoului şi m-am întins, pipăind solul pietros. Am scobit până când am găsit o piatră de o mărime apreciabilă.

— Numele tău nu mai contează. Apoi s-a uitat la origin şi a adăugat: Şi te înşeli cu treaba aia cu umanitatea. Apare şi dispare. Doar că *eu* o ascund mai bine.

Am rămas cu gura căscată când Luc s-a repezit. S-a răsucit şi l-a apucat pe origin de gulerul tricoului. O secundă, au rămas ochi în ochi, după care original a zburat în spate. S-a izbit de un copac şi în urma impactului câteva crengi au căzut pe jos. Originul s-a prăbuşit, zguduind pământul.

Într-o secundă, Luc a fost în faţa mea, cu degetele răsfirate pe obrajii mei.

— Piersicuţă. Doamne!

Mi-a înclinat capul pe spate, în timp ce eu stăteam cu piatra în mână. Căldura iradia din degetele lui, domolindu-mi durerea din falcă.

Mă vindeca.

— Vreau să te ridici şi să pleci de aici, mi-a cerut el, în timp ce căldura lui mi se prelingea pe şira spinării. O să te doară. O să fie greu, dar vreau să fugi cât poţi de repede…

S-a mişcat brusc, acoperindu-mă în totalitate cu corpul lui, apărându-mă, când ceva luminos şi fierbinte l-a lovit în spate. Tot corpul i s-a cutremurat şi mirosul de haine şi de carne arsă mi-a înţepat ochii. Durerea îi înăsprea liniile chipului fascinant. Am lăsat piatra jos.

— Luc, am şoptit, dându-mi seama că fusese lovit cu ceva puternic.

Pieptul mi s-a umplut de panică, aşa că m-am întins şi l-am prins de tricou.

El a scos un urlet de furie care ar fi pus pe fugă pe oricine, apoi s-a întors şi a făcut o mişcare de măturare cu braţul. Un vuiet teribil a zguduit pământul, aruncându-mă într-o parte. Bucăţi mici de rocă şi bulgări de pământ au ţâşnit în aer. Toţi copacii din jur au vibrat şi frunzele care le mai rămăseseră au căzut la pământ.

O pârâitură puternică a reverberat printre copaci.

Originul stătea la câţiva centimetri în faţa lui Luc.

— Iată-l! Marele şi puternicul origin cunoscut drept Luc. Sunt aşa de speriat!

Când Luc a vorbit, vocea i-a răsunat profund şi detunător, făcându-mi cutia toracică să vibreze.

— O, ar trebui să fii!

Am alunecat în spate pe pământ, fără să fiu atinsă.

Luc a pornit spre el, apoi s-a oprit, iar copacii au început să se agite cu furie. Câţiva s-au smuls şi s-au ridicat în aer, iar din rădăcinile lor noduroase cădeau bucăţi de sol, şi mirosul de pământ reavăn se simţea peste tot.

Doamne…

Am reuşit să mă ridic în genunchi exact când s-a smuls unul dintre copaci. Nu îl puteam vedea pe origin. Nu ştiam dacă acel copac fusese smuls, dar apoi a mai fost smuls unul. Veneau şi alţii, adunându-se unul peste altul şi zguduind pământul în cădere.

Luc a lăsat braţele jos şi şi-a răsucit mijlocul. Copacii au explodat, aruncând în toate direcţiile pietre şi scoarţă. Nici măcar nu am văzut când s-a mişcat. M-am trezit deodată pe spate, cu trupul lui peste mine, în timp ce o ploaie de pietre colţuroase şi ascuţite cădea de sus. A tresărit, mâinile i-au alunecat de pe umerii mei şi a căzut într-o parte.

— Luc! Luc!

Confuzia a făcut loc groazei când am văzut petele întunecate de pe partea din faţă a tricoului întinzându-se cu repeziciune.

— Nu! Nu!

Avea ochii închişi şi nu se mişca. Sub mâinile mele, pieptul îi rămânea imobil… prea imobil. M-a cuprins o panică înfiorătoare.

— Luc!

— Vai, cred că l-am stricat! a râs originul încet. Doar puţin.

Cu mâinile tremurătoare, i-am prins obrajii în mâini. Din colţul gurii îi curgea sânge.

— Te rog! Nu. Doamne, nu!

Groaza aceea cumplită mă sufoca.

— Nu! Nu! *Te rog!*

— Nu cred că Dumnezeu ascultă.

Venise mai aproape. Aerul se încinsese în jurul meu.

— Cred că Dumnezeu a încetat de mult să mai asculte.

Pielea lui Luc s-a încălzit sub palmele mele. Au apărut nişte linii vag alburii, o strălucire slabă în întuneric, şi eu am scos un ţipăt, amintindu-mi cum arătau luxenii când muriseră. La fel era şi pentru origini? Nu ştiam.

Ura s-a ridicat din adâncul fiinţei mele, puternică şi arzătoare precum cea mai aprinsă stea de pe cer, în timp ce mă uitam la faţa lui Luc. Nu. Nu era corect! Nu era cinstit! Cu ani în urmă mă salvase, iar acum avea să moară pentru că eu nu puteam să lupt. Avea să moară încercând să mă apere pe mine – să moară şi să ia cu el toate amintirile noastre. Amintiri pe care, brusc, simţeam nevoia să le ştiu, să aflu dacă în amintirile acelea frumoase ale lui sunt şi eu.

— Până la urmă se va întâmpla, a spus originul. O să vezi.

Îmi simţeam obrajii umezi, acoperiţi de lacrimi. Mâinile mi-au alunecat de pe pieptul lui Luc şi au căzut pe pământ. Simţeam sub palme bucăţi mari de scoarţă de copac. Bucăţi ascuţite. Acelaşi gen de scoarţă care îl ciuruise pe Luc şi, poate, îl şi omorâse. Mi-am strâns degetele în jurul uneia dintre ele.

— Nu mi-am dorit asta. Vocea luxenului suna ca tunetul: Nu chiar.

Nu crezusem vreodată că aş putea să ucid pe cineva.

Poate că persoana care fusesem odinioară ar fi putut. Nu ştiam, dar era un lucru pe care nu credeam că sunt capabilă să-l fac premeditat.

Până în acest moment.

M-am întors şi am ridicat privirea. Originul stătea acolo, acest soi de invenţie care fusese teribil de eronat construită.

— Nu trebuia să faci asta.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi s-a încruntat.

— Ce ştii tu? Tu nu-ţi aduci aminte de nimic.

Avea dreptate. Nu îmi aminteam nimic, dar ştiam destule.

Nu mi-am lăsat timp să mă gândesc la ce fac. Am sărit în picioare şi mi-am tras braţul în spate. Pe chip i-a apărut uimirea, iar după aceea nu i-am mai îngăduit creierului meu să înregistreze decât că mi-am adus braţul în faţă cu toată forţa de care eram capabilă şi i-am înfipt bucata de scoarţă în ochi.

Ţipătul lui s-a oprit când mi-am tras iar braţul înapoi şi am înfipt bucata de lemn în celălalt ochi, ignorând sunetul şi senzaţia.

A căzut în genunchi, iar eu m-am apropiat de el, vrând să smulg bucata de lemn, dar s-a rupt pentru că era înfiptă prea adânc.

El s-a mişcat sub mâna mea, o masă solidă şi încinsă. O lumină albă m-a înconjurat, intrând apoi *în* mine. Mi-am lăsat capul pe spate şi am ţipat când am simţit în piept o durere adâncă şi intensă. Nu mai puteam să respir. Nu mai puteam să gândesc. Durerea şi lumina mă înghiţeau cu totul.

Şi pe urmă zburam – mă răsuceam în aer. Am zărit o clipă cerul şi copacii. Când am căzut pe pământ, toate oasele mi s-au zguduit, dar abia… abia dacă am simţit.

Am încercat să mă ridic, dar nu puteam decât să întorc capul şi, când l-am întors, mai mult a căzut într-o parte.

Ceva… Simţeam ceva umed *înlăuntrul* meu, ca şi cum mă înecam din interior.

Cerul a erupt într-o lumină strălucitoare şi intensă şi prin explozia aceea l-am auzit pe origin urlând. Aerul a început să pârâie şi să scuipe foc. Diverse siluete au căpătat formă şi apoi s-au şters când am început să clipesc, încercând să-mi limpezesc privirea, dar tot îmi rămânea o albeaţă pe la colţuri. Ziua s-a transformat în noapte. Un vuiet m-a asurzit complet şi tot universul a părut să se

îndoaie sub energia electrică din fiecare centimetru pătrat. Lumina s-a intensificat şi a pulsat. Aerul… Aerul mirosea ciudat.

Şi apoi l-am văzut pe Luc.

L-a izbit pe origin de pământ, în pământ. Praful s-a ridicat în aer într-un nor gros cu miros de reavăn. L-a mai ridicat o dată şi l-a înfipt şi mai adânc în pământ.

— De ce? l-a întrebat Luc, apucându-l de gât pe origin şi ridicându-l din groapa săpată cu propriul lui trup.

Braţele îi atârnau, inerte şi neputincioase, pe lângă corp.

— De ce toate astea, Micah?

Numele. Mi-am amintit că Luc pomenise numele acesta când îmi povestise despre copii.

Micah a scos un hohot de râs spart şi însângerat.

— Pentru că ştiam că nu pot să te înving. Că o să faci ceea ce eu n-aş fi putut să fac.

Au trecut câteva momente cumplite, apoi Luc i-a dat drumul, de parcă l-ar fi ars mâinile.

— Poftim?

Pe jumătate îngropat în pământ, Micah a scos un geamăt.

— Tu n-ai idee ce urmează. Totul s-a sfârşit. Totul. Nu vreau să fiu aici când se va întâmpla. Va veni o vreme când tu… Vocea i-a scăzut şi n-am mai auzit ce spune până când nu a ridicat iar tonul: Ei sunt deja aici.

Am văzut reacţia lui Luc.

S-a uitat în jos, la Micah, îngrozit. A mai trecut o fracţiune de secundă, apoi jumătate din braţ i-a dispărut în groapa în care căzuse Micah. A urmat un fulger intens de lumină şi atunci am ştiut… am ştiut că Micah nu mai e.

Uşurare… m-a cuprins o uşurare dulce-amară şi am închis ochii. Inima îmi bătea leneş şi în trup mi se instala o răceală pe care o simţeam până în oase.

— Piersicuţă. Deschide ochii!

Nişte mâini îmi strângeau obrajii. Mâini puternice. Calde şi vii. Am deschis iar ochii.

— Cum… cum de mai eşti în viaţă după toate astea?

Îl văzusem… văzusem tot sângele acela. Cum de stătea acum aplecat deasupra mea?

— Cum?

— Nu era vremea mea.

S-a uitat la trupul meu şi m-a luat în braţe, strângându-mă la piept.

— Piersicuţă, ce-ai făcut?

— I-am… i-am scos ochii.

Am scos un sunet gutural şi atunci m-a cuprins de mijloc.

— Am văzut asta. N-o să uit mult timp.

Simţeam o senzaţie ciudată în gură, ca şi cum aş fi avut limba umflată.

— Nu… nu mă simt bine.

Luc şi-a apropiat fruntea de a mea şi mâna de pe obraz i-a alunecat pe pieptul meu.

— O să te fac să te simţi mai bine, OK?

Mi s-a părut că am spus OK, dar nu eram sigură. Lumea era un caleidoscop rotitor de durere şi fierbinţeală… şi Luc. Am avut impresia clară că asta se mai întâmplase o dată, că mă mai ţinuse aşa, în timp ce corpul meu începea să cedeze, dar pe urmă frântura de amintire s-a estompat.

— Ţi-am spus să fugi.

Avea vocea răguşită când din palma lui a ţâşnit căldura care s-a revărsat peste mine. Am recunoscut senzaţia şi am primit-o cu braţele deschise, simţind cum îmi alungă frigul din oase. Căldura mi se răspândea prin corp, făcându-şi loc până în oase şi în ţesuturi.

— De ce n-ai fugit? Piersicuţă? Vorbeşte cu mine!

Mi-a luat mult timp până să pot să mă concentrez asupra lui.

— Am crezut… am crezut că o să mori. Nu puteam să las să se întâmple asta. Am vrut să…

Ceva ud mi-a jucat pe obraz, şi nu ştiam dacă sunt lacrimile mele sau ale lui.

— Ce ai vrut?

Aveam capul greu.

— Am vrut să ştiu dacă… sunt şi eu… în amintirile tale frumoase.

Luc s-a cutremurat când s-a aplecat şi şi-a arcuit trupul în jurul meu. Căldura lui era peste tot, umplând fiecare celulă şi fiecare parte din mine.

— Da, a răspuns, şi buzele lui mi-au atins gura când a vorbit. Tu eşti amintirea mea frumoasă.

Capitolul 33

Stând în patul meu, duminică dimineaţă, i-am trimis lui Heidi un mesaj de răspuns în care i-am spus că nu o să mă întâlnesc cu ea şi Emery mai târziu. Nu mă simţeam în stare să socializez în acest moment, mai ales că ştiam că Heidi are o mulţime de întrebări.

Nu că puteam s-o condamn, dar nu eram sigură că sunt pregătită să vorbesc despre toate astea.

Nu-mi aminteam clar cum ajunsesem acasă noaptea trecută. Ştiam că Luc mă vindecase în pădure, reparând stricăciunile provocate de Micah, şi îmi aminteam vag că Luc mă adusese în braţe şi că găsisem casa plină de… mă rog, extratereştri şi oameni care nu erau chiar oameni. Îmi aminteam vag de mama, care stătea în fund, cu Zoe lângă ea. Îl văzusem pe Daemon şi mi se păruse că îl văd şi pe Archer lângă Grayson, care era palid şi tăcut.

Totuşi, îmi aminteam clar că mă trezisem în toiul nopţii şi că îl găsisem pe Luc lângă mine, culcat pe o parte cu faţa la mine, dormind. Mă ţinea de mână. Sau eu îl ţineam de mână. Nu eram sigură.

Nu aveam idee dacă mama fusese acolo, dar dimineaţă, când m-am trezit cam derutată, el nu mai era.

Dar eram îngrijorată. Chiar dacă el spunea că se simte grozav, ştiam că aseară nu fusese deloc bine. Luc era puternic – posibil cea mai puternică fiinţă pe care o văzusem, dar Micah îi făcuse mult rău.

Aproape îl omorâse.

Aproape mă omorâse şi pe mine.

Mai aveam încă dureri – de exemplu, dacă mă întorceam prea repede, mă durea –, dar epuizarea aceea cumplită pe care o simţeam când mă trezisem începea să treacă. Era ca şi cum mă recuperam după o gripă. Nu ştiam de ce mă simt aşa după vindecare. Luc spunea că, de obicei, oamenii îşi revin repede şi se simt mai bine decât înainte după ce au fost vindecaţi.

Mă întrebam dacă avea vreo legătură cu tratamentul care mi se administrase înainte… să fiu Evie. Dacă asta afecta cumva felul în care mă simţeam după ce sunt vindecată şi dacă asta mă împiedica să sufăr mutaţii, pentru că aseară fusesem rănită grav.

Prin urmare, aveam o mulţime de întrebări.

M-am uitat spre uşa de la dormitor şi m-am întrebat… ce face mama. În afară de momentul în care venise dimineaţă, ca să vadă ce fac, îmi acorda mult spaţiu. Ştiam că deja chemase pe cineva să repare fereastra prin care Grayson fusese efectiv aruncat. Era fereastra de pe holul de sus. Şi jos era nevoie de reparaţii.

O bătaie uşoară mi-a atras atenţia spre fereastra dormitorului şi inima mea a făcut un salt ciudat. O singură persoană putea să bată la fereastra dormitorului meu.

Dar în plină zi?

Gândindu-mă că ar fi bine să-l iau de pe acoperiş înainte să-l observe vecinii, m-am ridicat din pat şi m-am dus la geam. Am simţit un fel de entuziasm, dar şi ceva mai… intens, mai puternic. Am tras draperiile şi l-am văzut cocoţat acolo, cu ochelarii ăia argintii de aviator.

Avea în mână o cutie de cola.

Mi-am stăpânit un zâmbet, am deschis geamul şi l-am împins.

— De ce n-ai venit pe uşă?

A ridicat din umeri.

— Îmi place mai mult să bat la fereastră.

— Îhî!

M-am dat la o parte ca să-i fac loc. A sărit în faţa mea. Am închis geamul după el şi am ignorat fluturarea agitată din stomac.

Şi-a scos ochelarii, i-a aşezat pe comodă, după care mi-a înmânat cutia de cola.

— Mersi!

Era bună şi rece. Am pus-o pe comodă. Am vrut să spun ceva, dar i-am întâlnit privirea şi abilitatea mea de a vorbi a zburat pe fereastra pe care abia intrase.

De vină era felul acela în care mă privea, expresia serioasă şi intensă. Ca şi cum vedea prin mine.

A făcut un pas spre mine şi s-a oprit. Vocea îi era răguşită când a spus:

— Pot? Pot să te ating?

Mi s-a tăiat respiraţia şi am dat din cap.

El s-a mişcat precaut şi încet, atingându-mi mai întâi faţa cu vârful degetelor. Mi-a pus palmele pe obraji şi a coborât cu ele pe gât, stârnindu-mi un fior puternic. Mâinile i s-au aşezat pe umeri şi s-a apropiat şi mai mult, aşa că acum coapsele lui îmi atingeau picioarele. I-am inspirat parfumul şi am închis ochii când una dintre mâini s-a aşezat pe spatele meu. Cu cealaltă m-a prins de după umeri şi m-a tras mai aproape. Respiraţia lui caldă mi-a jucat pe tâmplă când am rămas piept în piept şi l-am cuprins în braţe. Eram aşa de aproape, încât am simţit când s-a cutremurat. Niciunul dintre noi nu a vorbit şi nu s-a mişcat câteva secunde foarte lungi. Pur şi simplu ne-am ţinut în braţe, după care, înainte să se retragă, i-am simţit buzele pe tâmplă.

— Cum te simţi? m-a întrebat, dându-se înapoi şi băgându-şi mâinile în buzunarele blugilor.

— OK. Mi-am dres glasul, simţindu-mă cumva dezechilibrată când am adăugat: Dar tu?

Şi-a ferit privirea şi eu am rămas cu ochii la profilul lui, la felul în care îşi flexa muşchii atunci când îşi încleşta fălcile.

— Sută la sută.

Încă nu-mi venea să cred că e aici şi că e bine. Am strâns din buze şi m-am întrebat de ce plecase dimineaţă fără să-mi spună

nimic. Mi se părea că, după tot ce se întâmplase, ar fi trebuit să rămână.

Mi-a căutat privirea.

— Nu trebuie decât să-mi spui, Piersicuţă.

Mi-am mijit ochii.

— Nu-mi mai citi gândurile!

— Tu faci să fie dificil.

M-am dat înapoi şi m-am aşezat pe pat. Căldura mi-a invadat obrajii.

— Mă gândeam… pur şi simplu mă întrebam dacă eşti OK.

— Erai îngrijorată?

Am vrut să mint, dar m-am abţinut.

— Da.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. S-a aşezat lângă mine şi a adăugat: Am plecat pentru că nu ştiam dacă vrei să fiu aici.

Mi s-a strâns stomacul. Nu puteam să-l învinovăţesc că gândea aşa. Nu mai avuseserăm ocazia să vorbim după… în fine, ce fusese între noi.

— Nu asta vrei? m-a întrebat el.

Erau momente în care habar n-aveam ce-mi doream când venea vorba de Luc, dar m-aş fi minţit dacă aş fi spus că nu vreau să-l văd.

M-am uitat la el şi i-am întâlnit privirea.

— Nu… nu am nevoie de spaţiu, am şoptit, simţind că îmi ard obrajii. Din partea ta.

S-a uitat în ochii mei cu expresia aia intensă, după care unul dintre colţurile gurii lui s-a ridicat mult.

— Asta e bine.

— Da?

— Da.

M-am mişcat puţin, mi-am împreunat mâinile şi m-am uitat în altă parte.

— Mulţumesc! a spus încet.

— Pentru ce? Mi-am întors privirea spre el, insistând: Pentru ce îmi mulţumeşti?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Dacă nu erai tu, cel mai probabil n-aş mai fi stat acum aici, Piersicuţă. Dacă ai fi fugit, cum ţi-am spus eu, cred că… cred că finalul ar fi fost foarte diferit. Când l-ai atacat, mi-ai acordat timpul de care aveam nevoie ca să mă vindec. A făcut o pauză, concluzionând: Mi-ai salvat viaţa.

Nu-mi mai găseam cuvintele şi mă chinuiam să găsesc ceva de spus.

— Presupun că îţi eram datoare, nu?

Pe buze i-a apărut o urmă de zâmbet.

— Presupun că mă bucur că nu m-ai ascultat.

— Cu plăcere!

Ni s-au întâlnit privirile şi au trecut câteva clipe lungi astfel. Am simţit un fior în ceafă.

— Deci, ăăă, chiar n-am avut ocazia să vorbim după, dar Micah… Era… unul dintre copiii aceia? Îmi… îmi pare rău! Nici nu pot să-mi închipui ce…

— Gândesc? m-a întrerupt el. Nu ştiu ce gândesc, dar ştiu că am încercat să… să uit de ei. De Micah. Asta e rău, nu?

Am ridicat din sprâncene şi am clătinat din cap.

— Nu cred.

— Serios?

Părea surprins.

— Da.

Luc a oftat din greu.

— Nu pot… nici măcar nu ştiu ce să spun despre asta… despre el. O parte din mine s-a gândit la el când mi-ai povestit ce ţi-a spus în parcarea şcolii, dar nu ştiam de hormonii de creştere. Acum, anumite lucruri capătă sens. Violenţa şi ciudăţenia comportamentului lor. Nu ştiu dacă s-ar fi schimbat sau nu ceva dacă aş fi ştiut că nu e vina lor că sunt atât de periculoşi.

— Nu înţeleg de ce a făcut asta, am admis eu încet. Nu avea niciun sens ce spunea. Vreau să zic, să treci prin toate astea, pentru

ce? Să te înfrunte? Să te persifleze? Să îţi atragă atenţia? Ai înţeles ceva din asta?

— Da. Nu.

S-a trântit pe spate şi şi-a întins braţele. Marginea tricoului i s-a ridicat, lăsând la vedere o bucată de piele bine întinsă.

— Vreau să spun, nici măcar nu îmi dau seama dacă el ştia ce face. Ca un sociopat nenorocit. Ei ştiu de ce sunt aşa cum sunt? Evident, avea…

— Probleme? O grămadă de probleme?

Luc a zâmbit, dar zâmbetul i s-a şters repede.

— Într-adevăr, l-am lăsat să scape, pentru că, ţi-am spus… Credeam că el era OK. Că dintre toţi, el avea şanse. M-am înşelat. Am fost păcălit. Privind înapoi, mă întreb dacă el se afla întotdeauna în spatele celorlalţi, manipulându-i, înţelegi? Nu ştiu. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Dar chiar l-am căutat, Piersicuţă. După aceea. Nu e ca şi cum aş fi uitat de el.

— Ştiu, am şoptit, gândindu-mă la acuzaţiile lui Micah. Nu aş fi crezut că nu l-ai căutat.

A tăcut şi a închis ochii.

— L-ai auzit? La final? A spus că ştia că nu poate să câştige lupta cu mine. Ca şi cum…

A ridicat mâinile şi şi-a trecut palmele peste faţă.

— Dumnezeule!

M-am gândit la ce îmi spusese Micah despre Luc. Că voia ca Luc să facă ceva pentru el. Oare chiar voise ca Luc să-l ucidă? Dacă ar fi fost aşa, de ce se mai luptase cu Luc şi nu îl lăsase să-l ucidă, pur şi simplu? Nimic din toate astea nu avea sens.

Dar nu trebuia să pot citi gânduri ca să-mi dau seama că asta îl măcina pe Luc. Cu inima strânsă, m-am întins şi i-am atins uşor braţul. A fost o izbucnire de energie statică ce s-a transferat de la el la mine. A deschis din nou ochii şi s-a uitat la mine.

— Indiferent ce motivaţii a avut, nu a fost vina ta, Luc.

— Mda, a murmurat el.

— Vorbesc serios. Ai făcut totul…

— Oare?

A râs, dar râsul i-a sunat aspru.

— Ce trebuia să fac era să am grijă ca el să nu părăsească niciodată acel institut.

— Luc…

— Dacă aş fi făcut asta, fetele alea ar fi trăit. Familia aceea…

— A zis că nu el i-a ucis pe cei din familia aia şi nici pe Andy.

A ridicat din sprâncene.

— Şi tu îl crezi?

— De ce ar fi minţit? Vreau să zic, în toate celelalte a fost foarte deschis.

Nu puteam opri năvala amintirilor. Am dat să mă desprind.

Luc mi-a prins mâna.

— Îmi pare aşa de rău că ţi s-a întâmplat asta! a spus el. Glasul i s-a îngroşat: Când te-am văzut acolo, rezemată de copacul ăla… când am văzut ce ţi-a făcut? Am vrut să… În fine, până la urmă am făcut ce am vrut. Nu vreau să mai treci niciodată, dar niciodată, prin aşa ceva.

Am strâns iar pleoapele şi am tresărit. Spaima şi durerea, aproape că le simţeam gustul. Din clipa în care m-am trezit în dimineaţa aceea, groaza mă urmărise ca o umbră. Nici măcar cu Luc, care fusese acolo şi văzuse ce mi se întâmplase, nu eram pregătită să vorbesc.

— Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, a zis el încet şi mi-a strâns mâna. Dar sunt aici, când o să fii pregătită.

Am inspirat şovăitor şi am deschis din nou ochii. Luc îşi împletise degetele cu ale mele. Am alungat amintirile acelea, căci aveam să mă opresc asupra lor mai târziu, ştiind că asta o să fac în clipa în care o să fiu iar singură.

— Ce ţi-a spus Micah? Ţi-a şoptit ceva, dar n-am putut să-l aud.

Privirea i s-a îndreptat spre mâinile noastre împreunate şi a lăsat să treacă un moment.

— Alte nebunii, Piersicuţă. Atâta tot.

Alte nebunii? Nu îl credeam. Văzusem reacţia lui. Micah îi spusese ceva. Mi-am retras mâna.

Luc s-a ridicat în fund.

— Piersicuţă…

Mi-am strâns genunchii cu degetele.

— Ce facem acum?

S-a uitat în ochii mei.

— Cred că la televizor e un maraton *Naşul.* Am putea să ne uităm.

— Nu la asta mă refer.

— Ştiu. S-a aplecat spre mine şi a adăugat: Dar nu putem face altceva decât să trăim cu speranţa în ziua de mâine, cu toate că ştim că e posibil ca ziua de mâine să nu mai fie. Asta e tot ce putem face. Lucrul cel mai bun pe care îl putem face.

M-am uitat la el.

— Uneori pari… înţelept.

— Ce ţi-am spus eu? Sunt omniscient.

— Şi pe urmă strici tot.

A râs.

— Facem ce facem de obicei. Chestia asta care s-a întâmplat? Nu poate să pună stăpânire pe viaţa ta, să ţi-o controleze clipă de clipă. Dacă laşi să se întâmple asta, ce rost mai are?

M-am uitat la el. Avea dreptate. Din nou. Fir-ar!

Jumătatea aia de zâmbet, acum familiară, a apărut din nou.

— N-o să fie simplu, dar am multă experienţă în domeniul jonglării simultane cu prostia, nebunia şi lucrurile importante.

— OK, am zis eu şi am dat din cap.

Multe lucruri rămâneau în aer, dar va trebui să le rezolv pas cu pas.

— M-am gândit la tot, a adăugat el peste o clipă, făcându-mă să mă încordez.

— Asta e o afirmaţie cu multă greutate.

— Este. A urmat o pauză, apoi a insistat: Tu te-ai gândit?

Ştiam la ce se referă. Cine eram eu cu adevărat? Ce însemnasem pentru el? Ce însemnam, poate, şi *acum?* Vineri seara. El. Eu. Pe jumătate dezbrăcaţi.

— Da, am recunoscut.

Luc şi-a aşezat mâna pe marginea patului şi s-a aplecat spre mine.

— E un lucru pe care vreau să-l clarific în relaţia noastră. Bine?

— Bine.

— Ştiu că acum eşti Evie. Am ştiut-o din clipa în care ai intrat la Foretoken. Arătai ca Nadia, dar mi-am dat seama că nu erai ea. Nu mai eşti, s-a corectat el încet, apoi mi-a căutat privirea şi a rămas cu ea acolo.

— Nadia este cine erai atunci. Evie este cine eşti acum.

Am înghiţit în sec.

— Ştii cine a fost adevărata Evie? Chiar a existat, Luc. Mi s-a dat numele ei. A fost fata lui Jason. A murit într-un accident de maşină. Eu nu sunt…

— Tu nu eşti acea Evie. Tu eşti *tu*.

A ridicat mâna cealaltă şi a prins o şuviţă de păr desprinsă din coadă, apoi mi-a dat-o după ureche. Degetele i-au mai întârziat acolo o secundă.

— Şi tu te ştii ca Evie. Asta e tot ce contează.

— Posibil.

Dar nu era, pentru că, dacă simplificai aşa, însemna să pretinzi că e totul normal. Am deschis din nou ochii.

— Nu pot să uit ceea ce ştiu deja şi…

Era ceva important şi mi-era greu să recunosc.

— Vreau să ştiu mai multe despre mine… despre cine am fost.

A făcut ochii un pic mai mari.

— Eşti sigură?

Am dat din cap.

— Da.

— Atunci, putem face asta, a rostit el la fel de încet ca mine. Tu. Eu. Zoe. Putem face toţi trei asta, dar vreau să ştiu că eşti reală.

O emoţie puternică m-a făcut iar să simt un nod în gât şi n-am reuşit decât să dau iar din cap. M-am mişcat brusc şi l-am luat în braţe. Era clar că acţiunea mea îl lua prin surprindere, pentru că a înlemnit. Asta a durat doar o clipă, după care m-a luat în braţe şi m-a strâns.

Faţa îmi era lipită de pieptul lui.

— Mulţumesc!

— Pentru ce, Piersicuţă?

Am râs răguşit.

— Am senzaţia că e o listă lungă.

Mâna lui mi-a mângâiat spatele şi apoi mi-a cuprins ceafa.

— Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti.

Erau atât de multe, poate prea multe, dacă luam în considerare felul în care mă ardea gâtul.

Luc s-a retras, părând să simtă că în clipa asta aveam nevoie de spaţiu fizic, şi chiar aveam. Adevărul despre cea care fusesem înainte îmi stârnea în continuare un ghem de sentimente încurcate. Un ghem care s-ar putea descurca puţin câte puţin, odată cu trecerea timpului, dar poate că niciodată complet.

S-a auzit un ciocănit şi, o clipă mai târziu, s-a deschis şi uşa. Mama a băgat capul în cameră şi eu m-am încordat, aşteptându-mă să scoată puşca. S-a uitat de la mine la el.

— Ştii, Luc? Puteai să foloseşti uşa de la intrare.

— Puteam, a răspuns el încet. Dar unde ar fi fost distracţia?

— Hmm! A inspirat adânc şi a părut că se pregăteşte pentru ce vrea să spună: De ce nu coborâţi în sufragerie? Pregătesc masa.

Ochii mi-au sărit practic din cap. Mama pregătea masa şi îl invita şi pe Luc. Ce naiba?

Faţa lui s-a umplut de interes.

— Cumva masa asta include şi sendvişuri cu caşcaval prăjit?

— Exact.

Am rămas cu gura căscată, în timp ce se trăgea pe marginea patului.

— Şi supă de roşii?

— Luc! a rostit ea şi a oftat.

— Da? Pentru că, dacă spui da, o să fii cea mai bună prietenă a mea, şi da, ar fi ciudat, cu diferenţa de vârstă şi toate alea, dar o să trecem peste asta. Sunt sigur.

Buzele ei au zvâcnit.

— Tocmai am pus oala pe aragaz.

— Mamma mia! a murmurat Luc.

Mama s-a uitat la mine.

— Cinci minute.

Cumva şocată, am dat din cap.

— Coborâm în cinci minute.

A plecat, lăsând uşa întredeschisă, şi, nu ştiu de ce, mi-a venit să râd. Era aşa, o chestie de mamă!

Şi avea sens.

Pentru că era mama mea.

Mi-am simţit pieptul mai uşor, mai puţin apăsat. M-am uitat la Luc şi nu am rămas deloc surprinsă că şi el se uita atent la mine.

— Cred că începe să te placă.

— Cum ar putea să nu mă placă? a replicat el. Sunt irezistibil!

— N-aş merge chiar aşa de departe.

— O, ba pun pariu că ai merge!

Colţurile gurii mi s-au ridicat mult în sus.

— Ştii ce altceva mai ştiu?

Închipuindu-mi că va spune o tâmpenie, am oftat.

— Ce?

Ochii aceia superbi de ametist, ispititori de-a dreptul, se uitau la mine.

— Cred că şi tu începi să mă placi.

Privind în urmă, la ce fusese între noi vineri seara, chestia asta cu „începi să mă placi” părea destul de evidentă.

Sigur, atunci fusesem foarte tulburată şi îl sărutasem din motive nepotrivite, dar nu se putea nega atracţia de atunci sau *dorinţa*... sau curiozitatea aceea legată de el, de noi.

Nu ştiam ce ne rezerva viitorul, dacă ne rezerva ceva. Luc o cunoscuse pe Nadia. Ba chiar o iubise. Pe mine nu mă cunoştea cu adevărat, dar, cum, necum eram din nou împreună, şi când am văzut că apare din nou jumătatea aia de zâmbet pieptul mi s-a umflat şi măruntaiele mi s-au înnodat într-un fel superplăcut şi înspăimântător totodată.

Buzele lui s-au întins.

— Îmi citeşti gândurile? l-am întrebat.

— Niciodată, Piersicuţă.

Mi s-au aprins obrajii.

— OK. Două chestii pe care trebuie să începi să le faci. Să nu îmi mai spui Piersicuţă şi să nu mai intri în capul meu.

Genele lui au coborât şi apoi s-au ridicat la loc.

— Vrei să mergem jos?

— Da.

M-am tras spre marginea patului.

— N-aş vrea să ratezi sendvişurile tale cu caşcaval.

— Sau supa de roşii. Nu uita de ea!

— Ce oroare!

Luc s-a ridicat rapid şi s-a întors spre mine, întinzându-mi mâna. M-am uitat la ea. El şi-a mişcat degetele. Nu era nevoie să-mi dea mâna. Puteam să mă ridic şi singură, dar i-am luat-o şi am primit cu oarecare plăcere încărcătura de electricitate statică ce a pulsat între noi.

O revărsare de bucle ca de bronz i-a căzut pe frunte când mi-a strâns mâna. A zâmbit, iar zâmbetul acela îi ajungea până la ochi şi atingea ceva şi în mine. S-a întors.

Atunci mi-am îngăduit să zâmbesc, când nu mă vedea el, şi era un zâmbet mare şi larg, care reflecta toate senzaţiile acelea ciudate, încurcate, fascinante şi necunoscute din mine. Am zâmbit cum nu mai zâmbisem de multe zile. Poate de multe săptămâni.

— Ştiam eu, a murmurat el.

Mi-am smuls mâna şi l-am plesnit pe spate. *Tare.*

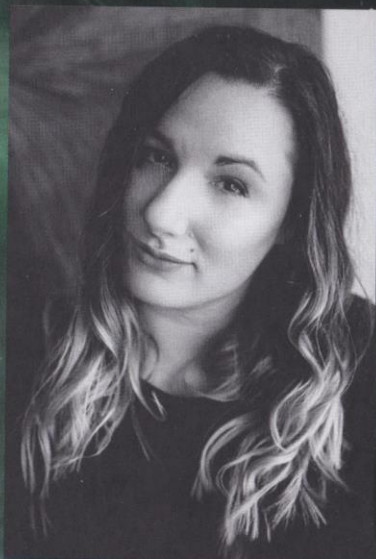
— Fir-ai tu să fii, Luc!

El a râs.

— Nu mai intra în capul meu!

Luc s-a uitat peste umăr la mine. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet mucalit şi ochii ăia uluitor de violeţi s-au uitat la mine.

— Tot ce vrei tu, Piersicuţă! Tot ce vrei tu!

FRANGGY YANES

JENNIFER L. ARMENTROUT este autoare de bestselleruri *New York Times*, *USA Today*, Amazon și iBooks, și câștigătoare a premiului RITA. A scris seriile LUX și TITANII, dar și multe alte cărți pentru tineri și adulți. Cărțile ei au devenit bestselleruri în Germania și în Italia, și se vând extrem de bine în nenumărate alte țări.

Începând cu 2011, romanele sale pentru tineri s-au vândut în milioane de exemplare în toată lumea și au fost finaliste la Goodreads Choice Awards, dar și la multe alte premii, fiind de asemenea nominalizate la categoria Best Young Adult Fiction de către YALSA.

La Leda Edge se află în pregătire seriile COVENANT și WICKED.

jenniferlarmentrout.com
@jlarmentrout
jennifer_l_armentrout
JenniferLArmentrout

În lumea luxenilor, secretele înfloresc, viețile se destramă, iar dragostea este de neoprit.

Evie Dasher cunoaște din proprie experiență consecințele devastatoare ale războiului dintre oameni și luxeni. Era doar un copil când aceștia din urmă i-au distrus lumea și familia. Acum, Evie are 17 ani și se trezește aruncată într-un conflict din care nu vrea să facă parte – și în calea lui Luc, un tip de o frumusețe nenaturală, despre care presupune că e luxen, dar care, de fapt, ascunde foarte multe secrete... și pericole. Atracția ei tot mai mare față de Luc o va ademeni într-o lume despre care doar a auzit, unde va descoperi mistere de mult îngropate, o trădare incredibilă și o poveste romantică ce ar putea face să merite toate astea.

„EXTREM DE AȘTEPTATĂ!"
Entertainment Weekly

„SENZAȚIONALĂ!"
Hypable

„EMOȚIONANTĂ!"
SLJ

„CAPTIVANTĂ!"
Voya

ISBN: 978-606-95192-4-0

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE fantasy